

မိချမ်းမေ

စတုတ္ထလွန်းထိုးအလွန်

အခြားထူထောင်ရေး

နိကာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စု မပျိုးကွဲရေး ဒို့အရေး
- * တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပျိုးကွဲရေး ဒို့အရေး
- * အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- * ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဝေဖွဲ့ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး။
- * အပျို၊ ဂုဏ်၊ ဓာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး။
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မိချမ်းငေ

စတုတ္ထလွန်းထိုးအလွန်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

Light publishing house

15, Awba street, Tarmwe.

စတုတ္ထလွန်းထိုးအလွန်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

စာမူပိုင်ဆိုင်မှုအမတ်

၁၄၉၆ / ၂၀၀၄ (၁၂)

မုက်နှာပိုင်ဆိုင်မှုအမတ်

၅၀၀၂၉၂၀၅၀၃

ပထမအကြိမ် အုပ်စု (၅၀၀)

တန်ဖိုး (၉၀၀)ကျပ်

၂၀၀၅ နိုဝင်ဘာ

အဆင့်ပိုင်ဆိုင်သူ

ဒေါ်ခင်နု (နေ့စဉ်အောင်ပိုင်ဆိုင်တိုက်)

အမတ်စား အသက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်းမကြီး

စောကြီးရွာ ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်

အဆင့်ပိုင်ဆိုင်သူ

ဦးထိုဝင်း (နေ့စဉ်အောင်ပိုင်ဆိုင်တိုက်)

၉၆/အ ၁၁လမ်း လမ်းဖောက်မြို့နယ် ရန်ကင်းမြို့

ထက်ဝေသူ

ဦးစောင်ကလေး (သောကြာ စာအုပ်တိုက်)

၁၅ ဩဘာလမ်း တာမွေမြို့နယ်

ရန်ကင်းမြို့

နေ-၀၈ (၀၈၀၀) မှ တစ်ပြည်လုံးသို့ ပြန့်နှံ့သည်

စိုင်း ၃၈၇၆၀၆

မာတိကာ

၁။	စတုတ္ထလွန်းထိုးအလွန်	၀၀၅
၂။	အဝါရောင်ညနေခင်း	၀၂၇
၃။	အစိမ်းရင့်ရင့် အလွမ်းသင့်ပါချန်	၀၄၉
၄။	ကမ္ဘာမြေရဲ့ဆည်းလည်းသံ	၀၆၇
၅။	ဝရံတာဇာတ်လမ်း	၀၈၇
၆။	ရောင်းရန်မဟုတ်ပါ	၁၁၁
၇။	ဝင်ကစွပ်မေမေ	၁၂၉
၈။	လွင့်ပျော့လွမ်းရိပ်	၁၅၁
၉။	တိမ်ညွန့်ခူးတဲ့ ကြယ်စင်မျိုးရွှေစင်	၁၇၅
၁၀။	တစ္ဆေခြောက်သူ	၁၈၉
၁၁။	အချစ်နှင့် စက်ဘီးစီးခြင်း	၂၀၇
၁၂။	လွမ်းမောဆွတ်ကြင်	၂၂၅
၁၃။	ပြေးလမ်းပေါ်ကသက်လုံ	၂၄၁

၂၀၁၅

တုတ္ထလွန်းထိုးအလွန်

စတုတ္ထလွန်းထိုးအလွန်

လားရှိုးဘက်ကလာတဲ့ မုထားဟာ တူသံပေးပြီး ထွက်ခွာ သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ အခြေသေးနပ်လှတဲ့ ဂုတ်ထိပ်ဘူတာ ကလေး ဟာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပါတော့တယ်။

နောင်ချိုကလာတဲ့ ဆရာမလေးနှစ်ယောက် မီးရထားနဲ့ လိုက်ပါသွားပြီးတဲ့အခါ ကျောင်းသားတွေလည်း အနီးဝန်းကျင် ရပ်ကွက်ကလေးဆီ ဆင်းသွားကြပြီမို့ နောင်ချိုမြို့နယ် ကုန်းစံ အုပ်စုမူလတန်းကျောင်းကလေးထဲမှာတော့ ကိုယ်တစ်ယောက် တည်းပေါ့ ဖိုးလွင်ရယ်။ အထီးကျန်ခြင်းဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် မသေ ဆေးတစ်ခွက်မို့ ဒါကိုမငြင်းမဆန် စားသုံးလို့ ရှေ့ဆက်နေရတဲ့ ရက်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခန့်အတန်ငယ်ပေါက်ခဲ့ပါပြီ။

အထီးကျန်စွာ နေထိုင်ရမှုဟာ အကျည်းတန်သောဖြစ် ရပ်ကိုရင်ဆိုင်ရတာလောက် ကြေကွဲဖွယ်မကောင်းဘူးလို့ ကိုယ် ထင်မြင်ယူဆတယ်ဆိုရင် နှုတ်ခမ်းထက်က မှည့်နက်ကလေး ဧည့် သွားတဲ့အထိ မင်းက ပြုံးဦးမှာလား။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ နာကြင်ကြေ

စတုတ္ထလွန်းထိုးအလွန်

ကဲ့မဲ့တွေကို ဟောဒီဂုတ်တွင်းထဲ လိုလိုချင်ချင် ပစ်ချနေမှုကိုတော့ မင်းဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင်ဘူးမဟုတ်လားဟင်။ ဒီလို လွင်ပြင် ချဲ့ခွဲဝှမ်းတစ်နေရာမှာ ဇာတ်မြုပ်ပြီးနေနေတဲ့ကိုယ့်ကို အလိုမကျ မှုတွေနဲ့ မညာမတာ ဝေဖန်ဦးမှာမဟုတ်လား။ 'အကျည်း အကျပ်မှ ညွှက်ပြေးခြင်းဟာ လွတ်မြောက်နိုင်ကောင်း လွတ်မြောက်မှာ ပြစ်ပေမယ့် ပင်ကိုအရည်အသွေးညံ့ဖျင်းရာကျတယ်' လို့စကား ကြီးစကားကျယ်တွေနဲ့ ကိုယ့်ကိုပစ်ပေါက်ခဲ့တာ ဒီကနေ့အထိကြား မသောင်နေပါသေးတယ်။

ကိုယ်ဟာ မူလတန်းကျောင်းကလေးရဲ့ ပြတင်းတံခါးတွေ ကိုလိုက်ပိတ်ပြီး ကိုယ့်အတွက်ပေးထားတဲ့ အခန်းကလေးထဲ ဝင်ကာ ကျောင်းဝတ်စုံနဲ့ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်တဲ့ ဝတ်စုံတစ်စုံလဲလှယ် ဝတ်ဆင် လိုက်တယ်။ ဒီကျောင်းကလေးမှာတော့ ကိုယ်ပဲတာဝန်ခံ၊ ကိုယ်ပဲ ကျောင်းစောင့်လေ။ နေညိုညိုညနေချမ်းဟာ မလှမ်းမကမ်းက ဘူတာရုံကလေးရယ်၊ မီးရထား ဝန်ထမ်းမိသားစု နေအိမ်ကလေး တွေရယ်၊ မူလတန်းကျောင်းကလေးရယ်၊ ချက်နို့ဆီနဲ့ ဖျော်တဲ့ သက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးရယ် ဒါတွေဟာ ဂုတ်ထိပ်ဘူတာရုံ ကလေးရဲ့ ပြည့်စုံခြင်း အင်္ဂါရပ်တွေပါပဲ။

ညနေခင်း ကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်တိုင်း ကျောင်းကလေး မှနေ ကွေ့ကောက်ကောက် ရထားလမ်းကလေးအတိုင်း ကိုယ်လမ်း လျှောက်ထွက်လေ့ရှိတယ်။ ဒီအချိန် ဟိုဘက်ဒီဘက် ရထားလာ စရာမရှိတော့လို့ မစိပ်မကျ ဇလီဖားတုံးတွေပေါ် နင်းလျှောက် လာတဲ့အခါ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ကုန်းကမူမော့ဆီမှ ထိန်း သိမ်းရေးစခန်းဆီရောက်သွားပါတော့တယ်။ ဧည့်မှတ်တမ်းမှာနာ

မည်ရေးသွင်းပြီး ကမ်းပါးယံနှစ်ခု ကို ဆက်သွယ်ထားတဲ့တံတားဆီ တရွေ့ရွေ့ ဦးတည်မိတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်ဟာမင်းကို အရမ်းလွမ်းနေ မိတယ် မိုးလွင်ရယ်။

တကယ်တော့ ကိုယ့်ရင်ထဲက အလွမ်းဓာတ်ခံရှိလို့ လွမ်း နေရတာဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းရှုကွက်ရဲ့ တွန်းထိုးနှိုးဆော် မှုကြောင့် အလွမ်းဒီရေတွေ မြင့်တက်နေရတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကိုယ်ဝန်ခံပါတယ်။ ကိုယ်ဟာမင်းပြောသလို လက်ရှိအနေအထား ကိုရဲရဲ ရင်မဆိုင်ဝံ့တဲ့ ပျော့တီပျော့ညှို့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လို့ လည်း အဲဒီစူးနစ်နေတဲ့ ဝေဒနာဆူးကို ဆွဲနှုတ်ယူနိုင်ဖို့ ကုစားချက် တွေ နေ့စဉ်ရက်ဆက်ပေးနေရတာပေါ့။

ဒီနေ့မှ လေဟာ ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သက်နေတယ်။ အခုလို မိုးတွင်းအခါ မိုးရွာပြီးစဆိုရင် ဟိုးအဝေးမြင်ကွင်းတောင် တန်းပြာတွေဆီမှာ တိမ်ခိုးမျှင်စတွေ ရွေ့လျားနေတာများ တချို့ တိမ်တွေက အပေါ်ယံကယုံသန်း တစ်ချို့တိမ်တွေက တောင်ကြား မှာငုပ်လျှိုး အမျိုးမျိုးသော တိမ်ခိုးမင်ခြယ်တွေ လွမ်းစေဖန်နေ ကြတာလေ။

ဟော . . . သံပေါင်တံတားဖြတ်သန်း မေးတင်ရာ တောင်ဘက်ဆီက တောင်ကမ်းပါးယံကြီးကတော့ တောင့်တင်း ခိုင်မာမှုတွေ သွန်လွတ်လို့ ပျော့ညှို့သူရဲ့ရင်တွင်း မာကြောခိုင်ကျည် ခြင်းတွေ ပေါင်းထုံကူး ယုံ့ပေးနေသလိုပါပဲ။ တိမ်ယံဖောက်မတတ် မြင့်မားမတ်စောက်တဲ့ တောင်ကမ်းပါးယံပေါ်ကနေ ရေစီးကြောင်း တွေ စိမ်းဖြာစီးဆင်းနေတဲ့အသံကလည်း ကိုယ့်အတွက်ညနေခင်း ဆည်းဆာ တေးဂီတတစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ရေစီးကြောင်းတွေဟာရေ

တံခွန်တွေလို ပေါင်းဆုံသွန်ကျတာမဟုတ်ဘဲ အောက်ခြေတောင် ကမ်းပါးယံ ကျောက်သားအလိုက် တစ်မြောင်းချင်း စီးကျနေ တဲ့မြင်ကွင်းဟာ ခပ်ရဲရဲစုပ်ချက်ထင်းထင်း သဘာဝပန်းချီကားကြီး တစ်ချပ်ပါပဲ။

ဒီနေရာဟာ ရှမ်းလို 'ဟိုကွတ်' လို့ခေါ်ပြီး မြန်မာလို ဂုတ် တွင်း လို့ခေါ်တဲ့နေရာပါ။ ဒါကလည်း အသူတရာချောက်နက် တစ်နေရာမှာ စီးဆင်းနေတဲ့ နမ်းပဆေးမြစ်ရဲ့ မာယာများမှု ကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အခေါ်အဝေါ်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ နမ်းပ ဆေးမြစ်ဟာ အရှေ့မှအနောက်သို့ စီးဆင်းရာမှ ပျောက်ကွယ် ငုပ်လျှိုးသွားပြီး ချောက်နက်တစ်နေရာမှာ ပြန်ပေါ်လာကာ ဆက် လက်စီးဆင်း နေခဲ့တာမို့ ဒီနေရာကို 'ငုတ်တွင်း' လို့ခေါ်ရာက 'ဂုတ်တွင်း' ရယ်လို့ ပေါ်လာတဲ့အဖြစ်။ အဲဒီချောက်တွင်းကြီး ရဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက်ထိပ်ကို ထိစပ် ဆက်သွယ်ထားတဲ့ တံတားကိုတော့ ဂုတ်ထိပ်တံတားတဲ့။ ဒီတံတားကို အစွဲပြုပြီး ကိုယ်တာဝန်ကျတဲ့ ကျောင်းကလေးနေရာက ဂုတ်ထိပ်ဘူတာဖြစ်လာရတော့တာပါပဲ။

ကိုယ်ဟာ တစ်နေ့တာ တာဝန်ပြီးဆုံးတဲ့ ညနေစောင်းဆို ဒီတံတားပေါ်ကို တစ်နေ့တစ်ခေါက် လာရောက်ဖြတ်သန်းလေ့ ရှိတယ်။ အစပထမမှာတော့ တံတားပေါ်ကနေ ဂုတ်တွင်းထဲ ငုံ့ကြည့်ရတာ အသည်းအေးလှပေမယ့် ကျောက်တောင်ကမ်းပါး ထက်မော်ကြည့်ပြီး ရရှိဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စိတ်ဓာတ်အင်အားတွေဟာ ဘာနဲ့မှ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ဘူး။ တိမ်တွေကို ထိုးဖောက်မယ့်တောင် နံရံကြီးပေါ်က စီးကျသွန်းလျှံနေတဲ့ အအေးဓာတ်ဟာ ကိုယ့်ရင် ထဲက အပူကိုကူဟပ်ပေးနေတာ အမှန်ပါပဲ။

မိုးလေသာတဲ့ နေ့တွေဆို ကိုယ်ဟာ တံတားကြီးရဲ့ အဆုံး ဟိုမှာဘက်ကမ်းအထိ ရောက်အောင်သွားပြီး ပေသုံးရာကျော် ရှည်လျားတဲ့ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတစ်ဆုံး လျှောက်ဝင်သွားလေ့ရှိ တယ်။ မည်းမည်းမှောင်နေတဲ့ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းထဲ စမ်းတဝါးဝါး ဝင်သွားရင်း တစ်ဖက်ဥမင်ပေါက်ကို ရောက်တဲ့အခါ ပြင်ပအလင်း ရောင်နဲ့ ဘွားခနဲထိတွေ့ရတဲ့ အရသာကို ကိုယ်နှစ်သက်တယ် မိုး လွင်။ လူတွေဟာ အမှောင်ကို ငြင်းဆန်လေ့ရှိပြီး အလင်းကိုတော့ ကြိုဆိုလက်ခံလေ့ရှိတာမမှတာမဟုတ်လား။ အမှောင်ရဲ့ကျဉ်းကျပ် ပိတ်လှောင်မှုနဲ့ အလင်းရဲ့လွတ်လပ်လွင့်မြောက်မှုကို တစ်ခဏအတွင်း တစ်ပြိုင်နက် ခံစားနိုင်တဲ့အတွက် ကိုယ်ဟာ ဥမင်ဖြစ်သန်းမှုကို မကြာခဏ ပြုမူလေ့ရှိတယ်။

ကိုယ်တို့ရဲ့ ဇာတိရပ်မြေနဲ့ မတူတဲ့လေ၊ ဇာတိရပ်မြေနဲ့ မတူတဲ့ ရေမြေအနေအထားမှာ ကိုယ်ဟာ အထီးကျန်စွာဖြတ် သန်းရပေမယ့် ဒီနေရာမှာ ကိုယ်နေစိမ့်နိုင်နေပြီဆိုရင် မင်းအံ့ ဩမှာလားဟင်။ ဖျော်တယ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကိုတော့ ကိုယ်မသုံးလို သေးပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့အပ်စပ်တယ် လို့ပြောရင်ရမယ်ထင်တယ်။ ဇာတိရပ်မြေနဲ့ ဝေးလံသီခေါင်လှတဲ့ ဟောဒီဂုတ်ထိပ်ဆိုတဲ့အရပ် ကို ဘယ်လိုနာကျင်မှုမျိုးနဲ့ ရောက်လာရတယ်ဆိုတာ မင်းအသိ ဆုံးပါ။

မင်းနဲ့ကိုယ်က ကလေးဘဝကတည်းက အတူသွားအ တူစား အတူကြီးပြင်းခဲ့ကြလို့ တစ်ယောက်ဘဝ တစ်ယောက်နား လည်ပြီး ချစ်သူ ဘဝရောက်ခဲ့ကြသူတွေ မဟုတ်လား။ ဒီအချိန် ကျောင်းအဆင်းမှာ သီချင်းကလေးဆို ဆိုတဲ့ သီချင်းစာသားထဲက

အတိုင်း တို့တစ်တွေဟာ ကျောင်းသွားဖော်တွေလည်း ဖြစ်ခဲ့ကြ သေးတယ်နော်။ ကိုယ့်ရဲ့နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေဟာ မင်းနဲ့လည်းမ ဆိုင်ဘူး။ ကိုယ်နဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး။ ကိုယ့်မေမေနဲ့သာ တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်တယ်လို့ ပြောရင်ရမယ်ထင်တယ်။

တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းကတော့ ကိုယ်တို့မြို့မှာ မေမေဟာ အလွန်တရာချောမောလှပတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မေမေရဲ့ အလှကျက်သရေတင့်မောမှုဟာ အဲဒီခေတ်က ကာလ သားတွေရဲ့ နှုတ်ဖျားမှာ အလွန်တရာရေပန်းစားခဲ့တာပေါ့။ ချော မောလှပတဲ့ ရုပ်ရည်နဲ့ညီမျှစွာပဲ မေမေဟာ ရောင်းတတ်ဝယ်တတ် ဖုတ်လတ်သွက်လက်မှုတွေနဲ့ မြို့မဈေးကြီးထဲက ငွေလဝန်း စတိုး ဆိုင်ကို အုပ်စီးနိုင်ခဲ့တာပါ။ ကိုယ့် ဖေဖေကတော့ သာမန်ရုံးဝန် ဆမ်း လူရိုးလူအေးတစ်ဦးမျှသာဖြစ်တယ်။ သွက်လက်ထက် မြက်တဲ့ မေမေ့ကိုဖေဖေဟာ အဲဒီရိုးဂုဏ်ကလေးပြုပြီး ပိုးပန်းခဲ့ရတာပါ။

တကယ်တော့ ဖေဖေရဲ့ ရုံးဝန်ထမ်း လစာဝင်ငွေဟာ မေမေဦးစီးတဲ့ ငွေလဝန်းစတိုးဆိုင်ဝင်ငွေရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံမရှိပါ ဘူး။ မေမေစွမ်းဆောင်မှုကြောင့် ကိုယ်တို့မိသားစုဟာ တင့်တင့် ဘယ်တယ်သာမက မော်မော်ကြွားကြွားပါ နေနိုင်ခဲ့ကြတယ်နော်။ ငွေရှိရင် အရာရာမှာ လူရာဝင်ဆုံတယ်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ မိုးလွင်။ ကိုယ်တို့ဟာ မြို့ကလေးမှာ အနေဝင့်အခြေတင့်ခဲ့ကြတယ်။ ဖေဖေ နဲ့ မေမေဆိုတာလည်း မြို့ပျက်နှာဖုံးတွေအဖြစ် အရမ်းကိုအတွဲညီခဲ့ ကြတယ်လေ။

အဲဒီလို ငွေကြေးအဆင်ပြေပြေနဲ့ မိသားစုကမ္ဘာလေးရဲ့

ပျော်ရွှင်ဖွယ် နေ့ရက်တွေဟာ 'အန်ကယ်ရောဘတ်' မရောက်လာမီ အချိန်အထိပေါ့။ အန်ကယ်ရောဘတ်နဲ့ အဆက်အသံရှိလာတာဟာ မေမေရဲ့ စီးပွားရေးလက်တံရှည်မှုကြောင့်လို့ပြောရင်ရမယ်ထင်တယ်။ မေမေက ငွေလဝန်းဆီမှ တိုးပွားလာသလောက်နဲ့ လောဘမသတ်နိုင်ဘဲ ကားတွေ ဆိုင်ကယ်တွေ ဝယ်ရောင်းလုပ်ရာက အဲဒီလောကမှာ ကျင်လည်နေတဲ့ အန်ကယ်ရောဘတ်နဲ့ တွဲမိကြတာပါ။

ကားတွေ ဆိုင်ကယ်တွေ ဝယ်ရောင်းလုပ်တဲ့အလုပ်ကို ဖေဖေက မလုပ်စေချင်ဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ခွင့်မဟုတ်ဘဲဝင်သွားရင် ဖြတ်ခုတ်တာတွေ လိမ်လည်တာတွေနဲ့ တစ်ကွေ့မကြုံ တစ်ကွေ့ကြုံ မယ်ဆိုပြီး ဆိုင်မှာအေးအေးထိုင်နေစေချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မေမေဟာ စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်ရင် ဖေဖေဩဇာခံလေ့မရှိတာမို့ သူ့အလုပ်ကိုနောက်မဆုတ်စတမ်း ရှေ့သို့သာတိုးနေတော့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဖေဖေပူပန်သလို ငွေရေးကြေးရေး အလိမ်မခံရဘဲ မေမေ့ကို ကိုယ်တိုင်စွန့်လွှတ်လိုက်ရတဲ့နေ့ဟာ ကိုယ်တို့မိသားစုကြံ့ခွာဆိုးဝင်တဲ့နေ့ပါပဲ။

မေမေ အန်ကယ်ရောဘတ်နောက်လိုက်သွားပြီးလို့ သတင်းစကားရောက်လာတော့ ကိုယ်ဟာ မော်လမြိုင်ငယ်ကျွန်းမှာ ရွပ်ပေဒ ဝုတ်ယနှစ်တက်နေဆဲပါ။ မင်းကတော့ ဆယ်တန်းကို ကိုယ့်ထက်နောက်ကျစွာ အောင်ပြီးမှ မင်းဝါသနာပါလှချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ စိုက်ပျိုးရေးသိပ္ပံ တက်နေဆဲလေ။

ကိုယ်အိမ်ကိုဒီရောသောပါးရောက်ချလာတော့ ငူငေါင်သွေးဖျက်နေတဲ့ ဖေဖေပုံစံ ဖရိုဖရဲကြီးကို မြင်လိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ

ကိုယ်လည်း ဆောက်တည်ရာမဲ့ တွယ်ငင်ရာမဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သိပ်ကော်စက်တဲ့ မေမေ၊ ဖေဖေနဲ့သမီးကို မဉ္ဇညာတဲ့မေမေ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းတရား စေ့ဆော်မှုတွေက မေမေရဲ့ ရက်စက်နိုင်မှုစွမ်းအားကို နှိုးဆွပေးလေသလဲ။ တစ်သက်လုံး ထိန်းသိမ်းလာတဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာတံတိုင်းဟာ အနေနီးစပ်ခြင်းဆိုတဲ့ ရင်းနှီးပွန်းတီးမှုကြောင့် ခြုံလဲခဲ့ရပါတယ်ဆိုရင် သမီးအနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုစံထားလေးစားတော့မှာလဲ မေမေ။

ထင်မှတ်မထားတဲ့ မေမေရဲ့ ခွဲထားချိန်ရစ်ခဲ့မှုအပေါ် ဒေသေဟာ ဘယ်လိုမှဖြေပြေရာ မရခဲ့ဘူး။ ကိုယ်ပြန်ရောက်တော့ ဖေဖေအရက်တွေ နေ့မလင်းညမလင်း သောက်နေလိုက်တာ၊ ကိုယ်လည်း ဖေဖေအဖြစ်ဆိုးကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ပေးရမယ်မသိ ဖြစ်နေတော့တယ်။ မေမေတို့ ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကတော့ အစအနမရဘဲ စုန်းစုန်းကိုမြှုပ်နေတော့တာပါပဲ။ ကိုယ်ဖေဖေ့ကို ထိန်းရမလား၊ ဆိုင်ကိုကြီး ကြပ်ရမလား ဘာများနေချိန်မှာပဲ အရက်ကိုသောက်လေ့မရှိဘဲ နေ့စဉ်ရက်ဆက်သောက်နေတဲ့ ဖေဖေကျန်းမာရေးက နောက်ဆုံးဆေးရုံတင်သိုက်ရတော့တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ကျောင်းပိတ်လို့ မင်းမြို့ကို ခဏပြန်ရောက်နေတဲ့အချိန် ဖေဖေဆေးရုံတက်တဲ့ကိစ္စမှာ မင်းကိုယ်တိုင် အကူအညီတွေ ပေးနိုင်ခဲ့သေးတယ်နော်။ သောကဗျာပါနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ ခုစ်သူရဲ့ အားပေးကူညီမှုဟာ အတော်ကလေးတာသွားခဲ့တယ်။ ကိုယ်အရမ်းကို ဖြေသိမ့်နိုင်ခဲ့တယ် မိုးလွင်ရယ်။ ဖေဖေ ဆေးရုံက ဆင်းပြီး ထူထူထောင်ထောင်လည်း ဖြစ်လာရော ဖေဖေရယ်လေ

ကိုယ်မထင်မှတ်တဲ့ အပြုအမူကိုပြုမူသွားတယ်ကွယ်။ မေမေမို့ စဉ်က သူ့ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ နန်းတော်ဦးဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အပြီး အပိုင် ရဟန်းဝတ်သွားတော့တယ်။

ဖေဖေလောကီကို တကယ်ပဲစိတ်ကုန်သွားခဲ့ပြီလား။ မေ မေ့ကို စိတ်နာဦးတော့ ကိုယ့်ကိုရော ငွေလဝန်းဆိုင်ကိစ္စကိုပါထည့် သွင်းတွက်ချက်သင့်ပါတယ်။ ဆိုင်ကိုစွန့်နိုင်တယ်ထားဦးတော့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကိုယ့်ကို ဒီလောက်စိမ်းကားပြတ်တောက် ဖို့ မသင့်ဘူးမဟုတ်လား။ မေမေရဲ့ မျက်နှာလွဲရက်စက်မှုဟာ ဖေဖေနှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်စေခဲ့ပြီ။ လောကီကို စွန့်ပြီး ရဟန်းဝတ်သွားတာ သမီးကိုလှည့်မကြည့်တော့ သလိုပါပဲ။

ကိုယ် တကယ်ပဲဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ရတယ်။ ကိုယ်ဘာ လုပ်ရမလဲ။ ကျောင်းဆက်တက်ရမလား။ ဆိုင်ဆက်ဖွင့်ရမလား။ မေမေမိတ်မှားလိုက်တဲ့ အရိပ်မည်းကြီးကလည်း ကိုယ့်အပေါ် မညာမတာ ထိုးကျနေလိုက်တာ နာကျင်ခဲခက်စရာ ကောင်းလှ ပါတယ်။ ကိုယ့်အပေါ် အထင်တကြီး နဲ့ တစ်သက်လုံးကြည်ဖြူခဲ့တဲ့ မင်းမိဘတွေဟာ ဒီအချိန်ရောက်မှ ကိုယ့်အပေါ် ဆက်ဆံရေးတစ် မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာတာမယ့်ချင်စရာပါ။

“ ကြက်မှာအရိုး၊ လူမှာအမျိုးတဲ့။ သူ့အမေအောင် ဒီ လမ်းကို လျှောက်ရင်သူ့သမီးရော ဒီစခန်းကို မရောက်ဘူးပြော နိုင်မလား ”

မင်းတို့အသိုင်းအဝိုင်းက ပေါ်ထွက်လာတဲ့ စကားသံတွေ ဟာ ကိုယ့်ကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေခဲ့တယ် မိုးလွင်။ လူတွေကို ကိုယ်နားမ လည်နိုင်တော့ဘူး။ မင်းကလည်း ကျောင်းမပြီးသေး။

အလုပ်အကိုင်မရှိသေး။ ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်အကိုင်ရှိလာတဲ့ အခါလည်း မင်းမိဘတွေရဲ့ အလိုဆန္ဒကို လွန်ဆန်နိုင်ဖို့ မနိုင်ဖို့ မသေချာတဲ့ အနေအထားမှာ ကိုယ်ဘာကို မျှော်လင့်နေရမှာ လဲဟင်။ ကိုယ့်အကြံအစည်ကို ပြောပြတော့မင်း အကြောက်အကန် ဘားမြစ်ခဲ့တာ ကြားယောင်ပါသေးတယ်။

“ မသွားပါနဲ့ သွင်။ ဒါဟာ ထွက်ပြေးခြင်းတစ်မျိုးပါပဲ။ အကျဉ်းအကျပ်မှထွက်ပြေးခြင်းဟာ လွတ်မြောက်နိုင်ကောင်းလွတ် မြောက်မှာ ဖြစ်ပေမယ့် ပင်ကိုအရည်အသွေး ညံ့ဖျင်းရာကျပါ တယ်” လို့ မင်းရဲ့မညာမတာ ဝေဖန်ပြောဆိုမှုတွေကြားထဲကပဲ ငွေ လဝန်းဆိုင်ကို ကိုယ်အပြီးရောင်းပစ်လိုက်တော့တယ်။ တချို့တစ် ဝက်ငွေတွေဘက်မှာအပ်ပြီး ကိုယ်နဲ့လည်းရင်းနှီး။ မင်းနဲ့လည်း ခင်မင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းမေနှင်းအေးဆီ ထွက်ခဲ့တော့တယ်။ မေနှင်းအေး မိဘတွေက ကိုယ်တို့မြို့ကနေ ပြင်ဦးလွင်မှာ အခြေချ နေထိုင်တာ အတော်ကြာပြီလေ။

မန္တလေးကနေ ပြင်ဦးလွင်ကိုတက်တော့မယ်ဆိုရင် လားရှိုး လူစီးအဆန်ရထားကို စီးရမှာဖြစ်တယ်။ ပင်လယ် ရေမျက်နှာပြင်အထက် ပေသုံးထောင်ကျော်မြင့်တဲ့ ပြင်ဦးလွင် ဘူတာကိုပင် ပင်ပန်းပန်း ခက်ခက်ခဲခဲ တက်ရတာပါ။ ပြင်ဦးလွင် ဘူတာရောက်ဖို့ မီးရထားဟာ ပထမလွန်းထိုး၊ ဒုတိယလွန်းထိုး၊ တတိယလွန်းထိုးနဲ့ စတုတ္ထလွန်းထိုးဆိုတဲ့ ဘူတာတွေကို လွန်းပြန် ပြီးတက်ရတာပါပဲ။ အဆန်ရထားဟာ ခေါင်းတွဲနဲ့ အရိန် ကုန်သွားအောင် သဲလမ်းနေရာအထိမောင်းပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်၊ အရိန်နဲ့တစ်ခါ အမြင့်ကိုတက်ရတာပါ။ နောက်ပြန်ဆုတ်ရင်

အသည်းအေးလိုက် အရှိန်နဲ့အမြင့်ကို တက်လာရင် ရင်ဘတ်ထဲ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖြစ်လာလိုက်နဲ့ အတော်ကို ရင်မောစရာ ကောင်းတဲ့ လွန်းထိုးတွေပါ။

ပြင်ဦးလွင်ဘူတာဟာ ကိုလိုနီခေတ် ဘုရင်ခံရုံးစိုက်ရာ နေရာ ဖြစ်ခဲ့လို့ရှေးဟောင်း အဆောက်အအုံ အငွေ့အသက်တွေ ထုံမွန်းနေတယ်လို့ ကိုယ်မြင်တယ်။ ပြင်ဦးလွင်မှာ မီးရထားစက် ခေါင်းရုံရှိတယ်။ မီးရထား ဆေးရုံရှိတယ်။ မီးရထားရဲဌာနရှိတယ်။ မန္တလေးဘူတာကြီးက ထွက်လာတဲ့ လူစီးမီးရထားဟာ လမ်းခရီး သည်တွေအတွက် တွဲပိုချိတ်မလာပါဘူး။ ပြင်ဦးလွင်ဘူတာရောက်မှ တွဲထပ်ချိတ်တာပါ။ ဒါမှလည်း လွန်းထိုးပြီး တက်လာနိုင်မှာလေ။

ပြင်ဦးလွင်ရောက်တော့ မေနှင်းအေးတို့မိသားစုဟာ ကိုယ့်ကို လှိုက်လှဲယူငှာ ကြိုဆိုကြတယ်။ သူတို့က ဒီဖြူမှာ 'မေ့တွက် တာ' ဆွယ်တာလုပ်ငန်းနဲ့ အသားကျနေကြပြီ။ စက်ထိုးဆွယ်တာ အမျိုးမျိုးရနိုင်တဲ့ မေနှင်းအေးတို့ရဲ့ မေ့တွက်တာ စတိုးဆိုင်ကို မြင်တော့ ကိုယ်တို့ရဲ့ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံရနိုင်တဲ့ ငွေလဝန်း စတိုးဆိုင်ကလေးကို အောက်မေ့သွားမိတယ်။ ကိုယ် နောင်တရနေ တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

မေနှင်းအေးကတော့ ပြောရှာတယ်။ သူတို့လုပ်ငန်းထဲ ရွယ်ယာဝင်ပြီး သူတို့နဲ့အတူ ဒိုးတူပေါင်ဖက်လုပ်စားပါပေါ့။ ကျော့လူးတင်စရာ ကောင်းလှပေမယ့် ကိုယ်တည်ဆောက်ချင်တဲ့ ဘဝအသစ်က ဒါမဟုတ်ဘူးလေ။ စက်ထိုးဆွယ်တာတွေအဝေး ကိုပို့ပြီး ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား တဲ့အလုပ်ဟာ မေမေရဲ့စတိုးဆိုင် လုပ်ငန်းနဲ့ ဆင်ဆင်တူနေတာမို့ ကိုယ့်စိတ်ကို မဆွဲဆောင်နိုင်တာ

လားတော့ မသိဘူး။

မေနှင်းအေးတို့ဆီမှာ ခြောက်လလောက်ခိုပြီး အခြေ အနေအရပ်ရပ်ကို လေ့လာပြီးမှ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့တာပါ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ဘည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်ရမယ်ဆိုတာကတော့ ကိုယ်နားလည် ပါတယ် မိုးလွင်ရယ်။ ဒီနေရာကလေးမှာ အဆင်ပြေပြေနေသား ကျခဲ့ပြီ။

ဒီနေရာကလေးမှာ ကိုယ်အဖို့ ခါးသီးဖွယ် မေမေရဲ့ အရိပ် မည်းကြီး မရှိဘူး။ အမနာပ မဖွယ်မရာသတင်းတွေချဲ့ကားပြော ဆိုမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်မရှိဘူး။ အမိအဖအရိပ်မဲ့ သမီးတစ်ယောက် ကို မထေမဲ့မြင် ဆက်ဆံချင်တဲ့ အောက်တန်းကျစိတ် ဓာတ်များနဲ့ ဘနစ်မဲ့လူသားတွေ မရှိဘူး။ ဒေသခံရမ်းခနုတွေရဲ့ ရိုးသားဖြူစင် ခတ်ရွှေမှုဟာ ကိုယ်ရဲ့စိတ်ဒဏ်ရာအနာဖေးကို တဖြည်းဖြည်း ကင်းစင်ပျောက်ကင်းစေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။

အခုဆို ဂုတ်ထိပ်ရွာကလေးမှာ ကိုယ်ရောက်နေတာ သုံးနှစ်သုံးမိုးရှိတော့မယ်လေ။ ပါလာတဲ့ ငွေကလေးနဲ့ ကျောင်း နဲ့မန်းမဝေးမှာ မြေတစ်ကွက်ဝယ်ပြီး ဘူး၊ ဖရုံ၊ ဂေါ်ရခါး စတဲ့ ငှားဖွယ်သီးနှံတွေစိုက်တယ်။ ဒါကနေ့စဉ် ဈေးသုံးရနေအောင်။ ကျန်တဲ့မြေနေရာမှာ မက်မန်းတွေ စိုက်ထားတယ်။ မက်မန်း ဆိုတာက ဘာမှကရိကထများတဲ့ အရာမဟုတ်ဘူး။ မက်မန်းမျိုး နယ်ဟာ(ရိုစေရိယာ)မျိုးနွယ်ဝင်ဖြစ်ပြီး အနောက်နိုင်ငံကနေ စီး ချောရွှေလျားရောက်ရှိလာတဲ့ အပင်ဖြစ်တယ်။ စိုစွတ်ပြီး အေး တဲ့ ခဲသားမြေကိုနှစ်သက်တယ်။ ပြင်ဦးလွင်လိုပေ ၃၀၀၀ ကျော်အ

မြင့်မှာ ပိုဖြစ်ထွန်းတာပေါ့။ ဒီသီးနှယ်ပင်တွေကို ပထမမှာ မျက်နှာဖြူတွေက အင်္ဂလန်ကသယ်ဆောင်လာခဲ့တယ်လို့ အဆိုရှိတယ်။

စိုက်ပျိုးရေး ကျောင်းဆင်းကြီးကို ဆရာလုပ်လိုက်ဦးမယ် မိုးလွင်ရေ၊ မက်မန်းများပွင့်တော့မယ်ဆိုရင် သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာ။ သူကချယ်ရီလိုပဲ အပွင့်ပွင့်ခါနီးတစ်လအလိုမှာ တစ်ပင်လုံး အရွက်မကျန် အောင် ကြော့ပြီးမှအကိုင်ကနေ အဖူးအပွင့်တွေ ဖူးပွင့်ကြတယ်။ ဖေဖော်ဝါရီ မတ်လဆို မက်မန်းတွေ ပင်လုံးကျွတ်ဆွတ်ဆွတ်ဖြူအောင်ပွင့်ချိန်ပေါ့။ အဲဒီအပွင့်မကြော့မီ သီးကင်းတွေဟာ ကိုင်းတစ်လျှောက်ထွက်လာလေ့ရှိတယ်။ ဇူလိုင်လောက်ဆို အသီးတွေ ခူးလို့ရပြီ။

မက်မန်းသီးအရောင်တွေက နီညိုရောင်၊ အဝါရောင်၊ အစိမ်းရောင်၊ အဖြူရောင်၊ အနီရောင်၊ မီးတောက်ရောင်၊ ပန်းရောင်ရယ်လို့ ရှိကြတယ်။ အသီးတွေကလည်း လုံးဝန်းတဲ့အသီး၊ ရှည်တဲ့အသီး၊ ထိပ်ချွန်တဲ့အသီး၊ ထိပ်လုံးကြီး၊ ဒဂါးဝိုင်းအရွယ် စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးပါပဲ။ ဇူလိုင်လမှာ လှပတဲ့အသီးတွေကို ခူးပြီး မက်မန်းချိုပေါင်း၊ မက်မန်းယိုဘူး၊ မက်မန်းတော်ဖီ၊ မက်မန်းဝိုင်တို့ ထုတ်လုပ်ပြီး ဈေးကွက်ပို့ကြတယ်။ ဒီဒေသမှာ မက်မန်းလုပ်ငန်းဟာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ရပ်ဖြစ်လို့ ကိုယ်အရမ်းကို စိတ်ဝင်စားနေမိတယ် မိုးလွင်။

ဒီနှစ်ဆိုရင် မင်းလည်းကျောင်းဆင်းပါပြီ။ ကိုယ့်ကိုလည်း အရင်လို သံယောဇဉ်ရှိသေးတယ်ဆိုရင် ကိုယ်တည်ဆောက်နေတဲ့ ကမ္ဘာသစ်ကလေးကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် ပြင်ဦးလွင်ကနေ တစ်ဆင့် ဂုတ်ထိပ်ဘူတာရုံကလေးဆီ အရောက်လာခဲ့ပါလား။ မင်း

နောက်လာမယ်ဆို မြေကိုချဲ့ထွင်ပြီး ကော်ဖီနဲ့လိမ္မော်တွေ စိုက်ကြမယ်လေ။ ကော်ဖီနဲ့လိမ္မော်ဟာလည်း ဒီဒေသရဲ့ စီးပွားဖြစ်ထွက်ကုန်တစ်မျိုးပါ။

မန္တလေးကနေ ပြင်ဦးလွင်ကိုကားလမ်းနဲ့လာရင် အဆင်ပြေကောင်းပြေနိုင်ပေမယ့် ပြင်ဦးလွင်ကနေ ဂုတ်ထိပ်ကိုတော့ လားရှိုးလူစီးရထားစီးလာမှ အဆင်ပြေမှာပါ။ လွန်းထိုးမနိုင်မှာစိုးလို့ ဘွဲ့ပို့မချိတ်ခဲ့တဲ့ လားရှိုးရထားဟာ ပြင်ဦးလွင်ကျမှ လူစီးတဲ့သုံးဘွဲ့ချိတ်မှာလေ။ အဲဒီရထားလမ်းခရီးက တိုပြည်နယ်တွေမှာလို လယ်ကွင်းပြင်ရိုးပြတ်တောတွေနဲ့ သွေ့ခြောက်ခြောက်ဖွယ်တယ်တယ် ရှိမနေတာက ထူးခြားမှုတစ်မျိုးပါ။ ပြင်ဦးလွင်က ထွက်ပြီး ခြံစစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာတာနဲ့ ပွေးကောက်ရေတံခွန်ရှိရာ ပွေးကောက်ဘူတာကိုရောက်လိမ့်မယ်။ တချို့ ပွေးကောက်ရေတံခွန် သွားမယ့်သူတွေ ဒီမှာဆင်းကြပေါ့။ ရထားလမ်းတစ်လျှောက်မှာ တော့ ကုန်းခြံရေခြံတွေနဲ့ သစ်သီးသစ်နှံပန်းပင်တွေ စိုက်ထားတဲ့ မြေခင်းသာယာတွေ ကြည့်နူးချမ်းမြေ့စရာပါ။

နောက်တစ်ခါ ဆိုက်မယ့်ဘူတာက ဝက်ဝံဘူတာတဲ့။ ရှေးအင်းဝဘုရင်လက်ထက်က ဆင်ခေါင်းဝက်ဝံလို့ အမည်ပေါက်တဲ့ ချွန်ကြီးပါ။ ရှမ်းပြည်နယ်နောင်ချိုမြို့နယ်နဲ့ မန္တလေးတိုင်း ပြင်ဦးလွင်မြို့နယ်ရဲ့ အပိုင်းအခြားနယ်စပ်ရွာလို့ ပြောရင်ရမယ်ထင်တယ်။ ပိတ်ချင်းမြောင် မဟာနန္ဒာမူလိုဏ်ဂူလည်းရှိတဲ့ နေရာပေါ့။

နောက်ဘူတာတွေက ဆင်လမ်းစုတဲ့။ ဆင်ဆယ်တဲ့။ မဟာပြီးတော့ ရှမ်းပြည်နယ်ရဲ့ မြို့နယ်နဲ့စိုက်ရာ နောင်ချိုမြို့က

ကျောက်မဲ၊ သီပေါ၊ လားရှိုးကို ဆက်သွားဖို့ မြို့အထွက်မှာ ဂုတ်တွင်းကြီးခဲနေတာမို့ ကားနဲ့ဆိုအကွေ့အကောက်များနဲ့ ချိုင့်ကြီးထဲဆင်းသွားရမှာပါ။ မိရထားနဲ့ဆိုရင်တော့ နောင်ချို ဘူတာကနေ ဂုတ်ထိပ်ရောက်အောင် နောက်ထပ်မိနစ် လေးဆယ်လောက် ထပ်စီးရပါဦးမယ်။ ဒီအနားရောက်ရင် မီးရထားဟာ တောင်ကမ်းပါးယံကို ကွေ့ပတ်ပြီးသွားရတော့ သစ်ပင်ဝါးရိပ်၊ တောင်တန်းတောင်ကုန်းတွေကြားမှာ အဝေးကတံတားကြီးကို မီးရထားရဲ့ ဘယ်ဘက်ပြတင်းပေါက်ကမြင်လိုက်၊ ညာဘက် ပြတင်းပေါက်ကမြင်လိုက်နဲ့ ပစ္စလက်ဆန်တဲ့ မြင်ကွင်းက ညှို့အား ပြင်းလှပါတယ်။ မီးရထားနဲ့ တံတားကြီး တူတူပုန်းနေကြသလားတောင် ထင်ရတယ်။ သဘာဝရေမြေတောတောင်ရဲ့ ဖွဲ့စည်းဖြစ် တည်မှုဟာ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုတွေ ပြည့်နှက်နေတာမို့ အရိုးခဲကျေးလက်ကို ချစ်မက်သူရဲ့ ရင်တွင်းမြတ်နိုးခံမင်ခြင်းတွေ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေတာ အမှန်ပါပဲ။

တောင်နံရံပတ်လည်ဝိုင်းတဲ့ မြေပြန့်လွင်ပြင်ဆီက အဝတ်မဲ့ သစ်သီးတွေကို ခူးဆွတ်လို့ ကျေးလက်တောင်သူတွေဟာ ရထ... ကြီးကို အဖော်ပြုကာမြို့ပြတွေဆီ အရောက်ပို့ကြရတယ်။ မြို့ပြမှနေ မရှိမဖြစ်မသုံးမဖြစ် ပစ္စည်းတွေလွန်းပုံသယ်ဆောင်ကြ၊ တစ်လွယ်တစ်ပိုး တစ်ဆွဲတစ်ငင် ရှမ်းတောင်သူ ဓနပုအိတ်တွေရဲ့ မှီသားဖြူစင်ခြင်းတွေ စီးမျောပါဝင်နေတဲ့ လားရှိုးပြင်ဦးလွင်ရထားကြီးကတော့ စုန်ချိုဆန်ချို။

ကျောင်းကိစ္စနှင့်ဖြစ်စေ သီးနှံမျိုးစေ့ ဝယ်ခြမ်းရေးနှင့်ဖြစ်စေ မြို့ကိုတက်တဲ့အခါ ကိုယ်ဟာ ပြင်ဦးလွင်လားရှိုးရထားကို လူးလားခေါက်ပြန် စီးရလေ့ရှိပေမယ့် ရထားစီးရခြင်းဝေလေ့မှာ

ဦးငွေခြင်းမရှိပါဘူး။ ဒီရထားပေါ်မှာ စုန်ဆန်လိုက်ပါလေ့ရှိတဲ့ ခရီးသွားဖျော်ဖြေရေးသမားကြီးနှင့်တောင် မျက်မှန်းတန်းခင်မင်နေမိတဲ့ အထိပါပဲ။ ခရီးသွားဖျော်ဖြေရေး သမားကြီးဟာ သူ့လက်စွဲတော်မယ်ဒလင်ကြီးကို ရင်မှာပိုက်လို့ ခေတ်ဟောင်းတေးတွေကို သီကျွေးလေ့ရှိတယ်။ တစ်ခါမှာတော့ ခရီးသွားလူရည်သန့်တစ်ဦးက သူးထူးခြားခြား တောင်းဆိုသံကိုကြားလိုက်ရတယ်။

“ဦးလေးကြီး ကိုစောငြိမ်းသီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် လုပ်ဗျာ”

“ကျွန်တော် ကိုစောငြိမ်းမရဘူးဗျာ။ လေးဆယ်ကျော် အချစ်ဆိုမယ်”

ရထားအလယ်လမ်းကြောင်းရဲ့ ခရီးသည်ထိုင်ခုံ လက်ရမ်းပေါ် တစောင်းတင်ထိုင်ပြီး မယ်ဒလင်ကိုပိုက်ကာ လေးဆယ်ကျော် အချစ်ကို စိတ်နှစ်သိဆိုနေတဲ့ ဖျော်ဖြေရေးသမားကြီးကို ခရီးသွားဧည့်သည်ဟာ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းယူနေလေရဲ့။

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ပန်းချီကားကောင်းတစ်ချပ် ရဦးမှာ ပေါ့ဗျာ”

အနီးမှ မိတ်ဆွေကိုလှမ်းပြောလိုက်တဲ့ ခရီးသွားဧည့်သည်ရဲ့ စကားဟာ ကိုယ့်အတွက်အတွေးတွေ ပွားစေတယ် မိုးလွင်။ လူတွေဟာ ဒီလိုပဲနေ့စဉ်မိုးသောက် ဘဝကြီးထဲက အလှတရားတွေ ဆွဲထုတ်ယူငင်ကြ ရတာပဲနော်။ ပန်းချီဆရာဟာ သူပြချင်တဲ့ လောကအလှတရားတွေကို သူ့ရဲ့ အနုရသ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာမှ ဘစ်ဆင့် ခံစားတတ်သူတွေရဲ့ နှလုံးသားကို ထိနမ်း ကျီစယ်စေကာဖြစ်လို့ လူ့လောကကြီးအတွက် ပန်းချီကားတွေဟာ မရှိမဖြစ်

လိုအပ်ချက်တစ်ရပ် ဖြစ်နေရတာပေါ့။

“ပန်းချီကားတွေဟာ အထီးကျန်ဘဝကို ဖြေသိမ်ပေးသူဖြစ်တယ်။ နောက်ကျနေတဲ့စိတ်ကို ကြည်လင်အောင်လုပ်ပေးသူဖြစ်တယ်။ အကျဉ်းကျနေတဲ့ အတွေးအခေါ်အတွက် ပြတင်းပေါက်တွေဖြစ်တယ်။ စာအုပ်တွေသမိုင်းတွေ တရားစာတွေဖြစ်တယ်။ ပန်းချီကားတွေကို ဖတ်ရင်စာရွက်လှန်ရတဲ့ဒုက္ခတောင်ခံစရာမလိုဘူး။”

ဒါက 'ဂျွန်ဂီးလ်ဘတ်' ရဲ့ ပန်းချီအပေါ်မြင်တဲ့အမြင်ပါ။ ကိုယ်ဟာ နေ့စဉ်မိုးသောက် သဘာဝပန်းချီကားကြီးထဲမှာ ပါဝင်ရှင်သန်နေရ သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အကောင်းဆုံး အလှဆုံး မြင်ကွင်းရှုကွက်ကနေ ပါဝင်ဖြည့်ဆည်းပေးနေချင်သူပါ။

ကုန်းစံ မူလတန်းကျောင်းကလေးထဲမှာ ကလေးတွေကို စာသင်မယ်။ ကဗျာကလေးတွေ ရွတ်ဆိုစေမယ်၊ ပုံပြင်တွေပြောမယ်။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုတွေ ပြုလုပ်ကြမယ်။ မိုးရွာပြီးစ ရောင်စုံသက်တံခုံးကြီးကိုမော်ကြည့်ပြီး အရောင်များအကြောင်း သင်ကြားမယ်။ အပင်ကြီးငယ်တို့ ဖူးသစ်ညွန့်ဝေမှုကိုကြည့်ပြီး သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်အပေါ်မြတ်နိုးချစ်ကြင်စိတ်တွေ ရှင်သန်ရင့်ထွားလာအောင်သွန်သင်မယ်။

မလှမ်းမကမ်းက ယာမြေတောထဲမှာတော့ မြေကြီးတွေကို တူးဆွမယ်။ သစ်ရွေသစ်ညောင်တွေကို ပေါင်းသင်ရေလောင်းမယ်။ အသီးအပွင့်တွေကို ရိတ်သိမ်းခူးဆွတ်မယ်။ တစ်စေ့ပျိုး တစ်ပင် ရှင်သန်ဖို့ရာမှာ ကိုယ်ပျိုးမိသလောက်ရိတ်သိမ်းရပြီး ပိတ်တွေကိုချိုမြိန်စွာစားသုံးရတဲ့အခါ တစ်မိုးအောက်သည် မြေပြင်မှာ

အခင်တွယ်ဆုံးဆိုတဲ့ မင်းကို အဲဒီချိုမြိန်မှုတွေ ဆင့်ကမ်းခံစားစေချင်တဲ့ ဆန္ဒအာသီသတွေ တားလို့မရနိုင်ခဲ့ဘူး။

ကိုယ်မျှော်နေတယ် မိုးလွင်။ ကိုယ့်ရဲ့ လိုလားတောင်းဆိုမှုတွေ အနာဂတ်စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေ ယက်ရှုပ်ထားပြီး နှစ်ခြိုင်းရနံ့တွေ သင်းပျံ့ထုံအီနေတဲ့ စာရှည်ကြီးတစ်စောင်ဟာ အခုလောက်ဆို မင်းဆီဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်နေလောက်ရောပေါ့။ တစ်လဆိုတဲ့အချိန်ဟာ ကိုယ်နဲ့မင်းရဲ့အကွာအဝေးဆီ စာတစ်စောင် ရောက်ဖို့လုံလောက်တဲ့ အချိန်ပါပဲ။ တစ်ဘဝလုံးနဲ့ ချိန်တော်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုင်ပိုင်ချဖို့လုံလောက်တဲ့ အချိန်ကာလလို့လည်းကိုယ်ယူဆပါတယ်။

ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်လို့ မင်းအမေနဲ့ အစ်မများရဲ့ ချဲ့ကားခြင်းနက်ချက်တွေအပေါ် မင်းရဲ့ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်တွေနဲ့ ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်မျှော်လင့်နေတယ်။ အမှန်နဲ့အမှားကြားမှာ ရံတားစောင့်ကြပ်နေတဲ့ အဖြေတစ်ခုကို ရှာဖွေဆုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ ဆင်ခြင်တုံတရားလှေငယ်ကို မင်းပိုင်ပိုင် လှော်ခတ်နိုင်ဖို့လို့ ကိုယ်ယူဆတယ်။

မင်းမညာမတာ ပြောဆိုခဲ့သလိုအကျဉ်းအကျပ်မှ ထွက်ခွာပြီးသူ တစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အသွေးညံ့မညံ့ကိုတော့ ဂုတ်ထိပ်ရွာကလေးဆီ အရောက်လာပြီး အကဲဖြတ်လှည့်ပါလို့ ဖိတ်ခေါ်ချင်စမ်းပါရဲ့ကွယ်။ တောင်စဉ်တောင်တန်းတွေ ဝိုင်းရံထားတဲ့ စိမ်းလန်းငြိမ်သက်လွင်ပြင် ချိုင့်ဝှမ်းထက်မှာ လမင်းကြီး ထိန်ထိန်သာတဲ့ သူမျိုးဆို ကိုယ့်ရဲ့တစ်ကိုယ်ရေညများဟာ မျက်ရည်များနဲ့ လိမ်းကျပ်စွတ်နေတယ်ဆိုတာမကွယ်မပွက်တမ်း ဝန်ခံလိုက်ပါရစေ။

ကိုယ်ဟာ လားရှိုးမီးရထားကြီး ပြင်ဦးလွင်ဆီခုတ်မောင်း

သွားတဲ့ ညနေစောင်းဆို ဟောဒီရှမ်းလို 'ဟိုကွတ်' လို့ခေါ်တဲ့ ငုတ်တွင်းကြီးထိပ်က သံပေါင်တံတားပေါ်ကနေ ကျဆင်းသွားတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ၊ တစ်ကိုယ်တော် အထီးကျန်မှုတွေအတွက် အစားထိုး ဖြည့်တင်းဖို့ခိုင်ကျည်သန်မာမှု အအေးဓာတ်တွေ ထုံကူးဖြန့်ကြက် ယူနေရတယ်။

နေ့ခင်းဘက်ဆိုရင်တော့ ပြင်ဦးလွင်မှ တက်လာတဲ့ မီး ရထား ပေါ်ကနေရုတ်ခနဲ ဆင်းချလာမယ့် မင်းရဲ့အရိပ်အယောင် ကို လူမသိသူမသိ ဖျော်မောနေရတာ မင်းတစ်ယောက် သိစေချင် လိုက်တာ။

ဟော ကျောက်ကမ်းပါးစွန်းမှာနေလုံးကြီး မေးတင်ချိန်ဆို အလင်းဖျော့လက်ကျန်တွေဟာ ဆည်းဆာရီညနေခင်းကို မလွှဲမ ကင်းသာ နှုတ်ဆက်နေပါပြီ။ ဒီအချိန်ဆို တံတားပေါ်က ကိုယ်ပြန် ချိန်သင့်ပြီပေါ့။ မကြာခင် အမှောင်ချဉ်းလာတော့မှာလေ။ ဆက် သွယ်ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းကလည်း လူသွားလူလာကို ကန့် သတ် စိစစ်နေပြီ။

သွားတော့မယ်ဆိုမှ နေပါဦးလို့ဆွဲငင်ထားသလို ကိုယ်... တံတားအလယ်မှာ ရပ်တန့်ငြိမ်သက်နေမိပြန်တယ်။ ဒီနေ့အခါ အချိန်လင့်သွားပြီမို့ဥမင်ကို ဖြတ်သန်းဖို့မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကိုယ်ဟာ ကောင်းကင်ကြီးဆီမှ ခွန်အားတွေတောင်းခံဖို့ လက်နှစ် ဖက်ကိုမြှောက်တင်ကာ ဖန်ဆင်းရှင်ပေးသနားတော်မူတဲ့ သဘာဝ လေကောင်းလေသန့်တွေ အဆုတ်ထဲရောက်အောင် ရှူသွင်းလိုက် မိတယ်။

ကိုယ်နဲ့ မေမေဟာ လှပပြေပြစ်ချင်း မတူညီကြပေမယ့် ယုံကြည်မှုချင်းတော့ တူညီကြတယ် မိုးလွင်။ “သင်ဘာမှမရှိခြင်းကို ကြည့်ပြီး စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့။ ဘာမှမရှိတဲ့သူကို ဘုရားသခင် စီမံ

ဝင်စားတယ်။ အခြားသူများနဲ့ မိမိကိုယ်ကိုနှိုင်းယှဉ်ပြီး အားမငယ် ပါနဲ့။ ဘုရားရှင်ပေးသမျှ အကောင်းဆုံးလက်ဆောင်တွေထဲမှာ 'ဘာမှမရှိခြင်း' ဟာလည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်တယ်” တဲ့။ ဘာမှ မရှိခြင်းတွေကို ဖြည့်တင်းပေးမယ့် ကောင်းချီးလက်ဆောင်တော် တွေကို တောင်းခံနေမိတယ် မိုးလွင်။

“ဝမ်းမြောက်သည့် ဤချိန်ခါတွင်၊ လမ်းပြကျွန်ုပ်သခင်၊ အသွေးတော်နှင့် နီးစေမှုပါ။ ကိုယ်တော်ရဲ့ရာ၊ ပျော်မွေ့ခြင်း၊ အသက် တာမြတ်လှ၊ နွေးထွေးမေတ္တာတော်သည် ကျွန်ုပ်ထံ၌ ဘည်စေ၊ ဟာလေလူယာ နာမတော်ချီးမွမ်း”

တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဘုရားကျောင်းမှာ သီဆိုနေကျ မွေတေး အပိုင်းအစကိုရွတ်ဆိုလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကိုယ့်ရင်ဟာ ဦးမိုးချမ်းမှု တွေ လွှမ်းခြုံသွားတယ်လို့ ခံစားလိုက်ရတယ်။

အတွေ့အကြုံအရ မကြာခင်မိုးကုန်တဲ့အခါ ကျောက် ကမ်းပါးယံပေါ်က ရေမြောင်းကြီးတွေ အကန့်လိုက်စီးသွန်မှုရပ် ဆိုင်းသွားတော့မယ်။ ဒီအခါအောက်ခံမြေသား နီဝါဝါတွေဟာ ဆင် ရှားပြတ်သားတဲ့ ကောက်ကြောင်းထင်းထင်းကြီးတွေအဖြစ် ပေါ် ထွက်လာဦးမှာပါ။

တံတားကြီးရဲ့ ဘယ်ဘက်မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ဘယ်ဘက် ဘေးနဲ့ နားစိုက်ထောင်လိုက်တဲ့အခါ ကွေ့ကောက်နေတဲ့ နမ်းပ ဆေးမြစ်ရဲ့ တိုးတိုက်စီးဆင်းသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရလိမ့်မယ်။ ညာဘက် မြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ညာဘက်နားနဲ့ နားထောင်လိုက်တဲ့အခါ ငုတ်တွင်းထဲမြုပ်ပြီး ပြန်ပေါ်လာတဲ့ မြစ်ကြောင်းကို ရေလုံးရေ ဆန်ကောင်းကောင်း နဲ့ ဖြည့်တင်ပေးနေတဲ့ ရေတံခွန်စီးသွန် ဘုမ္မကို မြင်ရကြားရလိမ့်မယ်။ နွေမိုးဆောင်း ရာသီမရွေးတာဝန် ကျေပွန်စွာ ဖြည့်တင်းပေးနေတဲ့ ရေမုန်ရေမွှားတွေရဲ့ အအေး ဓာတ်ဟာ ကိုယ့်ကိုသတ္တိဓာတ်တွေ ပြည့်ဝပျော်ဝင်အောင် လှုံ့ဆော်

ပေးလေ့ရှိတယ် မိုးလွင်။

ကိုယ်ဟာနေ့စဉ် မိုးသောက်မြင်တွေ့နေရတဲ့ သဘာဝ ပန်းချီကားကြီးကို နှုတ်ဆက်တဲ့အခါ ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးမှာတော့ နမ်းပဆေး မြစ်ရဲ့ တေးကဏ္ဍသံသဲ့သဲ့နဲ့ ရေတံခွန်ရဲ့ စည်းချက်လိုက် သံသာပေါ်ထွက်နေပြီး ငှက်တွေယုံသန်းသံ၊ ဝိုးမွှားအော်မြည်သံ တောင်မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်မှုတွေ ကြီးစိုးစပြုနေတဲ့အချိန် ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေ တံတားအလယ်မှနေ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့် ခဲ့ရပါပြီ။

ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေ ထိန်းသိမ်းရေး စခန်းဘက်ဆီ လျှောက်လှမ်း လာချိန်မှာမမျှော်လင့်ဘဲ အဲဒီကုန်းမြင့်ဆင်ခြေ လျှောက်ဆီမှ တံတားဆီ လူတစ်ယောက်ဆင်းလျှောက် လာတာတွေ့ လိုက်ရတယ်။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ဒီလိုအချိန်ကြီး တံတားကိုဖြတ် သန်းဖို့ လျှောက်လှမ်းလာသူဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးဖြစ်မလဲ။ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ခရီးဆောင်အိတ်ကိုကျောပိုး။ ဦးထုပ် ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားတဲ့ ညိုညိုယဉ်ယဉ် လူတစ်ယောက်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်အနီး ရောက်တော့ ပြုံးလိုက်ရင် နေရာရွေ့သွား လေ့ရှိတဲ့ နှုတ်ခမ်းထက်က မှည့်နက်ကလေးကိုမြင်မှ

“အလို ဘုရားသခင် သူ သူ မိုးလွင်”

ဆန့်တန်းကမ်းလင့် ကြိုဆိုနေတဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကိုပြန်လည် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိချိန်မှာတော့ သံပေါင်တံတားရဲ့ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ဝန်းကျင်မှာ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကိုယ် အလန့်တကြားပြန်ကြားလိုက် ရတယ်။

အဝါရောင်ညနေခင်း

အဝါရောင်ညနေခင်း

အောက်ခံမြေနီတွေနဲ့ ဖွဲ့တည်ထားတဲ့ တောင်ကုန်းမို့မို့ရွာကလေးကို နွယ်နီက လက်မွန်ဦးလို့ အမည်ပေးထားတယ်။ သူ့ရဲ့ ပညာရေးလောက အလုပ်စတင်ဝင်ရောက်ရာ လက်ဦးနယ်မှာ တည်ရှိလို့ပါ။ အဲဒီ ကမ်းရိုးတန်းမြို့ကလေးရဲ့ အမည်ကိုကြားလိုက်ရင် လူတွေက ပင်လယ်ကို ပြေးမြင်တတ်ကြတယ်။ မြို့ကလေးဟာ ကမ်းခြေမှာတည်ပေမယ့် ပင်လယ်နဲ့ လှမ်းပါသေးတယ်။ မြို့ကလေးတည်ရှိရာ ကျွန်းမကြီးပေါ်မှာတော့ လယ်တောရွာကလေးတွေ စုစုဖွဲ့ဖွဲ့တည်ရှိနေကြတယ်။

ရွာကလေးနဲ့ မနီးမဝေးမှာ ခနီပေါင်တုတ်တွေ စုန်အုံ မျောပါနေလေ့ရှိတဲ့ မြစ်တစ်စင်းဟာ အလျားရှည်ကျော ခင်းရင်ရွာကလေးကို မပျင်းမရိစောင့်ရှောက်နေတာတယ်။ မြစ်ကို အနားသတ်ထားတဲ့ ခနီပင်တွေရဲ့ လေငင်ယိမ်းနွဲ့မှုဟာ ရွာကလေးရဲ့ ရှင်သန်ဖြစ်တည်မှုကို အားကူ ဖြည့်နေသလိုပါပဲ။ ပြန်ပြောညီလွင်တဲ့ လယ်ကွင်းတွေအတော့ ဒီဒေသရဲ့ အဓိကအားထားရာ အသက်မွေးမှုလုပ်ငန်းပဲ ဖြစ်တယ်။

အနောက်ဖက်ဆီမှ ခပ်ညိုညိုတောင်တန်းတွေမှာ မွှေးဖွားတဲ့ စမ်းချောင်းကလေးဟာ ရွာကလေးကို ထိန်းမိပြီး မြစ်တစ်

စင်းရဲ့ ရင်ခွင်ဆီတိုးဝေ့ စီးဝင်သွားတဲ့အတွက် သူ့လက်မွန်ဦးဟာ ခိုခွဲလှပ ကဗျာဆန်သွားတယ်လို့ နွယ်နီ ယုံကြည်နေတယ်။ အောက်တောင်ဆီမှာ နေလုံးကြီးမေး တင်ချိန်ဆို နွယ်နီစမ်းချောင်းကလေးဆီ ရောက်လာလေ့ရှိတယ်။ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေကို နှစ်တိုက်စီးဆင်းသွားတဲ့ စမ်းချောင်းသံရဲ့ ဂီတကြည်မြူဟာ သူ့အဖို့ တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို နှစ်သိမ့်ပေးနေတယ်လို့ နွယ်နီခံယူထားတယ်။

ဒါကြောင့် အလင်းဖျော့လက်ကျန်တွေ လိမ်းကျံထားတဲ့ အဝါရောင်ညနေခင်းတိုင်းမှာ နွယ်နီ စမ်းချောင်းကလေးဆီ လာနေလေ့ရှိတယ်။ ဒီအချိန်မှာ လယ်တောပြန်တွေဟာ ဖက်ခမောက်တွေကို ဆောင်းလို့ ရွံ့နှစ်တွေ ပေကျံနေတဲ့ခြေထောက်များရဲ့ သယ်ဆောင်ရာ ရွာထဲဘက်ဆီ ပြန်လာနေကြပြီ။ တစ်နေ့တာ နွမ်းနယ်နေတဲ့ နွားတွေတောင် အိမ်အပြန်ဆိုတဲ့အသံနဲ့ ခြေလှမ်းတွေ သွက်သွက်နှုတ်နှုတ်လို့ပါလား။

တစ်ခါတုန်းကတော့ ဟောဒီစမ်းချောင်းကလေးရဲ့ နဘားမှာ ထိုင်ပြီး နွယ်နီဟာ သူငယ်ချင်းရှင်းရှင်းအေးနဲ့ အတူအိပ်တန်းယုံ့ဝက်တွေကို ရေတွက်ကြည့်ဖူးပေရဲ့။ ထိုလိုက်ရင်ရုန်းကျဉ်စင်းသွားတဲ့ ထိုကရုန်းပင်တွေကို အလှအယက်ထိကိုင် အိပ်မောကျခေဖူးပေရဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ စမ်းချေကြည်ထဲ မြင်နေရတဲ့ အမျိုးအမည်မသိ ငါးကလေးတွေရဲ့ ခြေရာကို ဖွေရွာနေမိပြန်ပါရော။

လွမ်းတယ်... ဘာကိုလဲ။ ဇာတိရပ်မြေပြန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းရှင်းရှင်းအေးကိုလား။ အတူတကွ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့

အဝါရောင်ညနေခင်း ကလေးတွေကိုလား။ ရှင်းရှင်းအေးအေးပတ် သက်ရင် တိုက်ဆိုင်မှုတွေ မြင်တဲ့အခါ သတိတရရှိပေမယ့် လွမ်း တယ်လို့တော့ စာမဖွဲ့လိုဘူး။ လွမ်းတယ်ဆိုတာ လွမ်းနိုင်လောက်တဲ့ စေ့ဆော်မှု အင်အားတစ်ရပ်လိုတယ်လေ။ နွယ်နီနဲ့ ရှင်းရှင်းအေး ကြားမှာ အဲဒီလွမ်းနိုင်လောက်တဲ့ စေ့ဆော်မှုအင်အားတစ်ရပ် တယ်အချိန်မှာ ပျောက်ဆုံးခဲ့သလဲ။

တကယ်ဆို နွယ်နီနဲ့ ရှင်းရှင်းအေးဟာ မိဝေးဖဝေး တိုင်း ခြားမြေခြားမှာ အရင်းနှီးဆုံး ဆွေမျိုးသားချင်းတွေပဲ ဖြစ်သင့်တာ မဟုတ်လား။ တစ်ယောက်မရှိလို့မှ တစ်ယောက်က လွမ်းလောက် ဖွယ်မရှိဘူးဆိုတာက ကောင်းတဲ့လက္ခဏာမဟုတ်ပေဘူး။ တစ်မြို့ တည်းနေတစ်ရေတည်း သောက်ခဲ့ကြပေမယ့် ပေါက်ဖွားကြီးပြင်းပုံ ချင်းမတူတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ အများမြင် နေသလိုတော့ အချောမွေ့ကြီး မဟုတ်လှဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့နှစ် ယောက်စလုံးမှာ သူ့ဘောင်ကိုယ့်ဘောင် ကန့်သတ်ထားတဲ့ ဟန်က လေးကိုယ်စီရှိကြတယ်။ အဲဒီဟန်ကလေးနဲ့ ဟန်တား ထိန်းချုပ်ထား လို့ ဆူညံပေါက်ကွဲမှုတွေ မဖြစ်ဘဲ ဣန္ဒြေရရလမ်းခွဲ နှုတ်ဆက်နိုင်ခဲ့ တယ်လို့ ထင်ရတာပါပဲ။ ဒီလိုဟန်တားထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ ဟန်ကလေး က သူတို့ရဲ့ အလုပ်အကိုင် ဆွဲခန့်ဆရာမဆိုတဲ့ ပင်စည်အကိုင် အလက်ကခက်ဝေလာတဲ့ ကိုင်းဆက်တွေလို့ ဆိုရင်ရမယ်ထင် တယ်။

အသွင်မတူတဲ့ သူတို့နှစ်ဦးကိုလက်မွန်ဦးရွာကလေးမှာ ပေါင်းစပ်တွေ့ဆုံစေတာ ကံတရားရဲ့ အပြင်းပြေဆော့ ကစားမှု ပေလားလို့ တစ်ခါတစ်ခါ နွယ်နီတွေ့နေမိတယ်။ တစ်ကျောင်း

တည်းထွက်တွေဖြစ်လို့ မေးပြောခေါ်ထူးအဆင့်က မကျော်လွန်ခဲ့တဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဝေးလံသိခေါင်လှတဲ့ ကမ်းရိုးတန်းမြို့ကလေး ခေါ် အတူရောက်လာဖို့ဆိုတာ တော်ရုံတိုက်ဆိုင်မှုနဲ့ မဖြစ်လောက်ပေ ဘူး။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်ဆက်မတက်ခင် ဌာနတစ်ခု မှာ အတူတကွ လုပ်အားပေးရင်း ဆွဲခန့်လျှောက်လွှာတွေ သူတို့ သက်ထဲရောက်လာခြင်းက ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးအတွက် ကံကြမ္မာ အင်ဂျင်စက်ကြီးနှိုးလိုက်သလိုပါပဲ။

“ရှင်းရှင်းအေးရေ ငါတော့ ဖြည့်ထားပြီးပြီကွယ် မင်းဖြည့် ပြီးရင် တို့တတွေအတူ ပို့လိုက်ရုံပါပဲ”

“ပြစမ်းပါဦး အမယ် ရှမ်းပြည်နယ်၊ ချင်းပြည်နယ်၊ ကချင် ပြည်နယ်၊ တနင်္သာရီတိုင်းတဲ့။ အဲဒါတွေ ထည့်လျှောက်ထားပြီး ဘကယ်ခေါ်တော့သွားမှာမို့လား။”

“သွားမှာပေါ့ကွ ဘယ်ပြည်နယ် ဘယ်တိုင်းရောက်ရက် သွားဖြစ်အောင်ကိုသွားမှာ”

တကယ်တမ်း ပုံစံဖြည့်ပြီး တင်ကြတော့ သူတို့လိုပင် အခြားလုပ်အားပေးများလည်း အဝေးရောက်ဆွဲခန့် အလုပ်ကို လျှောက်ကြကြောင်း သိရတော့တယ်။ နှစ်လအကြာ အော်ဒါထွက် လာတော့ အခြားသူများထံခေါ်စာမရောက် သူတို့နှစ်ယောက်ထံ သာ ခေါ်စာရောက်ကြောင်းသိရတော့ ထပ်ဆင့်အံ့ဩရပြန်ပါ တယ်။

နွယ်နီက သွားဖို့လာဖို့ သွက်သွက်လက်လက် ပြင်ဆင်နေ သလောက် ရှင်းရှင်းအေးက သူ့မူဟန်အတိုင်း ရေရေရာရာ မပိုင်း ဖြတ်နိုင်သေးတဲ့ပုံနဲ့ မတုန်မလှုပ် အေးစက်နေလိုက်တာ လျှောက်

လွှာကို သူ့ကိုယ်တိုင်လိုလိုချင်ချင်မပြည့်ဘဲ သူတစ်ပါးက တိုက်တွန်းလို့ လုပ်ရသလို ဘာလို့လို့နဲ့ နွယ်နီ ရှင်းရှင်းအေးအေးရဲ့ အဲဒီပုံစံကို မကြိုက်တာ။

“ ဘယ်လိုလဲ ရှင်းရှင်းအေးရယ် သွားမှာလား ”

“ မြိတ်အရှေ့ဆိုတော့ ဝေးလွန်းတော့ အိမ်က စိတ်မချဘူးဖြစ်နေတယ်။ ငါ့အမေဆို တင့်တင့်နဲ့ ”

“ ငါကတော့ လျှောက်လွှာတင်ကတည်းက ဘယ်တော့ ဘယ်ချောင်ရောက်ရောက်သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား၊ သွားရမယ့်လမ်းက ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ထွင်ပြီး သွားရမှာမို့ သတ္တိတော့ရှိဖို့လိုတယ်။ ”

“ ဒါဆိုရင် နင် အိမ်မှာ လိုက်ပြောပေးဟာ ”

ရှင်းရှင်းအေးက အိမ်မှာ အငယ်ဆုံးဆိုတော့ အားလုံးက စုပုံချစ်ထားတာမို့ ဒီလောက်ဝေးလံတဲ့ အရပ်ဒေသမှာသွားပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ ဘယ်သူမှ သဘောမတူကြဘူး။ ဒါကို သဘောမတူတူ အောင်ပြောရမှာဆိုတော့ နွယ်နီနည်းနည်းတော့ရှုံ့နေတယ်။ ဒါပေမယ့် သိတယ်မဟုတ်လား။ ဒါဟာ နွယ်နီလေ။ မတောက်တစ်ခေါက်ဖတ်ထားတဲ့ စာပေအခံကလေးနဲ့ သိသလောက်မှတ်သလောက်ဟောပြောလိုက်တာ ရှင်းရှင်းအေးအိမ်က လူကြီးတွေ ခေါင်းငြိမ်တဲ့ဆီရောက်ပါရော။

ဒီလိုနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ကမ်းရိုးတန်းမြို့ကလေးဆီ ရောက်ခဲ့ရောဆိုပါတော့။ လေယာဉ်စီး ခရီးအတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်အဖို့ အတော်ကိုစိတ်လှုပ်ရှားတုန်လှုပ်မှုတွေ ဖိစီးတာ ခံလိုက်ရသေးတယ်။ ဒီခရီးဟာ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက်

အထမဦးဆုံး လေယာဉ်စီးခရီးဖြစ်သလို လူကြီးမပါဘဲ ထွက်ခဲ့ရတဲ့ အထမဦးဆုံးခရီးစဉ်ပဲ ဖြစ်တယ်။

ကမ်းရိုးတန်းမြို့ကလေးကမှ တစ်ဆင့် လယ်တောရွာကလေးဆီ ခရီးဆန်ခဲ့ရတဲ့သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ မြေနီနီတောင်ကုန်း မို့မို့ပေါ်က စိမ်းရိပ် အုပ်အုပ်ရွာကလေးကိုမြင်တော့ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ လွင့်စဉ်လို့ အပျော်ကြီး ပျော်သွားခဲ့ကြတယ်။ ရွာကလေးက မြစ်ကမ်းပါးကနေ အတွင်းကို သုံးမိုင်လောက်ဝင်မှ ရောက်တာ မို့ ခရီးလမ်းကွာလှမ်းမှု အပေါ်မှာတော့ ရွာကလေးကို ချစ်ခင်အေးလည်မှုနဲ့ သူတို့ နားလည်ပေးခဲ့ပြန်ပါတယ်။ လွင်ပြင်ကျယ်ပြန့်ပြီး ဘယ်ဆီကြည့်ကြည့် လယ်ကွင်းပြင်တွေသာ မြင်ရမှုရယ်၊ မနီးမဝေးက စမ်းချောင်းကလေး စီးဆင်းမှုရယ်၊ ရွာနဲ့တစ်စပ်တည်း ခြောင့်တန်းညီညာကိုင်လက်ရွက်ရှင်တွေ ဝေဆာနေတဲ့ ရော်ဘာတွေရယ်၊ လက်မွန်ဦးရွာကလေးရဲ့ ဝန်းကျင်ကို သဘောကျနှစ်မြို့က်နေရင်းနဲ့ အခြားစာမဖွဲ့လောက်တဲ့ အဆင်မပြေမှုတွေကို မျက်နှာလွဲထားကြတော့တယ်။

သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ဆယ်တန်းအောင်လက်မှတ်တွေကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆွဲခန့်ဆရာမဆိုတဲ့ ဝတ်ရုံကို ရဲရဲခြုံလို့ လူမှုဝန်းကျင်သစ်ဆီတိုးဝင်ခဲ့ရပေမယ့် တကယ်တန်းမှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အတွေ့အကြုံအရရောအရွယ်အရပါ အတော်ပဲ နုနယ်ကြသေးသူများဖြစ်တယ်။ အထက်တန်းကျောင်းကြီးမှ တစ်ကျောင်းတည်းထွက်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြတာမို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ခင်မင် ရင်းနှီးမှုတွေဟာ လက်မွန်ဦးရွာကလေးမှာ အတူတကွ နေ့စဉ်မိုးသောက် အိပ်အတူစားအတူ နေထိုင်လာကြ

တဲ့အခါ ပိုပြီးရင်းနှီးခင်မင်ရပယ့်အစား အသေးအမွှား ချို့ယွင်းချက် ကလေးတွေက စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ အံ့ဖွယ်တွေ့ရပါတော့တယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာအနေအထားလှပမှုက သိပ်အကွာကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ဆင်ယင်ထုံးစံမူဟန်ပန်က သတိထားမိရင် အတော်ကလေးကွာဟတာတွေ့ရလိမ့်မယ်။ နွယ်နီက ဆံပင်မတိုမရှည် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း နှုတ်ခမ်းစုစု မျက်နှာပြည့်ပြည့်နဲ့ လှုပ်ရှားမှုဟန်ပန်သွက်လက်တယ်။ ရှင်းရှင်းအေးက မျက်ခုံးနက်နက်၊ နှာတံထင်းထင်း၊ ကကြီးပုံ နှုတ်ခမ်းကလေးနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးကတကောက်ကွေးအထိရှည်တဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေ့ပါပဲ။ နက်မှောင်ရှည်လျားသန်စွမ်းတဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေ့ဟာ မြင့်သွယ်သွယ် အရပ်အမောင်းနဲ့ လိုက်ဖက်စွာပဲ မြင်ရသူရဲ့ စိတ်ဘဝင်ကို ယူကြားဆွဲငင်နေတော့တယ်။ သူက နွယ်နီနဲ့ ဆန်ကျင်စွာ လှုပ်ရှားမှုဟန်ပန်လေးကန်နှေးကွေးတယ်။ စကားပြောရင် တိုးတိုးညှင်းညှင်း သိမ်မွေ့ညင်သာစွာ မပွင့်တပွင့် ပြောနေရင်းနဲ့ တစ်ချက်တစ်ချက် မျက်လွှာကလေးချ၊ ချလိုက်ပုံက ရိုးဟန်ဖွဲ့နေတဲ့ ဆန်းကျယ်မှုတစ်ရပ်ဖြစ်နေတော့တယ်။

သူတို့နှစ်ယောက် ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းပုံနဲ့ ဟန်ပန်အမှုအရာသာ ကွာခြားတာမဟုတ် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုလည်း ကွာခြားနေတာတွေ့ရတယ်။ နွယ်နီက အဝတ်အစားကို ခေတ်မီမီ ဝတ်စားလေ့ရှိတယ်။ နွယ်နီ အင်္ကျီတွေဆို ခေတ်ပေါ်လက် အဖောင်း၊ အကအလည်ပင်းလေးထောင့်၊ လေးပုံစသည်ဖြင့် ပေါ်သမျှ ပုံအဆန်းတွေကို ခေတ်မီလှပအောင် ချုပ်ဝတ်လေ့ရှိတယ်။ ရှင်းရှင်းအေးက

တော့ သူ့အမေ ရှေးရိုးစွဲကြီး စိမ်သမျှ ခပ်ရိုးရိုး ခပ်တုံးတုံးအင်္ကျီတွေ နဲ့သာဝတ်ဆင်လေ့ရှိတယ်။ အင်္ကျီစ အသားကအစ ပေါ်သဆဲသက် ကိုယ်ပေါ်မတင် အဆင်သေးအဆင်နုတ်တွေသာ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ဆင်လေတော့ မြင်လိုက်တာနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကွဲပြားခြားနားမှုဟာ အများအမြင်မှာ သိတာထင်ရှားနေတော့တယ်။

ရွာအနေနဲ့ကလည်း ကျေးလက်တောရွာအနေအထားအရ ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ မျက်စေ့မှာ ရိုးရိုးလေးနဲ့ ယဉ်နေတဲ့ ရှင်းရှင်းအေးကို အမှတ်ပိုပေးမိကြတာပေါ့။ ကျေးလက်ဆိုတာက အမြင်ရိုးအတွေးရိုးတယ်လေ။ သူတို့က ရှေးရိုးစွဲအမြင်နဲ့ ဆံပင်ရှည်တာကို ကျက်သရေရှိတယ်လို့ ယူဆတာကိုး။ ဒီတော့ နှစ်ယောက် ယဉ်ပြီး ထွက်လာပြီဆို ရှင်းရှင်းအေးကိုချည်း ရှေ့တန်းတင် ခိုးကျွေးကြတော့တာပါပဲ။ အဲဒီလိုလှတယ် မလှဘူး ရပ်ရွာကမှတ်ချက်အပေါ် နွယ်နီကဘာမှ မခံစားရဘူး။ သူ သူငယ်ချင်းကို လှတယ်ပြောတာ သူ့ကိုပြောတာလို့ပဲ လက်ခံသဘောကျနေတတ်တယ်။ သူက သူ့အလှကို ယုံကြည်စိတ်ချပြီးသားလေ။ သူ့မှာ ရှင်းရှင်းအေးလို သန်စွမ်းနက်မှောင်ရှည်လျားတဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးမရှိပေမယ့် သူ့မှာရှိတဲ့ အလှတရားတွေက တစ်ဖက်သားအပေါ် ဆွဲဆောင်မှုမနည်းလှဘူးလို့ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချနေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကာလသားတွေကြားထဲမှာလည်း နွယ်နီအလှနဲ့ ရှင်းရှင်းအေးအလှ ကြိုက်သူ မကြိုက်သူ အုပ်စုတွေ ကွဲပြားကုန်တော့ တယ်။ ဒါကလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ လူ့အလို နတ်မလိုက်နိုင်ဆိုတဲ့ စကားတောင် ရှိသားပဲဟာ။ လူတွေရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒတွေသာ ဘယ်လိုမှ တစ်ထပ်တည်း တစ်သားတည်း မရှိနိုင်ဘူး ဆိုတာ

နွယ်နီ သိပြီးသားပါ။ ခက်တာက ရှင်းရှင်းအေးဟာ လူတကာက အသိအမှတ်ပြုလေ အသိအမှတ်ပြုခံချင်လေဖြစ်တဲ့ ကိစ္စပါပဲ။

ဒီလိုပါ ရွာကို ဆွဲခန့်ဆရာမလေးနှစ်ယောက် ရောက်လာ တယ်ဆိုတော့ ရွာလူထုဟာ ဝမ်းသာအားရနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နေရေး ထိုင်ရေးကို စိစဉ်ပေးကြတယ်။ ရွာလူကြီးရဲ့ အိမ်မှာ နေဖို့စီ စဉ်ကြတယ် ဆိုပါတော့။ ရွာလူကြီး ဦးဘအောင်ရယ် သူမိန်းမ ဒေါ်ငွေးရယ် သမီးလေး ငြိမ်းတုတ်ရယ်ဆိုတော့ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ အတော်ကို ချောင်ချောင်ချိချိ ရှိတာ၊ ဆရာမလေးနှစ်ယောက် ရောက်လာတော့ အိမ်တောင်နွေးသေးရဲ့။ ဒီတော့ ဦးဘအောင် အိမ်ကို ရောက်ပြီးမကြာဘူး။ နွယ်နီနဲ့ ရှင်းရှင်းအေးဟာ အိမ်တာ ဝန်တွေကို ခွဲယူလိုက်တော့တယ်။

ရှင်းရှင်းအေးက အိမ်ပေါ်အိမ်အောက်သန့်ရှင်းရေးတာ ဝန်၊ နွယ်နီက မီးဖိုချောင် တာဝန်ဆိုပြီး ခွဲလိုက်ကြတယ်။ ရှင်းရှင်း အေးက သူ့အိမ်မှာ အငယ်ဆုံးဆိုတော့ ချက်ရေးပြုတ်ရေးကိစ္စသူနဲ့ ဝေးတာမို့ အိမ်သန့်ရှင်းရေးကို သူ့ဘာသာသူ တာဝန်ယူခဲ့တာပါ။ နွယ်နီကလည်း ဒီကိစ္စကို အမှတ်တမဲ့ပါပဲ။ နွယ်နီဆိုတာ သူ့အိမ်မှာ ဒီလို မီးဖိုချောင်ကိစ္စကို ဒေါင်းတင်မောင်းတင်မလုပ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ရောက်တဲ့အရပ်မှာ ဖျော်အောင်နေ တွေ့တဲ့သူနဲ့ သင့်အောင်ပေါင်း သဘောတရားအရ ကျရာတာဝန်တို့လည်း ကျေပွန်ချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ ချက်ရေးပြုတ်ရေးကိစ္စတွေ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ရှာတယ်။ လုပ်ကြံစို့ထွေ ဆိုတော့ မီးဖိုချောင် အချက်အပြုတ်ကိစ္စဟာ ထင်သလောက် မလွယ်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဦးဘအောင်တို့က လယ်ပိုင်ရှင်တွေမို့ သူ တို့အခေါ်(ရင်ခ) လယ်သူရင်းငှားတွေ သုံးလေးယောက်အမြဲလိုလို

ခဲ့ဘယ်။ သူရင်းငှားတွေဟာ ဟင်းကောင်းချင်ကောင်း၊ မကောင်း ချင်နေ ငါးပိထောင်းရှိရင် စားဖြစ်ကြသူတွေမို့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘစ်ပြည်ဝင်အိုးကြီးတင်ရချရတာ နွယ်နီအတွက် ပင်ပန်းကြီးစွာ ပြစ်နေတော့တာပေါ့။

မနက်တစ်ပြည် ညတစ်ပြည် ပြည်ဝင်အိုးကြီးနဲ့ နွယ်နီ မီးဖိုမှာ ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျနေတဲ့အချိန်ဆို ရှင်းရှင်းအေးက သီချင်း ကလေး တအေးအေးနဲ့ အိမ်ပေါ်မှာ ကြက်တောင်မွေး တံမြက်စည်း ကလေးခါ ကြမ်းပြင်ကို အဝတ်ရေစို့နဲ့ ပွတ်တိုက်နေတော့တာပေါ့။ အိမ်ရှေ့မှာဖြတ်သွားတဲ့ လူတွေက ဘယ်သူ့အလုပ်လုပ်နေတာတွေ မလဲ။ ရှင်းရှင်းအေး တံမြက်လှည်း ကြမ်းတိုက်နေတာပဲတွေ့တာ လေ။ ဒီတော့အရပ်ထဲက မိန်းမကြီးတွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ “ရှင်းရှင်း အေးလေးကအိမ်မှု ကိစ္စတော်တယ်” ဆိုတဲ့ ချီးမွမ်းသံတွေ စိည့်နေ တော့တာပေါ့။

သူတို့ရေငင်ရာ ဟင်းရွက်ဆွတ်ရာတွေမှာ ဒီချီးမွမ်းစကား သံတွေကျယ်လောင်လာတာ နွယ်နီပြန်ကြားတဲ့အထိပါပဲ။ ပထမ တော့ ဖာသာနေမိပေမယ့် ကြာလာတော့ ရှင်းရှင်းအေးတော်တယ် လို့ ချီးကျူးနေတာ နွယ်နီညှပ်ဖျင်းတာကိုဖော်ပြနေသလိုဖြစ်ပြီး နွယ်နီရင်ထဲ အစိုင်အခဲတွေဟာ မသိမသာ အံ့ကျင်းဖွဲ့နေတော့ တယ်။ တကယ်တော့ ပင်ပန်းတာကသူ လုပ်အားအရင်းအလုံးကို သုံးရတာက သူ၊ တကယ် နာမည်ကောင်းရတော့ ရှင်းရှင်းအေး ဆိုတော့ နွယ်နီ ခံစားရမယ်ဆိုလည်း ခံစားချင်စရာပဲပေါ့။

တကယ်ဆိုပါဟာ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ အသေးအဖွဲကလေး တွေပါ။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ထုတ်ဖော်ဖွင့်ဟပြောကောင်းတဲ့

အရာတောင် မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလို အသေးအဖွဲကနေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မသိမသာစိတ်ဝမ်းကွဲမှုကလေးတွေ ဖြစ်လာတာ မယုံကြည်နိုင်စရာပါပဲ။ အတူနေကြည့်တော့ အပြင်ဘန်းက အလှမှာ အယဉ်ဆင်နေတဲ့ ရှင်းရှင်းအေးရဲ့ အတွင်းမနော မဖြူစင်မှုကလေးတွေကလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပေါ်လာတော့တယ်ဆိုပါတော့။

တစ်နေရာကို သွားကြတော့မယ်ဆိုရင် နွယ်နီဟာ သူ့မှာ ရှိတဲ့ အကောင်းစား အင်္ကျီပုံလှလှလေးတွေကို ထုတ်ဝတ်ဖို့ အခွင့်အရေးမရရှာဘူး။ ရှင်းရှင်းအေးမှာက အင်္ကျီပုံဆန်းတွေ မရှိဘူးလေ။ တကယ်လို့များ နွယ်နီက မသိသားဆိုးရွားပြီး သူ့မှာရှိတဲ့ အင်္ကျီအကောင်းတွေဝတ်သွားတဲ့ နေ့ဆို အဲဒီခရီးလမ်းမှာ ရှင်းရှင်းအေးဟာ မျက်စိမျက်နှာမလှ ဖြစ်နေတော့တာပဲ။ အကြောင်းပြချက် ခိုင်ခိုင်လုံ လုံမရှိဘဲ နွယ်နီကို စကားဟဟမပြော မျက်နှာထိမျက်နှာထားနဲ့ ဖြစ်နေတာကို တဖြည်းဖြည်း သိလာတဲ့ နွယ်နီဟာ ခရီးလမ်းတစ်ခု သွားတော့မယ်ဆို သူ့သဘောနဲ့ သူ့အဝတ် ရွေးမဝတ်ဘဲ ရှင်းရှင်းအေးဝတ်တဲ့အဝတ်နဲ့တူညီတဲ့ အစလောက်ကို ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်ရတော့တယ်။

ဒါကလည်း အတူနေ သူငယ်ချင်းကလေးအပေါ် ညာတာတဲ့ သဘောလည်းပါပါတယ်။ နွယ်နီက သူ့အလှသူယုံတာမို့ ဘာဝတ်ဝတ် လှမယုံဆိုတဲ့ သဘောနဲ့အလျော့ပေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ နောက်တစ်ချက်က သူတို့နှစ်ယောက် ပင်ကိုစရိုက် ကွဲပြားခြားနားမှုကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်က သူတို့အပေါ် ချစ်ခင်နှေးထွေးခြင်း သက်ရောက်မှုအတိုင်းအတာ ကွာဟသွားစေတာတွေ

ရတယ်။

စောစောက ပြောသလို ရှင်းရှင်းအေးက အလုပ်ဆိုရင် လူမြင်သူမြင်လူချီးမွမ်းခံတဲ့ အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ချင်သလို စကားကျတော့လည်း ချွဲချွဲနဲ့နဲ့ ပြောတတ်လေ့ရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် သူ့ကြီးသူမတွေနှင့် ပြောတဲ့အခါမှာပေါ့။ သူ့မို့လို့ စကားပြောရင် ဘယောသံ ရှည်လှိုစေးနဲ့ချဲ့ပစ် နေတာမျိုးကို နွယ်နီက ကြားလို့မရဘူး။ ဒါဟာပင်ကိုမဟုတ်ဘူးလို့ယူဆတယ်။ နွယ်နီက အစကတည်းက စကားပြောရင် တိုပြတ်ပြတ်။ စာတွေပေတွေဖတ်ထားတော့ ကောင်းလုံးကိုလည်းရွေးပြီးပြောတယ်။ မလိုအပ်ဘဲဘယ်သူနဲ့မှ လေကြောရှည်ဖွဲ့နဲ့ ပြီးပြောမနေဘူး။ သူ့အလုပ်သူလုပ် အားရင် တဖတ်နေတော့ နွယ်နီဟာ အရပ်နဲ့ ကင်းသလိုဖြစ်နေတယ်။

ဒီတော့ ကာလသားတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာရော ရွာထဲက မိန်းမကြီးတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာပါ ဆရာမလေး ရှင်းရှင်းအေးရဲ့ အမည်သတင်းသာတမွှေးယုံယုံ ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ နောက်တစ်ချက်က ဒီဒေသအပေါ်မြင်တဲ့ အမြင်ကလည်းသူတို့နှစ်ယောက် ကွာခြားမှု ခွဲခွဲသားတယ်။ ဒီဒေသဟာ ကမ်းရိုးတန်းဒေသဖြစ်လို့ ပြည်မနဲ့ ကောင်းအသုံးအနှုန်း လေယူလေသိမ်းမတူဘူး။ တချို့ဆင်တူသည့် သာင်ဖြစ်ပေမယ့် တချို့လုံးဝကို ကွဲပြားခြားနားသွားတာတွေ တွေ့ရတယ်။

သူတို့ ဒီရွာကို ရောက်စမှာ အဲဒီဒေသသုံးဝေါဟာရတွေကို မေးသံမှာယဉ်လာအောင် အရင်ကြိုးစားရတယ်။ သူတို့စကားကို ခံယုံနားလည်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ကိုယ့်စကားကိုကျတော့ ဘယ်လို ပြောပြော သူတို့နားလည်ကြတယ်။ ဒီတော့ နွယ်နီက ဒေသသုံးတွေ

ကို နားလည်အောင် ကြိုးစားပြီး ပြောတဲ့အခါကျတော့ ကိုယ့်ဇာတိ မွန်ပြည်နယ်ကအသံနဲ့ပဲ ပြောတယ်။

ဒါပေမယ့် ရှင်းရှင်းအေးကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ သူက ဒေသ သုံးတွေနားလည်အောင် ကြိုးစားတာအပြင် အဲဒီကလေးယူ လသိမ်းနဲ့ ပြောတတ်အောင်လည်း ကြိုးစားပြီး ပြောတယ်။ ရုတ်တ ရက်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒေသတစ်ခုမှာ ပျော်ဝင်ဖို့ဆိုတာ အခြားအမူအကျင့် မပြောနဲ့ လေယူလေသိမ်းကလေးတူဖို့တောင် လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ မလွယ်တဲ့အလုပ်ကို တခုတစ်ခု ကျင့် ကြံနေတော့ ရှင်းရှင်းအေးရဲ့ တောင်မရောက်မြောက်မရောက် အသံကြားရင် နွယ်နီ နားကလောနေတော့တာပဲ။ ဒီဒေသမှာ ဆယ် နှစ်ဆယ်မိုးနေလို့ ဒီအသံဖြစ်သွားတာမျိုးက ကိစ္စမရှိဘူးလေ။ အခုကိုယ့်ဒေသသံကိုပစ်ပြီး စောစောစီးစီး လုပ်ကြံပြောဆိုနေ တာကိုတော့ နားကြားပြင်းကပ်နေတော့တာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ မတည့်အတူနေဖြစ်နေကြ တယ်။ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားများကြတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ရင်ထဲမှာ စိမ်းဆတ်ကွာ ဝေးနေတဲ့ ရက်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ရင့်မှည့်လာ တယ်။ အဆင်ပြေချင်ပြေ မပြေချင်နေ မျက်နှာစိမ်းတွေကြားမှာ အရင်နီးဆုံးသားချင်းတွေအဖြစ် ဟန်မပျက် နေထိုင်ရင်း ငုံးဆူလူ မသိ လုပ်နေကြတော့တယ်။

ရွာကလေးမှာ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော သူတို့နှစ် ယောက်စလုံးအပေါ်ဖြူစင်မေတ္တာကြီးမားစွာနဲ့ ချစ်ခင်ခဲ့တဲ့ အဇိုး လုံးကြိုင်ဆိုတာရှိတယ်။ အဇိုးလုံးကြိုင်တို့က ဒီရွာမှာ အချမ်းသာ ဆုံး။ လယ်တောတွေ ရော်ဘာခြံတွေ သီဟိုဠ်ခြံတွေ ပိုင်ဆိုင်ပြီး သား

ကြီးသမီးကြီးတွေက မြို့မှာအိမ်ကြီးရခိုင်နဲ့နေ လုပ်ငန်းကြီးတွေ လုပ်ကြတယ်။ ရွာမှာတော့ အငယ်ဆုံး သားနောင်ကောင်းခံတစ် ယောက်သာ အဇိုးလုံးကြိုင်နဲ့နေတာတွေ့ရတယ်။ နောင်ကောင်းခံ က သူ့ဌေးသားပီပီ ရွာမှာဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ လုပ်တာမဟုတ် ဘူး။ အားလုံးအလုပ်သမားတွေနဲ့ လွဲထားပြီး သူက မြို့တက်လိုက် တောဆင်းလိုက်နဲ့ အချိန်ကုန်နေတာ။

အဇိုးလုံးကြိုင်က ဆရာမလေးနှစ်ယောက်ကို ခင်ရှာတယ်။ မကြာခဏအိမ်မှာ မုန့်လုပ်စားရင် ဖိတ်ကျွေးလေ့ရှိတယ်။ မြို့မှာ လစာသွားထုတ်ရင် သူ့သားကြီးသမီးကြီးတွေ အိမ်မှာတည်းစေ တယ်။ နွယ်နီရော ရှင်းရှင်းအေးပါ အဇိုးလုံးကြိုင်ကို ခင်ကြတယ်။ အဇိုးလုံးကြိုင်က ကိစ္စရှိလို့ လာခဲ့ဦးဆို မငြင်းတမ်း သွားလေ့ရှိ တယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ ရွာထဲမှာ တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုး ဖြစ်ပြန် ရော။ အဇိုးလုံးကြိုင်ကပဲ သူ့သား နောင်ကောင်းခံနဲ့ ဆရာမလေး နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်နဲ့ ဆက်သွယ်နေသလိုလို။

သူတို့နှစ်ယောက်ကျောင်းက ပြန်လာ ရေမိုးချိုးပြီးတဲ့အခါ မလှမ်းမကမ်းက စမ်းချောင်းကလေးဆီ ထွက်လာလေ့ရှိတယ်။ အ ညောင်း အညာပြေလမ်းလျှောက်ချင်တာရော ပြင်ပလေ ရှုရိုက် ချင်တာကပါ။ စမ်းချောင်းကလေးဆီသွားတဲ့ ကိစ္စဟာ နေ့စဉ်မပျက် ဝတ္တရားတစ်ခုလိုဖြစ် နေတော့တယ်။ စမ်းချောင်းကလေးဆီ ရောက်ရင် မြက်ခင်းစိမ်းစိုပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလို့ လွင့်မျော ကျယ်ပြန့်လှတဲ့ ကောင်းကင်ပန်းချီကားကို ခံစားတဲ့အခါ ခံစား။ အိမ်လွမ်းတေးကို ဆိုတဲ့အခါဆို၊ စိတ်ကိုလိုသလို လွင့်ထုတ်လေ့ရှိ တယ်။ ဒီနေရာမှာလည်းနွယ်နီနဲ့ ရှင်းရှင်းအေး ဘာအနည်းငယ်

ကွဲလွဲနေပြန်တယ်။

ရှင်းရှင်းအေးက ခပ်ပျော့ပျော့ဆိုတော့ အိမ်ကို အရမ်းလွမ်းတယ် ကိုယ့်သဘောကိုယ် ဆောင်ပြီးလာခဲ့ရတဲ့ ခရီးအတွက် ဘာကိုမှန်းမသိ နောင်တတွေရလေ့ရှိတယ်။ ရွာကလေးမြို့ပြနဲ့ ဝေးဝေးကိုလား။ ဘာကိုမှန်းမသိ သူ့အလိုမကျတာအမှန်ပဲ။ နွယ်နီကတော့ လွမ်းစရာအိမ်မရှိသလို ပစ္စက္ခအနေအထားကို ကျေနပ်နေလေ့ရှိတယ်။ အိမ်ရဲ့ ပြင်ပမှာတွေ့ရတဲ့ ထူးခြားဆန်းကျယ်တဲ့ အရာမှန်သမျှ အတွေ့အကြုံ အသစ်အဆန်းတွေအဖြစ်လာသမျှ လက်သင့်ခံဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားတယ်။

ဒါကြောင့် စမ်းချောင်းကလေးဆီရောက်တဲ့အခါ သူတို့စိတ်ထွက်ပေါက်ဟာ တစ်နေရာတည်း တစ်ခုတည်းမှာ ထပ်တူကျမနေဘူး။ အဲဒီလို သူတို့နှစ်ယောက် အဝါရောင်ညနေခင်းကလေးကို ဖြတ်သန်းနေချိန်ဆို နောင်ကောင်းရံဟာ အမှတ်မထင်သလိုလိုနဲ့ တမင်ရောက်လာလေ့ရှိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက နောင်ကောင်းရံရဲ့ ပစ်မှတ်ဟာ ဘယ်သူလဲ။

တစ်နေ့တော့ နွယ်နီဟာ ချက်ဆိုနားခွက်က မီးတောက်စရာကြုံရတော့တယ်။ နောင်ကောင်းရံက သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက နွယ်နီကို လှမ်းမေးတယ်။ စားမလားတဲ့။ သူ့အိတ်ထဲက သကြားလုံးတွေ ထုတ်ကျွေးတယ်။ နွယ်နီ ရှင်းရှင်းအေးကို လှမ်းကြည့်တော့ ရှင်းရှင်းအေးတစ်ဖက်ကို မျက်နှာလွှဲသွားတာတွေ့ရတယ်။ သေချာပြီ။ နောင်ကောင်းရံသဘောကျတာ ရှင်းရှင်းအေးကို။ နွယ်နီက စားမယ်ဆို သကြားလုံးတွေ လှမ်းယူပြီး ကမ်းပေးတော့ ရှင်းရှင်းအေးကယူတယ်။ သေချာပြီ ဒီမိန်းမလည်း မရိုးဘူး။

မကြာပါဘူး။ နွယ်နီထင်မြင်ချက်တွေ သွေးထွက်အောင် နှစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ မြို့ကနေတဆင့် သူတို့နှစ်ယောက်ဆီ ချောက်လာလေ့ရှိတဲ့ အဝေးက ပို့စာတွေထဲမှာ နောင်ကောင်းရံရဲ့ စာပါ လာတယ်။ ရှင်းရှင်းအေးကို မေတ္တာရှိနေကြောင်း ပေးတဲ့စာ။ နွယ်နီ က ဒီစာကို မပြန်စေချင်ဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကို နှုတ်အနေပဲ ငြင်းလိုက်စေချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်းရှင်းအေး ဒါကို မလိုက်နာဘူး။ သူ့ဝသီအတိုင်း အပျော့ဆွဲကလေးဆွဲဦးမလို့ စာပြန်နေတယ်။ နွယ်နီ စိတ်တိုတိုနဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စာရဲ့ခေါင်းညှိုးမှာ ရေးထားပုံက မိသန်းလွင်ရဲ့ ကိုကို တဲ့။ မိသန်းလွင်ဆိုတာ နောင်ကောင်းရံရဲ့ မွေးစားညီမအငယ်ဆုံးလေး ဒီဒေသက အစ်ကိုကို ကိုကိုခေါ်တဲ့ဒေသ၊ မိသန်းလွင်ရဲ့ ကိုကိုဆိုတော့ ရှင်းရှင်းအေးရဲ့ ကိုကိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ရေးထားတာကလည်း အပြတ်ငြင်းဘာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ အားလုံးထဲမှာ မိသန်းလွင်ရဲ့ ကိုကို ကိုအခင်ဆုံးပါပဲတဲ့။

တောက်... တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ ရှင်းရှင်းအေး၊ နွယ်နီ အတော်စိတ်တိုသွားတယ်။ ဒါ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သက်သက်မယ့် ကူလီကူမာသွားလုပ်တာ၊ ချစ်ရင်ချစ်တယ်၊ မချစ်ရင် မချစ်ဘူး။ ဒီနှစ်မျိုးထဲက တစ်မျိုးပဲ ဖြေရမယ်။ အားလုံးထဲမှာ အခင်ဆုံး လုပ်လို့မရဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှင်းရှင်းအေးက သူ့လမ်းကြောင်းအတိုင်းပဲ ဆက်လက်ချီတက်တယ်။ အဓိပ္ပါယ်နှစ်ဖက်တွေးနိုင်တဲ့ စာတွေအိညက်အိညက်ရေးတယ်။ အလကားပျော့ပျော့လေးနဲ့ နံတဲ့ကြောင်ချေးမ။

ဒီလိုနဲ့ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ဟာ မတန်မနား ရောက်

ချလာ တော့တယ်။ ဒီနေ့မှာ နွယ်နီ ဇာတိမြေမပြန်ဘူး။ ဒီအနီးဝန်းကျင်က ရွာတွေဆီလျှောက်သွားမယ်။ ဒေသန္တရဗဟုသုတရှာမယ် ဆိုပြီး မြို့မှာကျန်နေရစ်တယ်။ ရှင်းရှင်းအေးကတော့ မြို့ကနေတဆင့် ဇာတိမြေပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်တယ်။ သူငယ်ချင်းရဲ့ တိမ်မြောက်ခရီးမှာ နွယ်နီလည်းလိုက်ပို့ရတာ ပေါ့။ အရေးထဲ လေယာဉ်လက်မှတ်တွေ ခက်လိုက်တာ။ နောက်ဆုံး ရှင်းရှင်းအေးတစ်ယောက် စက်လှေနဲ့ပဲ လိုက်ပါဖို့ပြင်ဆင်ရတော့တယ်။ နွယ်နီလိုပဲ ရှင်းရှင်းအေးကို လိုက်ပါပို့ဆောင်သူ တစ်ယောက်က နောင်ကောင်းခံဆိုတာ ပြောစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ထူးဆန်းတာက နောင်ကောင်းခံရဲ့ အစ်မတွေဟာ ရှင်းရှင်းအေးကို အထူးအရေးပေးပြီးအိမ် အပြန်လက်ဆောင်တွေ သယ်လို့ မနိုင်အောင် ပေးကြတယ်။ သူတို့မောင် သဘောကျနေတဲ့ မိန်းကလေးကို သူတို့ကလည်း ရင်းနှီးချစ်ခင်မှုပြတဲ့ သဘောပေါ့။

အင်္ကျီအဝတ်စတွေ အလှပြင် ပစ္စည်းတွေ မိန်းကလေးအသုံးအဆောင်တွေဆိုတာ နွယ်နီမမြင်ဘူးတာတွေတောင်ပါတယ်။ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ရှင်းရှင်းအေးတစ်ယောက် လှိုင်ပေါလယ် သွားတော့တာပေါ့။ လက်ဆောင်တွေ တပွေ့တပိုက်နဲ့ ပြန်သွားတဲ့ ရှင်းရှင်းအေးဟာ အဲဒီနှစ်နေ့ ကျောင်းဖွင့်တော့ ရွာကလေးဆီ ပြန်မရောက်လာတော့ဘူး။ ကျောင်းမှာလည်း နှစ်ယောက်တာဝန်ကို နွယ်နီတစ်ယောက်တည်း ထမ်းနေရတာပေါ့။

ရှင်းရှင်းအေး ပြန်မလာတဲ့ ကိစ္စကတော့ ရွာထဲမှာ ဘယ်လို ထင်မြင်ချက်မှမိသေးနိုင်ကြဘဲ လက်တို့တီးတိုး သတင်းတစ်ရပ် အနေနဲ့ပဲ ငြိမ်သက်နေကြတယ်။ ရှင်းရှင်းအေး ချီးမွမ်းခန်းတွေ မကြားရတော့ နွယ်နီ လည်းနားကလောသက်သာသွားပေါ့။ ရွာက

သူတွေနဲ့ နောင်ကောင်းခံ အစ်မတွေဖြစ်ပုံကို နွယ်နီက တစ်သောက်တည်း ကြိတ်ရယ်နေတယ်။ ကောင်းတယ် မျှော်နေကြ၊ နောက်လင့်နေကြ ဟိုမှာရှင်တို့ရဲ့ ရိုးသားရှင်းသန့် ပါတယ်ဆိုတဲ့ ရှင်းရှင်းအေး ရှင်တို့ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ အဝတ်စတွေ ချုပ်ဝတ်ပြီး သူ့ချစ်သူနဲ့ ရွှေလည်တွဲချစ်ပွဲဝင်နေလောက်ပြီ။

ဒီက ပြန်သွားတာနဲ့ ရှင်းရှင်းအေး မင်္ဂလာဆောင်ရတော့ ဝယ်ဆိုတာ နွယ်နီလည်းသိနေတယ်။ တကယ်ဆို ရှင်းရှင်းအေးမှာ အချစ်သူရှိ ပြီးသား၊ မိဘကလည်းသဘောတူပြီးသား၊ သူ့ချစ်သူက သူထက်အသက် ငါးနှစ်ကြီးပြီး ဘွဲ့ရအရာရှိပေါက်စကလေးဆိုတော့ မိဝေးမဝေးမှာ စိတ်မချတာချင်း အတူတူ ပေးစားမယ်ဆိုပြီး မိဘတွေကစီစဉ်တာပါ။ ကိုယ့်မှာ အဖိုးတန်ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိနေရက်နဲ့ နောင်ကောင်းခံကို အဇ္ဈမလုပ် သင့်ဘူးထင်လို့ နွယ်နီ ဘန်တားခဲ့တာပေါ့။

အခုတော့ နောင်ကောင်းခံမော့မှာ အဇ္ဈအမဲသားမိသလို မျှော်လင့်ချက်တွေတစ်ထမ်းတပိုးကြီးနဲ့ အမယ်ရပ်ရွာကလည်း သူတို့ရွာက အချမ်းသာဆုံးလယ်ပိုင်ရှင်ရဲ့သားနောင်ကောင်းခံနဲ့ ဆရာမလေး ရှင်းရှင်းအေးကို သဘောတူသတဲ့။ မစားရဝခမန်းပြော ဆိုသံတွေဟာ အဲဒီအသိုင်းအပိုင်းကနေ နွယ်နီနားထဲရောက်အောင် လွင့်ပုံလာတဲ့အခါ နွယ်နီတစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ရယ်နေမိတာပေါ့။ လူတွေဟာ အပေါ်ယံဟန်ကလေးကို အထင်ကြီးလေ့ရှိကြတယ်။ ရှင်းရှင်းအေးရဲ့ ဆံပင်ရှည်အလှ၊ လှုပ်ရှားဟန် နဲ့နဲ့နဲ့နောင်နောင်၊ စကားပြောချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့ကလေးတွေ အပေါ်မှာ အထင်ကြီးစွဲလန်းနေလိုက်ကြတာ။ လိုရင်းတိုရှင်း အပိုဇာမချဲ့ တတ်တဲ့ နွယ်နီ

အပေါ်မှာတော့ စိတ်ဝင်စားမှုနည်းပြီး အနားမသိခုံကြဲဘူး။ သူတို့ အထင်ကြီးတဲ့လူက သူတို့အပေါ်လက်တစ်လုံးခြား ပြုမူသွားတာကို လည်းမသိကြဘူး။

ရှင်းရှင်းအေးရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စ နွယ်နီထုတ်ဖော်ပြောချင်တဲ့ စိတ်တွေ မထိန်းနိုင်လို့ ကျောင်းဖွင့်ပြီး အတော်ကြာတော့ ကျောင်း အုပ်ဆရာကြီးကတစ်ဆင့် ရပ်ရွာကို အသိပေးလိုက်တော့ အားလုံး ဟာ အံ့အားတွေသင့်လို့။ ဒါကလည်း မလွဲမသွေ အသိပေးသင့်တဲ့ ကိစ္စပဲ မဟုတ်လား။ ဒါမှ ရှင်းရှင်းအေး နေရာမှာ ဆရာစားအမြန် ခန့်ပေးမှာလေ။

နွယ်နီကတော့ ရှင်းရှင်းအေး မရှိလည်း ပုံမှန်ပါပဲ။ ညနေ ခင်းတိုင်း စမ်းချောင်းကလေးဆီ အရောက်လာလေ့ရှိတယ်။ ကိုယ့် တစ်ယောက် တည်းဆိုတော့ဌာနရာ မလိုဘဲ ကိုယ်ဝတ်ချင်တဲ့ အင်္ကျီ ဆွဲဝတ်ရုံပဲ မဟုတ်လား။ စိတ်အနှောက်အယှက်ကင်းကင်းနဲ့ လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားရလို့ ရှင်းရှင်းအေးကို တစ်ခါတစ်ရံ သတိရ တာကလွဲရင် နွယ်နီစိတ်ထဲ လွမ်းလောက်တယ်ကို မထင်ဘူး။ နွေ တုန်းက ဇာတိမြေ မပြန်ဘဲ၊ ဟိုရွာ ဒီရွာ ရွာနီးချုပ်စပ် အလည် သွားခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေတွေ့ရင်း ဒီရွာမှာ လုပ်သက်(၂) နှစ်ပြည့် လို့ နောက်တစ်ရွာပြောင်းခွင့်သာရရင် ဘယ်လိုရွာမျိုးကို ရွေးချယ် ရရင်ကောင်းမလဲ။ သစ်ယာဝ၊ ကန်ပြင်လှိုပင်လယ်နဲ့ နီးနီးရွာဆို ကောင်းမလား။ ကမ်းခြေအလှအပနဲ့ ငါးပုစွန်ပေါများခြင်းတွေက ပါ နွယ်နီကို အတွေ့အကြုံ အသစ်အဆန်းများပေးနိုင်လေမလား။

နွယ်နီအတွေး ရွက်လွင့်နေမှုဟာ ခပ်ဝေးဝေးက စမ်း ချောင်းကလေးဆီလာနေတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ရပ်တန့်သွား

တော့တယ်။ ဘယ်သူရှိမလဲ။ နွယ်နီသွားတဲ့ဆီ လိုက်ပါနိုင်တဲ့ အခွင့် အရေးရှိသူဟာ ဒီရွာမှာ တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာ။ သူလေ နောင် ကောင်းခံပေါ့။ အရင်တုန်းက ရှင်းရှင်းအေးနဲ့ နှစ်ယောက်လာနေ တဲ့ကိစ္စမှာ ရှင်းရှင်းအေးကို ပိုးပန်းဖို့လာခဲ့တဲ့ သူဟာ အခု ရှင်းရှင်း အေးအဖို့တဲ့ကာလမှာ နွယ်နီရှိရာ စမ်းချောင်းကလေးဆီလာဖို့ အကြောင်းမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတကယ်ပဲ လာနေပြီ။ သူ့အိတ်ထဲ က သကြားလုံးတွေကို စားပါဦးလားလို့ ကျွေးဦးမှာလား။ နောင် ကောင်းခံ ဘယ်လို လူစားလဲ။ ရှင်းရှင်းအေး ပြန်မလာတော့မှန်း သိလို့ မြှားဦးက နွယ်နီဆီ လှည့်ဖို့လာနေတာလား။

နောင်ကောင်းခံဟာ သစ်မရရင်တော့ ဝါးနဲ့ပဲပေါင်းကွပ် တော့မယ်ဆိုတဲ့ လူစားလား။ ငါးမရရင်တော့ ရေချိုးပြန်ရုံဆိုတဲ့ သူစားလား။ ငါးမရရင် ရေချိုးပြန်ဖို့ စမ်းချောင်းကလေးဆီလာ နေတယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီလိုလူမျိုးကို သင်ခန်းစာကောင်းကောင်း ပေးရလိမ့်မယ်။ မအူမလည်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ လူလည်တစ် ယောက်ရဲ့ မခန့်လေးစားပြုလာမှုကို ဟန့်တားကာကွယ်ဖို့ အဆင် သင့်ပြင်ထားတယ်။ မြေဖြူကိုင်တဲ့ သူလက်တွေဟာ တော်ရုံ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စမ်းချောင်းထဲ တွန်းချနိုင်လောက် အောင်သန်မာမှုစွမ်းအားတွေ ပြည့်ဝနေတယ်လို့ နွယ်နီ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်နေတယ်။

ဒီအချိန်မှာ အဝါရောင်ညနေခင်းကလေးဟာ နောက် ဆပ်မြင်တွေ့ရမယ့် ဇာတ်ထုပ်အသစ်တစ်ခုရဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ တိုးတိတ်ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ထိက ရုန်းပင်တွေက စပ်စုမျက်ဝန်းနဲ့ အစွမ်းကုန် နားစွင့်လို့။ စမ်းချောင်း

ကလေးက မအောင်နိုင် မအည်းနိုင် ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံပေးပြီး
ပြေးထွက်သွားရဲ့။ ဟော အိပ်တန်းပြန် ငှက်တစ်အုပ်ကတော့ နွယ်နီ
လုပ်ရပ်ကို လက်ခုတ်သံပေးဖို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်လာနေကြပြီ။

မိချမ်းဝေ

၂၀၀၃ ဒီဇင်ဘာ၊ ၈ နွေဝင် မဂ္ဂဇင်း

အစိမ်းရင့်ရင့် အလွမ်းသင့်ပါချန်

အစိမ်းရင့်ရင့် အလွမ်းသင့်ပါချန်

တဝေါဝေါ အော်မြည်သံပေးလို့ အရှိုန်အဟုန်ကောင်းကောင်းနဲ့ စီးသွန်ထိုးကျနေတဲ့ ရေတံခွန်ရဲ့ အေးစိမ့်မှုဟာ ကျွန်မရဲ့ စိတ်တွေဘယ်လိုမှ ငြိမ်းအေးမှု မပေးနိုင်မှန်း အံ့ဩစဖွယ် သိရှိတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးခွန်းတွေမေးဖို့ လိုအပ်လာပြီလို့ ထင်ပါတယ်။

ကျွန်မ မောင့်ကို မုန်းသွားပြီလား။ အရင်က ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ရောသေချာရဲ့လား။ အဲဒီအမုန်းတရားက ရော ဘယ်ကစတင် မြစ်ဖျားခံသလဲ။ ကျွန်မ မောင်နဲ့ပတ်သက်ရင် တစ်စုံတစ်ရာသေချာဖို့လိုအပ်နေပြီ။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေပေမယ့် အပြင်ဘက်မှာ ရင်ထဲနှင့် ဆန့်ကျင်စွာအေးမြလန်းဆန်းလို့နေတယ်။ အနီးဝန်း

ကျွန်မမှာတော့ ကာယက်အုပ်မိုးထားတဲ့သစ်တောကြီးတွေနဲ့ ခြံရံ နှိုင်းပတ်ပေါက်ရောက်နေတဲ့ ဝါးရုံတောကြီးတွေဟာ စိမ်းရိပ် ညိုမှောင် နေတာကြောင့် တောင်ကျရေကလည်း စိမ်းမြကြည်လင် မဟန်ထင်ရဲ့။

“တကယ်တော့ ဒီ ‘မလိဝမ်း’ ရေတံခွန်ဟာ ဘန်းကချွန် ကျေးရွာမှာရှိတဲ့ ဘန်းကချွန် ရေတံခွန်စီးကြောင်းက ခွဲထွက်လာပြီး ‘ခွန်ပန်း၊ အော်ကြီး’ ရွာတွေမှ စီးဆင်းလာတဲ့ ရေစီးကြောင်းတို့ ခေါင်းဆုံရာက ဖြစ်ပေါ်လာတယ်လို့ ဆိုကြတယ်ထားရဲ့”

ကျွန်မ စွဲလန်းနှစ်ခြိုက်ခဲ့တဲ့ မောင့်အသံဟာ ရေတံ ခွန်ထိပ်ဖျားဆီက မော့ပါစီးဆင်းလာတယ်။ သည်တုန်းက ကျွန်မ မောင်ရင်ခွင်မှာ ချွဲနွဲ မှီထိုင်ရင်း စိမ်းစိုဝန်းကျင်မှာ လန်းစင်နစ် နေလို့ပေါ့။ သည်ဒေသကို တာဝန်နှင့်စောစီးစွာ ရောက်နေနှင့်တဲ့ မောင်ဟာ ဒေသဝန်းကျင်အနေအထားကို အတော်အတန် စော ကြောမိနေပြီ ။

“တချို့ကလည်း လားမားတောင်တန်းကြီးတွေကနေ လား မားချောင်း နှစ်ခွအဖြစ် ဘယ်ချောင်း ညာချောင်းနှစ်ခု စီးလာသတဲ့၊ ညာဘက်ချောင်းက ရေစီးအလွန် သန်တယ်။ ယိုးဒယား (ထိုင်း)လို့ ခေါ်လားမား၊ ဘယ်ဘက်က ချောင်းကိုတော့ ‘ခလွန်လားမား’ လို့ ခေါ်ကြလေရဲ့။ ဟောဒီကျေးရွာကလေးကိုတော့ တစ်ချိန်သော ကခါ က ချိုအိအိတောစံပယ်ပန်းတွေ ပေါများတဲ့နေရာမို့ ‘မလိဝမ်း’ လို့ခေါ်ကြတယ်ဆိုပဲ။ ဒီဒေသမှာ တောစံပယ်ပန်းကို မလိပန်းလို့ ခေါ်လေ့ရှိတယ်လေ။

သည်တုန်းက ကျွန်မမောင့်အပေါ် အထင်ကြီးလေးစား

စိတ်တွေ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ခဲ့တူး။ ဟောဒီ မလိဝမ်းဆိုတဲ့ နာမည်ကလေးကို ကျွန်မနှစ်ခြိုက်သလို မောင်နဲ့ချစ်ခင်ပျော်မောခဲ့ရတဲ့ မလိဝမ်းရေဝဲခွန်ခရီးကလည်း ကျွန်မအတွက် တစ်သက်မမေ့နိုင်စရာပါ။ လှပတဲ့ရေဝဲခွန် ဖွေးဖွေးကို နောက်ခံထားပြီး ပြန်တည်ရှိနေတဲ့ အရွယ်စုံကျောက်တုံးကြီးတွေပေါ်မှာ အနေအထားအမျိုးမျိုးနဲ့ မာတ်ပုံ အရိုက်ခံရတာ အမောပါပဲ။ ပြီးတော့နှစ်ယောက်သား ရေသားရေပြင်အေးစိမ့်မှုမှာ တိုးဝင်ကူးခတ်ကြတယ်။ နွေကြိုတေး ဥဩမြည်သံနှင့်အတူ ဆောင်းအကုန် မေ့အကူးကလေးမို့ ရေဝဲခွန်မှာ လူတွေများစပြုနေပြီ။

အဲဒီနေ့က မောင်ကျီစယ်တာများသွားလို့ စိမ့်ခွေးထဲ ကျွန်မရဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေကို အမွှေးပွမျက်နှာသုတ်ပဝါရီ သုတ်ရင်း ကျောက်တုံးကြီးတွေ ပေါ်မှာအကြာကြီး နေစာလှုံခဲ့ကြသေးတယ်နော်။ နေခြည်လာပေါက်တွေ ထိုးကျနေတဲ့ ပင်ယံထိပ်ဖျားမှာ အမည်မသိ ကျေးငှက်တွေ တီတာခွန်းတွဲ စကားစာချဲနေတာကို ငေးမောနေမိတဲ့ ကျွန်မကို မောင်က “ပျော်လားဟင်” တဲ့။ ပျော်တာပေါ့။ ချစ်သူရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ပိုင်ဆိုင်ရနေတဲ့ မိန်းမသာ တစ်ယောက်အဖို့ အပျော်တွေနဲ့ ပြည့်ဝနေမယ်ဆိုတာ ပြောဖို့လိမ့်ဦးမှာလား မောင်ရယ်။

“မလိဝမ်းကို နားလည်ချင်ရင် ရေမြေတောတောင် ကျေးငှက်သာရုကာတွေကြည့်ရုံနဲ့ မပြီးဘူး ထားရဲ့ ၊ မလိဝမ်းစီးဆင်းရာ လမ်းကြောင်းကို တစေတစောင်း ချောင်းကြည့်မှ ဖြစ်မယ်။ ပြောရရင် တော့ ၁၈၅၈ ခုနှစ် အင်္ဂလိပ်အစိုးရ လက်ထက်မှာ တရုတ်နဲ့ ယိုးဒယား (ထိုင်း) လူမျိုးတွေဟာ ဒီနေရာမှာ ခဲမကြ

ညာတွေ တူးဖော်ခဲ့ကြသတဲ့။ ဒီနောက်တော့ ဂျပန်လူမျိုး မစ္စတာ နိုင်နေးတို့၊ မစ္စတာအာခွန်တို့ရဲ့ ခြေရာတွေဟာ သတ္တုတူးဖော်တဲ့ နေရာတွေမှာ ဘောင်ဘင်ထ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါရောလား။

အဲဒီနေ့က အနီးဝန်းကျင်မှာ ရှိတဲ့ရေကာတာတွေ၊ လိုက်ဂူတွေ၊ လက်တွန်းထရော်လီ သံလမ်းပြေးနေရာတွေ၊ အုတ်ခဲနေရာကြီးတွေ၊ အတိတ်ကို ဖော်ဆောင်နေတဲ့ ခဲမဖြူထုတ်လုပ်ရာ (Cheok Ling) စခန်းနေရာတွေမှာ ချစ်သူနှစ်ဦးဟာ သမိုင်းကာကံကြောင်း သံလွန်စ အစိတ်အပိုင်းတွေကြားမှာ မမောနိုင်မပမ်းနိုင် လှည့်လည်သွားလာခဲ့ကြတယ်။ မောင်ရှာဖွေလေ့လာသားတဲ့ မလိဝမ်းဆိုင်ရာ အချက်အလက်တွေ ဟာကျွန်မကို မပြီးစေ့အောင် ဆွဲဆောင်ညှို့ငင်လွန်းလှတယ်။

ကော့သောင်းမြို့သို့ (၂၂မိုင်)အပြန်ခရီးကို မောင်ရဲ့ ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ လိုက်ပါရင်း မပြီးဆုံးနိုင်တဲ့ မောင်ရဲ့ မလိဝမ်းစီးရီးခွေကြီးကို နားဆင်ခဲ့ရပြန်တယ်။

“မလိဝမ်းက ကော့သောင်းထက်တောင် ရှေးကျသေးတယ်တဲ့ဗျာ၊ ခဲသတ္တု၊ သံဖြူ၊ ရော်ဘာတွေနဲ့ အခြေကျ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ မလိဝမ်းကို မလေးရှား၊ ယိုးဒယား(ထိုင်း)လူမျိုးများကလည်း ဘူးသန်းကုန်သွယ်မှု ပြုခဲ့ကြတယ်။ ပြည်တွင်းကုန်သွယ်မှု အနေနဲ့က မြိတ်မြို့ကနေ ‘အမရပူရ’ ဆိုတဲ့ ဘေးစက်တပ် မီးသင်္ဘောက တစ်လတစ်ကြိမ် မလိဝမ်းကို ဝင်ထွက်ခဲ့တယ်။ဒီတုန်းကပါချန်မြစ်ဝကနေ ၁၆ မိုင်ဝေးတဲ့ မလိဝမ်းချောင်း ဝဟာဆိပ်ကမ်း အဖြစ် ဘာညီရှိခဲ့တာပေါ့”

“အဲဒီလို မလိဝမ်းနဲ့ မြိတ်ကျွန်းစုဆက်သွယ်သွားလာ

ကြပြီးမှ ရှင်ကြီးအော်တည်ရာ အော်ပိုက်စခန်းတစ်ခုမှာ တဲအိမ်ကလေးတွေ စတင်တည်ဆောက်နေထိုင်ရာက ကော့ သောင်းမြို့ရဲ့ မူလအစဖြစ်ပေါ်လာတော့တယ်။ ဒီနေရာမှာ ဘာဝါးကျွန်းနဲ့ ဘောင်းရင်း ကျွန်းငယ်နှစ်ခုကို အမှတ်အသား ပြုလို့ 'ပုလဲဒွေးဝါး' (ကော့စွန်း)ဆိုပြီး ပေါ်လာခဲ့တော့တယ်။ အဲဒီ ကော့စွန်းဟာ အခု ကော့သောင်းမြို့ပေါ့။

မြန်မာပြည်ရဲ့ ခြေဖျားမြို့ကလေးရဲ့ မူလအစဟာ အဖိုးတန်ထုတ်ကုန်တွေ၊ နယ်ခြားကုန်သွယ်မှုတွေနဲ့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်တွေ ဒင်းကြမ်း ပိတ်နေလို့ပါလား။ ဒီကနေ့စည်ကား ခေတ်မီနေတဲ့ ကော့သောင်းမြို့ကြီးရဲ့ တည်မှီရာ မူလအစမြေကို ခြေချခွင့် ရလို့လည်း ကျွန်မအနေဖြင့် မောင့်အပေါ် ကျေးဇူး တင်မဆုံးပါ။

မောင်တစ်ယောက် 'လှိုင်းခြေရာ' ငါးလုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီ လီမိတက် ရဲ့အလုပ်တာဝန်ကို လက်ခံပြီးတော့ ကော့သောင်းမြို့ကြီးဆီသွားမည်ဆိုတော့ ကျွန်မနှုတ်ခမ်းစုမိတယ်။ ချစ်ခင်စအိမ်ထောင်ဦး ကာလကလေးမှာ ဒီလောက်ဝေးလံတဲ့ အရပ်ဆီသွားစေချင်တာ အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်မကလည်း အစိုးရဝန်ထမ်း အလုပ်က ထွက်ပြီး မောင့်နောက်မလိုက်နိုင်ဘူးလေ။ မက်လောက်အောင် ပေးထားတဲ့ လုပ်အားခ ငွေကြေးပမာဏရယ်၊ စွန့်စားသွားလာလိုတဲ့ မောင့်ရဲ့ဝါသနာရယ်၊ မိသားစုနောင်ရေးဆိုတဲ့ သိပ်မရေရာလှတဲ့ မောင်ပေးတဲ့ဆင်ခြေတွေရယ်က အလိုမကျတဲ့ ကျွန်မကို အာစေးမိစေခဲ့တယ်။

“မောင်အရင်သွားပြီး အခြေလည်းကျ၊ နွေလည်း ရောက်လာတဲ့အခါ ထားလိုက်လာနိုင်ပြီပေါ့။ ကော့သောင်းဆိုတာ ခေတ်

မင်းတက်နေတဲ့ မြို့တစ်မြို့ပါထားရဲ့ ကံကောင်းလို့ အဆင်ပြေပေါ့ . . .”

“အဆင်ပြေရင်ဘာဖြစ်မလဲ မောင်ရဲ့. . .”

“ဪ ယိုးဒယားဘက်ကမ်းကို ခဏတဖြုတ် နေ့ချင်းပြန် ဆလည်အပတ်သွားလို့ ရချင်ရမှာလို့ စဉ်းစားမိလို့ပါ။”

ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်မရဲ့စိတ်ဝင်စားမှုတွေ လန်းဆန်းတက်ကြွလာပြန်တော့တယ်။ အို မောင်နှင့်များ ဒီလိုခရီးတွေသွားရရင် ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလိုက်လိမ့်မလဲ။ တကယ်တမ်း ကျတော့ မောင်သွားပြီးခြောက်လအကြာ ကျွန်မကော့သောင်းကို လိုက်လာတော့ ကျွန်မရဲ့စိတ်ကူးယဉ် ခရီးစဉ်ကြီး မဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် စိတ်ကူးထဲမှာ မပါခဲ့တဲ့ ဟောဒီ မလိဝမ်းခရီးစဉ်ဟာဖြင့် ကျွန်မရဲ့ စိတ်ကို ကြည်နူးနှစ်သိမ့်စေတာ အမှန်ပါ။

သည်တုန်းက တူစုံမောင်နဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့တဲ့ ကျွန်မက နောက်ထပ် တစ်နှစ်ခွဲအကြာ သည်နေရာကို ဒုတိယအကြိမ် ချောက်ရုံလာ တဲ့အခါမှာတော့ အခြေအနေတွေဟာ အခြားကြီး ခြားနားခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီခြားနားခြင်းတစ်ဖက်ဆီ ဘယ်သူကများ တွန်းပို့ခဲ့တာပါလိမ့်။ ကျွန်မလား၊ မောင်လား၊ မမြင်ရတဲ့ ကံကြမ္မာလား၊ ဒါမှမဟုတ်၊ ဒါမှမဟုတ်. . .

“သိပ်တော်တဲ့ မောင်ပဲကွာ၊ ဒီလောက် ကာလတို အတွင်းက ဒီဒေသရဲ့ရှေ့မီ နောက်မီ အထောက်အထားတွေကို ကိုးကားပြောဆိုနိုင် တာတော်ရုံ အရည်အချင်း မဟုတ်ဘူး၊ မောင်ကိုယ်ကိုင်က စိတ်ဝင်စားပြီး လေ့လာမှုအားသန်လို့ နေမှာပေါ့နော်”

သည်တုန်းက မောင်ကို လေးစားအထင်ကြီးစိတ်တွေ ဖိတ်

လျှံနေတဲ့ ကျွန်မဟာ ကာလဒေသအသစ်မှာ 'ပယောဂ' ဆိုတဲ့
စာရား ကို မေ့လျော့နေခဲ့တယ် မောင်ရယ်။

"မောင်ကို သိပ်ပြီး အထင်ကြီးမနေနဲ့ဦး ထားရဲ့၊ ဒါတွေ
သိရတာ မောင်တော်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အရာရာကို အရွယ်နဲ့မမျှ
သိမြင်နှံ့စပ်တဲ့ 'တူးတူးမာ' ကြောင့်ပါ။"

"ဟင်၊ တူးတူးမာ... ဆိုတာ"

"အဟက် ဟို မောင် ထမင်းလခပေးစားတဲ့ဆိုင်က မိန်းက
လေးပါ။ သူက ပညာတော့ သိပ်မတတ်ရှာဘူး၊ ဒါပေမယ့်ရောင်းနေ
ပယ်တာ နားလည်ပြီး သွက်သွက်လက်လက် ချက်ချက်ချာချာ
နို့တယ်၊ အဏ္ဏဝါရပ်ကွက်မှာ ထမင်းဆိုင်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
တွဲဖွင့်ပြီး မိဘကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့ မိန်းကလေးပါ"

"ဪ..."

သွေးမတော် သားမစပ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့
အရည်အချင်းကို အထင်တကြီး ရွတ်ပြနေတဲ့ မောင်အပေါ် သံသ
ယကွန်ယက် မဖြန့်ကျက်မိပေမယ့် တူးတူးမာဆိုတဲ့ အမည်နာမ
ဟာ ကျွန်မရဲ့ စိုးရိမ်ရပ်ဝန်းမှာ တိတ်တဆိတ် ငြိစွန်းခိုတွယ်နေ
ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်မကိုကျွန်မတောင် သတိမပြုမိခဲ့ဘူး မောင်
ရယ်။

အလျားရှည် လှိုင်းကလေးများရဲ့ ထိန်းကျိတ်စယ်မှုမှာ
အမွှေးပွ ကြောင် တစ်ကောင်၏ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုမျိုးနဲ့ ခံယူနေတဲ့
သောင်ပြင်ဖွေးဖွေးကို ဘုရင့်နောင်ရုပ်ထု တည်ရာနေရာမှ မြင်
တွေ့နေရတယ်။ ဆည်းဆာရီဟာ ခပ်သော့သော့ ပြေးဝင်ပုန်း
လှိုးရန် ကြံစည်နေတဲ့ အလင်းဖျော့လက်ကျန်ကို ကောက်ငင်
သိမ်းဆည်းဖို့ မစွမ်းနိုင်သလို ခပ်ဗိုင့်ဗိုင့် ကြည့်နေတယ်။ တစ်နေ့
ဘာလုံး ဟိတ်ဟန်ထုတ်ခဲ့တဲ့ တိမ်ဆုပ်တိမ်ခဲတွေကလည်း အခုမှ
ခိမ်စုကွဲသလို ရွေ့လျားဖို့ အားယူနေကြတယ်။

အပြင်ဘက်မှာ အပူရှိန် လျော့ပါးနေပေမယ့် ကျွန်မရင်
ထဲမှာတော့ အပူလှိုင်းတွေ ဘောင်ဘင်ထဆဲပါ။ လောင်မြိုက်နေတဲ့
မင်္ဂလာ အမှန်းမီးများ ဆပွားမွှေးမြူလေရောသလား။ ပျော်ရွှင်မှုနဲ့
ကြေကွဲမှုတွေ လှပကောင်းမွန်စွာ ယက်ဖောက် ယက်နှယ်ထားတဲ့
အနားကိုယ်နဲ့ ကျွန်မ။

အရင်တစ်ခေါက် ရောက်စဉ်တုန်းကတော့ ဟောဒီ ဇာတိ
မိန့်ဝင့်နေတဲ့ ဘုရင့်နောင်ရုပ်ထုကြီးကို တမေ့တမောကြည့်ပြီး . .

တပင်ရွှေထီး ကိုယ်တော်တိုင်က ဘုရင့်နောင်ဟူသော ဘွဲ့
နဲ့ ခိုးမြှင့်ခဲ့သည့် အတိတ်ဆောင်နေသော သမိုင်းပြကွက်ကို ထင်း
ဆင်းကြီး မြင်နေမိတယ်။ တစ်ချိန်သောအခါ ကံကြမ္မာ ညှိုးငယ်စဉ်
အင်္ဂလိပ်တို့ ကျွန်ပြုသိမ်းပိုက်ခြင်းခံရပြီး ဝိတိုရိယအဋ္ဌ
ဘုရင့် နာမည်ပညတ်ခံရသည့် နေရာ၊ အခုတော့ သစ်ပင်ပန်းမာလာ

စံလင်စွာ ခြယ်သလို မျက်စိပသာဒ ကြည်နူးစရာအတိနဲ့ မြို့သူ
မြို့သားတွေ အပန်းဖြေ လေညင်းခံရာနေရာ။ဟိုအဝေး ပါချန်ဖြစ်
ပြင်ဆီမှ တစ်ဖက်နိုင်ငံကိုဝေးရီ ကြည့်နိုင်ပြီး ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေ
အတွက် ဂုဏ်ယူလေးမြတ်ရာနေရာ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာတော့ ဖြူလွလွအဆောက်အဦးတွေနဲ့
သူဌေးကျွန်းစိမ်းမြမြ။ ကြယ်ငါးပွင့် အဆင့်ရှိတဲ့ သူဌေးကျွန်းဟို
တယ်ကြီးက မြို့ရဲ့ကျက်သရေကို ဆောင်နေတာလား။ မြို့ခံလူထု
ဘဝ လူမှုကွာဟချက်ကို ပြနေတာလား။

သည်တုန်းက မောင်ရော ကျွန်မပါ "မြို့ကလေးရဲ့ သော
က"ကို မြို့ခံကဗျာဆရာ နိုင်တာရာနဲ့အတူ မျှဝေခံစားမိခဲ့ကြ တယ်။
မြို့ကလေးဟာလေ. . .

မျိုးဆက်အမွေကို ကမ်းဝေနေဆဲမှာ
တစ်ပါးသူသယ်လာတဲ့
အမွေညစ်ဆိုးဆိုးတွေအတွက်
သူခေါင်းခွဲအင်္ဂလောက်အောင်
စိတ်ညစ်နေရ
နာကျင်ခြင်းရင်တမမနဲ့ပေါ့။
မြို့ကလေးဟာလေ
သူ့ဆီအရောက်သယ်လာမယ့်
ကူးစက်ရောဂါတွေ
ရနဲ့ ပျက်ပျက် ပုတ်ဖဲ့ဖဲ့တွေ
အကျင့်ပျက်စရိုက်ဆိုးတွေ
မရှိမဖြစ်တဲ့

ခေတ်လွန် သရုပ်ပျက်မှုတွေအတွက်
ကိုယ်ခံအားထက်ထက်တွေ သုံးပြီး
နှမ်းခွေရင်း မချိပြီးပြီးလို့ပေါ့။ ။

ကဗျာဆရာ စိုးရိမ်ပူပန်မယ် ဆိုရင်လည်းစိုးရိမ်ပူပန်စရာ
ပဲ။ တစ်ဘက်နိုင်ငံနဲ့ မြို့ကလေးဟာ ထောင်းထောင်း ဖျက်ဖျက်
ခဲစေပွက်အောင် ကူးသန်းယုတ်နွယ်ခဲ့ကြတာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ
ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြို့ကလေးဟာ တစ်ဖက်
က ပေးလာမယ့် အမွေဆိုးတွေကို သူ့မှာရှိတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအမွေ
အနှစ် ခံစစ်တွေနဲ့ ကျားကုတ်ကျားခဲ ကာကွယ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့
မောင် ရော ကျွန်မပါယုံကြည်ခဲ့ကြတယ်။

ခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ မြို့ကလေးရဲ့ သောကဟာ ကျွန်မရဲ့
သောက ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ တွေးထင်မထားမိဘူး မောင်ရယ်။

"ထားရေ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ကွာ၊ မရှောင်သာ
သမ်းမြောင်ကြားမှာ မင်းနဲ့ငါညား ဆိုတာလိုပဲ မောင် တူးတူးမာကို
မရှောင်သာ လက်ထပ်လိုက်ရပြီ။ မဖြစ်တန်ကောင်းပါဘူးဆိုပြီး
ဘူးတူးမာနဲ့ အတူသွား အတူလာ များခဲ့တဲ့မောင်ဟာ တစ်နေ့တော့
ဘူးတူးမာအစ်ကိုတွေရဲ့ ဓားမိုးခြိမ်းခြောက်မှုကို ခံရပါတော့တယ်။
မြို့ကလေးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးမို့ မောင်တို့ အသွားအလာအနေ
အထိုင်က သူတို့မိသားစုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ညှိုးနှမ်းစေသတဲ့။ မောင်
ရဲ့အသက် တူးတူးမာရဲ့အရှက် ဘယ်အရာကို ငဲ့မလဲ။ 'ကြိုက်
လမ်းရွေးတဲ့' မောင့်ရွေးချယ်မှုအပေါ်ထား နားလည်ပေးပါ
ဘော။ မောင့်ရဲ့ ကျူးလွန်မှုအတွက် ထားအပေါ် ရှက်ရွံ့ အားနာ
နေတာကြောင့် လက်ထပ်ပြီး ခြောက်လအကြာမှာမှ အကြောင်း

ကြားဖြစ်တာကိုလည်း”

အဲဒီနေ့က မောင် ရန်ကုန်ပြန်လာမယ်ထင်ပြီး အမျှော်ကြီးမျှော် နေမိတဲ့ ကျွန်မဟာ နှလုံးသည်းပွတ်ကို ပွတ်ချွေမထုံ စာတိုကလေးကိုသာ လက်ခံရရှိပါတော့တယ်။ ဟင့်အင်း မယုံဘူး မယုံဘူး မောင့်လက်ရေး သာမဟုတ်ဘူးဆိုရင် လုံးဝလက်မခံနိုင်တဲ့ အနေအထား။ မောင်ဟာ ဒီလိုတွေဝေယိမ်းယိုင်တတ်တဲ့ လူစား မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မောင်က ကျွန်မကို စွဲစွဲနှစ်နှစ်ချစ်ခဲ့တာပဲ။ တက္ကသိုလ် လေးနှစ်လုံးလုံး အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ပြီးမှ နှစ်ဘက်မိသ သဘောတူညီမှုနဲ့ တင့်တောင့်တင့်တယ် လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ချစ်သူ တွေ။ ရတောင့်ရခဲ ရထားတဲ့ ဝန်ထမ်းအလုပ်ကို လက်မလွှတ်ချင် တာနဲ့ အလုပ်ကထွက်ပြီး မောင့်နောက်လိုက် မနေတာကလွဲလို့ ကျွန်မမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ပါလဲ။

“အဝေးမှာ ကြာကြာထားရင်ယောကျ်ားတွေရဲ့ အချစ်ဟာ မီးဝေးတဲ့ချိတ်လို အေးစက်မှာခဲသွားတတ်တယ် မိထားရဲ့။ ကို မောင်မောင်လွင်ကို ဒီလိုတစ်ယောက်တည်း အဝေးမှာ အကြာကြီး မထားသင့်ဘူး။ မင်းလို ရှေ့နောက် မတွေးတော ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းမ တွေကြောင့် သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါဆိုတဲ့ စကားပေါ်လာတာ နေမှာ၊ တော်ကြာမှ နောင်တရနေမယ်နော်”

သူငယ်ချင်း သီသီအောင်ရဲ့ စကားကို သည်တုန်းထ အလေးအနက်မထား၊ ကျွန်မလေ ရယ်သွမ်းသွေးမိသေးရဲ့။

“မောင်က ထားဆိုတဲ့ မိန်းမကို ချင်းချက်မရှိ အပြည့်အစ ချစ်တာပါနော်။ အဲ ကိုယ့်ဆီက ပြည့်ဝပြီးမှ သူများဆီလျှံကျမစ် ဆိုရင်လည်း အဲဒီတစ်ယောက်က လျှံကျတဲ့အဖျားအနား အဖိတ်

အင်လောက်ပဲ ရမယ်လေ”

အခုတော့ သီသီအောင် အပေါ်စကားနိုင်လုခဲ့တဲ့ ကျွန်မ က စကားနောက်တရားပါ အူနုကျွဲခတ်ဝေဒနာနဲ့ တိုးနေပါပေါ့။ မောင့်ရဲ့စာဟာ ကျွန်မရဲ့ သွေးလည်ပတ်မှုနှုန်းကိုမြန်ဆန် ဆူပွက် တေယ်။ ဟိုအရင် တစ်ခေါက်ကတည်းက တူးတူးမာအပေါ် ကျွန်မ သံသယပွားခဲ့ဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်မနဲ့မောင် သွားခဲ့တဲ့ နေရာတွေ အားလုံးမောင်နဲ့ တူးတူးမာ ရောက်ခဲ့ပြီးသား ဆိုတာ ကျွန်မဘာလို့ အကဲမဖမ်းမိခဲ့တာပါလိမ့်။ အခုတော့ သူတို့လက် ထပ်ပြီးတာ ခြောက်လကြာပြီဆိုပါလား။

မောင့်နှလုံးသားထဲကို အစားထိုးဝင်ရောက်လာတဲ့ တူးတူး မာရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍန်ကို မှန်းဆကြည့်မိတယ်။ ဘယ်လိုအလှအပ ချဲ့ဆောင်မှုတွေနဲ့များ ကျွန်မရဲ့မောင်ကိုဖမ်းစား ညှိယူလိုက်ပါ သလဲ။

ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ရှေ့မှာတော့ ပြစ်မျိုးမှည့်မထင်၊ နုထွတ် နုတ်စင်နေတဲ့ အလှနဲ့ကျွန်မလေ။ အသက်အစိတ်ဆိုတာ မိန်းမ တစ်ယောက်အတွက် အလှပန်း အပွင့်ဆုံး အချိန်ပါ။ မောင်က ကျွန်မရဲ့ ကကြီးပုံ နဖူးလေးကိုချစ်သတဲ့။ ထွေးထွေးအိအိ ဆံပင် နှည်ကြီးကိုလည်း မြတ်နိုးသတဲ့။ အညှီရောင်ခဲသား ဆေးတင် သားတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ပုံဖော်ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းအလှတွေ ကလည်း ခေတ်ကို အမီလိုက်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဆင်ယင်ခြယ်သမှုတွေပေါ့။ လက်ထပ်ပြီး အတူနေချိန် တစ်နှစ်မပြည့်သေးတဲ့အတွက် မပျက် သွင်းသေးတဲ့ ကိုယ်လုံးအလှကလည်း ကျွန်မဘက်က အားသာ ချက်တွေပေါ့။

အခုတော့ ကျွန်မက အားသာတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ အလှူရေဟာ မယှဉ်ပြိုင်လိုက်ရဘဲ ရှုံးနိမ့်သွားပါပေါ့လား။ အဲဒီ တူးတူးဟာ ကျွန်မထက် သာလွန်တဲ့ဘယ်လို အရည်အချင်းတွေနဲ့ ထုံမွန်းထားတာပါ လိမ့်။ ဆံတစ်ပင်တင်း ချစ်ခြင်းဇောအဟုန်တွေနဲ့ နေမဆိုင်း ညမဆိုင်း မြို့ကလေးဆီ ကဆုန်စိုင်း ဆင်းချလာတဲ့ ကျွန်မဟာ . . .

“လှိုင်းခြေရာ” ကုမ္ပဏီက ပေးထားတဲ့ အိမ်ကလေးရှေ့မှာ အကြာကြီးရပ်ပြီး ကျွန်မ အိမ်ကလေးကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ရိုးရိုးသစ်သားအိမ်ကလေး။ ဆေးသား အစိမ်းနုရောင်ခြယ်ထားပြီး ပြတင်းတံခါးတွေမှာ ခန်းဆီး ပြာလွင်လွင်တွေ တဖျပ်ဖျပ်လွင်နေတဲ့ နေချင့်စဖွယ်အိမ်ကလေး။ ပင်လယ်ပြင်ဘက် မျက်နှာ့ထားလို့ အုန်းပင်၊ ကပ္ပိပင်တွေရဲ့ ယိမ်းနွဲ့မှု အောက်မှာ လှိုင်းရိုက် ဝှံ့သံတွေကိုနာခံလို့ တိုးတိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ အိမ်ကလေး။ တစ်ခါ တုန်းက ဒီအိမ်ကလေးဟာ မြို့ကလေးဆီ အလည်လာတဲ့ ကျွန်မထံ မောင့်ရဲ့ ချစ်ဧည့်သည် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ အပြည့်အဝပေးအပ်ခဲ့တဲ့ နေရာ ကလေးပေါ့။ ခုတော့ ဟောဒီအိမ်ကလေးထဲမှာ ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသည်းပွတ်ကို ဓားထက်ထက်နဲ့ မွှန်းမယ့် တူးတူးမာ ရောက်နှင့်နေပြီ။

စိတ်ဆင်ရိုင်းကို အထိန်းမတတ်နိုင်ဘဲ အိမ်ထဲစွတ်ဝင် သွားတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေကြဘူး။ ဒါဆိုရင် အိပ်ခန်းထဲမှာရော။ နှစ်ယောက်စလုံး အတူတွေ့လို့ကတော့ မီးလောင်ငိုတွေ ဟုန်းဟုန်းတောက်နေတဲ့ ကျွန်မဟာ အိပ်ခန်းထဲမှာ မောင့်တို့တွေ့လိုက်ရတယ် ဆိုရင်ပဲ . . .

“ဟင်၊ ထား၊ လိုက်လာတယ်”
 “ဟောဒါက မုဆိုး တစ်ပိုင်း ယောက်ျားရိုင်းကြီးအတွက်”
 မောင့်မျက်နှာမြင်တော့ ဒေါသရှိန် မြင့်ပြီး ပါးပြင်ပေါ်သက်တင်ရိုက်ဖို့ အစွမ်းကုန် အားယူလိုက်တဲ့ ကျွန်မကို မြင်းရိုင်းဘစ်ကောင်ရဲ့ အကြမ်းပတမ်းတွန်းတိုက်မှုမျိုးနဲ့ မျှော်လင့်မထားတဲ့ မြင်ကွင်းရှုကွက်က ကြုံဆိုနေပါတော့တယ်။

ပထမဦးဆုံး နားထဲဝင်လာတာက ကလေးငိုသံ။ ရုတ်တရက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား။ အနေအထားကြောင့် အလန့်တကြားအော် ခဲ့လိုက်တဲ့ မွေးကင်းစကလေးငယ် တစ်ယောက်ရဲ့ ငိုသံ။

ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ ကျွန်မ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ရပ်တန့်သွားတဲ့ လက်ကိုချပြီး ခြေနှစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်တော့ မြင်ကွင်းက အခုမှ ထင်ရှားလာတယ်။ ခုတင်ပေါ်မှာတော့ စောစောက လန့်ပြီးငိုတဲ့ မွေးကင်းစ ကလေးငယ်ကလေးကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်လို့ နို့တိုက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ ဆံပင်တို ကလေးတွေကို ကပိုကရို စုစည်းထားတဲ့ ရွက်ကြမ်းရေကျို မျက်နှာကလေးပေါ်မှာတော့ ယုန်သူငယ်မျက်လုံးအစုံ။ ကလေးငယ်ကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ပြီး မီးတွင်းထဲက မထွက်သေးတဲ့ သွေးနုသားနု မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ကျွန်မရဲ့ အတ္တပုံဆောင်ခဲတွေ ကြွေကျဝပ်ဆင်းသွားတော့တယ်။ ဒီလို အနေအထားမျိုးမှာ ကျွန်မဘယ်လို အတွေးမျိုးနဲ့ သွေးဆိုးရက်စက်ဝံ့မှာလဲ။ ကျွန်မရဲ့ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှု ဆင်ခြင်တုံတရားဟာ ကျွန်မမိုက်မဲဖို့ အဲဒီလောက် အထိ ခွင့်မပြုဘူး။ သွားပြီ၊ သွားကုန်ပြီ။ တိုက်စစ် မဆင်ရဘဲ တိုက်ပွဲက ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။

ကျွန်မနဲ့ မောင်ကြားမှာ ချစ်စခင်စဖို့ လက်ခံဖို့ဝန်လေး
 နေသေးတာရော၊ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ကာယအလှ ပျက်ယွင်းသွားမှာကို
 စိုးရိမ်တာရော၊ ထည့်သွင်းစဉ်းစားဖို့ စိတ်မကူးသေးတဲ့ အရာ
 တစ်ခုဟာ မောင်နဲ့ တူးတူးမာကြားမှာ မဆုတ်မဆိုင်းရောက်
 နှင့်နေပါရောလား။ မောင်ရဲ့ အရာမရောက်တော့တဲ့ ဆေးဆိုး
 ပန်းရိုက် တောင်းပန်စကားတွေကို နားမထောင်ချင်တော့ဘဲ၊ အိမ်
 ကလေးထဲက ပြေးထွက်လာတဲ့ကျွန်မရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကတော့
 ကတိမ်းကပါး ယိမ်းယိုင်ခါရမ်းလို့ နေတယ်။

စိတ်၏ စေစားမောင်းနှင်အားကြောင့် လှုပ်ရှားနေတဲ့
 ဒိမ်းဆတ်ဆတ် ရင်ဘတ်အစုံထဲမှာတော့ ဒီမြို့က အပြန်ဆုံး
 ထွက်ခွာဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်အပြင် ဘာမှရှိမနေဘူးဆိုတာ ကျွန်မကိုယ်
 ကျွန်မ အသိဆုံးပါ။ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ မောင်နဲ့ တူးတူးမာ အတွက်
 တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ ကျွန်မရဲ့ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

နေရစ်ပါတော့ ပါချန်ရယ်။

ယိုးဒယား(ထိုင်း)-မြန်မာနယ်စပ်ကို ပိုင်းခြားထားတဲ့ ပါ
 ချန်မြစ်ရေစိမ်းရင့်ရင့်ကို လေယာဉ်ပေါ်က ဆီးကြည့်ရင်း ကျွန်မ
 နဲ့ မောင်တို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ပိုင်းခြားလိုက်တဲ့ မြေပုံခြေထောက်
 မြို့ကလေးကို ကျွန်မနှုတ်ဆက်နေမိတယ်။ ကျွန်းတောင်စေတီ၊
 ဆိပ်ကမ်း၊ ခေတ်မီအဆောက်အဦတွေနဲ့ အလှကြီးလှနေတဲ့ မြို့
 ကလေးရေ။ ပါချန်မြစ်ရေ မခန်းသရွေ့ ကျွန်မရဲ့ အချစ်တွေ ဆက်
 လက်စီးဆင်းနေမှာပါ။ ကျွန်မမောင်ကို မမုန်းပါဘူး။ သန့်စင်တဲ့
 ချစ်ခြင်းအခြေခံမှာ အမုန်းတရားတွေ စွန်းထင်းပေကျံဖို့ အခွင့်
 အလမ်း မရှိပါဘူး။

ခုမှတော့ ကျွန်မရင်မှာ အလာတုန်းကလောက် ပြင်းရှ
 ခူလောင်မှုတွေနဲ့ တင်းခဲအုံ့ဖွဲ့ မနေတော့ပါဘူး။ လေယာဉ်လက်
 မှတ်ရပြီးပါမှ ခရီးစဉ် အပြောင်းအလဲကြောင့် ဝမ်းထဲမှာ တကူတ်
 ဘျတ်ဆာလောင်မှုက လွဲရင်ပေါ့။ တစ်ခါတုန်းက မင်္ဂလာခုံလေ
 ယာဉ်ကွင်းမှာ လေယာဉ်ခရီးစဉ် ရွှေပြောင်းရတဲ့အတွက် မြန်မာ့
 လေကြောင်းမှ ကျွေးတဲ့ နံနက်စာကျွေးမွေးမှု အစီအစဉ်ကလေးကို
 အမှတ်ရနေမိတယ်။ ဒီမှာတော့ လေယာဉ်ကွင်းမှာသာ တစ်မနက်
 ထိုး အချိန်သာကုန်ရော၊ ဘာအစီအစဉ်မှ ရောက်မလာခဲ့ပါဘူး။
 ခရီးကွင်းက ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကိုတော့ အိမ် အပြန် ဝယ်လာတဲ့
 လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရွန်းရွန်းစိုစို ပန်းသီးတွေနဲ့ ဖြည့်တင်းဖို့
 အားခဲထားတော့တယ်။ လေယာဉ်စတင်ပျံသန်းချိန်မှာ ဆာလောင်

မူတွေကို ဖြေရှင်းဖို့ လက်သွက်သွက်နဲ့ ပန်းသီးတွေကို ခွဲစိတ်နေ
ခိုက်မှာ ကြုံတောင်ကြုံခဲ အလှူပွဲကလေးနဲ့ တန်းတိုးပါတော့တယ်။

ကျွန်မရဲ့ ရှေ့ခုံမှာ သီလ၊ သမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံတည်ကြည်တဲ့
ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ရဟန်းတော်နှစ်ပါး။ အချိန်က မွန်းတည့်လှပြီ။
ပျံသန်းချိန် တစ်နာရီကျော်ကျော်အတွင်း ဆွမ်းကိစ္စ ဘယ်လိုမ
မပြီးနိုင်။ လေယာဉ်မယ်ကလေးက ကပ်လှတဲ့ ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့်
ဆန်းဒဝစ်ပေါင်မုန့် တစ်ထုပ်ဟာ ဆရာတော်ကြီးများ နေ့ဆွမ်း
အဖြစ် ပြည့်စုံလုံလောက်ပါရဲ့လား။

ကျွန်မ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့။ ဗုဒ္ဓ ဘာသာ
ဝင် တစ်ယောက်ရဲ့ အပြုထိုက်ဆုံး အမှုကို ပြုလိုက်ပါတော့ တယ်။
ကျွန်မစားဖို့ ခွဲစိတ်ပြီးသားအဆင်သင့် ဖြစ်နေတဲ့ ပန်းသီးသုံးလုံးထိ
ဆရာတော်ကြီး နှစ်ပါးအားရက်ရောမူ သဒ္ဓါတရား အပြည့်နဲ့ ကပ်
လှမိချိန်မှာတော့ ဝမ်းထဲက ဆာလောင်မှု ကျွတ် ကျွတ်မြည်သံဟာ
ထူးဆန်းစွာပဲ ရပ်တံ့သွားပါတော့တယ်။ မိမိရဲ့ အလိုဆန္ဒကို ခြိုးခြံ
ချိုးနှိမ်ပြီး ဆရာတော်ကြီးများ နေ့ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးမှုကြောင့် တစ်
ကိုယ်လုံး အေးမြငြိမ်းချမ်းနေပါတော့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မဟာ
စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံမှုရဲ့ လေးနက်တဲ့ သဘောတရားကိုခံစား နား
လည်စွာပဲ မောင်တို့မိသားစုကို အမှတ်ရလိုက်မိတယ်။

ကျွန်မစိတ် ထားတတ်သွားပါပြီ မောင်ရယ်။

သည်လိုနဲ့ အချိန်ကြာလာတာနဲ့ အမျှအရာရာဟာ နဂို
အတိုင်း နေသားတကျဖြစ်သွားမှာပါ။ ။

ကမ္ဘာမြေရဲ့ ဆည်းလည်းသံ

ကမ္ဘာမြေရဲ့ ဆည်းလည်းသံ

ပြတင်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ နံနက်ခင်းလေပြည်ကလေးက သမီးရဲ့ပါးပြင်နုနုကို လှမ်းတို့ကျီစယ်လိုက်တဲ့ အတွက် လန်းစင်တက်ကြွမှုတွေနှင့်အတူ ညှိသက်ညင်သာတဲ့အပျော်ဓာတ်ကလေးကိုပါ တစ်ပါတည်း လက်ခံရရှိတော့တယ်။

နေခြည်နုနုအောက်မှာတော့ မျက်စိတစ်ဆုံးမြင်နေရတဲ့ သမီးတို့ရဲ့ နှင်းပန်းမြိုင်ခြံကြီးဟာ ဖွေးဖွေးထနေတဲ့ ဂန္ဓမာစောင်ကြီးကို ကြွနေရခြင်းလို့ လဝန်းလဲ့ပြာတို့၊ မီးလျှံအနမ်းတို့ . . . စတဲ့ ဆန်းဆန်း ပြားပြားအမည်တွေနဲ့ နှင်းဆီခင်းကြီးကတော့ ရှင်သန်ဖို့အားယူဆလေ။

ဟော . . . မေမေတောင်မှ ပန်းခင်းထဲရောက်နေပြီပါလား။ စောစောစီးစီးပန်းဝယ်သူရောက်နေပြီနဲ့တူရဲ့။ မြက်ခမောက်ကို ဆောင်းပြီးမေးသိုင်းကြီး အနီရောင်ကလေး ကျနေပုံက ဝါရွှေအလင်းနဲ့ ဟပ်နေတာမို့ ပျိုမျစ်နုနယ်ဆဲ မေမေအလှကိုဖော်ကြည့်ခံစားနေမိတယ်။ ရှမ်းသွေးနွယ်တဲ့ မေမေ အလှကို သမီးမမိတာဝန်ခံပါတယ်။ မေမေရယ်။ နေ့စဉ်လှုပ်ရှားနေရတဲ့ ခြံအလုပ်တွေကြောင့် အဆီမစု အသားပိုမတက်သေးတဲ့ မေမေရဲ့ ကောက်ကြောင်း ထင်းထင်းအလှအပဟော့ကို သမီး အားကျလိုမဆုံးဘူး။

ကြည့်လေ . . . မေမေ ဂန္ဓမာပန်းရိုးတံရှည်တွေ ဖြတ်ပြီး ယူလာတဲ့မြင်ကွင်းကို ဘယ်ပန်းချီရေးမိနိုင်ပါ့မလဲ။ အသက်သုံးဆယ်သီသီစွန်းပေမယ့် မေမေပျိုမှုတွေက အသက်အစိတ်ထက် ပိုကန် မတူဘူးဆိုတာ သမီးရဲ့ရဲ့ကြီးအာမခံရဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ နုနယ်ပျိုမျစ်ခြင်းတွေဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်(သမီးဖေဖေ)ကို နေဆောင်မထားနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ကိစ္စကိုတော့ သမီးဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတွေရဲ့အလှအပမှာ ခင်မူးသာယာတယ်ဆို၊ မေမေ အလှအပတွေဟာ ဖေဖေအတွက် ဘာကြောင့် အချည်းအနှီးဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ။ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ ချည်းနှောင်တွယ်တာမူတွေမှာ အခြားဘယ်အရာတွေပေါင်းစပ်နေသလဲ ဆိုတာတော့ သမီးတွေးလို့ဉာဏ် မမို့တော့ဘူး။

ဘာလို့လို့နဲ့ ရှစ်နှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ကာလဟာ ခဏကလေးလို့ ပါပဲ။ ဖေဖေကမေမေကို စွန့်ခွာထားရစ်တာ သမီးဂုတိယတန်း အရွယ်ပေါ့။ ဖေဖေကမေမေကို စွန့်ခွာတာလား မေမေကဖေဖေကို စွန့်ပစ်တာလား။ ဒါတော့ သိပ်မသေချာဘူး။ ဘယ်သူကဘယ်သူ ကိုစွန့်ခွာတာဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ စွန့်ပစ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးမှာဖေဖေမရှိတော့တာတော့ သေချာတယ်။

“လူကြီးတွေအသုံးမကျတာနဲ့ ကလေးမှာကြားထဲက မြေတပင်ဖြစ်ရတယ်” ဘွားဘွားယဉ်က ဖေဖေနဲ့မေမေ ကွဲကွာမှုအပေါ် တဗျစ်တောက်ဘောက်ပြောလေ့ရှိပေမယ့် ပြင်ဦးလွင်က ဘွားဘွားမြကတော့ တောင်ပေါ်သူပီပီ ဘာထင်မြင်ချင်မှ မပေးရှာဘူး။ သူ့သမီး စိတ်ချမ်းသာဖို့ အဓိက။ ပေါင်းတာထက် တကွစီနေတာ စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆိုရင် စိတ်ချမ်းသာတာကို အားပေးတဲ့ သဘော။

ဖေဖေမရှိတော့ မေမေစိတ်ချမ်းသာကောင်း ချမ်းသာမှာ ဖြစ်ပေမယ့်သမီးအမြင်တော့ မေမေတစ်ယောက်ထဲ အထီးကျန် ဆန် သွားတာပေါ့။မေမေက အဲဒါကို ပုံကြီးချဲ့ဝမ်းနည်း နေပုံတော့ မရပါဘူး။ ခြံအလုပ်တွေက မေမေကိုဝမ်းနည်းကြေကွဲဖို့ အခွင့် အရေး အချိန်အခါ မပေးတာလည်းနေမှာပါ။ခြံအလုပ်ဆိုတာ ဆယ်နှစ် ရာသီပတ်လုံး နားမှ မနားရတာ။ဖေဖေရှိစဉ်က ဒီခြံ အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားမှုမရှိတာ၊ ဝင်ငွေရတဲ့ အလုပ်လို့မမြင်တာ၊ ရထားတဲ့ဘွဲ့နဲ့ ပေါက်တူးမကိုင်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့အယူအဆ လွဲချော် မှုတွေရှိတာ။ ဒါတွေကညီမရတဲ့ကြီးတွေ အဖြစ်အိမ်ထောင်ရေး ကွာဟမှု ဖြစ်ခဲ့တာလားဆိုတာ သမီးကြီးလာတော့မှ ဟဖြည်းဖြည်း တွေးကြည့်မိတာပါ။

မေမေ တို့ကတောင်ပေါ်သူ။ မြေကြီးနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်၊ သဘာဝ တရားကြီးနဲ့၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး၊ အစားအသောက်လည်း အခင်းထဲက ခူးဆွက် စားလိုက်တာပဲ။ ဟိုတုန်းကတော့ မေမေတို့ စားပင်သီးပင်စိုက်ကြတာပေါ့။ဂေါ်ဖိ၊မုန်လာ၊ဂေါ် ရခါ၊ ကြက်ဟင်း ခါ၊ မေမေကိုယ်တိုင် ဈေးကို စက်ဘီးကယ်ရိနဲ့ သယ်ဖို့ နောက်ပိုင်း တွေလာကျီတွေ ပေါ်လာတော့လဲ မေမေကိုယ်တိုင်ဈေးကွက် အရောက်ပို့ပေါ့။

ဒီဘက်ခေတ် ပန်းတွေခေတ်စားလာတော့ မေ မေမှာ ပိုတောင်အလုပ် များလာသေးရဲ့။ ပန်းရော၊ သီးပင်စားပင် ရောဆိုတော့ စိုက်ခင်းထဲကကိုမတက်ရတော့ဘူး။ သမီးဖေဖေသာ လက်ညှိခဲရင် ဆိုတဲ့စကားမျိုး မေမေနှုတ်ကမပြောတာ သမီး အံ့ဩတယ်။ မရနိုင်တဲ့ အရာကိုတမ်းတမနေတာ ချီးကျူးစရာပါ။

အနားရတော့ သမီးကဦးနှောင်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ နှင်းပန်းပြိုင်ကို ဦးနှောင် ရောက်လာပြီး မေမေနဲ့တရား ဝင်လက်ထပ်လိုက်တဲ့အတွက် သမီး ဘက်က ဘာမှပြဿနာ မရှိပါဘူး။ ကျေနပ်ပါတယ်။

မေမေနဲ့ ဦးနှောင်ကိစ္စမှာ သမီးဘက်က ပြဿနာမရှိ ပါဘူးဆိုတော့ ပြဿနာရှိသူကဘယ်သူလဲ။ ဖေဖေလား။ ဟင့်. . အင်း. . ဖေဖေက မေမေထက်တောင် စောပြီးမိန်းမယူဦးသေးရဲ့။ ဖေဖေနောက် မိန်းမက ဖေဖေတို့ရုံးကပါပဲ။ အမယ် မေမေနဲ့ သက်ကြောမတင်းခဲ့တဲ့ ဖေဖေကနောက်မိန်းမ အန်တီဌေးလက် ထဲမှာတော့စီးပွားရှာကောင်းနေပါလား။ ရုံးတစ်ဖက်နဲ့ ဘွားဘွား ယဉ်ရဲ့ ဝင်ကားလေးကို အပြင်မှာ တက္ကစီဆွဲလို့။ အန်တီဌေးက မေမေထက်စည်းရုံးရေးကောင်းလို့ နေမှာပေါ့နော်။ အန်တီဌေးက မိန်းမချောပါပဲ။ တစ်မျိုးစီပေါ့လေ. . မေမေလှတာနဲ့တော့မတူ ပါဘူး။ အန်တီဌေးကြည့်လိုက်ရင် အမြဲတမ်းကြော့လို့။ နှုတ်ခမ်းနီနဲ့၊ လက်သည်းနီနဲ့၊ရန်ကုန်သူ စာရေးမစတိုင်လ်ပေါ့။ဖေဖေက အန်တီ ဌေး လက်ထဲမှာတော့ ခိုင်းသမျှစေသမျှဟဲထ လုပ်ပေးနေလိုက် တာ အပိုးကိုကျိုးလို့။ နှင်းပန်းမြိုင်ခြံထဲက အလုပ်ကို အလုပ် မထင်ခဲ့တဲ့ဖေဖေဟာ တက္ကစီမောင်းတဲ့ အလုပ်ကိုတော့ အလုပ်လို့ သတ်မှတ်သလား။

သမီးကျောင်းပိတ်တိုင်း ရန်ကုန်အိမ်ကိုသွားလေ့ရှိတာမို့ ရန်ကုန်အိမ်နဲ့နှင်းပန်းမြိုင် အနေအထားမတူတာတွေ သင်္ကေ ဟး မိတယ်။ မြို့ကြီးပြကြီးနဲ့ နယ်မြို့မတူတာလည်းပါဝ်တယ်။ အစား အသောက်ဆို လည်းရန်ကုန်အိမ်မှာအသားကို အားပြုစားတယ်။

ဝါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ငါးပြာရည်၊ မပြတ်ဘူး။ နေတာကတော့ကျောက်
မြောင်းထဲမှာ ကိုယ်ပိုင်တိုက်နဲ့၊ ကားနဲ့မရှိမရှားဆိုတော့ ဖေဖေ
နှင်းပန်းမြိုင်မှာမပျော်တာ သမီး သဘောပေါက်ပါတယ်။ ပေါက်ဖွား
ကြီးပြင်းပုံချင်းမတူညီတဲ့အချက် တွေကအိမ်ထောင်ရေးမှာ အက်
ကြောင်းထင်စေတယ်ဆိုတာအချိန် အတော်နှောင်းမှ သမီးသိလာ
ရတယ်။

ပြီးတော့ဘွားဘွားယဉ်တို့ အိမ်မှာက အပြောအဆိုအနေ
အတိုင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ရတယ်။ စားတာကအလှူအပယ် ကေ့
ပေမယ့်ဇွန်းနဲ့ ခက်ရင်းနဲ့ စနစ်တကျစားရတယ်။ စကားပြောရင်
လည်း၊ ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေး၊ တိုးတိတ်ညင်သာ ဒေါ်လေးဝင်း
နှင့် ဒေါ်လေးသီတို့က တက္ကသိုလ်က ကထိကမကြီးတွေဆိုတော့
ဘိုဆန်တယ်ခေါ်မလား၊ စနစ်ကြီးတယ်ခေါ်မလား၊ တစ်မျိုးတော့
တစ်မျိုးပါပဲ။

သမီးကလည်းလျှင်ပါတယ်။ ပြင်ဦးလွင်ကနေပြီး ကျောက်
မြောင်းအိမ်ရှေ့ရောက်တာနဲ့ အချိုးကိုပြင်လိုက်တာလေ။ ပန်းတော
ခရမ်းတောထဲက အမေတူသမီး လင်းမဟုတ်တော့ဘူး။ ဘွားဘွား
ယဉ် အကြိုက်ဆင်မယဉ်သာ လင်း ဖြစ်နေပြီ။

“လင်း ဒီအရွယ်ကြီးရောက်နေပြီ ဘောင်းဘီရှည်ကြီး
တကားကားနဲ့ ထားထားဘာမှ မချုပ်ပေးဘူးလား။”

သမီးဘောင်းဘီရှည်ဝတ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်လေး
သီက စိတ်တိုင်းကျပုံပေါ်ဘူး။ မေမေ့ကိုလှမ်းအပြစ်ဖို့ နေတယ်။
သူတို့ကသူတို့ ယောင်းမကို ထားထားခေါ်တာလေ။ အဲဒီ အခေါက်
ဟု ရန်ကုန်မှာ ခေတ်စားနေတဲ့ စကပ်ထမီဆိုလား အဲဒါတွေ
ချုပ်ပေးလိုက်လို့သမီးမှာ စိတ်ညစ်ရသေးတယ်။ လမ်းလျှောက်

ဆင်းဘိုကလန် ဒီကတုတ်နဲ့ စိတ်မရှည်ပါဘူး။ တောင်ပေါ်ပြန်ရောက်
တော့ သွားရော့ဆိုချောင်ထိုးလိုက်ပြီး ဝတ်နေကျဘောင်းဘီနဲ့ဒါ
ဝတ်ဘိုင်ပြန်လုပ်တော့ ကိစ္စပြတ်ရော။ သူတို့သာသိရင် ရန်ကုန်
အိမ်ရိပ်တောင် နင်းရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။

ဒီမှာက အဲဒါတွေဝတ်ပြီး ဖခိုက်တင်ထုတ်လမ်းလျှောက်
နေလို့ မရဘူးလေ။ မေမေတစ်ထမ်း သမီးတစ်ရွက် လုပ်အားဆက်
နေရတာ။ ဦးနှောင် နယ်ထွက်လို့ မေမေပွဲရုံထွက်တဲ့အခါ ကျန်တဲ့
မေမေ အလုပ်တွေ သမီးဝင်ကူရတော့ ဟွန်ဒါဆိုင်ကယ်ကလေး
ပျံ့တစ်နံတစ်လျား လျှောက်မောင်းရတာ အဲဒီစကတ်ထဘီကြီး
တွေနဲ့ မဟန်လှပါဘူး။ ဒီတော့ဒေါ်လေးသီချုပ်ပေးလိုက်တာ
တွေက နောက်တစ်ခွေကျောင်းပိတ်လို့ ရန်ကုန်အိမ်သွားမှ အသုံး
ဝင်တော့တယ်။ ရန်ကုန်အိမ်ရောက်တော့လည်း သူတို့အကြိုက်
ဘီးကလေး စိတ်လိုက် ကွန်ပြူတာလေးနှိပ်လိုက်ပါ။

ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုပဲ သမီးနှစ်အိမ်ခွဲပြီးနေတာလေ။ မေမေ
နဲ့ ဦးနှောင်နဲ့ လက်ထပ်တော့မှ ဘွားဘွားယဉ်က သမီးကိုအပိုင်
ခွေးချင်တယ် ဖြစ်လာတော့တယ်။ မေမေလက်ထပ်တာ ဖေဖေက
ဘောင် ဘာမှမပြောဘူး။ ဘွားဘွားယဉ်ကသိပ်မကြိုက်တဲ့ ပုံမျိုးဖြစ်
နေတာ သမီးရိပ်မိနေတာပေါ့။ ဒေါ်လေးနှစ်ယောက်လည်း အတူ
ဘူပါပဲ။

“သမီးမိန်းကလေးဆိုတာ ပထွေးနဲ့မနေအပ်ဘူး။”

ဘွားဘွားယဉ်ပါးစပ်ဟု လိုက်တာနဲ့ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆို
တာ သမီးသဘောပေါက်ပါတယ်။ ဦးနှောင်က ပထွေးဆိုပေမယ့်
ဘွားဘွား ယဉ်တို့ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးငယ်ငယ် ကတည်း
က ချိုးထိန်းကျောင်း၊ ကျောင်းကြိုပိုခဲ့ရသူမို့ သမီးအပေါ် သမီးရင်း

နဲ့မခြား ချစ်နိုင်သူပါ။ အဲဒါကို ပြဿနာမဟုတ် ပြဿနာလုပ် ပြီးဘူးဘူးယဉ်က “သမီးအတန်းကြီးလာပြီ၊ နှစ်အိမ်ခွေး လုပ်စေ နေနဲ့တော့၊ ရန်ကုန်မှာပဲ အပြီးလာနေတော့၊ သမီးပညာရေး ဘူးဘူး တို့တာဝန်ယူတယ်။”

ဆိုတော့... ဘယ်ဖြစ်မလဲနော်။ သမီးကြီးလာရင် မေမေ့ ရဲ့ ထီးဖြစ်ရမှာပေါ့။ မေမေ့ကို ကူညီနိုင်တဲ့ အရွယ်ရောက်မှ ခြေစုံ ကန်ပြီး အဘူးအိမ် အငြိမ်းလာနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲနော်။ ဖေဖေ့ အန်တီဌေး ကလေးတစ်ယောက်မှမရလို့ ဒီအိမ်မှာနေရင် ပြဿနာ မရှိဘူးဆိုတာ သိပေမယ့်ရေရှည်မှာ သမီးဘယ်ပျော်ပါ့မလဲ။

“ဟင့်အင်... သမီး မေမေ့ကို မခွဲနိုင်ဘူး။ နှင်းပန်းမြိုင် ကိုလည်း မခွဲနိုင်ဘူး။ ဒြဲအလုပ်က ပင်ပန်းပေမဲ့ကိုယ်စိုက်တာ ကိုယ်ခူးဆွတ်ရတာ ပျော်ရာကောင်းတယ်ဘူးဘူးရဲ့။ ရန်ကုန်နဲ့ နှင်းပန်းမြိုင် ရှုရတဲ့လေခြင်း မတူဘူး။ စားရတဲ့သစ်ဥသီးနဲ့ချင်း မတူဘူး။ အို... ချိုး ရတဲ့ရေချင်းတောင်မတူဘူး။ နှင်းပန်းမြိုင် နားက ဖြတ်စီးတဲ့ စမ်းချောင်းကလေးမှာရေချိုးရတာ”

“ဘာ... စမ်းချောင်း မှာရေချိုးတယ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ဘူးဘူးရဲ့... စမ်းချောင်းထဲမှာ ရေဆင်းစိမ်လိုက်ရင် တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းထားတဲ့ အညောင်းအညာ တွေပြေကုန်ရော . . သိပ်နေလို့ကောင်းတာ”

“ဘုရား... ဘုရား” စမ်းချောင်းမှာရေချိုးတာများ ဘုရား တစရာလားနော်၊အဲဒါပဲ သမီးနဲ့ဖွားဖွားယဉ်တို့မဖြစ်တာ။ ရန်ကုန် မှာက ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေချိုးမယ်၊ မြစ်ဆိပ်ကမ်းမှာနေတဲ့ လူတွေ က ပြစ်ဆိပ် ကမ်းဆိပ်မှာရေချိုးမယ်၊ စမ်းချောင်းနံဘေးမှာ နေတဲ့ သူတွေက စမ်း ချောင်းမှာ ရေချိုးမယ်၊ ဒါသဘာဝပဲဟာ... အဲဒါကို

ကိုလုံးကြီးပြုပြီးသမီးကို မမြင်ဖူးသလိုပိုပြီးကြည့်နေလိုက်တာများ။ သူ့ကိုက မြေကြီးတို့ မြစ်တို့ချောင်းတို့ကိုသာကြောက်တာ။ အဲဒီမြေ၊ အဲဒီရေက သီးပွင့်တဲ့ သစ်ဥသီးနဲ့တွေ့ကိုတော့ကြိုက်ပါ။ သမီးရန် ကုန်လာရင် တစ်ခေါက်တစ်ခေါက်သယ်လာတဲ့ ထောပတ်သီး၊ သိမ္ဗော်သီး၊ သံပရာသီး၊ တယ်သီးတွေဆိုတာ နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ အန်တာပဲ။ သမီးတို့ဆီမှာက ဘာမဆို လက်လက်ဆတ်ဆတ်စားရ တယ်။ ဒါကြောင့်သမီးဒေါ်လေး နှစ်ယောက်ထက် ထွားနေတာ ပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ရန်ကုန်မှာ သမီးကိုခေါ်ထားမယ့်ကိစ္စဟာ ညှိနှိုင်း လို့မရဘဲ တန်းလန်း ကြီးဖြစ်နေတယ်။ ဖေဖေကတော့ သမီးရဲ့ ဆန္ဒပါပဲ။ သူ့သမီး သူ့ဆီတစ်နှစ်တစ်ခေါက်၊ တစ်နှစ် နှစ်ခေါက် နဲ့မှန်လာနေတဲ့ ကိစ္စကိုကျေနပ်တယ်။ ဘူးဘူးယဉ်လို အတွေး ခေါင်းပြီး တောင်တောင် အိမ်မတွေးဘူး။ပြီးတော့ ဖေဖေက မေမေ့ ကိုလည်းယုံတယ်။ မေမေ ဈေးချယ်လိုက်တဲ့လူဟာ သိပ်အချာစား၊ အညံ့စားကြီးထဲက မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ မေမေ့အရည်အချင်းကိုလည်း ယုံတယ်။

အဲဒီအခေါက် ရန်ကုန်ကပြန်လာပြီးတဲ့အခါ သမီးနဲ့ပတ် သတ်တဲ့ အစီအစဉ် တစ်ရပ်ကကြိုဆိုနေတော့တယ်။ အဲဒါက ဦးနောင်ရဲ့ အစီအစဉ်ပေါ့။ ဘူးဘူးယဉ်နဲ့ ဦးနောင်တို့ သမီး အပေါ်မှာလမ်းကြောင်းချ ပေးတာချင်းမတူညီပေမယ့် စေတနာ သားတာချင်းတော့ အတူတူပါပဲ။

“ ဒီနှစ်သမီး ၁၀ တန်းကိုအမှတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ အောင် ရအောင် (. . . .)ဘော်ဒါမှာထားပေးမယ်။ အိမ်မှာဆို ပညာရေးထက် အလုပ်ထဲပဲ။ စိတ်ရောက်နေမှာဆိုတော့ ထူးထူး

ချွန်ချွန် မဖြစ်ပဲနေမယ်။ သမီးဖေဘက်က ပညာတတ်တွေချည်းတော့ သမီးကိုလည်းပညာတတ် တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့်လားကြမှာပဲ။ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ သမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကြံစားရမှာသမီးတာဝန်၊ ဦးနှောင်ကတော့ သမီးကိုဆေးတက္ကသိုလ် ကွန်ပြူတာတက္ကသိုလ်တို့ တက်စေချင်တယ်။ သမီးရဲ့ အားထုတ်စွမ်းရည်တို့ကိုကြည့် ပြီးနိုင်ငံခြားကို ပညာတော်သင်လွှတ်ဖို့အင် ဦးနှောင်စဉ်းစားထားတယ်။

သမီးအပေါ်မှာထားတဲ့ ဦးနှောင်ရဲ့စေတနာကတော့ လေးစားစရာပဲ။ နှင်းပန်းမြိုင်ကို ဦးနှောင်ရောက်လာပြီးမှ အိုမင်နေတဲ့ အိမ်ငယ် ကလေးကိုလည်း တစ်ထပ်တိုက်ပြားကလေး ပြန်ဆောက်လိုက်နိုင်တယ်။ လုပ်ငန်းကိုလည်း စိုက်ခင်း၊ ပွဲရုံအပြင် အခု မက်မန်းပိုင်တို့ ကျင်ကျာပိုင်တို့ပါ တိုးချဲ့ထုတ်လုပ်တယ်။ သီးနှံက ရတဲ့ငွေ ၊ ပန်းခင်းက ရတဲ့ငွေ၊ ပွဲရုံကရတဲ့ ငွေကို၊ တစ်ကန့်စီ သုံးတန်သုံး စုတန်စုနဲ့ အနောက် ဘက်မြေကွက်တွေ တိုးချဲ့ဝယ်ပြီး လိမ္မော်တွေစိုက်ထားပြန်တယ်။ သမီးတို့မှာ စားအိုးငယ်တော့ အချိန်တိုတိုတွင်း စီးပွားဖြစ်စုဆောင်းမိတာတွေဟာ မိသားစုရဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့လည်းဆိုင်မယ်ထင်တယ်။

သူများတွေအပင်ပိုးကျတာ၊ ဖောက်သည်လိမ်ပြေးတာတွေနဲ့ ကြုံပေမယ့်သမီးတို့မှာ သူတော်ကောင်းတွေချည်းတွေ့ရတော့ စီးပွားဖြစ်မြန်တာပေါ့။ ဘယ်လောက်စီးပွားဖြစ်ဖြစ်လေ ဦးနှောင်က သမီးအတွက် မစဉ်းစားပေးဘူးဆိုရင် သမီးဘဝက ပိုရင်းပဲရှိ မဟုတ်လား။

သမီးကို (-----)ဘော်ဒါမှာထားမယ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ် ကြောင့်ပဲ သမီးဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးမယဉ်ရဲခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုက

ခြင်းစာကြီး မိုးပေါ်ကရောက်ချလာတာလေ။ ဦးနှောင်က သမီးပညာရေးအတွက် တော်ဝါထားပေးမယ်။ နိုင်ငံခြားအထိ ပညာဘက်သင်လွှတ်မယ်ဆိုတဲ့ စကားကြားရလို့ ဝမ်းသာနေချိန်မှာပဲ ဒီသက်စိတ်လှုပ်ရှား စရာကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်တစ်ရပ် ကပြုန်းကားကြီးပေါ်လာတော့ သမီးရင်တွေခုန်လိုက်ရတာအရမ်းပဲ။ သမီးဘသက် ဒီအခွင့်အရေးမျိုးရဖို့ စိတ်ကူးမယဉ်ခဲ့ မိမိုးအမှန်ပါ။

(-----)ဘော်ဒါကို အုပ်ချုပ်တဲ့သူက ဖေဖေမိတ်ဆွဟောင်းလေးလေးသောင်းပါ။ ဖေဖေကမေမေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ပြင်ဦးလွင်မှာနေတဲ့ ကာလတလျှောက်လုံး အတူတူခဲ့တဲ့မိတ်ဆွဆိုတော့ဖေ ဖေတို့ဇာတ်ကြောင်းကို ထဲထဲဝင်ဝင်သိတဲ့သူပါ။ သမီးကိုဘော်ဒါထား မယ်လည်းဆိုရော သမီးကလေးလေးသောင်းနဲ့ သွားတွေ့တဲ့အခါလေး လေးသောင်းဆီက မမျှော်လင့်တဲ့အစီအစဉ် သိရတာပါ။

“သမီးလင်း. . . ရေ သမီးဖေဖေပြင်ဦးလွင်က ထွက်သွားတာ ရှစ်နှစ်ရှိပြီနော် တစ်ခေါက်မှမလာတော့ဘူး။ လာစရာအကြောင်းလဲ မရှိတော့ဘဲကွီး။ ဒီတော့ သမီးဖေဖေမလာ လာအောင်ခေါ်နိုင်တဲ့တန်ခိုး လေးလေးသောင်းမှာရှိတယ်သိလား။ သမီးကရောဖေဖေကို ပြင်ဦးလွင်လာစေချင်လားပြောပါဦး။ ”

“အို. . . လာစေချင်တာပေါ့လေးလေးသောင်းရယ်၊ သမီးဖေဖေသာပြင်ဦးလွင်လာမယ်ဆို သမီးသိပ်ကိုပျော်မှာ လေးလေးသောင်း ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲဟင်။ ”

“လွယ်ပါတယ်ကွ (-----)ဘော်ဒါက မိဘအုပ်ထိန်းသူအဖေရော အမေရော လက်မှတ်ရေးထိုးအပ်နှံမှ လက်ခံမယ်လို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ။ (-----)အုပ်ချုပ်သူဟာ လေးလေးသောင်းလို့

မပြောနှင့်ဦး။ ဒါဆိုဒီကောင်ကြီးဒုန်းစိုင်းပြီး ရောက်ချလာမှာ။ သမီး ပညာရေးပဲ မလာပဲ မနေပါဘူး။”

ဒီလိုနဲ့ မေဖေဆီဖုန်းဆက်လိုက်တော့ ဖုန်းထဲကမေဖေက အသံတိတ်ပြီး ဝိုင်နေသေးတယ်။ ပထမ အချစ်ရှိရာမြေကိုလာဖို့ ဒုတိယ အချစ်ဆီမှာ ခွင့်တောင်းရမှာဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ဝိုင် သွားမှာပေါ့နော်။ “ဘယ်လိုလဲမေဖေ။ သမီးကိုယ်တိုင် အန်တီဌေး ဆီမှာခွင့်တောင်း ရမှာလား။” ဆိုတော့မေဖေက ဟက်ဟက်ပက် ပက်ရယ်ပြီး “ရပါတယ် သမီးရယ် . . . မေဖေကဒီလောက်တော့ ပိုင်ပါတယ်”တဲ့။ မေဖေလာမှာ သေချာသွားတော့ သမီးအရမ်းကို ပျော်တာလေ။

အိမ်မှာပြန်ပြောတော့ မေမေက ခပ်တည်တည်ပဲ။ လာ မယ်ဆိုလည်းလာပေါ့။ သမီးကိစ္စ ကျောင်းမှာလက်မှတ်ထိုးဆို လည်း ထိုးပေါ့။ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ မေမေကတည်သလောက်ဦး နောင်က ပြုံးနေတယ် မေမေ့ကိုစချင်နောက်ချင်ဟန်တူရဲ့။ သမီး ကတော့မေဖေ ပြန်ရင်ပေးလိုက်ဖို့ ပစ္စည်းတွေစုနေတယ်။ တို့ဟူး နွေးတို့၊ စထရော် ဘယ်ရီယိုတို့လေ . . . ဘွားဘွားယဉ် အကြိုက်၊ ဒေါ်လေးတွေအကြိုက်၊ မေဖေအတွက်တော့နှင်း ပန်းမြိုင်တံဆိပ် GIN GER WINE ပုလင်းတွေ ၊ မေဖေကဘီယာလောက် တော့သောက်တယ်ဆိုတော့ GIN GER WINE တော့ကြိုက် မှာပါပဲ။

ညကဖုန်းထဲမှာမေဖေရောက်ပြီတဲ့ အိမ်တော်လမ်းက ဒေလီယာမိုတယ်မှတည်းသတဲ့။ အဲဒီနေ့ စားသောက်ဆိုင်တစ် ဆိုင်မှာ ဆုံကြမယ်ချိန်းထားတယ်။ မေဖေကအဲဒီကစောင့်နှင့်နေ။ သမီးက မေမေ့ကိုခေါ်ပြီးလာမယ်ပေါ့ . . .

ဟော . . . ပြောရင်းဆိုရင်း ဦးနှောင်တောင်ပွဲရုံက ပစ္စည်း တွေ ပို့ပြီးပြန်လာပြီ။ ဦးနှောင်ရဲ့ကားခြံထဲဝင်လာမှ သမီးပြတင်း ဆက် မှာမေမေ့ကိုကြည့်ပြီး အတွေးလွန်နေတာ သတိရတော့ တယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ မေမေတောင် ရေချိုးခန်းထဲဝင်နေပြီ။ သမီးပြင်ဆင်မှာ တော်တော်ကြာဖေဖေနဲ့ သွားတွေ့ဖို့နောက်ကျ ခဲ့ဦးမယ်။

အပြင်ထွက်တော့မယ်ဆို သမီးက သိပ်ပြီးအလှပြင် နေပုံမရှိဘူး။ မျက်နှာမှာ သနက်ခါးမှုန့်မှုန့်ကလေးလိမ်းပြီး တီရှပ်နဲ့ ခေါ်နေကျ ဘောင်းဘီရှည်ဝတ် ကျောလယ်လောက်ဆံပင်ကို အပေါ်ပင်တင်ပြီး ဆံညှပ်ကြီးနဲ့ညှပ်၊ ဆံပင်ဖျားကလေးတွေ ကအီအစဉ်မကျ ဝဲကျနေရင်ပြီးပြီ။ ဖရီးစတိုင်လေ။ သွားဖို့ အဆင်သင့်ဆိုင် ကယ်သော့ကလေး လက်ကဝှေ့ကစားရင်း မေမေ့ ကိုစောင့်နေရုံပါပဲ။

မေမေထွက်လာတော့ သမီးအံ့ဩပြီး ငေးနေမိတယ်။ သမီးတစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ်မေမေ ဒီလိုသက်သက်ရပ်ရပ်နေတာ တစ်ခါ မှမတွေ့ဖူးဘူး။ မေမေကပွဲရုံသွားတဲ့အခါ ယောက်ျားတွေ ကြားထဲ အလုပ်လုပ်ရတော့ လုံခြုံတဲ့ ရှပ်အင်္ကျီလို ဘလောက်ပွပွ ဦးလိုဟာမျိုးပဲ ဝတ်လေ့ရှိတာပါ။ အခုလို ရှမ်းရိုးရာထမီလေးနဲ့ အင်္ကျီလက်စက ကလေးနဲ့ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ပုံစံမျိုးတွေ ရခဲ့ပါတယ်။ အမြဲတမ်းတစ်ကြောင်း တည်းဖွတ်မြီးထိုးထားလေ့ရှိတဲ့ သူရဲ့ဆံပင် ညိုကြီးကိုတော့ ဒီနေ့မှ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ထုံးလို့မျက်နှာကိုတော့ ဘာမှမမှုန်းဘဲ သနပ်ခါး လေးပြေပြေကလေး လိမ်းထားပေမယ့် မေမေ့ရဲ့မျက်ခုံးစိမ်းစိမ်း၊ နှုတ်ခမ်းစုစုကလေးတွေက ဆေးမကူ ပဲလှနေပြန်ရော။

သမီးရွှေကနေ ထွက်လာတော့ ဦးနောင်ကမေမေ့ကိုလှမ်း စနေတဲ့အသံ ကြားဖြစ်အောင်ကြားလိုက်ရသေးတယ်။ “ဒီနေ့ကိုယ် မိန်းမက သိပ်လှနေတော့ ဦးကိုကိုနိုင်မပြန်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်” တဲ့။

သမီးက ရယ်ချင်နေမယ့် မေမေက ခပ်တည်တည်လှုပ်နေ တော့ မရယ်ရပါဘူး။ တော်ကြာ ဒီအနေအထားရောက်မှ စိတ် ဆိုးပြီး သွား တော့ . . မလိုက်တော့ဘူးဆိုမခက်ဘူးလား။ ဝါတောင် ဦးနောင်က ဆိုင်ကယ်ရွှေက ခြင်းကလေးထဲ ဖေဖေ့ကိုပေးမယ့် ပစ္စည်းတွေလိုက် ထည့်ပေးရင် မေမေ မခံချင်အောင် ထပ်စလိုက် သေးတယ်။

“ သမီးမေမေ့ကို သမီးလက်ထဲအပ်လိုက်ပြီးနော်၊ ဦးနောင် စိတ်ချပါရစေတဲ့”

ဟား. . ဟားဦးနောင်ကရယ်ရတယ်။ စိတ်ချဖေဖေ့ မေမေ့ကိုအောင်သွယ်ပေးဖို့ အစီအစဉ်တော့ သမီးမှာမရှိပါဘူး လို့မပြောဖြစ်ပါဘူး။ မေမေ့ကို အနောက်မှာတင်ပြီး ထွက်ခဲ့တော့ လမ်းရောက်မှ မေမေက . .

“ သမီး ဟိုရောက်ရင် လိုရင်းတိုရှင်းနော် . . မေမေ ဒီမေ ဖောက်သည်အသစ်နဲ့ ချိန်းထားတယ်။

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရဲ့ မကြာစေရပါဘူး”
ဖေဖေချိန်းတဲ့စားသောက်ဆိုင်ကမန္တလေး၊လားရှိုးလမ်းမကြီး ပေါ်မှာဒီနေ့ဖျက်(-----)ဘော်ဒါနဲ့လဲ နီးတယ်လေ။ သမီးရောက် သွားတော့ ဖေဖေရောက်နှင့်နေပြီ။ ကြည့်ပါဦး ဖေဖေရွေးတဲ့ဆို
u v n f q h e m x n d HOME SWEET HOME တဲ့
သမီးဆိုင်ထဲဝင်သွားတော့ မေမေက အပြင်က ဆိုင်ကယ်နားမှာ

ရပ်ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

“သမီးမေမေ ပါလာတယ်မို့လားခေါ်လိုက်လေ”
ဝါနဲ့ သမီးကမေမေ့ဆီပြန်လာပြီးခေါ်လာရတာပေါ့။
“ကျောင်းကိုတန်းသွားလို့မရဘူးလား။ ဒီမှာကဘာ လုပ် ဦးမှာလဲ”

“ တစ်ခုခုပေါ့မေမေဒီမှာ ပေါက်စီကောင်းတယ်။တစ်ခုခု ငားပြီးမှသွားရအောင်ပါ။လာပါမေမေရဲ့ ဟိုမှာဖေဖေစောင့်နေ ဘာ အားနာစရာ။”

မေမေကမလှမ်းချင်လှမ်းချင်ခြေလှမ်းကလေးနဲ့ လျှောက် သာတာအလိုလို ဆင်မယဉ်သာခြေလှမ်းကလေး ဖြစ်နေတော့ ဘာပေါ့။ ဖေဖေက မေမေ့ကိုကြည့်နေလိုက်တာ မျက်တောင် မခတ်တော့ဘူး။တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက်မတွေ့ရတာရှစ်နှစ်ရှိ ပြီလေ။ ဒီနှစ်တွေအတွင်း တိုးတက်လာတဲ့ မေမေရဲ့ ရင်ကျက် ဘဲဘဲကြွေအလှအပွင့်တွေကို ဖေဖေကအံ့သြနေတာနေမှာပါ။ အခုအ ချိန်မှာ မေမေက မလောက်လေးမလောက်စား ခြံသမားရှမ်း ဘောင်သူမလေးမဟုတ်တော့ဘူး။နင်းပန်းမြိုင်ခြံနှင့်ပွဲရုံကို ကောင်း ကောင်းအုပ်ချုပ်နိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းရှင်အမျိုး သမီးနန်းခင်ထားမြိုင် ဖြစ်နေပြီ။

“ ထား. . . . နေကောင်းလား”
ဖေဖေအသံဟာ ခံစားမှုကြောင့် တုန်ခါနေတယ်လို့ထင်ရ တယ်။

“ ကောင်းပါတယ်”
မေမေ့ဖြေသံက တိုးလွန်းလို့ တုန်ခါမှုတွေပါ. . မပါ သမီး မဆန်းစစ်နိုင်လိုက်ဘူး။

“ တစ်ခုခုသောက်ပါလား.. အအေးပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးရေ .. သမီးမေမေအတွက်စားစရာမှာကွယ်”

စားစရာတွေရောက်လာတော့ ပြောစရာစကား မရှိတော့ သလိုစားနေကြတော့တယ်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို တစ်နေရာတည်း မှာမြင်ရရင် ပျော်သွားမယ်ထင်ရတဲ့ သမီးလည်းဘာ ဖြစ်လို့လည်း မသိ မပျော်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဆိုင်နာမည်ကလေးကတော့ HOME SWEET HOME တဲ့။ သမီးမှာရောဖေဖေ မေမေ အစုံရှိတဲ့ HOME SWEET HOME ကလေးမရှိသင့်ဘူးလား။ ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊ သမီးရယ်တစ်စုတဝေးတည်း၊ ဆုံနိုင်တဲ့ အချိန်ကလေး ကို အကြာကြီး ဆွဲဆန့်ထားချင်လိုက်တာ။ ငယ်ငယ်ကလို့ဖေဖေ ပေါင်ပေါ်ထိုင် မေမေပါးနမ်းလိုက်၊ ချစ်ခြင်းရနံ့တွေ ထုံအီသင်းပျံ့ နေတဲ့ ပျော်စရာမိသားစုဘဝ ကလေးကို ပြန်လိုချင်လိုက်တာ။

အခုတော့ဘဝတစ်ကွေ့မှာ တစ်ကျော့ပြန်ဆုံရတဲ့ ဖေဖေ နဲ့ မေမေရင်ထဲမှာဘာတွေဖြစ်နေမလဲ၊ ပြည်ဖုံးကားချထားတဲ့ အတိတ်က နာကြည်းမှုတွေ ပြန်ပေါ်လာပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက်နာကျင်ဖွယ် စကားလုံးတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်ကြမလား။

ဒါပေမယ့်သမီးစိုးရိမ်သလို ဘာမှာမဖြစ်ပါဘူး။ အစားအ သောက်တွေ တို့တို့တိတ်တိတ်စားပြီးတော့ သွားကြမယ်ဆိုပြီး ထွက်လာကြတာ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ သမီးလည်းငိုချင် စိတ်ကိုထိန်းရင်း မေမေကို ဆိုင်ကယ်ပေါ်တင်ပြီး ထွက်လာ ရတာပေါ့။ သမီးငိုလို့မဖြစ်ဘူး။ အခုနေငိုလိုက်ရင် ပွဲပျက်သွား မှာပေါ့။ ဖေဖေက မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဆီကငှားလာတဲ့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ ရှေ့က၊ သမီးတို့က နောက်က၊ (-----)ဘော်ဒါဆီ ရောက်လို့ လေးလေးသောင်း မျက်နှာမြင်မှ ဖေဖေမှာ သဘော ပေါက် တော့တာလေ။ ဖေဖေကချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက် ပြီးသား။

“ ဟေ့လူ.. ခင်ဗျားအကြံ ဒါအကုန်ပဲလား” တဲ့။

ဒီစကားဝိုင်းကတော့ စောစောက စကားဝိုင်းနဲ့ ပြောင်းပြန်။ မတွေ့တာကြာတော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကောင်းတွေဖောင်လိုက်ကြတာ။ မေမေကတော့ လေးလေး သောင်းအကြံနဲ့ ဖေဖေ ပြင်ဦးလွင် ရောက်လာတာ သိချင်မှ သိမယ်။ ပုံစံတွေဖြည့် လက်မှတ်တွေဘာတွေထိုးပြီး (----) ဘော်ဒါက ထွက်လာတော့ သမီးက မေမေကို ဆိုင်ကယ်သော့ ကမ်းပေးလိုက်တယ်။

“မေမေကိစ္စရှိသေးတယ်မဟုတ်လား၊ ပြန်နှင့်တော့နော်၊ သမီး ဖေဖေနဲ့လျှောက်လည်ဦးမယ်”

သမီးဆီကသော့ကမ်းယူဆိုင်ကယ်နိုးပြီးထွက်သွားတဲ့ မေမေကို ဖေဖေအကြာကြီး ငေးကြည့်နေပြန်တယ်။ ဟိုတုန်းက စက်ဘီးကလေး ဖွက်ချက်ဖွတ်ချက်နဲ့ ခြံထွက်သီးနှံတွေ ဈေးကို အခေါက်ခေါက် သယ်ပို့ခဲ့တဲ့သာ မန်အရပ်သူလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နိုးစင်းတဲ့အာရုံတွေ ဖေဖေအာရုံထဲ ထင်ဟပ်နေမှာ အမှန်ပါပဲ။ ကာလတိုအတွင်းမှာတိုးတက် တွန်းတိုက်ပြီး ရှေ့တန်းတစ်နေရာ ရောက်လာတဲ့ နုပျိုလှပဆဲ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်း တွေကို တိတ်တခိုး အသိအမှတ်ပြုနေသလား။

“ ဖေဖေ ”

သမီးခေါ်သံကြားမှ ဖေဖေမလုံမလဲနဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို စက် နိုးဖို့ သတိရတော့တယ်။

‘ ကဲ.. ဖေဖေနဲ့ ဘယ်ကိုလျှောက်လည်ချင်သလဲပြော.. ’

“ ဖေဖေက မနက်ဖြန်ပြန်မှာမို့ လျှောက်လည်ချင်တာပါ။ ဘယ်ကိုသွားရမှန်း မသိဘူး။ ကန်တော်ကြီးတို့ ရေတံခွန်တို့က သမီး ခဏခဏ ရောက်နေကြနေရာ၊ နိုးနေပါပြီ။ ”

“ ဒါဆိုဖေဖေသွားမယ့်နေရာ သမီးလိုက်မလား ”

“ လိုက်မယ်ဖေဖေဘယ်သွားချင်လဲ ”

“ နောက်ခမ်းကြီးရွာ၊ သမီးကိုမွေးတဲ့ နောင်ခမ်းကြီးရွာ အဲဒီနေရာလေးကို အမှတ်တရဖေဖေပြန်ရောက်ချင်တယ် ”

“ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်နောင်ခမ်းကြီးပဲ သွားကြရအောင်၊ အဲဒီခြံကိုရောင်းလိုက်တာဖေဖေသိလား။ ”

“ ရောင်းတာတော့သိပါတယ် ဘယ်သူ့ကိုရောင်းလိုက်တယ်ဆိုတာသာ မသိတာ။ ”

“ စိုက်ပျိုးရေး B.Ag ဘွဲ့ရနေမောင်နဲ့ကိုပါ။ အမျိုးသမီးက အန်တီနွယ်နွယ်ဦးတဲ့ သူတို့က ယခုလိုမွှော်တွေ စိုက်ထားတယ် ”

တောင်ပေါ်မြို့ကလေးရဲ့ ကုန်းတက်ကုန်းဆင်း လမ်းကလေးအပေါ်မှာ ဖေဖေနဲ့သမီးဆိုင်ကယ် အတူတူစီးလို့ဆွယှင်မိနစ် တောင်မမောင်ရဘူး။ နောင်ခမ်းကြီးရောက်ပါရော ခြံထဲမှာ အန်တီနွယ်လည်း ရှိနေတော့ အဆင်ပြေသွားတယ်။ သမီးမျက်နှာမြင်တော့ အန်တီနွယ်က ဖော်ဖော်ရွေရွေကြိုဆိုလို့ ဖေဖေသိချင်နေတဲ့ လိမ္မော်အကြောင်းတွေလဲ ပြောပြနေတယ်။ အိမ်ကတော့ သမီးတို့နေစဉ်ကအိမ် မဟုတ်တော့ဘူး။ တစ် ထပ်တိုက်ကလေးဖြစ်နေတယ်။ တောင်ပတ်လည် ဝန်းရံထားတဲ့ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်တဲ့ ဒီနေရာလေးမှာ သမီးကိုမွေးခဲ့တာတဲ့။ ဖေဖေဟာ အန်တီနွယ်ရဲ့ယာမြေစွန်းကနေရပ်ပြီး ဟိုအဝေးတောင် ပေါ်စေတီဘက်ဆီငေးကြည့်၊ အတွေးလွန်နေတာမှ အကြာကြီး။ ဖေဖေဟာ ပြင်ဦးလွင်ကို အလည်လာရင်းမေမေနဲ့ ဒီရွာကလေး မှာတွေ့ချစ်ကျွမ်း ဝင်လက်ထပ်၊ သမီးကိုမွေးပြီးမှ ပြင်ဦးလွင်မှာ မြေကွက်ဝယ်ပြောင်း ဖြစ်ကြတာလေ။ ဖေဖေနဲ့မေမေ နုပျိုလန်းဆန်းတဲ့ အချစ်ပန်းတွေ ပွင့်လန်းခဲ့ရာနေရာမို့ ဒီနေရာကလေးကဖေဖေကို လွမ်းစေဖန်နေသလား။

နောင်ခမ်းကြီးကပြန်လာတော့ အတော်နေညိုနေပြီ။ ဒီနေ့ည ဖေဖေနဲ့လေးလေးသောင်းချိန်းပြီး ဘီယာသောက်ကြဦးမှာလေ။ အဲဒီအထိတော့ သမီးလိုက်မရှုပ်တော့ပါဘူး။ ဖေဖေသမီးကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါဆိုတော့ ရှော့ရှော့ရှုရပါပဲ။ နှင်းပန်းမြိုင်ခြံတည်ရာကိုတော့ ဖေဖေမေမေသေးဘူး။ သမီးတောင် လမ်းမညွှန်ဘဲ နှင်းပန်းမြိုင်ခြံရှေ့ ဒုတ်ဒုတ်ထိ အရောက်ပါပဲ။

“ ဖေဖေအိမ်ထဲဝင်ပါဦး ”

ခေဖေကခြံရှေ့မှာဆိုင်ကယ်ရပ်ပြီး နှင်းပန်းမြိုင်ကို အကဲခတ်ကြည့်နဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ရှစ်နှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ကာလဟာ သက်ရှိတွေကိုသာမက သက်မဲ့တွေကိုလည်း ပြောင်းလဲစေတယ် ဆိုတာ၊ သက်မခံလို့မရပါဘူး။ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးရဲ့ရှေ့မှာ လှပပီပီစိုတဲ့ ပန်းခင်းတွေရဲ့ အမြင်ပသာဒ အိမ်အနောက်ဘက်က ဘန္တုမာ ပန်းခင်း ဖွေးဖွေး၊ ဝိုင်ပုလင်းတွေထုတ်လုတ်တဲ့ အလုပ်ရုံအငယ်စားကလေး။ နေခြည် အလင်းဖျော့အောက်မှာ အရာရာဟာ ငြိမ်သက်ငြိမ်းချမ်းစွာ တည်ရှိနေကြတယ်။

ဖေဖေကိုခေါ်ပြီးအိမ်ထဲ အဝင်မှာတော့ သမီးပြန်လာသံကြားလို့ အိမ်ထဲကထွက်လာတဲ့မေမေ။ မေမေနောက်မှာတော့ နှင်းပန်းမြိုင်ခြံကို ဦးစီးဦးဆောင် ဦးနောင်။

သမီးဖေဖေနဲ့ဦးနောင်ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တော့ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်နေတဲ့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို မေမေက ခပ်မဆိတ် ကြည့်နေဆဲ။

“ လေးစားပါတယ် ဦးရန်နောင် နှင်းပန်းမြိုင်ရဲ့ တိုးတက်မှုကို မြင်တာနှင့် ခင်ဗျားရဲ့ အရည်အချင်းတွေကို အသိအမှတ် မပြုဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး။ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ရေမြေတောတောင်ရဲ့ ကျေးဇူးတရားကိုသိတက်ရ ကောင်းမှန်း မသိတဲ့ ကိုယ့် ကိုယ်ကို လည်းရှက် မိပါရဲ့ဗျာ။ အသီးအပွင့်ဆိုတာ

တကယ်အပင်ပန်းခံ ရေလောင်းပေါင်းသင်မှုပြုမှ ဆွတ်ဇယားသုံးခွင့်ရှိတာ ကိုကောင်းကောင်းကြီးနားလည်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော်က သေးနုတ်သိမ်ငယ်တယ်ထင်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေကို ကြီးမားတဲ့ ကုန်စည်စီးဆင်းမှု တစ်ရပ်အဖြစ် အောင်မြင်အောင် အားထုတ်တဲ့နေရာမှာ အရိုးခံ ကျေးလက်ရဲ့ ဖြူစင်ခြင်းတွေ ရက်ဖောက်ယှက်နွယ်ထားမှုကိုလည်း ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်တွေ့လိုက်ရပါပြီ။ ခင်ဗျားလို လူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ထားခဲ့သမီး ပိုမိုထွန်းတောက် အောင်မြင်ဦးမယ်လို့ ယုံကြည်လိုက် ပါရဲ့ဗျာ။

ဖေဖေစကားဆုံးတော့ အားလုံးရဲ့မျက်နှာမှာ အပြုံး ပန်းကိုယ်စီပွင့်လို့။ ရိုးသားပြီး လက်တွေ့ဆန်တဲ့ဦးနှောက်က တော့ ဖေဖေလို စကားအလှတွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ပြီးမပြောတက်ရှာဘူး။ မိတ်ဆွေ ရင်းချာလိုသဘောထားနိုင်ကြောင်း ပြင်ဦးလွင် ရောက်ခိုက် ဘာတွေ အကူအညီပေးရ အုံးမလဲ . . . စတဲ့ ဧည့်ဝတ်ပြု စကားတွေကိုသာ ပြောနေတော့တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ အဲဒီခဏလေးဟာ သမီးလိုချင်တဲ့ HOME SWEET HOME ကလေးပါပဲ။ နှင်းပန်းမြိုင်အိမ်ကလေးထဲ မှာဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ် သမီးရယ်ပြုံးပျော်ရွှင်ဖူးအတူဆုံတွေ့ရတဲ့ အချိန်ကလေးက တစ်စက္ကန့်၊ တစ်မိနစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဟုတ်တယ်နော်။ သမီးလောဘမကြီးပါဘူး။ တစ်စက္ကန့်၊ တစ်မိနစ်ကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးကျေနပ်ပါတယ်။

မိချမ်းစေ

၂၀၀၃ ဝိဇင်ဘာ၊ ပြားနတ်မောင်

ဝရံတာဇာတ်လမ်း

ဝရံတာဇာတ်လမ်း

ဓာတ်မီးတိုင်က မာကျူရီရဲ့ အလင်းအားဟာ ဝရံတာပေါ်မှာ ခပ်ရဲရဲဖြာကျနေတာမို့ ညစဉ်ညတိုင်း ဒေါ်ညိုတစ်ယောက် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ စိတ်ကူးတွေ ရွက်လွင့်ဖို့ အဆင်ပြေနေတော့တယ်။ စိတ်ကူးတွေကတော့ ရောက်တတ် ရာရာပါပဲ။ ခြင်မကိုက်ဘူးဆိုရင်တော့ပိုပြီး စိတ်ကူးလို့ကောင်းတာပေါ့။ အခုတော့ဖြင့် ခြင်တွေက ရှောင်လင်ကျောင်းက သိုင်းသင်တန်းဆင်းတွေ ကျနေတာပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ပဲထွန်း ထွန်း၊ ဂေါ်ဇီလာပဲ ထွန်း ထွန်း၊ ဒီနားကဝီ၊ ဟိုနားကဝီ၊ ဟိုနား ထွန်းပြန်တော့ ဒီဘက်က စစ်ခနဲလာထိုး၊ ဒီတော့ ယပ်တောင် တစ်ချောင်းနဲ့ ဟိုဝေ့ ဒီရမ်းညဉ့်နက်လို့လေပြေလေး လူ့ရင်တော့ ခြင်တွေပါးသွားပါရဲ့။

ဒီလို ဝရံတာမှာ ဒေါ်ညိုထွက်ထိုင်လေ့ရှိတာကို ခင်ခင်အိက သိပ်ပြီးသဘောကျခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ခင်အိဆိုတာက

ဒေါ်ညိုအစ်မဝမ်းကွဲ ဒေါ်ခင်မိကမွေးတဲ့သမီးပါ။ အစ်မက မွေးမှာ ညီတော့ ဒေါ်ညို တူမပဲပေါ့။ အင်း . . . ဒေါ်ခင်မိဆိုလို့ ဒေါ်ညိုတစ်ယောက် မမမိကိုသတိရသွားပြန်တယ်။ မမမိဆုံးတာ ညီနွဲ့နွဲ့တောင်ရှိတော့မယ်ပါလား။ ခင်ခင်အိ တရှောင်ရှောင် ခြင်နေတာပဲ နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ လေ။ မမမိနဲ့ ခင်ခင်အိတို့သားအမိ ခင်ခင်အိကတော့ လက်ဖျားခါလောက်ပါရဲ့။ အမေတစ်ခု သမီးတစ် ခုနဲ့လို့ ပူးကလေး။ ယုန်ကလေးတွေလို နီးနီးကပ်ကပ် ကြင်ကြင်နာ နာ ရှိကြပါတယ်ဆိုပေမယ့် မမမိ ဆုံးတော့ အသက်ရှစ်ဆယ်အရွယ်၊ ခင်ခင်အိက အသက်ခြောက်ဆယ်နီးပါး၊ အဲဒါသူ့မှာ မလိမ်မိုး မလိမ်မာအရွယ်ကလေး ကျန်ရစ်ခဲ့ သလိုဖြေမပြေနိုင်တာက ဆိုး တယ်။

တကယ်ဆိုရင် ခင်ခင်အိက အထီးကျန်ဆန်တယ်လို့ ခြောက်ရအောင်လည်း အိမ်ထောင်မရှိ၊ အပျိုကြီးလည်းမဟုတ်၊ သူ့ သောကျား မောင်ရန်နိုင် တစ်ယောက်လုံးရှိနေမင့်ဟာ။ မောင်ရန် နိုင်က ငွေရှာ ကောင်းသလို လူ့ရိုးလူ့အေး . . . အသောက် အစားကအစမရှိဘဲ တစ်သက်လုံးခင်ခင်အိကို မယားမှတ်မှတ် ခေါင်းလာတဲ့လူ။ အဲ . . . သူတို့မှာ သားသမီး မထွန်းကား ဘာတစ်ခုပါပဲ။

သားသမီးမရှိတော့လည်း အေးတာပဲ မဟုတ်လား၊ သားအပူ သမီးအပူကင်းတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်လား၊ ခင်ခင်အိ သား သမီးမမွေးဖူးတော့ သားသမီး ကရိုကထ မရှိဘူး၊ သူ့အမေ ကလည်း သူ့တစ်ယောက်ထဲမွေးခဲ့တော့ အလိုလိုက်ခဲ့၊ ယောက်ျား ရတော့လည်း လူ့ရိုးလူ့အေးရတော့ အလိုလိုက်ခဲ့ပြန်တော့

ဒုက္ခဆိုတာ သူ့မှာချို့နဲ့လားထင်ရတယ်။

အဲဒါသူ့မှာ မမမိလည်းဆုံးရော၊ ဧရာမ အပူကြီးဟာပိုပြီး ဆွေးလို့ မဆုံးတော့ဘူး။ သင်္ခါရတရားကို နားမလည်နိုင်တာလား၊ မဆင်ခြင်နိုင်တာ လား။ ခင်ခင်အိရဲ့ ပရိဒေဝမီးဟာ တစ်ထပ်လည်းမပြီး နှစ်လနဲ့လည်းမပြီး၊ အစားထိုးမရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုအတွယ် ဖြေပြေရာမရနိုင်တာကို ဒေါ်ညိုအံ့ဩလို့ မဆုံးဘူး။

ဝင်းတို့တတွေ စာတွေတတ်ထားပြီး အဲဒီစာတွေဘယ် ချောင်ထိုးထားသလဲ။ ဒီလမ်းက ဘယ်သူမဆို သွားရမယ့်လမ်း ဆိုတာသိရက်နဲ့ အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်နေတာ အံ့ပါရဲ့ ခင်ခင် အိရယ်။

ဒေါ်ညိုက အဲဒီလို မြည်တွန်တဲ့အခါ ခင်ခင်အိက ဘာမှ ပြန်မပြောရှာဘူး။ ကိုယ့်အမေ ကိုယ်လွမ်းတာဘာဖြစ်လဲ ဆိုတဲ့ အချိုးနဲ့၊ သူ့ရဲ့အအိပ်အစားမမှန်တဲ့ အလုပ်ကြီးကိုတွင်တွင်ကြီး လုပ်နေတော့တယ်။ ဒေါ်ညိုပြောလည်းပြောစရာ၊ တကယ်ဆို ခင်ခင်အိက အထက်တန်းပြဆရာမလေ။ နည်းတဲ့ပညာတွေလား၊ မမမိစည်းစိမ်တွေ ပုံအောပြီးသင်ပေးထားရတာ။ မမမိဝယ်ဝယ် ကလေးနဲ့ မုဆိုးမဖြစ်ပြီး၊ ဒီသမီးလေးကို သိမ်ကြီးဈေးထဲဆိုင် ထွက်ပြီး ကျောင်းထားရရှာတာ။

ဒီတုန်းက ဒေါ်ညိုဒီအိမ်ကို မရောက်သေးဘူး။ ဒေါ်ညို ခင်ပွန်း ဦးရွှေလူတောင် မဆုံးသေးဘူးဆိုတော့ အင်းစိန်ဘက် မှာ ရွှေမရွား ငွေမရွားနေနိုင်တုန်းအချိန်ပေါ့။ ခင်ခင်အိ အိမ်ထောင် ကျပြီးတော့ သိမ်ကြီးဈေးကဆိုင်ကိုရောင်းပြီး ကျောက် မြောင်းမှာ တိုက်ခန်းဝယ်တဲ့နှစ်မှာ ဒေါ်ညိုခင်ပွန်း ဦးရွှေလူဆုံးတာလေ။

သောကျားဆုံးတော့ နဂိုယောက္ခမနဲ့ မပြေလည်တဲ့ ဒေါ်ညိုမှာ သက်မဲ့ဆင်းရဲရတော့တာပေါ့။ သားထောက်သမီးခံ မရှိတဲ့ ဒေါ်ညိုတစ်ယောက် ရှေ့ခရီးအတွက် တွေဝေနေတုန်း မမမိ ရောက်ချ လာတော့တယ်။

“ကဲ . . . အညို ပစ္စည်းတွေသိမ်း၊ မမမိနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ ခင်တို့မှာလည်း မိသားစုများတာ မဟုတ်ဘူး၊ မရှိအတူ ရှိအတူ အစ်သက်လုံး အတူနေကြရအောင်”

နဂိုရှိရင်းစွဲ ခင်မင်မှုတွေဟာ ဒေါ်ညို ပပမိနောက်လိုက်ဖို့ တုန်းအားတွေပါပဲ။ ဒီတုန်းက ဒေါ်ညိုအသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်ရှိသေးတော့ အရိပ်တစ်ခုအောက်မှာနေမှသင့်မှာ မဟုတ် သား။ ကျောက်မြောင်းရောက်တော့လည်း ဒီအိမ်မှာကိုယ့်လက် ခိုယုံခြေပါပဲ။ ရှိတဲ့ပိုက်ဆံကလေးဘဏ်မှာအပ်ထား မမမိတို့နဲ့ ရောစားလိုက်တာပေါ့။ ဒေါ်ညိုစားတာလည်းကြောင်စာလောက် ရယ်၊ နဂိုက ခပ်ပိန်ပိန် အစားနည်းနည်း၊ အဲ . . . အလုပ်တော့ ဒေါ်ညိုက ခြေပေါလက်ပေါရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် မမမိက သူ့သမီး ခင်ခင်အိထက်တောင် ဒေါ်ညိုကို ပိုစွဲသေး။

သူ့ညီမ အရွယ်ကောင်းကလေး မုဆိုးမဖြစ်ရတယ်လို့ ဂရု ကာလည်းပါတာပေါ့။ သိပ်မကြာပါဘူး။ အိမ်မှာဒေါ်ညို အခရာ ဖြစ်လာတော့တယ်။ ဈေးသွား ဒေါ်ညို၊ ထမင်းချက် ဟင်းချက် ဒေါ်ညို၊ အဝတ်လျှော်ဒေါ်ညို၊ ပိတာရုံး၊ လိုင်စင်ရုံးသွား ဒေါ်ညို၊ အခြားတောက်တိုမယ်ရ ဟိုနားဒီနားသွား ဒေါ်ညို၊ ဒေါ်ညိုက အလုပ်လုပ်ရင် စေတနာပါတယ်၊ စိတ်မြန်လက်မြန် ဖျတ်ဖျတ် လတ်လတ်ရှိတယ်။ ဒေါ်ညို အခန်းကဏ္ဍဟာ ကျယ်ဝန်းသ

လောက် ခင်ခင်အိရဲ့ အခန်းကဏ္ဍဟာ ငြိမ်သက်မှေးမှိန်လွန်း
တယ်။ အရင်ကတည်းက အိမ်အလုပ်မှန်သမျှ မမမိကချည်းခိုင်း
လုပ်လာလို့ ခင်ခင်အိက ကလေးလိုနေခဲ့တာ အိမ်ထောင်ကျ
တော့လည်း ဒဲ့ရင်းပဲ။

ခင်ခင်အိက သူ့ကိုယ်တိုင် အထက်တန်းပြဆရာမထု
ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် အိမ်မှာတော့ ဘာတစ်ခုမှ သူ့ဘာသာဆုံးဖြတ်
တယ်လို့ မရှိဘူး။ တစ်ခုခု ဆိုရင် မေ့မေ့ကိုမေးရဦးမယ်၊ ဦးရန်နဲ့
မေးရဦးမယ်။ ဒေါ်ညိုကို မေးရဦးမယ်နဲ့ နောက်တန်းက
တက်မလာတော့ဘူး။ ကြာလာတော့ ခင်ခင်အိရဲ့ ဘဝဟာ ဝေ
မရှိရင်၊ ဦးရန်မရှိရင်၊ ဒေါ်ညိုမရှိရင် မနေတတ်တော့ဘူး။ မပြု
စံတော့ဘူး။

အနေကြာလာတော့ ခင်ခင်အိရဲ့ အားနည်းချက်တွေကို
သိပြီး ဒေါ်ညိုခမျာ တူမဝမ်းကွဲပေမယ့် အရင်းအချာလို သံထော
လည်ကြီးလာရတော့တာ။ တစ်နေရာရာများ သွားတော့မယ်ဆို သွား
လမ်း လာလမ်းကို မဖြောင့်ဘူး။ ဒေါ်ညိုက ကျောက်မြောင်းက
နေရတာ လူတွေကို သံထောလည်ကြီးပေမယ့် အိမ်ကိုတော့ သဘော
မကျဘူး။ ကျောက်မြောင်းမှ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ မြို့ကတိုက်ခန်း
အားလုံးပါပဲ။ ကျဉ်းကျဉ်းမြောင်မြောင် ကလေးတွေရယ်။ ခို
အိမ်ကလေး တွေကျနေတာပဲ။ အိမ်ကသာ ခိုအိမ် မဟုတ်ဘူး
လူတွေကလည်း ခိုတွေလို တညည်းတည်းညည်းနေလိုက်ကြတာ
မိုးလင်းက မိုးချုပ်။

ပူလိုက်တာ . . . မီးကလည်း မလာဘူး။ မီးလာပေမယ့်
ရေကမတက်ပြန်ဘူး။ အမှိုက်ကားကလည်း မမှန်ဘူး။ မြောင်း

ပုံစော်က လည်း နံလိုက်တာ၊ ခိုအိမ်သည်း ချင်းတွေဟာ ကျဉ်း
ကျဉ်းမြောင် မြောင်အခန်းထဲကနေ လမ်းမတွေဆီ လှည့်ထွက်
လာတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာမှာ မွန်းကြပ်ငြီးငွေ့ လာတဲ့အခါ
ဒေါ်ညိုအင်းစိန်ကို ပြန်ပြေး လေ့ရှိတယ်။ အင်းစိန်မှာက ယောက္ခမ
နဲ့သာ အချိုးမတည့်တာ၊ အခြား ယောက်ျားဘက်က ဆွေမျိုးတွေရှိ
သေးတယ်လေ။ ဦးရွှေလူ မရှိပေမယ့် ဒေါ်ညိုအပေါ် သံထောလည်ကြီး
သူတွေပေါ့။

ဒေါ်ညို အထုပ်ကလေးပိုက်လို့ အင်းစိန်မှာ တစ်ပတ်
ဆယ်ရက် နေမယ်စိတ်ကူးပြီး ရောက်သွားရင် ဟိုကလူတွေက ဝမ်း
မြောက်ဝမ်းသာ ကြိုကြတယ်။ မြဲနဲ့ ဝင်းနဲ့ဆိုတော့ ဒေါ်ညိုစိတ်ကြိုက်
အသက်ဝဝ ရှုရတာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက တစ်ရက်က နှစ်
ရက်ရလာရင် ဒေါ်ညိုမှာ ဖင်တကြွကြွဖြစ်လာတော့တယ်။

“ငါမရှိရင် မမမိ ပင်ပန်းနေမယ်ဟ၊ ခင်ခင်အိက ဘာမှ
လုပ်တာကိုတာ အချိုးကျမဟုတ်ဘူး။ ခင်ခင်အိ ကျောင်းထမင်း
ချိုင့် မောင်ရန် ရုံးထမင်းချိုင့် ကိစ္စတွေ ပြေလည်ရဲ့လားမသိဘူး။
ပြန်ဦးမှ ပြန်ဦးမှ။”

ဖြစ်လာရော . . . ဒေါ်ညို အဲသလို အဖြစ်သည်း
နေတာကို အင်းစိန်အိမ်က လူတွေက သဘောမကျဘူး။ အင်းစိန်
ရောက်ခိုက် စိတ် လွတ်ကိုယ်လွတ် နားနားနေနေ နေစေချင်တယ်။
ဒါပေမယ့် မရပါဘူး။ ဒေါ်ညို စိတ်က ကျောက်မြောင်းအိမ်မှာ
အရမ်းခိုင်သွားပြီ။ သူ့အာရုံထဲမှာ မမမိ၊ ခင်ခင်အိတို့သာ ဝဲလှည့်
နေတော့တယ်။ ငါမရှိရင်မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ နှောင်ထုံးဟာ မမမိတို့နဲ့
ဒေါ်ညိုအပြန်အလှန် ထုံးကြတဲ့ နှောင်ထုံးပါ။ အင်းစိန်အိမ်က

အဆွဲကောင်းလို့ သုံးလေးငါးရက်ကြာသွားရင်တော့ ဒေါ်ညို ပူပင်တဲ့အတိုင်း ကျောက်မြောင်းအိမ်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလေ။

“အညိုရယ် ညည်းမရှိတာနဲ့ ငါ့မှာ ထမင်းရေပူလောင် တဲ့ဆီ ရောက်ပါရော၊ သတိထားနေရက်နဲ့အေး . . . ထမင်း အိုးကလည်း မငဲ့တာကြာပြီ မဟုတ်လား။”

“မမမိကလည်း ဒုက္ခရွာလို့၊ ကျွန်မ မရှိတုန်း တစ်ရက် တစ်လေ ပလပ်ထိုးချက်လိုက် ပြီးရော”

“ငါတို့က အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးအေး၊ မောင်ရန်နိုင်မှာ ဆီးချို သွေးချိုနဲ့ မဟုတ်လား၊ ငဲ့ထမင်းက အန္တရာယ်ကင်းပါတယ်”

အဲသလို တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပြဿနာကြုံလို့ ဒေါ်ညို အသွားမဖြောင့်တာလည်း ပါတာပေါ့။ ဒေါ်ညိုမို့မရှိရင် ခင်ခင်အိ ကလည်း အိုး နင်းခွက်နင်း ကျောင်းကိုဟင်းမပါဘဲ ထမင်းချည်းပဲ ထည့်သွားရတာနဲ့ ကိုရန်နိုင်မှာ ထမင်းဗူးမပါဘဲ ရုံးတက်ရတာနဲ့ အစီအစဉ်မကျမှုတွေ တန်းစီစောင့်ကြို နေတော့တာပဲ။

ဒါကြောင့် ဒီအိမ်မှာ ဒေါ်ညိုမရှိရင်မဖြစ်ဘူး။ ဒေါ်ညိုကို မပျော် ပျော်အောင် ထားရမယ်ဆိုတာ တစ်အိမ်သားလုံး သဘော ပေါက် ကြတယ်။ ကြာတော့လည်း အခန်းကလေးကျွန်းတာ ဒေါ်ညိုအတွက် ဘာမှအနှောက်အယှက်မဖြစ်တော့ဘူး။ အနေကြာ လာတော့ နေသား ကျသွားပြီကိုး။ ခင်ခင်အိယောက်ျား ကိုရန်နိုင်က ဒေါ်ညိုအတွက် ‘ဒရင်းဘက်ကလေးတစ်ခု ဝယ်ပေးတယ်။ ညစဉ် ညတိုင်း ဒေါ်ညိုဝရန် တာကလေးမှာ ထွက်ထိုင်တာ။ ထိုင်တာက ပက်လက် ကုလားထိုင်နဲ့ ဆိုတော့ ကြာရင်ခါးနာမှာ စိုးရတယ် မဟုတ်လား။”

ဒရင်းဘက်ကလေးရလာတဲ့နေ့ကစပြီး ဒေါ်ညိုဝရန်တာ ကလေးကို ပိုပြီးစွဲလမ်းလာတယ်။ တိုက်ခန်းက ဘေးပြတင်းပေါက် ထဲသွား မရှိဘူးဆိုတော့ လေကတယ်ကမှဝင်ဖို့ မရှိဘူး။ ဝရန်တာ ကလေးသာ ပကတိအားကိုးရာ။ မီးလာတဲ့နေ့ဆို လမ်းမီးတိုင်က မကျရုံမီး အလင်းရောင်ဟာ ဝရန်တာကလေးကို လွှမ်းခြုံလို့၊ မီးချက်တဲ့ညဆိုရင်တော့ လရောင်အားကိုးနဲ့ပေါ့။ ညဉ့်နက်လာ တာနဲ့ အမျှအလင်းပျော့ လရောင်ဟာ အမှောင်ခွင်းပြီး ဝရန်တာ ကလေးဆီချဉ်းကပ် လာနေကျ။ အဲဒီအချိန်ဆို လေပြေကလေး ကလည်း သာသာဖြေဖြေနေ့လို့ ခြင်တွေ လျော့ပါးလာတဲ့အတွက် ဒေါ်ညိုတနေ့တမော အိပ်မယ်ဆိုလည်း အိပ်နိုင်တာပေါ့။

ဒေါ်ညို ဝရန်တာကလေးကိုစွဲလမ်းတာ အဲဒီအကြောင်း အချက် တွေအပြင် အခြားလူမသိ သူမသိအကြောင်းတွေလည်း နဲ့သေးတယ်။ ဒေါ်ညိုရဲ့ အဓိကချို့ယွင်းချက်က မိန်းမပီပီ ပတ်ဝန်း ဘင်ကို စပ်စုတာရယ်၊ အလုပ်အကိုင်ရယ်လို့ မယ်မယ်ရရမရှိတော့ သူများအကြောင်းတွေကို အာရုံထဲ လိုလိုချင်ချင်ထည့်ထားတာရယ်၊ ဒီအကြောင်းတရားတွေက ဒေါ်ညိုဝရန်တာကလေးမှာ ညစဉ် နေပြစ်အောင် တိုက်တွန်းတဲ့အားတွေပဲလို့ ပြောရင်ရမယ်ထင် တယ်။

အခုနောက်ပိုင်း အိမ်အပေါ်မှာ ဒေါ်ညို အာရုံအတော် နောက်လာတယ်။ မမမိဆုံးတော့ အားကိုးရာ မြင့်မိုရ်တောင်ကြီး ပြီးပြီဆိုပြီး အားငယ်တာက တစ်ဖက်၊ ခင်ခင်အိ တစ်ယောက် ကလေးဆန်ပြီး အမေ အပေါ်စွဲလမ်းမှုတွေကို ဖျောင်းဖျလို့မရ တာကတစ်ဖက် နောက်ဆက် တွဲခင်ခင်အိ ကိုယ်စိတ်ကျန်းမာရေး

အတော်ကလေး ယောက်ယက်ခတ်လာတော့ စိတ်ကုဆရာဝန် ပြေးရု နှလုံးအထူးကု ဆီပြေးရနဲ့ ဒေါ်ညိုလည်း အတော်ကလေး နှစ်သွားတယ်ဆိုပါတော့။

ဒီသုံးနှစ်အတွင်း ခင်ခင်အိမှာ ဆံပင်တထွေးကြီးကို ဖြစ်ပစ်လိုက်ရလို့ ခေါင်းတုံးနဲ့ ဖြစ်သွားတဲ့အထဲမှာ ဟိုတလောစေ့ချိုး ခန်းမှာချော့လဲလို့ ပေါင်ဆစ်ပြုတ်သွားပါရောလား ဆေးရုံမှာ အတော်ကြာကြာ ကုလိုက်ရတာ ငွေနိုင်လို့တော်တော် တာပေါ့။ အခုဆေးရုံကဆင်းပြီး ကုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်။ ခင်ခင်အိ ဆေးရုံတက်တဲ့ ကာလနဲ့ အိမ်မှာပြုစုရတဲ့ ကာလတွေထက် ဒေါ်ညိုကို အဘွားအိုပေါက် စလေးဖြစ်အောင် အိုစာသွားစေတယ် ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ဒေါ်ညိုမလွဲ မသွေလက်ခံရမယ့် အနေအထားလေး သာတုန်းကစံပြီး နာမ့်ထွက်သွားလို့ဖြစ်မလား။ ထွက်သွားစရာ လည်း သေချာတွေးကြည့်တော့ မယ်မယ်ရရရှိတာ မဟုတ်ဘူး အင်းစိန်က ယောင်းမဝမ်းကွဲတွေက သူ့ကိုတစ်သက်လုံးလက်ခံ နိုင်တာမှ မဟုတ် တာ။ ဒီတော့ ဒီအိမ်ကလွဲပြီး ဘယ်မှစိတ်ကူးနဲ့ မရှိဘူး။ နောက်တစ်ချက်က ခင်ခင်အိကို ကျန်းမာစေချင်တယ် ခင်ခင်အိကျန်းမာမှ အသက်ရှည်မှ သူလည်း ဒီအိမ်မှာ သက်ဆိုင် ရှည်မယ်။ ခင်ခင်အိ မရှိတော့ရင် ကိုရန်နိုင်က ဒေါ်ညိုထက် ငယ်တယ်ဆိုပေမယ့် သွေးမတော် သားမစပ် တစ်အိမ်တည်းနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ။ ဒါဆို ဒေါ်ညိုဘယ်ကိုသွားမလဲ။

ဒါတွေစဉ်းစားလိုက်ရင် ဒေါ်ညိုစိတ်ညစ်တယ်။ ဒါကြောင့် မစဉ်းစားဘူး။ ကိုယ့်အကြောင်းမစဉ်းစားဘူး သူများအကြောင်း စဉ်းစား တာပဲကောင်းတယ်။ ဟော . . . ပြောရင်းဆိုရင်း

အိမ်ရှေ့တစ်အိမ်ကျော်က ကားဆိုက်လိုက်သံက ဒေါ်ညိုကိုခေါင်း ခဲဆာသွားစေတယ်။ ဒီကားသံညစ်ကြား နေကျကားသံ။ ပတ်ပ လစ်ကာအနီကလေး။ နာရီကိုပြေးမကြည့်နဲ့ ညဉ့် (၁)နာရီနဲ့ (၂)နာရီကြား မလွဲစေရဘူး။ ဒီကားဆိုက်နေကျ ဒေါ်ညို အလွတ်ရ နေပြီ။

ဆင်းလာပါပြီ။ ကားပေါ်က အောက်ပိုင်းပေါင်ရင်း လောက် စကတ်တိုတိုကလေးနဲ့ အပေါ်က ဘာအသားမှန်းမသိ ပြောင်ပြောင် လက်လက် လည်ဟိုက်၊ ချိုင်းပေါ်ပုံစံနဲ့ တစ်ယောက်၊ အခုခေတ်အခေါ် သရိုးကွာ တာဆိုလား။ ဟိုမဟုတ် ဒီမဟုတ် ဘောင်းဘီကျပ်ညှပ်နဲ့ အပေါ်ကအင်္ကျီကို တွဲဝတ်ထားတဲ့ တစ် ယောက်၊ အမယ် . . . အိမ်ပေါ်တက်စရာရှိ တက်တာမဟုတ်ဘူး။ ရယ်သံတွေက ခိုးခိုးခစ်ခစ် နှုတ်ဆက်သံတွေ စိစိညည်၊ ကားထဲမှာ လည်း ဆက်ရက်မတွေ မနည်းမနော။

သူတို့က ကာရာအိုကေမယ်တွေတဲ့။ သီချင်းဆိုတယ်ဆို လား။ ညနေစောင်းဆို ဘယ်မှာ စုရပ်လုပ်ပြီး ဘယ်လို ထွက်သွား ကြမှန်းတောင် မသိဘူး။ ညစဉ် မြူးလို့၊ ရွှင်လို့ ဒီအချိန် ပြန်လာ ပြီးအိပ်တော့ ဘယ်အချိန် ထမှာတုန်း။ ဒီမိန်းမတွေ ဈေးသွား ထမင်းချက်စားတာ တစ်ခါမှမတွေ့ရဘူး။ အိမ်ရှေ့တစ်အိမ်ကျော်က လေးလွှာမှာ ငှားနေကြတာမို့ သူတို့တက်တာဆင်းတာ ဒေါ်ညိုမှာ မမြင်ချင်အဆုံး။ မွန်းမလွဲ တလွဲကလေးမှ ထလာကြပါလိမ့်မယ်။ ဆံပင်တွေကဖိုရိုးဖားရားနဲ့ မလှမ်းမကမ်းက စားသောက်ဆိုင် တန်းဆီသွားပြီး အထုပ်ဆွဲပြန်လာကြ၊ တက်သွားကြ၊ ညနေစောင်း တော့ တစ်ခါပျောက်သွားလိုက်၊ ညဉ့်နက်တော့ ကားဆိုက်သံနဲ့

အတူ ပြန်ပေါ်လာလိုက်၊ အပူအပင်မဲ့ဘဝတွေကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ညို မှာသာ အပူတွေ တထွေးကြီးနဲ့။

ဟော . . . တွေးရင်းတောရင်း နောက်ကားတစ်စီး ဆိုက်ပါပေါ့။ ဒီကားက နံနက် (၃)နာရီ မထိုးတထိုး လေးဆိုထံ လေ့ရှိတယ်။ ပုံစံတွေက ထူးမခြားနားပါပဲ။ အဲဒီအထဲမှာ အသစ် သိပ်မငယ်တော့တဲ့ ကာလာစုံမမ တစ်ယောက်ပါလေ့ရှိတယ်။ ရင်မောက်မောက်၊ တင်ကောက်ကောက် အရွယ်နဲ့မမျှ ဝတ်စား ထားတာက မျက်စေ့မူးစရာ။ ဖိနပ်အမြင့်ကြီးတွေ စီးပြီးလျှောက် လေ့ရှိလို့ ရှေ့ဖောင်းနောက်ဖောင်း အလိုတော် . . . မဖောင်း သင့်တဲ့ နေရာဖောင်းနေတာတော့ ဒေါ်ညိုအမုန်းဆုံးပါပဲ။ ထင်စဉ် မဟုတ် စကတ်မဟုတ်တွေက ဘယ်လိုချုပ်ထားမှန်းမသိ၊ ဝတ်သူ မရှက် မြင်သူရှက်ပါတီ။ ဒေါ်ညို အမြင် ကတ်ကတ်နဲ့ နာမည်ဖေး ထားတဲ့ အဲဒီ "အစ် တစ်မ" က ယောက်ျားနဲ့တဲ့။ သူ့ယောက်ျား ကလည်း ဘာဆိုလား၊ ညာဆိုလား၊ ဈေးသွားရင်း ကြားလာတာ မဟုတ်မှာ . . . ဟုတ်မှာ၊ ဟုတ်ရင်ကျော် ပုတ်ရင်ပေါ်ဆို မဟုတ်လား။

လမ်းထဲကို အဲဒီကားနှစ်စီးဆိုက်ရင် ဒေါ်ညို ခေါင်းထောင် မကြည့် ပဲ မနေနိုင်ဘူး။ သူတို့တစ်တွေ ဘာတွေဝတ်စားထားတယ် ဆံပင်ပုံစံ ဘယ်လို၊ မျက်နှာခြယ်တာက ဘယ်နှယ်၊ ဘာစကားတွေ အပြန်အလှန် ပြောကြ၊ အချိန်အချက်လုပ်ကြတာတွေကို အရမ်း စိတ်ဝင်စားနေမိစာယ်။ လမ်းထဲမှာ အဲဒီလိုမျိုးဟာတွေ ဒီနှစ်ဘက် မှာ များများလာတယ်။ အိမ်ခန်းတွေကိုလည်း အပိုင်ဝယ်တာ မဟုတ်။ ခြောက်လစာချုပ်၊ တစ်နှစ်စာချုပ်နဲ့ ငှားနေပြီး၊ တော်ကြာ ပျောက် သွားလိုက်၊ နောက်တစ်သုတ် ဝင်လာလိုက်၊ လူတွေ

ဘာပြောင်းသွားတယ်၊ ဒီခိုင်းတွေက မပြောင်းလဲဘူး။ ဒီလိုမိဘ အင်အားနည်းသူမပါဘဲ၊ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကြောင်းလာတဲ့ မိန်းကလေးတွေ လမ်း ထဲမှာ များများလာတယ်။

ဒါတွေဟာ ဒေါ်ညိုရရန်တာလေးမှာ ထွက်ထိုင်လို့ သိရ တဲ့အကြောင်းတွေပါ။ ပထမတော့ ပူအိုက်လို့ အပျင်းပြေထိုင်ရင်း အမြင်အာရုံ၊ အကြားအာရုံတွေက ညစဉ်ဖြစ်ပျက်စီးမျောနေတဲ့ အကြောင်းတရားတွေနဲ့ ခလုတ်တိုက်မိတာပါ။ ဒါတင်မကသေး ဘူး အခြားသူတွေ မသိနိုင်တဲ့ ညဇာတ်လမ်းတွေကို ဒေါ်ညိုအဖို့ မမြင်ချင်၊ မတွေ့ချင်အဆုံး ပေါ့။

ဘုရား . . . ဘုရား လူကောင်းလား၊ လူဆိုးလား။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင် တဲ့ သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေနဲ့ ယိုးမယ် နဲ့ထားတဲ့ အတွေးတွေဟာ ဒေါ်ညိုကို ရက်အတော်များများ နှိပ်စက်လိုက်သေး တယ်။ အဲဒီတုန်းက များ ဒေါ်ညိုမှာလေ ဘစ်ယောက်ယောက်ကိုဖွင့်ပြီး ပြောပြချင်လိုက်တာ။ ဘယ်သူ့ကို ပြောရမလဲ၊ ခင်ခင်အိကိုလား။ သူ့အာရုံနဲ့ သူတောင် အတော် ခနာက်နေလို့ ဆေးကုနေရသူတစ်ယောက်ကို ဒါတွေ သွားပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။

ဒါကြောင့် ဈေးသွားတဲ့အခါ ဈေးသွား၊ ဈေးပြန်ဆုံလေ့ရှိတဲ့ လမ်းထဲက မျက်နှာသိတွေကို စကားစကြည့်တော့လည်း ဘယ်သူမှ လက် သင့်မခံကြဘူး။ ဒေါ်ညို လူတွေကိုနှုတ်ဆက်ပုံက ကြည့်ဦးလေ . . .

"ဟဲ့ . . . ဘယ်လိုလဲ ယိုင်ထိုး . . . ယိုင်ထိုးနဲ့ ဘာတွေဝယ်လာလဲ "

ဒေါ်ညိုနှုတ်ဆက်ပုံကို ဈေးပြန်အမျိုးသမီးက အတော် တင်းသွားတယ်။ တကယ်ဆို ဘယ်သူ့ရေ၊ ဘယ်ဝါရေ နေကောင်း ရဲ့လား။ ဘာ ညာ သုတ်မင်္ဂလာစကားတွေနဲ့ နှုတ်ဆက်ရမှာလေ။ အခုတော့ တစ်ဖက်သားလျှောက်လာတာကို ဒေါ်ညိုက မှီခိုမျှစ် ချိုးဆီးပြောလိုက်ပုံက ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုးနဲ့တဲ့။

တကယ်ယိုင်ထိုးနေတာက သူ့လေ။ နဂိုပိန်တဲ့ ဒေါ်ညိုဟာ အခုတလော ခင်ခင်အိကိုပြုစုနေရတာနဲ့ ဖို့ ဝိုပြိုးပိန်လိုက်လာ တယ်။ ဈေးကို အသွားအပြန်များ လျှောက်လိုက်ပြီးပြီဆိုရင် ရင်ဘတ်ဖားဖိုလိုမောက်ပြီး အသက်ရှူရပင်ပန်းလိုက်တာ။ ပိန် တာတာ ငေါင်းစင်းစင်းနဲ့ ဒေါ်ညိုလမ်း လျှောက်နေပုံက အရှေ့ကို ကိုင်းကိုင်းထိုးထိုးကြီး ဖြစ်နေတာလေ။ အဲဒီ လိုဖြစ်နေသူက ပြောင်းပြန်၊ သူများကို ပါးရွဲနားရွဲပြောလိုက်တော့ ဘယ်သူ့ခံ ချင်ပါ့မလဲ။ နောက် ရန်ကုန်က လူတွေကဘာတွေဝယ်လာ လဲလို့ စပ်စုတာ မကြိုက်ကြဘူး။ တစ်ရက် တစ်ရက် ဈေးမှာဘာတွေ ဝယ်နိုင်ကြမှာမို့လဲ။ ငါးသေးငါးမွှားနဲ့ အသီးအရွက်တွေချည်းလှည့် ပတ်ဝယ်နေရတာ။ ကြက်သား၊ ဝက်သားစားနိုင်တဲ့ လူတန်းစားက အနည်းအကျဉ်းရယ်။ ဒီလူ၊ ဒီဖောက်သည်တွေလည်း ဝယ်နေကျ လူမှ စိတ်ပါ၊ လက်ပါခေါ်တော့ တာ။ အများစုကတော့ ဈေးကိုသုတ် သုတ်သွား၊ ရှိတာသင့်တာကလေး ကိုယ့်ဝင်ငွေဝယ်နိုင်အားနဲ့ ချင့် ချိန်လို့ သုတ်သုတ်ကလေးဝယ်ပြီးပြန်၊ ဒါပဲမဟုတ်လား။ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှလည်း ဘာတွေဝယ်လာလဲ၊ ဘာလဲ၊ စပ်စုမေးမြန်းကြဖို့ အချိန်မရဘူး။ အိမ်ရောက်ရင် ဇယ်ဆက်သလို ချက်ပြုတ်၊ လုပ်ငန်း ခွင်ဝင်ကြရဦးမှာလေ။

ဒေါ်ညိုက အားနေတဲ့ လူဆိုတော့ သူများတကာ အား မလား။ မအားဘူးလား၊ ကိုယ့်စကားနားထောင်ချင်လား၊ နားမ ထောင်ချင်လားမသိ ပြောချင်နေတော့တာ။ နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ ညည်း သူများနားထဲ လျှောခနဲ ဝင်သွားတဲ့ အသုံးအနှုန်းမျိုး မထုတ်လေတော့ ဟိုတစ်ဖက်သားက သူမေးတာကိုတောင် ပြန် မပြောတော့ပဲ မေးဆတ်ပြုံးပြရုံ ပြုံးပြပြီး စကားစမခံ ထွက်သွား တော့ ဒေါ်ညိုခမျာ ဟပ်ကော့ကြီး ကျန်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါတောင် မပြောလျှော့သေးဘူး။ နောက်တစ်ယောက်၊ ဒေါ်ညိုတို့အောက် ခင်က မိန်းမနဲ့ဆိုတော့ သေသေချာချာ လက်ဖမ်းဆွဲပြီး . . .

“ဘယ်လိုလဲ . . . အခုတလော ညည်းယောက်ျားလည်း မရှိပါလား။”

“မမြင်ဆို ခရီးထွက်နေတာလေ ဒေါ်ညိုရဲ့၊ သူ့အလုပ်က မရှိပါ။ တကာလှည့်ပြီး သွားရတဲ့အလုပ်ဆိုတော့”

“နယ်သွားတယ်၊ နယ်သွားတယ်နဲ့ အိမ်နံပါတ် () မြေညီ ကိုယ်က ဆရာဝန်မယောက်ျားလို စမောလေး နောက်ပါသွား ခဲ့တယ်၊ သတိလည်းထားဦး”

အဲဒီမြေညီထပ်ကဇာတ်လမ်းကို တစ်ရပ်ကွက်လုံးကသိ တော့ သူ့ယောက်ျားနဲ့ နှိုင်းပြောရပါမလားဆိုပြီး အမျိုး သမီးအတော်ကလေး ကျွဲမြီးတိုသွားတယ်။ ဒေါ်ညိုကိုင်ထားတဲ့ ခက်ကို ဆတ်ခနဲရုတ်ပြီး ဆောင့်အောင့်ထွက်သွားလိုက်တာ ပေါ့။ ဒေါ်ညိုခမျာ တကယ်ပြောချင်တဲ့ ကန်ထရိုက်အလုပ်သမား တစ် ယောက်ကို ခုန်ကူးတဲ့ဇာတ်လမ်းကိုပြော တဲ့ဆီမရောက်ဘဲကြောင်အ ချစ်ရစ်တော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒေါ်ညိုဟာ သိထားသမျှတွေ ဘယ်သူ့မှ ရင်ဖွင့်ရပဲ သူ့ရင်ထဲမှာ အံ့ဖွဲ့ကြီးထွားနေတော့တယ်။

ဒီဘက်နှစ်တွေမှာ ရာသီဥတုက ပိုပိုပူလာလိုက်တာရန်ကုန်မှာ ဆောင်းပျောက် နေသလိုပါပဲ။ မိုးရွာတဲ့ ရက်တွေကလွဲရင် အပူခါတ်က ပိုလွန်ကဲ နေလေ့ရှိတယ်။ ဆောင်းဝင်ရင်လည်ချမ်းလှတယ်သိပ်မရှိဘူး။ အခုနောက်ပိုင်း ဆောင်းတွင်းမှာ နှင်းပေတွေ ချင်ချင် ပယ်ရိစကုတ်နဲ့ ရှာရမလို ဖြစ်နေတယ်။ နွေဆိုတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ဖျတ်ဖျတ်လူးပေါ့။

ဒါကြောင့်မို့ ဝရန်တာလေးမှာ ထိုင်လေ့ရှိတဲ့ ဒေါ်ညို ထိုင်ရုံတင် မဟုတ်။ ညလုံးပေါက်အိပ်တဲ့ဆီကို ရောက်ရတော့တယ်။ အိပ်တယ်ဆိုတာကလည်း စောစောကပြောသလို ကြက်အိမ်ကြက်နိုးပါပဲ။ ချွတ်ခနဲဆို ဒေါ်ညိုက နိုးနေပြီကိုး။ ဒါကြောင့် ရပ်ကွက်ထဲက ဘယ်အိမ်ရှေ့၊ ဘယ်အချိန်၊ ဘာကားဆိုက်တယ်ဆိုတာ ဒေါ်ညိုအစအဆုံး သိနေတော့တာပေါ့။

ကြာတော့လည်း အဲဒီကားဆိုက်သံတွေ အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက် သံတွေ၊ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်အဝတ်အစားတွေ၊ လှုပ်လီလှုပ်လမ်းလျှောက် ဟန်တွေ ဒေါ်ညိုအတွက် ရိုးလာတယ်။ ညစဉ်က ဆိုတော့ မဆန်းတော့ သလိုဖြစ်လာတာပေါ့။ အခုတလေ ဒေါ်ညိုအာရုံထဲမှာ စွန်းထင်းနေတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခု ပြီးခဲ့တဲ့သင်္ကြန်နဲ့ စပ်ဆိုင်နေတော့တယ်။

ဒီလိုလေ . . . နှစ်စဉ် သင်္ကြန်ရက်တိုင်း ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးရဲ့ ဥပုသ်ရပ်မှာ ဥပုသ်ရက်ရှည် သွားစောင့်လေ့ရှိတာ မမမိ အသက်ရှင်စဉ် ကတည်းကပါ။ ဟိုးတုန်းကတော့ မမမိ

ဆည်း ကျန်းမာ၊ ခင်ခင်အိ ကလည်း ဖျိုဖျိုရွယ်ရွယ်၊ ဒေါ်ညိုလည်း နုတ်ဖျတ်လတ်လတ်။ အကြိုမတိုင်ခင်တစ်ရက်ကတည်းက ဟင်းချက်စရာ အခြောက်အခြမ်းတွေလျှာ ဖွယ်ဝတ္ထုတွေဝယ်ခြမ်းပြီး အိမ်မှာ ကိုရန်နိုင်တစ်ယောက် အစောင့်ထားလို့ နှစ်စဉ်ဥပုသ်စောင့်သွားနေကျ။

ဒီနှစ်တော့ ခင်ခင်အိမမာလို့ မသွားတော့ဘူး။ စိတ်လျော့ဘေးတာ။ ကိုရန်နိုင်က မမညိုသွားဖြစ်အောင်သွားပါ။ ခင်ခင်အိကို ကျွန်တော်ကြည့်မယ် အာမခံတာနဲ့ သွားဖို့ပြင်ဆင်နေတုန်း အိမ်ရှေ့တိုက် တတိယလွှာက ကြည်ပြာဆိုတဲ့ ကလေးမ လိုက်ချင်တယ် ဝှစ်ပါရော။ အဲဒီကလေးမငယ်ငယ်က ခင်ခင်အိဆီမှာ ကျူရှင်လာတက်ဖူးတော့ ဒေါ်ညိုတို့နဲ့ မစိမ်းလှဘူး။ ဝါဝင်ဝါထွက်ဆို ကြည်ပြာက သူ့ဆရာမ ခင်ခင်အိကို လာကန်တော့တဲ့အခါ ဒေါ်ညိုအတွက်လည်း အဝတ်စတစ်စပါနေကျ။ ဒေါ်ညိုကိုလည်း ကြီးကြီးညို . . . ကြီးကြီးညိုနဲ့ ခင်ပုံရပါရဲ့။

အဲဒီကလေးကြည်ပြာက ဥပုသ်ရက်ရှည်စောင့်တဲ့ဆီလိုက် နှင်တယ်ဆိုတော့ ကောင်းတာလုပ်တာပဲ။ ဒေါ်ညိုဘယ်တားပါ့မလဲ။ တရား ရိပ်သာကို ခေါ်လာတာပေါ့။ တရားရိပ်သာဆိုပေမယ့် တကယ် ရိပ်သာကြီး မဟုတ်ဘူး။ ရွှေတိဂုံဘုရားနားက ဘုန်းကြီးကျောင်းရပ်တွေမှာ စတည်းချပြီး ဥပုသ်ရက်ရှည် စောင့်ကြတာပေါ့။ မနက်အစောကြီး ဘုရားပေါ်တက် ဆွမ်းတော်ကပ်၊ မနက်(၈)နာရီ လောက်ဆို ဥပုသ်သီလယူ၊ နေ့လယ်စာ ချက်ပြုတ်စားသောက်၊ မွန်းလွဲတရားနာ၊ ညနေစောင်းကနေ ည(၈)နာရီအထိ တရားထိုင်၊ ဒါလောက်ပါပဲ။ တကယ် တရားစခန်းကြီးမှာ လို

အချိန်ဇယားအတိအကျနဲ့ ထိုင်ရတာမျိုးတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့။ သက်သောင့်သက်သာ အရွယ်မရွေး ဥပုသ်သတင်း ဆောက်တည် နိုင်တဲ့နေရာပါ။

ဟိုရောက်ပြီး တစ်ရက် . . . နှစ်ရက်နေတော့ ထစ် ယောက်ဇာတိ တစ်ယောက်ပေါ်ပြီ။ ကြည်ဖြာနဲ့ ဒေါ်ညိုအဆင် မပြေဖြစ်ကြတော့ တယ်။ ဒါကလည်း ကြည်ဖြာရဲ့ ကလေးဆန်ပူနဲ့ အနေအထိုင်မတက်မှုတွေနဲ့ ဆိုင်မယ်ထင်တယ်။ ကြည်ဖြာ ဝတ်လေ့ရှိတဲ့ စကတ်ထဘီဆိုတာကြီးတွေကို ဒေါ်ညိုသဘော မတွေ့ ဘူး။ အခုခေတ်မှာ ကလေးမတွေ ထဘီစစ်စစ်မဝတ်ကြတော့ဘူး လားလို့ ဒေါ်ညိုတွေးနေမိတယ်။ ပြီးခနဲ၊ ဖျက်ခနဲ အထိုင်အထ တွေမှာ လင်းခနဲ လက်ခနဲပေါ်သွားတဲ့ မလုံမလဲမှုတွေကို ဒေါ်ညို သဘောမတွေ့ဘူး။

လူကြားထဲ ဟိုလိုမနေနဲ့၊ ဒီလိုမထိုင်နဲ့၊ ပြောဖန်များတော့ ကြည်ဖြာမှာ မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်လာတော့တယ်။ ဒါတောင် ကြည်ဖြာအမေက ဆရာမနော်။ ဆရာမသမီးကလည်း သူ့အမေ မဆုံးမထားဘူးလား မသိဘူး။ ထောင့်ကိုမကျိုးဘူးလို့ ဒေါ်ညိုတစ် ယောက်တည်း မြည်တွန်တောက်တီးနေမိတယ်။ ဒီလို အခါကြီး ရက်ကြီးဆို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ္ပိယကျောင်းသားလေးတွေ ပေါပါဘိ။ ကျောင်းသားဆိုတော့ စည်းကမ်းကို သိပ်ပြီးလေးစားကြ တာမဟုတ်ဘူး။ ကောင်မလေးကြည်ဖြာကို ကွက်ကြည့်ကွက် ကြည့်နဲ့ပေါ့။ ဒီကြားထဲက ကြည်ဖြာက အနေမတတ်၊ အထိုင် မတတ်၊ မျက်လုံးကမငြိမ်ဆိုတော့ ဒေါ်ညိုမှာ ကိုယ့်တူမသားချင်းလို ပေါင်တွင်းကြောလိမ်ဆွဲရလည်းအခက်၊ တိုးတိုး ကြိတ်ကြိတ်မာန်မဲ

ဘာ တွေကတော့ ထပ်ခါတလဲလဲပေါ့။

ကြည်ဖြာကလည်း ဘာမဟုတ်တာကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး ဒေါ်ညို မာန်မနေတာကို စိတ်ညစ်လာတယ်။ ကုသိုလ်လာရှာတာ ရှာလို့မရ ခြေညစ်လာတယ်။ သူ့ဘာမှလုပ်တာမဟုတ်ဘဲ ဒေါ်ညိုက ဆီလို အပေါက်ရှာ အပြစ်တင်နေတယ်လို့ ကြည်ဖြာဘက်က ထင်လာ တယ်။ ဒီလိုတစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အမြင်စောင်းလာတော့ ဒေါ်ညိုရှေ့မှာ ကြည်ဖြာ အနေကြုံလာတာပေါ့။ ဒီတော့ ဒေါ်ညိုနဲ့ ဘုံနေရာက၊ နေ့ရက်တွေကြာ လာတော့ တခြားဥပုသ်သည်တွေနဲ့ပါ ခိတ်ဆွဲဖြစ်ပြီး စကားလက်ဆုံပြောတာတို့၊ ဘာတို့ ဖြစ်လာတော့ ဘာပေါ့။

ဒီဥပုသ်ဇရပ်ကို မမမိရှိစဉ်ကတည်းက နှစ်စဉ်လာနေ ကုဆိုတော့ အခြားအဖွဲ့တော်တော်များများနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခဲ့စည်းနေကျ။ ဆုံဖန်များလို့ အတွင်းသိ၊ အစင်းသိတွေလိုတောင် ခြေလှိုတောင် ရမယ်ထင်တယ်။ ရွှေလက်ကောက်တွေ တံတောင် ဆစ်လောက်ဝတ်ပြီး တိုက်အကြောင်း၊ ကားအကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားက သားပို့ပေးတဲ့ ဒေါ်လာတွေအ ကြောင်းပြောပြီး သာလိကာ ဥပုသ် သည် လာလုပ်နေသူတွေကို ဒေါ်ညိုက အထင်မကြီးဘူး။ အဲဒီ လူတွေကလည်း ဒေါ်ညိုကို မမမိ၊ ခင်ခင်အိတို့ရဲ့ အစေအပါး ဘစ်ယောက် အဖြစ်သာသတ်မှတ်ပြီး အထင်မကြီးဘူး။

ကြည်ဖြာက ဝယ်လည်းဝယ်၊ ရုပ်ရည်ကလည်းသနား ကမားနဲ့ ဥပုသ်သည်ထဲမှာ အသက်အငယ်ဆုံးဆိုတော့ လူချစ် လူခင်များတယ်။ ဟိုလူက မုန့်ခေါ်ကျွေး။ ဒီလူကစကားခေါ်ပြောနဲ့ ဒေါ်ညိုနဲ့ ဘာတော်လဲ၊ ဘယ်လိုပါလာတာလဲ၊ စသည်ဖြင့် ဖပ်စု

ကြတယ်။ ဒေါ်ညိုကလည်း ဒီလူတွေနဲ့ ကြည်ဖြာ စကားလည် ဆုံကျနေတာ ခင်မင်သွားမှာ မလိုလားဘူး။ အရင်ကတည်းက မကြည်တဲ့ အခဲကလေးက ရှိနေတော့ ဒေါ်ညိုဒေါ်သတွေ ကြည်ဖြာ အပေါ် ပုံကျလာတော့တာပေါ့။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဥပုသ်ရက်ရှည် (၇) ရက်အတွင်း တစ်အိုးတည်းစားပြီး၊ တစ်ခြင်ထောင်တည်းအိပ်ပြီး ဆန်ကျင်ဘက် အတွေးကိုယ်စီနဲ့ ရန်သူဖြစ်လာကြတယ်။ ဘာမှရေရေရာရာ ပြော စရာ မရှိဘဲ စိတ်တိုင်းမကျမှုတွေနဲ့ သိုင်းဝိုင်းရဲ့ဖဲ့လို့ တစ်ယောက် နဲ့တစ် ယောက် အခဲကြီးခဲဖို့ စောင့်နေကြတယ်။ ဒေါ်ညိုကတော့ အိမ်ပြန် ရောက်မှ ဒင်းအပေကို တိုင်လိုက်ဦးမယ်လို့ ကြီးဝါးပြီး ကောင်မလေးရဲ့ ချို့ယွင်းချက်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကောက် သင်းကောက်နေတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဥပုသ်ထွက်တဲ့ရက်ကို ရောက်လာတဲ့ အခါခုနှစ် ရက်တစ်ပတ် သံယောဇဉ်နဲ့ ကြည်ဖြာဟာ တခြားလူတွေနဲ့ မခွဲနိုင် မခွာရက်ဖြစ်နေတော့တယ်။ အဲ့ဒီထဲမှာတိုင်းမင်းကြီးကတော် ဘွားဘွား အုံးနဲ့ သူ့သမီး ဒေါ်မြမြမှီတို့သားအမိက အဆိုးဆုံးပေါ့။ ကြည်ဖြာကလည်း သူတို့ကို မြေးမလေး၊ သမီးလေး လိုချစ်ခင် နောင်တွယ်ပြီး မခွဲနိုင် မခွာရက်ဖြစ်နေတော့တယ်။ ဥပုသ်စခန်း ရောက်မှ ကြည်ဖြာ မိတ်ဆွေတိုးခဲ့သလို ဒေါ်ညိုလို အရင်ခင် မင်ရင်းစွဲရှိတဲ့ မိတ်ဆွေအပေါ်မှာတော့ မကြေလည်မှုတွေနဲ့ စိတ်လက် ခြောက်တဲ့ဆီရောက် တော့တယ်။

အိမ်ကိုရောက်ပြီးနောက်တစ်နေ့ ကြည်ဖြာအမေဆရာ မနဲ့ ဒေါ်ညိုတို့ ဈေးသွားရင်းလမ်းမှာဆုံတော့ အတော်ပါပဲ။

ဒေါ်ညိုတစ်ယောက် အောင့်အီးထားတာတွေ ကြည်ဖြာချို့ယွင်း ချက်တွေ ရေပက်မဝင်အောင် တိုင်ပြောတဲ့အခါ ကြည်ဖြာအမေက ပြုံးပြုံးပါပဲ။

“ကြီးကြီးညိုကို ယုံပြီးအပ်လိုက်တာ။ ကလေးမလိမ်မာရင် ကြီးကြီး ညိုဆုံးမပေါ့၊ ရပါတယ်။ ကျွန်မတို့က စိတ်မဆိုးတတ်ပါ ဘူး။”

ကြည်ဖြာအမေက ဒေါ်ညိုတိုင်တန်းမှုတွေကို မျက်နှာပေး ကောင်းကောင်းနဲ့ တုံပြန်တော့ ဒေါ်ညိုပေါက်ကွဲ သင့်သလောက် ပေါက် ကွဲလို့ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။ ဒါမျိုးက ကိုယ်ပြောနေတာကို အစ်ဘက်သားက မခံချင်ဖြစ်မှ အရှိန်တက်ပြီး ပြောလို့ကောင်း ဘာလေ။ အဲဒီနေ့က ပြောချင်သမျှကို စုံတကာစေ့ မပြောလိုက် ရလို့ အီလည်လည်ကြီး ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဒေါ်ညိုရဲ့မျက်နှာဟာ သနားစရာလည်းကောင်း၊ ရယ်စရာလည်း ကောင်းနေတော့တယ်။

အခုဆိုရင် ညတိုင်းပဲ ဒေါ်ညိုဟာ ဝရန်တာကလေးကနေ ကြည်ဖြာတို့အိမ်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး မရရှိတော့တဲ့ လက်လွှတ်လိုက်ရ တဲ့ အခွင့်အရေးတွေကိုတွေးပြီး နှမြောနေမိတယ်။ ကြည်ဖြာ တို့အိမ်က တစ်ခုခုလုပ် စားတိုင်း အိမ်ကို မပျက်ရောက်လာလေ့ရှိတဲ့ စားစရာတွေ၊ အခါကြီးရက်ကြီး ကန်တော့ပစ္စည်းတွေ ဘာတစ်ခုမှ ရောက်မလာတော့ဘူး။ ကြည်ဖြာအမေက ဟန်မပျက်ခေါ်ပြော ပေမယ့် ကြည်ဖြာကတော့ မတော်တဆဆုံတာတောင် မျက်နှာလွဲ သွားလေ့ရှိတဲ့ လိပ်ခဲတည်းလည်း ဆက်ဆံရေးတွေသာဒေါ်ညိုမှာ မလိုချင်လိုချင် လက်ခံနေရတော့တယ်။

အခုဆို ဒေါ်ညိုကို ဈေးသွားဈေးပြန်ရင်တောင် စကား

ပြောနှုတ် ဆက်မယ့်သူ မရှိတော့ဘူး။ ဒေါ်ညိုက ဝမ်းတွင်းအခဲ မကောင်းတော့ နှုတ်ထွက်စကားလည်း မကြည်ဘူး။ အသုံးအနှုန်း မလှပတော့ ကြားသူနားထဲ လျော့လျော့ရှုရှုမဖြစ်ဘူး။ အိမ်ရှင်မ အတော်များများ ဘာရယ်ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်မဟုတ်ဘဲ ဒေါ်ညိုဆို ရှောင်ကြတယ်။

ဒေါ်ညိုကတော့ သူ့ချို့ယွင်းချက် သူမသိဘူး။ အိမ်ထဲမှာ နေပြီး တစ်ရပ်ကွက်လုံးက အ.မ.နာပ ကိစ္စတွေကိုသိချင်၊ စပ်စုချင် နေတော့ တယ်။ သူ့အရွယ်နဲ့တန်တဲ့ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာမူတွေမှာ မမေ့လျော့ဘဲ၊ သူ့တစ်ပါးရဲ့ ကောင်းဆိုးဖြစ်ပျက်သံသရာထဲမှာ မျောပါဖို့ ဝရန်တာ ညတွေထဲ သူ့ရဲ့စိတ်အာရုံကို ပစ်ချထားခဲ့တာ ကာလအတော်ကြာခဲ့ပြီ။

နောက်တစ်ချက်က တစ်နေ့တာကာလပတ်လုံး အိပ်ရာထဲ လဲနေတဲ့ လူမမာနားမှာ မနေချင်တော့လောက်အောင် ပြီးငွေ့လာမှု က လည်း ဒေါ်ညိုအတွက် ဝရန်တာကလေးမှာ နေပျော်ရာ အနေအထား တစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ညဆိုရင်တော့ လူမမာတာဝန်ကို ခင်ခင်အိ ယောက်ျားမောင်ရန်နိုင်ကတစ်လှည့် တာဝန်ယူတာ ဆို တော့ ဝရန်တာကလေးမှာ ဒေါ်ညိုအတွက် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နားနေနိုင်တာပေါ့။

တီဠိပြီးတဲ့အချိန်ကစလို့ ဝရန်တာကလေးရဲ့ ဒရင်း ဘက်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး၊ သူ့အရှေ့ကမြင်နေရတဲ့ ကန်ထရိုက်တိုက် ခန်းတွေရဲ့ တစ်လွှာစီ၊ တစ်ခန်းစီအကြောင်း စဉ်းစားဝေဖန် ရတာညင်အလုပ်ပါပဲ။ ဘယ်အိမ်ရှေ့ ဘယ်ကားဆိုက်ပြီး၊ ဘယ်လို လူတွေ ဝင်ထွက်တတ်ဆင်းတယ် ဆိုတာကအစ သိချင်ဇောနဲ့

နိုးတစ်ဝက်အိပ်ပျက်ညတွေများလာခဲ့ပြီ။

ဒီညလည်း ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ မှေးခနဲဖြစ်သွားတုန်း သမ်းထဲကို ကားတစ်စီးထိုးဝင်လာသံကြောင့် ဒေါ်ညိုဖြတ်ခနဲ နိုးသွားတော့တယ်။ အိမ်ရှေ့တစ်အိမ်ကျော်မှာ ဆိုက်နေကျ ပက်ပလေကာ အနီလေးထင်ပါရဲ့။ ဒေါ်ညိုခါတိုင်းလို စပ်စုဖို့ ခေါင်းထောင်လိုက်ချိန်မှာ ခေါင်းထောင်မရတဲ့အပြင် ညာဘက်တစ်ခြမ်းလုံး လေးလံပြီး လှုပ်မရ၊ ရှားမရနဲ့ ရင်ဘတ်ထဲမှာလည်း အမည်မခတ်နိုင်တဲ့ မချိမဆန့်ဝေဒနာတွေ ပြိုဆင်းလာလိုက်တာ . . . ဟင် . . . ဘယ်လိုပါလိမ့် . . . ဘုရား . . . ဘုရား ။

လေတိုက်ထဲ ညတိုင်းထွက်အိပ်ရင်း သူ့နေမကောင်းဖြစ် သွားတာလား။ နေမကောင်းဖြစ်ရင် ထ,လို့တော့ ရနိုင်ရမယ်လေ။ အခု ဘယ်လိုကြောင့် ထ,လို့မရတာလဲ။ သူ့ချက်ချင်း မမမိကို သတိရသွားတယ်။ မမမိဆုံးတော့ လေဖြတ်ပြီးဆုံးတာလေ။ မဆုံးခင် (၅)ရက်အလုံတစ်ရေခိုးကြီး လေတစ်ခြမ်း ဖြတ်သွားတာ။ လှုပ်မရ ရှားမရနဲ့ နောက်ဆုံး အသက်ပါ,ပါသွားပါရောလား။ မဖြစ်ဘူး။ မမမိလိုဖြစ်လို့ မဖြစ်ဘူး။

ဒေါ်ညို နောက်တစ်ကြိမ်ထမို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။ မရတဲ့အပြင် ရင်ထဲက လှိုက်မောမှုတွေပါပိုလာတယ်။ ဒါဆိုရင် တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်မှထင်ရဲ့။ သူ့ပါးစပ်ကိုဟပြီး အစွမ်းကုန် အသံထွက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

“ဟင် ဟင် အိ ရေ . . . ဟင် ဟင် အိ”
အလို . . . သူ့လျှာတွေလုံးပြီး စကားမပီတော့ပါလား။ ဒါဆိုရင် သူ့ခေါ်သံကြားဖို့ သိပ်မျှော်လင့်လို့ မဖြစ်ဘူးပေါ့။ ဒေါ်ညို

က သူ့အာရုံထဲ စွဲလမ်းရာ ခင်ခင်အိနာမည်ကိုခေါ်တာပေမယ့်
ခင်ခင်အိ ကြားရင်တောင် ထလာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဆိုရင်
မောင်ရန်ကရော . . .

“ မောင် ရန် ရေ ”

မထူးပါဘူး။ အော်ရလွန်းလို့ အားသာကုန်တယ်။ အသံထွက်
ထွက် သင့်သလောက် ထွက်မလာဘူး။ ဒေါ်ညိုအားမလျော့အောင်
အစွမ်းကုန်လှုပ် ရှားလိုက်တော့ ဒရင်းဘတ်ရော၊ လူရော တစောင်
လဲကျသံ ခုံးခနဲ အ တော်ကျယ်ကျယ်မြည်ဟီးသွားတယ်။

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး အိမ်ပေါ်ကိုတက်တော့မယ့်ဆဲ
ရှေ့တစ် အိမ်ကျော်က ကာရာဘိုကေမယ်တွေက ဒေါ်ညိုအကြီး
ကိုမြင်တော့ ပထမထပ်ဝရန်တာမှာ အဘွားကြီးတစ်ယောက်
အအိမ်ဆော့ပြီး ဒရင်းဘက်ပေါ်က ပြုတ်ကျတယ်အထင်နဲ့ ကြည့်
ကောင်းကောင်းနဲ့ကြည့်ပြီး ရယ်ပွဲဖွဲ့နေကြလေရဲ့။ သူတို့တစ်ယောက်
ဟာ မြို့ပြရဲ့ယိုးစံ သူတစ်ပါး အကြောင်းကို ကြာရှည်စိတ်မဝင်
စားဘဲ တစ်ညတာ မောပန်းနွမ်းနယ်လာသမျှ အနားယူဖို့ အိမ်ပေါ်
တွေဆီတက်သွားကြတဲ့ အခါ ကန်ထရိုက်တိုက်တွေနဲ့ သိုင်းပိုင်
ရုံခထားတဲ့ လမ်းကလေးဟာ အရင်ညတွေတုန်းကလိုပဲ ပ.ကယ်
အတိုင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါတော့တယ်။

ရောင်းမဟုတ်ပါ

ပိချမ်းဝေ

၂၀၀၄ ဇူလိုင်လ၊ လူမှုဖူလုံရေး ရွှေရတု မဂ္ဂဇင်း

ရောင်းရန်မဟုတ်ပါ

နှလုံးသားနုနု ထိရှိခံစားလွယ်သူတိုင်းမှာ ရောင်းရန် မဟုတ်သော ပန်းချီကားတစ်ချပ်စီ ရှိကြမယ်ဆိုတာ ယုံမှားသံသယ ဖြစ်ဖွယ်မရှိပါ။ ကျွန်မပိုင်ပန်းချီကားလေးရဲ့ ဖြစ်တည်မှု အကြောင်း အရာကတော့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မြို့ကလေးရဲ့ မထင် မရှားရပ်ကွက် ကလေးအတွင်းမှာ သန္ဓေတည်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အလွန်သေချာလွန်း လှပါသည်။

ကျွန်မမြို့ကလေးဆီရောက်တော့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ချင် သော မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းစာရင်းထဲတွင် ချင်းမိုင်လည်း ပါဝင်လေသည်။ ကျွန်မကလူငယ်(ကလေး) တွေကို တလေးတစား ဆက်ဆံတတ်သူဖြစ်ရာ "ချင်းမိုင်" ကို မလောက်လေးမလောက်စား အရွယ်လို့သဘောမထားပါ။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်တွေတုန်းကပင် အရေး ထားဆက်ဆံခဲ့ဖူးသည်။

တကယ်တော့ ချင်းမိုင်သည် ကျွန်မအိမ်သို့ မီးသွေးနှင့် ထင်းခေါင်း ပို့သည့်ကလေးမလေးပင်ဖြစ်သည်။ ထင်းခေါင်းဆို သည်က မီးသွေးဖုတ်ရန် သစ်တုံးများ မီးသွေးဖိုထဲထည့်သွင်းပြီး မီးသွေးအဖြစ် ပြောင်းလဲစဉ် ကြွင်းကျန်ရစ်သော အပိုင်းဖြစ်သည်။

ရောင်းရန်မဟုတ်ပါ

မင်းသည် မီးဆိုက်ရန်လွယ်ကူပြီး မီးသွေးရာ၌လည်း အသုံး ပြုသည်။

အိမ်မှာမီးသွေးကုန်နေလျှင် ကျွန်မက မီးသွေးဖောင်းရှင် ခေါ်မေညွန့်ကို ကျောင်းမှကလေးတစ်ယောက်နှင့် အကြောင်းကြား လိက် ရသည်။ ညနေဆိုလျှင်တော့ ချင်းမိုင်က မီးသွေးအိပ်ကြီး မနှင့်တနိုင်ရွက်၊ ချင်းမိုင်ညီမ ချိုမိုင်က ထင်းခေါင်းတောင်းကြီး မနှင့်တနိုင်ရွက်တာ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့် ရောက်လာတော့သည်။

ကျွန်မကသူတို့ကို ပို့ခငွေကြေးပေးလဲမယူ။ ထို့ကြောင့် ဆန်၊ မုန့်ပဲသရေစာနှင့် ကလေးအင်္ကျီဟောင်းတို့ကို ပေးရလေ ခဲ့သည်။ ချင်းမိုင် ကမောင်နှမထဲမှာအကြီးဆုံးဖြစ်၍ သူ့အောက် ကမောင်ညီမလေးတွေ အရွယ်စုံဆုံဖိစုံရှိသည်။ ချင်းမိုင်အိမ်ကို ရောက်လျှင် တော်ရုံနှင့်မပြန်လိုဘဲ အိမ်မှာအလှပြထားသော အရုပ်များကိုငေးသည်။ ကျွန်မကလေးတွေရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ငေး သည်။ ယုတ်စွအဆုံး ကျွန်မကျောင်းသွားလျှင် ခေါင်းမှာတပ်ဆင် လေ့ရှိသော ကလစ်လှလှ ဆံညှပ်ပုံဆန်းဖဲပွင့်ရောင်စုံတို့ကို ငေး သည်။

ချင်းမိုင်က ဒုတိယတန်းနှင့်ကျောင်းထွက်ထားသူမို့ စာကို ရေးတတ်ဖတ်တတ်ရုံ၊ တွေ့ရာမြင်ရာကို စာလုံးပေါင်းဖတ်နေသည် မှာတော့ သနားစရာပင်ကောင်းသေးတော့၏။

"ချင်းမိုင် စာသင်ချင်လား၊ စာသင်ချင်ရင် အားတဲ့အချိန် လား၊ ဆရာမစာသင်ပေးမယ်"

ကျွန်မက ဖိတ်ခေါ်ပေမယ့် ချင်းမိုင်ရောက်မလာခဲ့ ချင်း မိုင်မှာ စာသင်နိုင်လောက်သည့် အချိန်အားမရှိ။ ချင်းမိုင် အဖေက

မီးသွေးဖောင်းထဲမှာ ထင်းချောင်းစီ၊ ဖောင်းပိတ်၊ ဖောင်းမီးထိုး
ယောကျာ်းနှင့်တန်သည့် အလုပ်လုပ်၊ ချင်းမိုင်အမေက ဖောင်းရွှေ
လျှင် မီးသွေးတုံးများသယ်ထုတ်၊ ထုခွဲ၊ အိတ်သွတ်၊ ချင်းမိုင်တို့ဖောင်း
နှမတွေက ကားပေါ်အရောက်ရွက်ပို့၊ ကားနှင့် မီးသွေးအိတ်တွေထိုး
အော်ဒါမှာရာ အိမ်နှင့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ သို့ပို့ခြင်းဖြစ်သည်။

မီးသွေးဖောင်းများသည် တောင်နံရံကိုဖောက်၍ ပြုလုပ်
ထားသည်ဖြစ်ရာ တောင်နံရံပတ်လမ်းပေါ်တွင် တဲကုပ်ကြီးများ
မိုး၍ အလုပ်လုပ်ကြရလေ့ရှိသည်။ ထိုတောင်နံရံပေါ်တွင် မီးသွေး
ဖောင်းအလုံး အစိတ်ခန့်ရှိမည် ခန့်မှန်းရ၏။ ချင်းမိုင်တို့ မိသားစု
ကတော့ဖောင်းတွေနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ တဲထိုးပြီးနေသည်။
ဤမြို့မှာ မီးသွေးကိုလောင်စာ အဖြစ်အဓိကထား အသုံးပြုသည့်
မြို့ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မနှင့်ချင်းမိုင် ဆက်ဆံရေးသည် အစဉ်အမြဲ
စပ်နေသည်။ ကျွန်မက မီးသွေးကုန်ပြီ ထင်းခေါင်း ကုန်ပြီဟုသာ
အကြောင်းကြားလိုက်သည်နှင့် ချင်းမိုင်တို့ ညီအစ်မ အချိန်မရွေး
ရောက်လာလေ့ရှိသည်။

ကြာတော့လည်း သူတို့ညီအစ်မအပေါ် ကျွန်မသံယော
ဇဉ်တွယ်လာသည်။ စားသောက်စရာရှိလျှင် ချန်ထားတာမျိုး
တကူးတကခေါ် ကျွေး တာမျိုးဖြစ်လာသည်။ တစ်ခါတော့ နေ
ကျောင်းပိတ်ရက် ကျွန်မအိမ်မှာ သိုးမွှေးထိုးသင်တန်းဖွင့်သည်နှင့်
ချင်းမိုင်လည်းသွင်ချင်သည်ဖြစ်ပါရော။

သင်တန်းသူတွေက အလယ်တန်းကျောင်းသူမှ တစ်
သိုလ် ကျောင်းသူအထိ ပါသည်ဆိုတော့သူ့အရွယ် အပျို မပေါက်
တပေါက် ကလေးတွေအားကြီးမာန်တက် ထိုးနေသည်ကို တွေ့မြင်

သည်ဖြစ်ရာ ချင်းမိုင် စိတ်ပါလာသည်ထင်၏။ အလုပ်မအား
သည့်ကြားက ပင်ပြေးလာသည့် ချင်းမိုင်ကို ကျွန်မက အပ်စိုက်
ချင်စိုက် သင်ပေးရသည်။

သင်ပေးရသည်ဆိုမှ ချင်းမိုင် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို
သိရတော့သည်။ ချင်းမိုင်ကား ဒုံးဝေးလှပါ၏။ ချည်ခင်ကို လက်
သမီးကြားမှ ပတ်ကာ လက်ညှိုးနှင့်လက်မ ဖိကိုင်လျက် တစ်
ချောင်းထိုးအပ်ဖြင့် ထိုးကလော်ရသည့်အမှုကို ချင်းမိုင်တစ်
ယောက် ချွေးပေါက်ပေါက်ကျအောင် ရုန်းရရှာသည်။

သူတစ်ပါး ပေါ့ပါး လွယ်ကူသောအလုပ်ကိုချင်းမိုင်ခမျာ
တစ်ရက်လည်းမဖြစ်၊ နှစ်ရက်လည်းမဟန်၊ သုံး... လေးရက်။
အားပြီး တတ်ပြန်တော့တိုင်ထူရန်ခက်ခဲပြန်သည်။ တိုင်ထူတတ်
ပြန်တော့...။ နောက်ဆုံး အလွယ်ကူဆုံးအကွက်ကလေး ကိုပင်
သင်၍မတတ်နိုင်ဘဲ ပြေးလေတော့ရာ ကျွန်မ၏ သိုးမွှေးထိုးသင်
တန်းတွင် ထိုအကွက်သည် ချင်းမိုင်ပြေးကွက်ဟု အမည်တွင်သွား
တော့၏။

နောက်ပိုင်း ချင်းမိုင်တစ်ယောက် သိုးမွှေးထိုးရာ မရောက်
သောခဲပေမယ့် အိမ်ကိုတော့ မီးသွေးပို့မပျက်ခဲ့။ ချင်းမိုင် လက်တွေ
က သိုးမွှေးထိုး သာမဖြစ်တာ ထင်းခေါင်းတွေ စိတ်ခွဲရာမှာတော့
သက်ပေါက်စိတ်လှ၏။ ထင်းခေါင်းကို ပေါက်ဆိန်ဖြင့် ပေါက်ကာ
တစ်ခါသုံး အချောင်းငယ်ကလေးတွေ ဖွဲ့ခွဲထားသည်မှာ စိတ်ရှည်
သက်ရှည် လက်ဝင်လှပါတီ။

သည်လိုနှင့် ကျွန်မနှင့် ချင်းမိုင်မိသားစုတို့ သံယောဇဉ်
သည်မျှင် ရှည်ခဲ့ကြပါသည်။

ဆယ်ပေသာသာ အကျယ်အဝန်းရှိသော မီးသွေးဖောင်းနံ
ဘေးရှိ ချင်းမိုင်တို့အိမ်ကလေးအတွင်းမှာသူတို့မိသားစုတွေနှင့်
ဌေးရောယှက်တင် အိပ်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ညကလေးတစ်ညကတော့
ကျွန်မဘဝအတွက် မမေ့ရက်နိုင်သော ညကလေးပါပဲ။

ရပ်ကွက်ကလေးကို လောင်ကျွမ်းသောမီးသည် နာရီ
ပေါင်းများစွာကြာသည်တိုင် မငြိမ်းနိုင်သေး။ မီးလောင်သည်
အတွေ့အကြုံမရှိတာရော၊ လောင်မည်မထင်တာပါပေါင်းကာ
တကယ်လောင်တော့ ကျွန်မတို့မှာ ဘာပစ္စည်းမှ မယ်မယ်ရရ မရ
လိုက်၊ ရသမျှဖြင့် ဘယ်သွား၍ ဘာလုပ် ရမှန်းမသိခင်၊ ချင်းမိုင်
လာခေါ်၍ ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်း ဖောင်းတန်းဘေးမှ အိမ်ကလေး
ဆီပါခဲ့ရသည်။

“ဆရာမရယ် ဘယ်မှမသွားပါနဲ့ ဒီမှာပဲနေပါ။ ကျွန်မတို့နဲ့
မရှိ အတူ ရှိအတူပေါ့”

ချင်းမိုင်အမေ ဒေါ်ပေါစိန်ခေါ်လို့ အိမ်လိုက်ခဲ့ရပေမယ့်
ရွှေရေးကို ကျွန်မ မဆုံးဖြတ်ရသေး။ ညအိပ်တော့ ကြယ်မြင်လမြင်
အိမ်ခေါင်မိုး ပေါက်တွေကို ငေးကြည့်ရင်း ထိုတစ်ညက အခြား
လူတွေအိပ်မောကျနေပေမယ့် ကျွန်မမှာ အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့။

ရုတ်ချည်းပြောင်းလဲသွားသော ဘဝပေးအခြေအနေကို
ပြန်ပြောင်းတွေးကြည့်နေမိသည်။ ယခင်က ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ယခု
မပိုင်ဆိုင်တော့။ ယခင်က ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေ ယခုဆုံးရှုံးပျောက်
ကွယ်ကုန်ပြီ။ ဟိုတုန်းက ကျွန်မတို့ မိသားစုက စားနိုင်သောက်နိုင်
ကျွန်မတို့ ပိုလျှံကျွေးမွေးသမျှ ချင်းမိုင်တို့က လက်ဝေခံ၊ ဆန်ကအစ
အဝက်အစားအဆုံး ကျွန်မတို့ပေးမှစား။ ဆင်မှဝတ်ရသည့်သူတွေ

သခုတော့ တစ်ခဏချင်း တစ်မဟုတ်ချင်း ကျွန်မနှင့် ချင်းမိုင်တို့
ဘဝတူဖြစ်သွားပြီ။ ချင်းမိုင်တို့မိသားစုမှာ ဘာမှမရှိသလို
ကျွန်မတို့မိသားစုမှာလည်း ဘာမှမရှိတော့။

သည်လိုအချိန်မှာ ကျွန်မကို ယခင်ကလိုပဲ ချစ်ခင်လေး
စားစွာ နေရာပေးဆက်... ဘာ အစိုးခံ မိသားစုအပေါ် ကျွန်မ
လေးစားတဲ့မနေနိုင်။ သူတို့၏ နှိုးသားဖြူစင်မှုကို ကမ္ဘာဦးမထိုးဘဲ
မနေနိုင်။ မိုးလင်းသည်နှင့် နိကြိန်ကြိန် ဆန်ကြမ်းထမ်းနှင့် ငါး
ငယ်သီ မီးကင်အသင့်ပြင်ကာ နံနက်စာ စီစဉ်ထားသော စေတနာ
ကို အသိအမှတ် မပြုဘဲမနေနိုင်။ တစ်လုတ်စားဖူးသော ကျေးဇူးကို
ဆပ်နေသည့် ချင်းမိုင်တို့ မိသားစုသည် စာပင်ကောင်းစွာတတ်ကြ
သူများမဟုတ်။

မိမိတို့အတွက် ဝန်ထုတ်ဝန်ပိုးမဖြစ်စေဖို့ ကျွန်မတို့မိသားစု
ကော်ဝင်းရပ် သို့ပြောင်းသည့်နေ့က သူတို့ အားလုံးစိတ်မကောင်းကြ။
မီးလောင်တုန်းက တစ်ပိုင်တစ်နိုင်သယ်ခဲ့သော ပစ္စည်းကလေးတွေ
ကော်ဝင်းအိမ်ရွှေ့တော့ ချင်းမိုင်လည်းပါလာသည်။ နေရာသစ်မှာ
ပစ္စည်း တွေလိုက်ပြီးကူညီသယ်ပိုး နေရာချပေးသည်။ ညရေး
ညတာအဖော်လိုသည်အခါ လာအိပ်ပေးသည်။

မြို့ကို မီးလောင်စဉ် မီးသွေးဖောင်းတွေမပါဘဲ ကျန်ရစ်
သဖြင့် ချင်းမိုင်တို့ အလုပ်မပျက် စားဝတ်နေရေး ပုံမှန်လည်ပတ်
နိုင်။ သည်နှစ်တွေအတွင်း ချင်းမိုင်ရော အိမ်မိုင်ပါ အနည်းငယ်
သွားကျိုင်းလာကြသည်။ သူတို့ရှင်မီးအကျီကလေးတွေ ကျပ်ကျပ်တို
တိုကလေးတွေ ဖြစ်လာသည်။ ရင်ကွဲကျောကွဲ အပေါ်အကျီ
ကလေးတွေကလည်း ဖွံ့ထွားလာသော အသားစိုင်တွေကို မဖုံးနိုင်

မမိနိုင်ဖြစ်လာသည်။ သည်တော့ မနေနိုင်သည့် ကျွန်မမှာ အံ့ပါ သည့် ဘော်လီကလေးတွေ၊ ချုပ်ပြီးသားအင်္ကျီကလေးတွေ ဝယ်ဖူး ရပြန်သည်။

သည်လိုနှင့် ရာသီစက်ဝန်းသည် ပြောင်းလဲလည်ပတ်နေ တော့ သည်။ ကံကြမ္မာရဲ့ အလှည့်အပြောင်းအရ ကျွန်မ ရန်ကုန်သို့ အလုပ် ပြောင်းရွှေ့ရတော့မည်ဆိုတော့ ချင်းမိုင်မှာ လိုက်မည်ထ ကဲကဲ ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မကလည်း ဘုရင့်နောင်ဖောင်ဖျက် ပြောင်းရသည်ဆိုတော့ ဟိုမှာ အလုပ်အကိုင် နေရေး၊ ထိုင်နေ ဘယ်လိုမှန်း မသိခင် လူပိုမခေါ်ချင်သေး။

တကယ်တော့ ကျွန်မတို့မိသားစုအတွက် အိမ်ဖော်တစ် ယောက် မလိုအပ်လှပါ။ ချင်းမိုင်ကို အိမ်ဖော်လို သဘောမထား သွေးသားရင်းချာ လိုမွေးရမည်ဖြစ်၏။ ထိုအတွက် လူတစ်ယောက် ၏တာဝန်ဆိုသည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို အစိုးရဝန်ထမ်းလစာနှင့် စဉ်း စားနေရသည်။ သည်လိုနှင့် ပြောင်းသာပြောင်းလာခဲ့သည် ရန်ကုန် သို့ ချင်းမိုင်ပါမလာခဲ့။

နောက်တော့လည်း တွေ့ကြုံဆုံကွဲ ဖြစ်မြဲလမ်းအတိုင်း ကျွန်မတို့ တစ်ကမ္ဘာစီခြားသွားကြသည်။ ရောက်ရှိနေသော နေရာ မှ ရှေ့သို့သာ တစ်စိုက်မတ်မတ် တိုးနေရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်မ အာရုံ ထဲ ချင်းမိုင်သည် တဖြည်းဖြည်း မှိုင်းဝေသိလာသည်။ မမေ့ပျောက် နိုင်ဖွယ် စွန်းထင်းသွားသော မီးလောင်ပြင် အရိပ်မည်းကြီးထဲ အမှတ်ရမှသာ ချင်းမိုင်တို့ မိသားစု ပုံရိပ်တွေပြန်ပေါ်လာရသည်။ ဒါသည်လည်း ပေါ်ချည်မြုပ်ချည်။

အကြောင်းရေစက် ပေါင်းဖက်တွေ ဆုံခြင်းကံတရားသည်

ကျွန်မ မြို့ကလေးမှ ပြောင်းရွှေ့လာသော်လည်း မြို့ကလေးနှင့် ကင်းကွာ သွားခြင်းမရှိ ပိုင်ပေါင်းများစွာအဝေးမှ ပြန်လည်ရောက် ရှိရန် အကြောင်း ဖန်လာသည်။ ကျွန်မကလည်းပြောင်းမည့်သာ ပြောင်းလာရသည် ထိုကမ်းရိုးတန်း မြို့ကလေး၏ ရေအိန္နံ၊ ငါး ပုစွန်နံ၊ မြို့သူမြို့သားတို့၏ ရင်းနှီးဖော်ရွေမှု၊ ပွင့်လင်းစွာပြော ဆိုတတ်မှုတို့အပေါ် စွဲလန်းငြိတွယ်နေခဲ့ပြီး မြို့ကြီးပြကြီးရောက် ပြန်သော်လည်း မြို့ကလေးကိုအောက်မေ့တပ်မက် လွမ်းလက်စ မပြေနိုင်။

မြင်းချည်တိုင်ဟုခေါ်သော သိမ်တော်ကြီးစေတီ ကုန်း တော်ပေါ်မှ အဝေးမြင်ကွင်း ပထော်ပထက် တောင်ညီနောင်နှင့် ပင်လယ်ပြင်ကို မျှော်ငေးကြည့်ရသည့်အရသာ၊ အနီးအနား သန္တာကျွန်းမှာ အုန်းစိမ်းရေချိုချို သောက်၊ ပင်လယ်ရေကူးခတ် ရသည့်အရသာ၊ ပုစွန်စိမ်းကော၊ ရေခူသုပ်၊ ကတ်ကြေးကိုက်စသော ဒေသစာတွေကို မက်မက် မောမော စားသောက် ရသောအရသာ၊ မြို့ကလေး နှင့်ပတ်သက်၍ ထိုတပ်မက်မှု ချင်ခြင်းတွေ မဖြတ် နိုင်သဖြင့် မြို့ကလေးသို့ ပြန်သွားခွင့်ကြုံသည်အခါ လိုလိုချင်ချင် လိုက်ပါလာရသည်။ မြို့ကိုရောက်တော့ ပြန်လည်ဆိုတွေ့ချင်သော မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေထဲတွင် ချင်းမိုင်လည်းပါသည်။

သည်လေးငါးနှစ်အတွင်း ချင်းမိုင်တစ်ယောက် ဘာတွေ များ ပြောင်းလဲနေမလဲ။ ကျွန်မနေခဲ့ဖူးသည့် ရပ်ကွက်ကလေးကို ပြတ်၍ ချောင်းကမ်းနဖူးဆီရောက်လာတော့ အခြားအရာများ မပြောင်းလဲသော်လည်း တောင်စောင်းမှာ မီးသွေးဖောင်းတွေ မရှိ တော့သည့် မြင်ကွင်းက ရင်ထဲမှာ ဟင်းလင်းမွှင့်သွားသလို ခံစား

လိုက်ရသည်။ ဖောင်းတွေကို ကျေးလက်တောရွာနှင့် ကျွန်းရွာ တွေဆီ ပြောင်းရွှေ့ ဖွင့်လှစ်စေသည်ဟု သိရ၏။ မီးသွေးဖောင်း အစိတ်သုံးဆယ်ခန့် ထိုတောင်စောင်းကို အမှီပြုပြီး အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းပြုနေသည့် ရပ်ကွက်ကလေးရဲ့ ကျန်းမာရေး ကရော ကျွန်မချင်းမိုင်တို့မိသားစုအတွက် အကြီးအကျယ် စိတ်ပူသွား သည်။

ချောင်းကလေးတောင် ကောနေပြီပါလား။ တစ်ချိန်က ထင်းလှေတွေ ချောင်းကလေးကိုအားပြုကာ ဖောင်းခြေရင်းအထိ ခုတ်ခုတ် ထိဝင်လာလျက် အလုပ်သမားတွေ ထင်းထမ်း ထင်းစီ မြင်ကွင်းကို မျက်စေ့ထဲ မြင်ယောင်လာသည်။ ရေတက်ရေကျ ချောင်းကလေးသည် တောင်ကမ်းပါးယံတွင် ဖောင်းတွေမရှိတော့ သဖြင့် မြေတွေပြိုကျတာရော အမှိုက်သရိုက်တွေ စည်းကမ်းမမှီ စွန့်ပစ်ခြင်းကပါ ရောထွေးလျက် ရေမတက် ရေမကျနိုင်ဘဲ ချောင်းကောကလေး ဖြစ်နေပေပြီ။ ချောင်းကို ဖြတ်ကူးနေသည့် ပေါင်းကူးကလေးကတော့ ယခင်အတိုင်း ငိုညည်းသံဖေး ကျွဲအိ... ကျွဲအိ... မြည်ဆဲ။

ပေါင်းကူးလေးအလွန် ချင်းမိုင်တို့ အိမ်နေရာမှာ ယခင်လို အိမ်ခြေတွေ ပြုတ်သိပ်မနေတော့။ ဘယ်ဟာ ချင်းမိုင်တို့ အိမ်ဆို သည်ကိုပင် မမှတ်မိနိုင်။ ကျွန်မ ချင်းမိုင်တို့အဖေနာမည် အဖြေ အလွှာစဉ်းစားနေမိသည်။ ချင်းမိုင်တို့ အမေကတော့ပေါ်ပေါ်စိန် ဒါကိုအခြေခံပြီး မေးမှပါပဲ။

“အလို ဆရာမပါလား။ အမိဝေး(အမေရေ) ဆရာမ လာတယ်”

သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝါးအိမ်ကလေးထဲက အသံတစ်သံ ပေါ် ထွက်လာပြီး ကျွန်မရှေ့ကို မြင့်မြင့်သွယ်သွယ် အမျိုးသမီးတစ် ယောက် ငြိမ်းခနဲ ရောက်ချလာသည်။ ကျွန်မ မျက်စေ့ကို ကျွန်မ မယုံနိုင်။

“ချင်းမိုင်လေ ဆရာမရဲ့ မမှတ်မိဘူးလား။ ဒါချင်းမိုင်အိမ် ပါ ဆရာမရဲ့၊ အခု ချင်းမိုင်အိမ်ထောင်ကျနေပြီ”

ချင်းမိုင်က ထွက်လာပြီး ငိုငိုဇတ်ဇတ်ခေါ်လို့သာပါလာ ရ။ ကျွန်မ အိပ်မက်ထဲလမ်းလျှောက်နေရသလိုပါပဲ။ ကျွန်မရှေ့မှာ မြင်နေရ သည့်ချင်းမိုင်သည် အရင်ကလို ချေးအလိမ်းလိမ်း၊ နှပ်အရွဲရွဲနှင့် ညစ်ထပ်ထပ် ချင်းမိုင်မဟုတ်တော့။ အရွယ်ရောက် ပြီး တသွေးတမွှေး တင့်တယ်လာသည့်ချင်းမိုင်ကို ကျွန်မငေးကြည့် နေမိသည်။ သည်နှစ်တွေအတွင်း ဆံပင်တွေလည်း ရှည်လာလိုက် ဘာမှ တစ်ထွေးကြီး။ မျက်လုံးစိုစို အသားလတ်လတ် ဝင်းဖန်ရှည် သွယ်သည့် အရပ်အမောင်းတွေက ချင်းမိုင် အရွယ်ရောက်ပြီဆို ဘာကို ပြနေသည်။ အင်းလေ အရွယ်ရောက်လို့ပဲ ချင်းမိုင် အိမ် ထောင်တောင်ကျနေမင့်ဟာ။

“အမေတို့က အခုစက်ဝင်းရပ်ကွက်ထဲမှာ ပြောင်းနေကြ ပြီ ဆရာမရဲ့၊ မီးလောင်ပြီး ဆရာမသွားနေဖူးတဲ့ရပ်ကွက်လေ။ အဖေလည်းဆုံး ဖောင်းတွေကလည်း မျက်မိန့် ကျလာတော့ ကြံရာ မရဖြစ်ပြီး ဟိုမှာ အိမ်ဆိုင်ကလေးဖွင့်ပြီး ရောင်းဝယ် စားသောက် နေကြတယ်။ ဆရာမ ပြောင်းသွားတော့ ကျွန်မ ပထက်ကမ်းက အအေးခန်းစက်ရုံမှာ ပုစွန် ပါကင်ထုပ်တဲ့အလုပ် သွားလုပ်လိုက် သေးတယ်။ အဲဒီမှာ အအေးခန်းဆီ ငါးလာသွင်းတဲ့ ကိုနိုင်နဲ့တွေ့

တာပါ။ အခု ချိုမိုင်နဲ့ သူ့အောက် အငယ်တစ်ယောက် ပုစွန်ပါ ကင်မှာလုပ်ဆဲပါ။ နို့ညှာနဲ့အငယ်ဆုံးတော့ အမေနဲ့အတူ ရွေးတူ ရောင်းနေပါတယ်။ ဆရာမ လာလည်တာဝမ်းသာ လိုက်တာ ထမင်းစားပြီးမှပြန်နော်။ ချင်းမိုင်သွက်သွက်ကလေး စီစဉ်လိုက် မယ်။ ဒီနေ့ ရှုပ်ခတ်တွေ့လာရောင်းလို့ ရထားတာရှိတယ်။ တင်းပေး ခြောက်တွေဖုတ် ပြီးဆီဆမ်းမယ်။ ချဉ်ပေါင်ရွက် ဟင်းချိုကလေး ချက်။ ငါးဘောင်းချေး စင်းကောထိုးပြီး ပင်လယ်စာတွေနဲ့ ဆရာမ ထမင်းမြိန်ဦးမယ်”

ချင်းမိုင် မီးဖိုထဲဝင်သွားတော့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ကျန်သည့်အခါ အိမ်ကလေးကိုလှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။ အိမ်က လေးက ဝါးကြမ်းခင်းပေမယ့် ပွတ်တိုက်ထားသဖြင့် ပယင်း ရောင်ထကာ အေးမြမှု ပေးနေသည်။ မများလှသည့် အိမ်ထောင် ပစ္စည်းတချို့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် စီစီရီရီ။ သည်လိုတော့ ချင်းမိုင် တစ်ယောက် အိမ်ရှင်မကောင်းပီသပေသားဟု တွေးနေဆဲ အိမ်ထဲ သို့ လူရွယ်လူလတ်တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ အသားညိုညို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ချိုင်းပြတ်စွပ်ကျယ်ဝတ်ထားသဖြင့် နေရောင်အောက်တွင် ချွေးတို့ဖြင့် စိုလက်နေသဖြင့် လက်မောင်း သားတွေ မြင်နေရလေသည်။

“ဟော ကိုနိုင်တောင်ပြန်လာပြီ၊ အတော်ပဲ၊ ဒါက ချင်း မိုင်ရဲ့ မေမေ ဆရာမ။ ရန်ကုန်က အခုပဲ ရောက်လာတာ။ ဒါက ချင်းမိုင်ရဲ့ ယောကျ်ား ကိုအောင်နိုင်တဲ့ ”

ကျွန်မ နည်းနည်းအံ့ဩသွားသည်။ ချင်းမိုင်က သူ့ ယောကျ်ားလုပ်သူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည့်နေရာမှာ ကျွန်မကို

ချင်းမိုင်ရဲ့မေမေ ဆရာမလို့ သုံးနှုန်းလိုက်ပုံကလေးက ထူးဆန်း နေလို့ပါ။

နှစ်များစွာ ခွဲခွာပြီး ရုတ်တရက် ပြန်လည်တွေ့ရလို့ ချင်း မိုင် အမြူးကြီး မြူးနေတာလည်းပါသည်။ ကျွန်မ ကောင်လေးကို အကဲခတ် ကြည့်နှင့် ကြည့်သည့်အခါ ထိုသူငယ်က ရှိရှိကိုးကိုးပါပဲ။

“မင်းက ဘာအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးတာလဲကွဲ့”

“ကျွန်တော် ငါးလှေ လိုက်ပါတယ် ဆရာမ”

ငါးလှေဆိုတော့ ကျွန်မ တော်တော် စိတ်ဝင်စားသွား သည်။ ကျွန်မရေးနေသည့် ပင်လယ်တံငါကိစ္စတွေနှင့် သက်ဆိုင်နေ သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဘယ်လို ငါးလှေ အမျိုးအစားလိုက်သလဲ ပြောပါဦး”

“ဝါးလတ် ကမ်းနီးပါပဲ၊ ဒီကနေ လှေနဲ့သုံးနာရီခရီး၊ မလိ ကျွန်းနားက ကော့ဒွေးတို့ အညင်းဖို အညင်းမတို့နားပေါ့”

“မင်းတို့လုပ်ငန်းစဉ်ကလေးပြောပါဦး”

“ဒီလိုပါခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့လှေမှာ အလုပ်အသမား ဆယ်ရှစ်ယောက်ပါတယ်။ ပဲနင်းတစ်ယောက် ရေရှုတစ်ယောက် ပါမယ်၊ ငါးထိနိုင်မယ့်နေရာရောက်ရင် ပိုက်ကိုစချယ်။ ပိုက်တစ် ခါချထားရင်တော့ လေးနာရီလောက် ကြာပါတယ်။ ဒါကို တစ်စူး လို့ခေါ်ပါတယ်။ ထိတဲ့ငါးတွေက ငါးဘီးဇင်၊ ငါးရွှေ၊ ငါးပါးနီ၊ ငါး မုတ်ဖြူ၊ ငါးမုတ်မည်းတွေပါပဲ။ ရတဲ့ငါးတွေကို ပင်လယ်ရေနဲ့ ဆေး ပြီး ပလတ်စတစ်ပုံးကြီးတွေထဲ ရေခဲတစ်ထပ် ငါးတစ်ထပ်ထည့် ခုပါတယ်။ လှေပေါ်မှာ ဒီလိုပုံးပြာမျိုး အလုံးတစ်ရာကနေ သုံးရာ အထိပါလေ့ရှိတယ်။

“ဒီလို လှေတစ်ခေါက်ထွက်သွားရင် ပင်လယ်ထဲမှာ ဘယ်နှစ်ရက်ကြာလဲ”

“၁၀ရက် လက်စွမ်းကုန်ပါပဲ။ ငါတန်ချိန်ပြည့်ရင် ကဲ့လှေနဲ့ ထည့်ပြီး ထိုင်းမှာလည်းရောင်းတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဒီကိုပြန်သယ်ပြီး ငါလေလံဈေးမှာလည်း ရောင်းပါတယ်။ ထွက်စဉ်းမှာ ငါသေးငါးမွှားယူလေ့မရှိပါဘူး။ အပြန် ငါတန်ချိန်လိုတဲ့အခါ ဒါမှမဟုတ် ကဲ့လှေမှာ ငါရောင်းလိုက်လို့ လှေဝန်ပေါသွားတဲ့အခါ ငါသေးငါးမွှားတွေယူပြီး ငါ့မူနံ့စက်ရုံမှာ ပြန်သွင်းပါတယ်”

“ဒီလို ငါသေးငါးမွှားတွေဖမ်းတော့ ငါမျိုးမတုန်းကုန်ဘူးလားကွဲ့”

“တရွတ်ဆွဲပိုက်နဲ့ဖမ်းမှ စိုးရိမ်ရတာပါ။ ဝိုင်းချုပ် ဖမ်းရင်တော့ ပြဿနာမရှိပါဘူး”

“မင်းတို့ကို အလုပ်သမားလစာကရော ဘယ်လိုပေးလဲ”

“ပုံနင်းကိုတော့ ပါဆင့်နဲ့ပေးပါတယ်။ ကျွမ်းကျင်တဲ့ပုံနင်းဆို ငါးပါဆင့်ပါ။ ရေရှူးကတော့လေးသောင်း၊ လှေသားက နှစ်သောင်းစီ ပေးပါတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ စုမိဆောင်းမိရှိရဲ့လား”

“ဒီလိုပါပဲဆရာမရယ်၊ ဒီမြို့က စရိတ်စကကြီးလွန်းတော့ ရရစားစားပါပဲ”

ကောဇ်လေးက ရည်ရည်မွန်မွန် သွက်သွက်လက်လက်ကလေး။ ချင်းမိုင် ကံကောင်းတယ်ဆိုရမှာပေါ့။

“ကျွန်တော်က ဒီအလုပ်ကို အခိုက်အတန့် လုပ်တာပါ။ အခြေအနေပေးတာနဲ့ သဘောင်းပိုက်ချတဲ့ဆီ လိုက်မလို့ပါ”

“အခုအလုပ်နဲ့ သဘောင်းပိုက်ချတာ ဘာကွာလို့လဲဆိုလို့”

“ကွာတယ်ဆရာမ၊ သဘောင်းပိုက်မှာကျွဲရင်း၊ ဇလုံး၊ ခြူးနိုးငါးကြီးတွေမိနိုင်တယ်။ ဒီကောင်တွေက တစ်ကီလို သုံးဆောင်ကျော်ဈေးလောက်ရတာ၊ နောက်ပြီး ဇလုံးပိုက်ထဲက ငါးဖောင်းဆံ ကောင်းကောင်း လည်းရနိုင်တယ်။ ငါးဖောင်းဆံ ဆိုတာ ဆရာမတို့အထက်က ငါးစည်ပေါင်းကိုခေါ်တာပါ။ ဒါကိုလည်း ဈေးကောင်းပေးပြီးဝယ်တယ်။ ဒီကြားထဲ ငါးမုတ်ဖြူ၊ ငါးမုတ်မည်း၊ ငါးမုတ်ကုလားလည်းဒီပိုက်ထဲ ဝင်နိုင်သေးတယ်။ ကျွဲရင်ဈေးကောင်းသလို ငါးမုတ်ကုလားကလည်း ဈေးကောင်းတယ်။ ငါးမုတ်ကတော့ ဟိုတယ်ခံကိုက် ၆၅ ကျပ်သား ရရင် ဈေးကောင်း အရဆုံး။ ဒီသက်ကြီးသွားလို့ ဟိုတယ်ပန်းကန်နဲ့ စံမကိုက်ရင် ဈေးမရတော့ပြန်ဘူး။ တစ်ကီလိုခြောက်ထောင်ကျော်ရှိတယ်”

“ဒါဆိုရင် ဒီအလုပ်က ဈေးကွက်အနေအထားအရ အသာစီးရ ထားတာပေါ့”

“ဒီလိုလည်း ပုံသေတွက်လို့မရဘူးဆရာမ၊ ပင်လယ်အလုပ်က အမှန်မရှိပါဘူး။ ရာသီအလိုက်ကိုက်ရာ လှည့်ပြောင်းလှုပ်ရတာမျိုးပါ။ ငါးတွေရဲ့စားကျက်အနေအထားနဲ့လည်းဆိုင်တယ်။ စားကျက်ရွေ့သွားတာမျိုး၊ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားပြောင်းလဲသွားတာမျိုး၊ အခြေအနေတစ်မျိုး ပြောင်းသွားတတ်တယ်။ လှေသားတွေဘက်ကလည်း သဘာဝအန္တရာယ်ကို ထားဦးစွာ ချက်ချင်းမာကြာခိုင်မှုမျိုးနဲ့ မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်လောက် သန်မာသောင့်တင်းနေပါစေ ပင်လယ်ထဲရောက်ရင် တစ်မျိုးမဟုတ်

တစ်မျိုး ဖောက်ကြတော့တာပါပဲ။ ဗိုက်အောင့်တဲ့လူ၊ ဆီးပူတဲ့လူ အမျိုးမျိုးပါပဲ။ ပဲနင်းကတာဝန်ယူပြီး ဆေးဝါးအပြည့်အစုံသယ် သွားရတယ်။ ရေအလုပ်ကို စွန့်စားပြီး မလုပ်ချင်လို့ ကုန်း ပေါ်မှာ လုပ်စားရအောင်လည်း မြို့အနေအထားက ဆရာမမြင် တဲ့အတိုင်း မြို့က တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်လောက် မီးလောင်နေတာ၊ မီးသွေးဖောင်း တွေလည်း ကျွန်းရွာတွေဆီ ရွှေ့လို့ခွင့်ပျက်ကုန်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ပင်လယ်ပဲ အားကိုးရတော့မှာပဲ။”

“ကျွန်တော် အရက်မသောက်ဘူး၊ ဖဲမရိုက်ဘူး။ ကျွန်တို့ အနီတောင်တို့ ဘာတို့ မထိုးဘူး။ ရှာလို့ရတာ ချင်းမိုင်ကို အကုန် အပ်တယ်။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ တူး မကြာခင် လူဦးရေတိုးလာတော့မှာ ဆိုတော့... ”

ကောင်လေးက စကားကိုပြောမိပြီးမှ ရှက်ရွံ့အားနာစွာ ရပ်ဆိုင်းသွားတော့ ကျွန်မ သတိမပြုမိသော ချင်းမိုင်ကိုယ်ဝန် ကိစ္စပါတစ်ပါတည်း သိသွားရတော့သည်။ အို ဟုတ်ပါရဲ့။ စုပုံပုံ ဖြစ်စပြုနေသည့် ချင်းမိုင်ဗိုက်ကလေးကို ကျွန်မ လှမ်းကြည့် တော့... ”

“ဟယ် ကိုနိုင်ကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာထဲ ဆရာမကို ရှက်စရာ”

ချင်းမိုင်မျက်နှာ ရဲရဲကလေးကိုကြည့်ပြီးမကြာမီ မိခင် လောင်း တစ်ဦးဖြစ်တော့မည့် မိန်းကလေးအတွက် ကျွန်မ တစ်စုံ တစ်ရာ ဖြည့်ဆည်းပေးလိုသည့်ဆန္ဒတွေ တဖွားဖွားပေါ် ပေါက်လာ သည်။

ထိုနေ့က ဝါးအိမ်ကလေးအတွင်းမှ ပင်လယ်စာတို့ဖြင့်

ဘန်ဆာဆင်ထားသော ထမင်းဝိုင်းကလေး၏ ရင်းနှီးချစ်ခင် မြန် သက်မှုကတော့ စာဖွဲ့ပြနိုင်တော့မည်မဟုတ်ချေ။ ခင်ရာဆွေမျိုး ခြွန်ရာဟင်းကောင်းသရုပ် ကိုပေါ်လွင်လှသည့် ချစ်ခြင်းသင်္ကေတ အမှတ်တံဆိပ်သည် နှလုံးအိမ်မှာ အကြိမ်ကြိမ် ခတ်နှိပ်ပြီးသား ဖြစ်နေတော့သည်။

ပြန်ခါနီး ကျွန်မ ချင်းမိုင်လက်ကလေးကိုဆွဲကာ သူ့အ တွက် ရည်စူးပြီးဝယ်လာသည့် မိန်းမပတ်စီဒရင်နာရီကလေးကို ပတ်ပေးလိုက်တော့ ချင်းမိုင်အပျော်ကြီးပျော်သွားသည့် မျက်နှာ ကလေးမှာ ကျွန်မတစ်သက် မမေ့ရက်နိုင်။ သူ့ယောက်ျားသူ အပေါ်အနိုင်မယူ ငိုလ်မကျအောင် ကျွန်မကိုကာဗာယူ မိတ်ဆက် ပေးလိုက်သည်နှင့်အညီ ကျွန်မဆီက တုံ့ပြန်မေတ္တာ ပစ္စည်းလက် ဆောင်အပြင် သူ့အပေါ် သမီးတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုရာ လည်းပေါ်လွင်သွားသည်ဖြစ်ရာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေ တော့သည်။

“ဆရာမ ရန်ကုန်မပြန်ခင် မြို့ထဲကဘဏ်မှာ ချင်းမိုင် နာမည်နဲ့ ငွေစုစာအုပ်ကလေးလုပ်ပေးခဲ့မယ်။ ဒီစာအုပ်ထဲက ငွေ ကတော့ ချင်းမိုင် ဗိုက်ထဲက ကလေးမွေးဖွဲ့အတွက်စရိတ်ပါ။ ချင်းမိုင် အတွက် မင်္ဂလာလက် ဖွဲ့ဆိုလည်းဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာမ သမီးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကိုကိုယ်တိုင် မတက်ရောက်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် အခုမှ အိုးမြှင့် ရတာပါ”

သူတို့နှစ်ယောက် ကျွန်မကို ထိုင်ကန်တော့ကြတော့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဖော်ပြရန်ခက်ခဲသော ကျေနပ်ကြည်နူးခြင်းတွေ ပြည့်လျှံနေခဲ့သည်။

“ဘဝဆိုတာ လေ့တစ်စင်းနဲ့တင်စားပြီးပြောရရင် အဲဒီ
 လေ့ရဲ့ ခိုင်မာတောင့်တင်းမှု၊ မှန်တိုင်းလေပြင်းဒဏ်ကို ကြံကြံခံ
 နိုင်မှု၊ လိုရာခရီးနှင့် နိုင်မှုတို့ဟာ ပဲနင်းမှာ တာဝန်အရှိဆုံးပေါ့။
 ပဲနင်းဟာ လေ့ရဲ့ပဲကိုင်ရှင်ပါ။ ပဲနင်းရဲ့ ကာယစွမ်းအား ဉာဏစွမ်း
 အားသာလျှင် လေ့တစ်စင်းရဲ့ ဦးတည်ရာ ပန်းတိုင်ကို ပို့ဆောင်
 ညွှန်ပြနိုင်လိမ့်မယ်။ ကာလကြာညောင်းလာတာနဲ့ အမျှလေ့ဟာ
 ရွက် တိုင်ကျိုးလာမယ်။ ကန်ပြင်ဆွေးလာမယ်။ စပ်ကြောင်း အက်
 လာမယ်ဆိုရင် ဒါတွေကို ပြုပြင်ဖာထေးဒေါက်တင်ဖို့လည်း ပဲနင်း
 မှာ တာဝန်ရှိသေးတယ်။ ကြမ်းတမ်းတဲ့ ခရီးရှည်ကြီးမှာ စည်းစနစ်
 ကျပြီး မှန်ကန်တဲ့ ဦးဆောင်မှုတွေနဲ့ ဘဝလှေပိုင်ရှင် ပဲနင်းသခင်
 တွေဖြစ်ကြပါစေလို့ ဆရာမဆုတောင်းပေးခဲ့ပါတယ်”

ဝင်ကစွပ်မေမေ

ကျွန်မ မြို့ထဲဘက်အပြန် ပေါင်းကူးလေးအထိ သူတို့
 လိုက်ပို့ ကြတော့ ညနေဆည်းဆာရီအောက်မှာ ကောနေသည့်
 ချောင်းကလေးရယ်... .

ပြိုနေသည့် ဖောင်းဟောင်းနေရာတွေရယ်... .

ရိုးသားပြီး သနားချစ်ကြင်ဖွယ် အစိုးခံ ကျေးလက်နေအိမ်
 ကလေးတွေရယ်... .

ချစ်ငဲ့ဖူးစ ကြင်စဦးဇနီးမောင်နှံကလေးရယ်... .

“လွမ်းဖွယ်သီကရီ”... . ပန်းချီကားတစ်ချပ်သည် ကျွန်မ
 နှလုံးသားနံရံမှာ ကမ္မည်းတင်ချိတ်ဆွဲပြီးသား ဖြစ်နေပါတော့သည်။

က်တစ်ပျက်နဲ့ မိန်းမခိုးသွားတဲ့သားကို ကျောင်းပြီးအောင်ဆက်
သားရတာ။ ကျောင်းပြီးတော့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေအားနဲ့
အလုပ်တစ်ခု မြန်မြန်ရှာပေးရတာတွေဟာ အမေတစ်ယောက်ရဲ့
မေတ္တာတွေ ပြည့်ပြည့်ဝဝအပြင် အပိုဆောင်းပေးနေတာလို့ပဲ
ကျွန်မမြင်တယ်။

ကျွန်မ ဒီအိမ်မှာ နေလာတာနှစ်တွေကြာပြီ။ ဘာကြီး
ပင်စင် မယူခင်ကတည်းကဆိုတော့ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီပေါ့။ ဘာ
ကြီး အရာရှိအရာခံဖြစ်စဉ်က ကျွန်မယောက်ျားက ဒီအိမ်မှာ ဒဂိုင်
ဘာလေ၊ ကားဂိုဒေါင်နဲ့တွဲတဲ့ အိမ်ကလေးမှာ ကျွန်မတို့လင်မယား
နှစ်ယောက်နေလာရင်း အဲဒီအိမ်ကလေးမှာ သမီးကလေး
သော်တာကို မွေးခဲ့တာပါ။ ကျွန်မကစော စောပိုင်းတုန်းက ကားဂို
ဒေါင်အိမ်ကလေးထဲမှာပဲနေပြီး မလှမ်းမကမ်းယ့်စုံ လုပ်ငန်းက
အိတ်သွတ် အိတ်ပိတ် အလုပ်တွေ အိမ်မှာယူလုပ်ပါတယ်။

သမီးလေး ငါးနှစ်အရွယ်ကျောင်းနေစအရွယ်မှာပဲ ကား
အက်ဆီးဒင့်နဲ့ ကျွန်မ ယောက်ျားဆုံးသွားတော့ ကျွန်မတို့သားအမိ
လည်း အိမ်မကြီးပေါ်ကို အလိုအလျောက် ရောက်ရတော့တာပဲ။
ဘာကြီးက ခိုးကိုးရာမဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်ကို အပြီးမွေးစား
လိုက်တဲ့ သဘောပါ။ ကြီးကြီးခင်ကလည်း နဂိုစိတ်ရင်းကောင်းတာ
မို့ ကျွန်မတို့သားအမိ အိမ်ကြီးပေါ်ရောက်လာတဲ့ ကိစ္စကို ကန့်ကွက်
စရာမရှိခဲ့ပါဘူး။ အသက်ကြီးလာလို့ အထိုင်အထ လေးပင်လာတဲ့
ကြီးကြီးခင်အဖို့ ကျွန်မလို လူတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်ရောက်လာတာ
တစ်အားပဲ မဟုတ်လား။

ကျွန်မကလည်း ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်တွေမို့ အလုပ်တွေကို

ဝင်ကစွပ်မေမေ

ကျွန်မ လူတွေကိုနားမလည်တော့ဘူး။ မိန်းမတွေရဲ့
အချစ်ဆိုတာတွေပေါ့။ အထူးသဖြင့် မူမူဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့
အချစ်ကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ ချစ်ချင်တော့လည်း
သူတို့၊ ပစ်ချင်တော့လည်းသူတို့။ ချစ်ချင်တုန်းက ကိုကိုဇော်မှာ
ကျောင်းတောင်မပြီးသေးဘူး။ ကိုတို့ကို မူမူက ခိုးပါတယ်ဆိုတာမျိုး
ပြောစမှတ်ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ကြတာ မမေ့သေးဘူး။ ကိုကိုဇော်က
ငယ်ကတည်းက ခပ်အေးအေး ခပ်နဲ့နဲ့ရယ်။

ကြီးကြီးခင်ကမွေးတဲ့ သားနှစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်
မှာ ကိုကိုဇော်က အကြီးဖြစ်ပြီး နှေးကွေးလေးဆေးသလောက်
အငယ်ကိုကိုကျော်နဲ့ မိမိမွန်က သွက်လက်ချက်ခြာလှတယ်။ သွက်
ဆို ပညာရေးရာ လူမှုရေးရာ ကြီးလာတော့ စိပွားရေးရေးကွက်
မှာပါ ဖျပ်ခနဲဖျပ်ခနဲ သွက်သွက်လက်လက် လှုပ်ရှားနေကြတာပါ။
ါကြောင့် ကြီးကြီးခင်က သူ့သားကြီးကို စိတ်မချဘူး။ ကျောင်းတစ်

မခိုမကပ်ဘဲ စေတနာထားပြီးလုပ်တယ်။ ဒီအရိပ်ဟာ ကျွန်မတို့ သားအမိ တစ်သက်လုံး ခိုရမယ်အရိပ်ဆိုတာနားလည်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီအိမ်ကြီးပေါ် ရောက်ပြီးမှ ကိုကိုလော် မိန်းမခိုးတယ်။ ကြီးကြီးခင်တို့က ပြန်သိမ်းတယ်။ ကျောင်းပြန်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ကိုကိုလော်အလုပ်ရပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် မုခ်ကိုပြောင်းသွား ကြတယ်။

ကိုကိုလော်ခိုးလိုက်တဲ့ မိန်းမမူမူသွင် ဆိုတာက အရပ်နိမ့် နိမ့် အသားဖြူဖြူ ရုပ်ရည်အချောစားကြီး မဟုတ်ပေမယ့် ကြည့် ပျော်ရွှေပျော် အနေအထားမျိုးမို့ အရပ်ရှည်ရှည် အသားလတ်လတ် ကိုကိုလော်နဲ့ သိပ်အကွာဟကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ ကြီးကြီးခင်ရော ဘာကြီးပါ နဂိုစိတ်ထားဖြူ စင်သူတွေမို့ မလိုချင်လိုချင် ရလိုက်တဲ့ ချွေးမလေးအပေါ် ကောင်းသည်ဆိုးသည် တစ်ခွန်းမှ မပြောရှာပါ ဘူး။ ကိုယ့်သားကိုယ် နှမော့တယ်ဆို တဲ့အရိပ်အယောင်တောင် မပြကြဘူး။

ဒါပေမယ့် . . . အပြင်မှာစီးပွားထွက်လုပ်ရင်း ကိုယ်ပိုင် တိုက်ခန်းနဲ့ ကားထည်လဲစီးနေတဲ့ ကိုကိုကျော်က မူမူကို အရော မဝင်လှဘူး။ သူ့အစ်ကိုရဲ့ ရွေးချယ်မှုကို ဖွင့်ထုတ်မဝေဖန်ပေမယ့် ကွယ်ရာမှာ နှာခေါင်းရှုံ့လေ့ရှိတဲ့ လူစားပါ။ ဘာကို အလိုမကျတာ လဲ။ မူမူရဲ့ ရုပ်ရည်ကိုလား။ ပညာအရည် အချင်းနည်းပါးနေခြင်း ကိုလား ကျွန်မဘာကိုမှ အကဲမရလှဘူး။ ခပ်ကင်းကင်း ခပ်ကွာကွာ နေတာ တော့အမှန်ပဲ။

အငယ်ဆုံးသမီး မိမိမွန်ကတော့ ဒီအိမ်မှာ ပညာအတော် ဆုံး အင်ဂျင်နီယာမကြီး။ အခုခေတ်လိုဆောက်လုပ်ရေးတွေ အလုပ်

ဖြစ်တဲ့ ခေတ်မှာ မိမိမွန်ဟာ အလုပ်လည်းရ။ ငွေလည်းဝင်တဲ့ အိမ်ကိုရှေ့ဆောင် နေသူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ မိမိမွန် ကလည်း ဗုဒ္ဓအပေါ်မှန်တန်းပါပဲ။ မိန်းမချင်းဆိုတော့ သိတယ် မဟုတ်လား။ ယောင်းမဆိုတဲ့ အမြင်လေးက လည်းရှိတော့ ဒွေးရောယှတ်တင် မနေဘူး။ မိမိမွန်နဲ့ ဗုဒ္ဓယှဉ်လိုက်ရင် ရုပ်ရည်အရရော ပညာအရည် အချင်းအရပါ ကွာချင်တိုင်းကွာနေတာတော့ အမှန်ပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာကြီးနဲ့ ကြီးကြီးခင်ဟာ သမာသမတ် ကျွဲစွာ အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ပြဿနာကြီးငယ် မပေါ်ပေါက်ခဲ့ဘူး။

နောက်တစ်ချက်က မူမူဟာဒီအိမ်မှာ ဧည့်သွားဧည့်လာ နေတာများတာလည်း ပါမှာပါ။ ကိုကိုလော်အလုပ်ရတော့ ယောက်ျားအလုပ်ရှိရာ လိုက်နေလိုက်တော့ သူ့အဖို့မြင့်တာတွေ နိမ့်တာတွေ သိမ်ငယ်တာတွေ သိပ်မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ကျွန်မက လား . . . အင်း . . . ကျွန်မကတော့ ကိုကိုလော်မျက်နှာ၊ ကြီးကြီး ခင်တို့ မျက်နှာနဲ့ သိပ်ရှိရှိကျိုးကျိုးကြီး မဟုတ်တောင် လေးလေး စားစား ဆက်ဆံရတာပေါ့။ ကျွန်မဆိုတဲ့အရိပ်မှာ သူ့ဟာ ပင်စည် ကြီး မဟုတ်ပေမယ့် အကိုင်အခက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ လက်ခံပါတယ်။

သူတို့လင်မယား မုခ်ပြောင်းပြီး မကြာဘူး။ သားဦးလေး ဖိုးဂျွန်ကို မွေးပါရော၊ သားဦးလေးက အဖေရော အမေပါ နှစ် ယောက်ပေါင်းရုပ်နဲ့ ချောလိုက်တာမှ၊ မြင်တဲ့သူတွေက ဒီကလေး ဘယ်သူကလေးလဲ၊ ဘယ်သူက မွေးတာလဲစသည်ဖြင့် ထုတ်ဖော် မေးကြရတဲ့အထိပါပဲ။ ဖိုးဂျွန်လေး တောက်တီးတောက်တက် ပြေး တဲ့အရွယ်ရောက်လာတော့ သူတို့ခဏလာလည်ရင်း ကလေးကို

အပြီးထားသွားကြတော့တယ်။ ဒီက အဘိုးအဘွားတွေ မြေးဦးဆိုပြီး သည်းတာတုန်တာလည်း ပါတာပေါ့။ ကလေးဆိုတာ လက်သာ ရာကြိုက်စမြဲကိုး။

ကျွန်မကလည်း ဖိုးဂျွန်လေးကို ချစ်တယ်။ သူ့ကရိကထထို ခံချင်တယ်။ ကျွန်မ သမီးသော်တာက လက်လွတ်နေပြီလေး ခြောက်တန်းကျောင်းသူကြီးတောင် ဖြစ်နေမင့်ဟာ။ ဒီတော့ ဖိုးဂျွန် ကို ကျွေးမွေးသုတ်သင်ထိန်းကျောင်းဖို့ ကျွန်မအဆင်သင့် ဖြစ်နေ တော့တာပေါ့။ တကယ်ဆိုဒီအရွယ်ကလေးက ထိန်းရအခက်ဆုံးပါ။ ကျွေးမွေးတာရော၊ သုတ်သင်တာရော၊ ထိန်းကျောင်းတာရော နေ့စဉ်တွေရင် တကယ်မ လွယ်တဲ့ အလုပ်၊ ဒီအိမ်မှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖို့ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ဆိုလို့ ကျွန်မတစ်ယောက်ပဲရှိတာမို့ ကျွန်မပဲ ထာဘီတိုတိုဝတ်ပြီး ဖိုးဂျွန်နဲ့ လုံးရတော့တာပေါ့။

ဖိုးဂျွန်ကလည်း ကျွန်မကို 'ခေးယု... ခေးယု' နဲ့ စွဲနေတော့ တာပဲ။ ဒီလိုပါ။ ကျွန်မနာမည်ကအေးနုတဲ့။ ကြီးကြီးခင်နဲ့ ဘာကြီးကလွဲရင် ကျန်သူတွေက မအေးနုခေါ်ကြတာပါ။ ဖိုးဂျွန် စကားတတ်လာ တော့ ကျွန်မနာမည် အလိုလိုခေးယု ဖြစ်သွား ပါရော

'ခေးယု... မံမံ' ဆိုရင်သူ ထမင်းစားချင်တယ်ပြောတာ
'ခေးယု... ပုံပုံအိပ်' ဆိုရင်သူ အိပ်ချင်တယ်ပြောတာ
'ခေးယု... လူးလူးလုပ်' ဆိုရင်သူ ရေချိုးချင်တယ် ပြောတာ

ကျွန်မလည်း ဖိုးဂျွန်ရဲ့ခေးယု ခေါ်သံကြားမှာ အရည်ဖျော် နေတော့တာပေါ့။ ကျွန်မတောင်သည်လောက်ဆို အဘိုးအဘွား

ဦးလေး အဒေါ်တွေ ဘယ်လိုနေမလဲ။ အိမ်ခွဲနေတဲ့ လူပျိုကြီး ကိုကို ကျော်လာရင် မုန့်ပဲသွားရေစာ၊ ကစားစရာတစ်ခုခုပါပြု၊ မိမိမုန့် အလုပ်က ပြန်လာရင် တော့ကလေးကို ချိပိုးနမ်းရှုံ့ပြီးမှ သူ့မှာ အဝတ်အစားလဲ အနားယူနိုင်တော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဖိုးဂျွန်လေး မူကြိုတက်ဖို့ အချိန်ရောက်လာတယ်။ ကျွန်မလေ ကလေးကို သနားလိုက်တာ။ ကလေးက မူကြိုမနေ ချင်လှဘူး။ ကျောင်းထားတဲ့အရွယ်ရောက်မှ ကျောင်းတန်းအပ် လိုက်ပြီးရော၊ အဲဒါ မရဘူးတဲ့။ တစ်အိမ်လုံးက တစ်ဖက်၊ ကျွန်မက တစ်ဖက်ပေါ့။ မူကြိုကား ပေါ်ငိုပြီးပါသွားတဲ့ ဖိုးဂျွန်လေးကို ငေးကြည့်ပြီး ကျွန်မ ရင်ဘတ်တွေ နာကျင်လိုက်တာ။ ဘယ်လိုပြော ရမှန်းတောင် မသိဘူး။ ကျွန်မသမီးသော် တာတုန်းက ဘာမူကြိုမှ မထားပေါင်၊ အသက်ပြည့်တော့ကျောင်းအပ် လိုက်တာ စာလည်း လိုက်နိုင်သားပဲ၊ တစ်နှစ်တစ်တန်းကိုအောင်လို့။ 'ခု များတော့ ခေးယုလာပါ ခေးယု လာပါ' အော်ပြီးပါသွားတဲ့ ဖိုးဂျွန်လေးရဲ့ အသံကိုကျွန်မ မခံစားနိုင်ဘူး။ အဲဒီမူကြိုမှာ ဒီအရွယ်ကလေးကို ဘာတွေ သင်ပေးမှာမို့လဲ၊ အိမ်မှာပဲ တစ်အိမ်လုံးစာတွေ ဒီလောက် ဘတ်ထားကြတာ သင်ပေးပါတော့လားဆိုတော့ မိမိမုန့်က 'ဪ မအေးနုနယ်၊ မတူဘူးလေ၊ မူကြိုထားတယ်ဆိုတာစာတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး။ ဉာဏ်စွမ်းအားတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး။ ကာယစွမ်း အား။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး၊ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်၊ တီထွင်ကြံဆမှု ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အသွေးကို ဒီအရွယ်ကတည်းက ပွတ်တိုက်ပွေးမြှူရမှာလေ။ အနည်းဆုံး အများနဲ့ စုပေါင်းနေထိုင်တဲ့ အလေ့အကျင့်ရလာရင်ကျောင်းအပ်တဲ့အခါ အခက်အခဲမရှိတော့

ဘူးပေါ်

သူတို့ပြောနေတာတွေ သိပ်သဘောမကျလှပေမယ့် ဘယ်
 တတ်နိုင်ပါ့မလဲနော်။ သူတို့က ကိုယ့်ထက်မျက်စိကြီးနားကြီးတွေ
 ဝဲဟာ၊ ညနေမကြိုကားဆိုက်လို့ ကလေးပြန်ရောက်လာရင်တော့
 ကလေးက ကျွန်မရင်ခွင်ထဲက မထွက်တော့ဘူး။ သေးယုမှာ အလုပ်
 တွေရှိသေးတယ်ကလေးရဲ့ဆို ဟင့်အင်းပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ဖိုးဂျွန်လေးမူ
 ကြိုမှာ နေသားကျလာတယ်။ တီပို့မှာ ချစ်စရာအရွယ် ကလေးငယ်
 ကဏ္ဍမှာ ဖိုးဂျွန်တို့ရဲ့ တာမွေမူကြို ကဝင်ပြိုင်တော့မှ အလကား
 ကလေးကို ဒုက္ခပေးကြတယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်မစိတ်ထဲက အစွဲကျွတ်သွား
 တော့တယ်။ တီပို့ရွှေမှာလေ ကျွန်မမှာ လက်ခတ်တွေတီးလိုက်
 ရတာ အမော၊ တီပို့ဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ ပန်းချီလေးတွေဆွဲနေတာ
 ဘောလုံးလေးတွေ ကောက်နေတာ အင်္ဂလိပ်စာလုံး ကတ်ပြားလေး
 တွေထောင်နေတာ ကျွန်မသားလေးဖိုးဂျွန်တဲ့လား။ သွက်လက်
 လိုက်၊ ချက်ခြာလိုက်တာ သူကလေးလှုပ်သလောက် ကျွန်မမှာ
 လိုက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားလိုက်ရတာလေ။ အရွယ်နဲ့မမျှ ကင်ဒီ
 တော်နေတဲ့ ကလေးကိုကြည့်ပြီး မူကြိုထားရခြင်း အင်ဒိုးတွေကို
 ကျွန်မ လက်ခံတတ်လာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဖိုးဂျွန်လေး ကျောင်းအပ်တဲ့နှစ်မှာ သူတို့ လင်မ
 ယား တစ်ခေါက်ပြန်လာကြတယ်။ ဟော့တော် . . . မူမူလက်ထဲမှာ
 သုံးလစာရွယ် ကလေးပေါက်စလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘုရားရေ ဘယ်
 အချိန်ကများ မွေးလိုက်ပါလိမ့်။ ကိုကိုဇော်နယ် ဒီကိစ္စ စာတောင်
 ရေးဖော်မရဘူး။ ကြီးကြီးခင်ကတော့ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်နဲ့
 သူသားကိုအူနေတယ်။ ဖိုးဂျွန်က ကျွန်မပေါင်ပေါ်ကနေ သူ့အမေ

ကိုခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်နေတယ်။ ဟိုကလေးပေါက် စလေးကိုလည်း
 သူ့မှာ ထူးဆန်းပြီး

'သား အဲဒါ သားရဲ့ မေမေလေ မေမေမူလို့ ခေါ်လိုက်'
 ကျွန်မက ဖိုးဂျွန်လေးကိုတိုက်တွန်းပေမယ့် ကလေးက
 ခေါင်းကိုရမ်းပြီး ကျွန်မထဘီစကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆွဲထား
 လိုက်တာ သူ့အမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးပြီး

'သားက ရွတ်တရက် စိမ်းနေသေးလို့ပါ။ အနေကြာသွား
 ရင် ခင်သွားလိမ့်မယ်'

မူမူကတော့ သားသူ့အပေါ် မခင်မမင်ဖြစ်နေတာ သိပ်ပြီး
 နက်နက်နဲနဲ ခံစားရပုံပေါ်ဘူး။ အငယ်လေးက ငယ်သေးတော့
 အာရုံက အငယ်ပေါ် ရှုပြုနေတာလည်းပါမှာပေါ့။ မကြာပါဘူး။
 ဘစ်ပတ်လောက်နေတော့ သားဟာ သူ့အဖေကိုကိုဇော်နဲ့ အဖွဲ့ကျ
 သွားတော့တယ်။ ဒီအရွယ်က အဖေခင်တဲ့ အရွယ်လေ၊ အဖေနဲ့
 လမ်းလျှောက်၊ အဖေနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၊ အဖေနဲ့ ဟက်ပီး
 ဝေါလ်သွားဆိုတော့ အဖေစွဲသွားတာပေါ့။ ကျွန်မ မနာလို့မရှိ
 ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ။

ဒီမှာ နှစ်လနေပြီး ပြန်ကြမယ်လုပ်တော့ ကိုကိုဇော်က
 ရာထူးတိုးနဲ့ ပြောင်းရမှာတဲ့။ အော်ဒါထွက်တော့ မြစ်ကြီးနားကို
 ဆိုလား။ အဲဒီမှာ အငယ်မလေးအတွက်အားလုံး သည်းသည်းလှုပ်
 လာကြပြန်တယ်။ မြစ်ကြီးနားက ရာသီဥတုပြင်းတယ်၊ ကလေး
 သေးသေးလေးနဲ့ မဖြစ်ဘူး။ အငယ်လေးဖူးဖူးကိုပါထားခဲ့၊ အဘိုး
 အဘွားက ဖြစ်ပါရော။

ထားခဲ့ဆို ဘယ်သူရှိမလဲ ဒီက မိအေးနုပေါ့နော်။ ကျွန်မ

သမီးကလည်း ဆယ်တန်းတောင်အောင်ထားပြီဆိုတော့ အိမ်မှာ ပြန်ကူနိုင်နေပြီ။ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့အထိ ကျောင်းထားပေးတဲ့ ကျေးဇူးတွေကလည်း ဆပ်လို့ကုန်ပါဦးမလား။ အခုဆို သမီးက အဝေးသင်တစ်ဖက်နဲ့ အိမ်မှု ကိစ္စတွေ လုပ်ကူနေပြီ။ ဒီကြားထဲ မိမိဖွန် ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး အိမ်ခွဲဆင်း သွားတယ်။ တစ်ခါတလေမှ ကားလေးနဲ့ ရောက်လာတတ်တယ်။ အိမ်မှာလူတစ်ယောက်လျော့သွားပြီး ကလေးပေါက်စကလေး တစ် ယောက်တိုးလာတယ်။ ဒါပဲကွာတာပါ။

ကျွန်မကလည်း ကလေးဆိုလာခဲ့ ဟင့်အင်းမရှိဘူး။ ကိုကို ဇော်က မွေးမွေး၊ မိမိဖွန်ကမွေးမွေး၊ ဒီအိမ်မှာ လာထားရင် အား လုံးကျွန်မ ကလေးပေါ့။ ကျွန်မ ဒုတိယအကြိမ် ထဘီကိုတိုတိုပြင် ဝတ်လိုက်မိတယ်။

ဖိုးဂျွန်တုန်းက အခါလည်ကျော်မှ ဒီအိမ်ကို ရောက်လာ တာပါ။ အခု ဇူးဇူးလေးက လေးလထဲမှာ ဆိုတော့ ပိုအလုပ်ရှုပ်တာ ပေါ့။ နို့ဘူး ကိစ္စ ပိုလာတာလေ။ ကလေးက နို့ဘူးတိုက်တော့မယ်ဆို နို့မုန့်အမျိုးအစားကောင်းမှ၊ ဘူးတွေခွက်တွေ ပြုတ်ပြီးသားဖြစ်မှ ရေကျက်အေးတွေ အမြဲအဆင်သင့်ဖြစ်မှ၊ အဲဒီ ကရိကထတွေ ပိုလာတယ်။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးဖြစ်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် နို့ဘူး တိုက်လို့လား မသိဘူး။ သမီးလေးက ဖိုးဂျွန်လိုမဟုတ် နည်းနည်း ချွေးချာတယ်။ သွားငုတ်တုတ် လူငုတ်တုတ် ဖြစ်တော့ ကလေးရဲ့ ချပ်ရည်ပိပြင်လာတဲ့အခါ သူလည်းဖိုးဂျွန်လို မိန်းမချောလေးဆိုတာ တွေ့လာရတယ်။ မကြာခဏ ဝမ်းသွား၊ ဖျားနာလို့ဆေးခန်းပို့ရ နေမှအိပ်ညမအိပ် ပုခက်လွှဲရတဲ့ ဒုက္ခတွေပိုလာပေမယ့် ကျွန်မ

ဖိုးဂျွန်ထက် မလျော့တဲ့မေတ္တာနဲ့ ဇူးဇူးလေးကို ချစ်ပါတယ်။ အစပထမ ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်နေတဲ့ ဖိုးဂျွန်လေးဟာလည်း အနေကြာလာတော့ သွေးက စကားပြောလာတယ်ထင်ရဲ့၊ ညီမ လေး ညီမလေးနဲ့ ဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။ ဇူးဇူးလေး စကားတက် တော့လည်း ခေးယုမှ ခေးယုပဲလေ။ ဖိုးဂျွန်တုန်းက ညအိပ်ရင် သူတိုးတိုးကြီးဘွားဘွားကြီးတို့နဲ့ အိပ်တယ်။ အရွယ်ကလည်း သိတတ်နေတော့ ညရေးညတာ ကိစ္စသိပ်မရှိလို့ အဆင်ပြေလှ တယ်။ ဇူးဇူးလေးက သိပ်ငယ်တော့ လူကြီးတွေနဲ့ မသင့်ဘူးဆိုပြီး ကျွန်မပဲ ခေါ်သိပ်ရတာပေါ့။ ငယ်ကတည်းက ပုခက်နဲ့ အိပ်ကျင့် လုပ်ထားတော့ ကလေးဟာပုခက်မဟုတ်ရင် မအိပ်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်မမှာ ဘူးဖျော်လိုက် ပုခက်လွှဲလိုက်နဲ့ မိုးစင်စင်လင်း လင်းတော့ တာပါ။ ကျွန်မနို့ကို မတိုက်ရုံတမယ် မွေးလာရတာဆိုတော့ ဇူးဇူးဟာလည်း တစ်အိမ်လုံးရဲ့ အသည်းကျော် ကျွန်မရဲ့အသည်း ကျော် ဖြစ်လာရတာပါပဲ။

'ခေးယု တုံတုံလွဲ' ဆိုရင် သူအိပ်ဖို့ ပုခက်လွှဲခိုင်းတာ
'ခေးယု လယ်လယ်သွား' ဆိုရင် သူကို အပြင်ခေါ်ထုတ်

ခိုင်းတာ . .

'ခေးယု ခါးခါးလိမ်း' ဆိုရင်သူ့ကို သနပ်ခါးလှလှလိမ်း

ခိုင်းတာ . .

ကလေးနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြိုက်ချင်းစရိုက်ချင်း မတူဘူး။ ယောက်ျားလေးက ယောက်ျား ခရိုက်ပြု၊ မိန်းကလေးက မိန်းကလေး စရိုက်ပြုပြီး ကျွန်မမှာ ပညာ သတ္တ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးရနေတော့တာပဲ။

လူလူလေးဟာ ချူခြာပေမယ့် တခဏလေးကြီးပြင်း လာ တယ်လို့ထင်ရတယ်။ ဖိုးဂျွန်ငယ်ငယ်ကတတ်ပါတယ် ထင်ထားတာ သူကျတော့ လက်ဖျားခါနေရပါရော၊ ဖိုးဂျွန်တုန်းက သေနတ် တွေ စက်ရုပ်တွေနဲ့ ကစားသလောက်။ လူလူအလှည့်မှာ မိန်းကလေးပီပီ အိုးပုတ်နဲ့ ကစားတော့တာပေါ့။ ကျွန်မ မီးဖိုထဲ အလုပ်ရှုတ်တဲ့ အနားမှာထမင်းအိုး ဟင်းအိုးတမ်း ကစားနေတဲ့ သမီးလေးကို အလိုလိုက်ပြီး ကျွန်မလည်း ကလေးပြန်ဖြစ်လို့။

‘ခေးယု စား စား’ ဆိုရင်စားတဲ့ဟန်လုပ်ပြရ။

‘ခေးယု သောက် သောက်’ ဆိုရင်သောက်တဲ့ဟန်လုပ်ပြရ။ သူ့အရုပ်မလေးကို ပုခက်ထဲထည့်ပြီး ကျွန်မသူ့ကို ဆိုသိပ်နေကျ သီချင်းကလေးနဲ့ ကလေးလွဲ သိပ်ကစားနေတဲ့ ဟန် ကလေးကိုတော့ ကျွန်မချစ်လို့ မဆုံးဘူး။ မိန်းကလေးဆိုတာ မိခင် ဇာတိက ငယ်ငယ်ကတည်းက ပြတာနော်။ တစ်ခါတလေများ ကျွန်မသမီးသော်တာက စကားနာထိုးလေသေးရဲ့။

‘မေမေတို့များ သမီးငယ်ငယ်က ဒီလောက်တောင် ချစ်ခဲ့ ရဲ့လား မသိဘူး။ သူ့ဝမ်းမနာ သားသမီးတွေကျတော့’

အင်း . . . ဟုတ်လည်းဟုတ်ပါရဲ့။ သမီးငယ်ငယ်က စီးပွားရေး ကလည်း မပြေလည်၊ ငွေလည်းတစ်ဖက်ရှာရဆိုတော့ ဒီလောက်မှ ဂရုစိုက်မိခဲ့ရဲ့လား မသိဘူး။ အခုတော့ စားဖို့ နေထိုင်ဖို့ မပူပင်ရတဲ့ ဘဝမှာ ဒီအလုပ်တွေကို ဖိဖိစီးစီး လုပ်နိုင်တော့ အာရုံ တွေ ပိုကျတာနေမှာပါ။

‘ဒီလို မပြောပါနဲ့ သမီးရယ်အမေဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီး ကိုမချစ်တဲ့အမေ မရှိဘူး။ သမီးကိုဝမ်းနဲ့ လွယ်ပြီးမွေးထားရတာ

ချစ် ရှိမလား။ ဒါလေးတွေကို ပိုရတာက ဘိုးဘိုးကြီးတို့ ဘွားဘွား ကြီးတို့ ကျေးဇူးဆပ်နေတာလေ။ ဒီအရိပ်ဟာ မေမေနဲ့သမီးအ ဘွက်အေးမြတယ်၊ လုံခြုံတယ်။ ဒီအရိပ်ခိုခွင့်မရရင် တွေးတောင်မ တွေးဝံ့ဘူး။ ဝတ္တရား ကျေပွန်ရာကနေ မေတ္တာစေတနာက အလိုလို ခေါက်ဖွားလာတာ လေ။ ဒီကလေးတွေလည်း သမီးရဲ့ မောင်လေး ညီမလေးတွေပဲပေါ့’

သမီးက ပြောမယ့်သာ ပြောတာပါ။ ဒီကလေးတွေကို သူ့မှာ ချစ်လိုက်တာတုန်လို့။ အမေကို နဲ့ဆိုးဆိုးပြီး သွေးတိုးစမ်း ချင်တာနေမှာပါ။ သူ့အမေ ပင်ပန်းနေတာကိုလည်း မရှုစိမ့်တာ လည်း ပါမှာပေါ့။ သမီးက သိတတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်လာတော့ အမေရဲ့ အခန်းကဏ္ဍနဲ့ လုပ်ရပ်အပေါ် နားလည်စပြုလာတယ် ဆင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သမီးဟာ ကျွန်မရဲ့ အလုပ်တွေကိုတော့ ထင်သ လောက် မကူညီနိုင်ဘူး။ သူလည်း သူ့ရဲ့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေပြန်ပါရော။

ဒီလိုနဲ့ လူလူလေး မူကြိုနေတဲ့အရွယ် ရောက်လာတယ်။ ကျွန်မလည်း ရှေ့ကအတွေ့အကြုံအရ ရင်ဘတ်နာကျင်ဖို့ အဆင် သင့်ပြင် ထားရတာပေါ့။ ဖိုးဂျွန်တုန်းက ကျွန်မ အကြီးအကျယ်ခံ ထားရပြီးပြီလေ။ ဟော့တော် မူကြိုကျောင်းသွားမယ်ဆိုတဲ့နေ့က နူးလူးက မငိုဘူးရှင်။ မူကြိုဝတ်စုံကို သူ့မှာ သဘောတွေကျလို့ သနပ်ခါးညီညီကလေးပေါ်မှာ သစ်ရွက်ပုံ ပါးကွက်ကလေး ကွက် ပေးလိုက်တော့ မှန်ထဲမှာ သူ့မျက်နှာ သူကြည့်ပြီး လက်ခုပ်လက် ဝါးတွေ တီးလို့။ ကျောင်းကားပေါ်တင်ပေးလိုက်တော့ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်ကြည်ကြည်သာသာပဲ ‘ခေးယု တာ့တာတဲ့’။ ဪ ကျွန်မမှာ

ဘုံကြာပြီးငေးကျန်ခဲ့တယ်။ နာကျင်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားတဲ့ ရင်
ဘတ်လည်း အလကားဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။

ဇူးဇူးလေးဟာ မူကြိုမှာလည်း တတ်မြန်လိုက်တာ။
တစ်ခဏချင်းပါပဲ။ ကဗျာတွေ စာတွေရလာလိုက်တာ။ သူက
ကျောင်းကပြန်လာရင် ဆရာမ လုပ်ရတာအမော။ ကျွန်မက သူ
တပည့်ပေါ့။ သူက လိုက်ဆိုလို့ တိုင်ပေးတဲ့ ကဗျာတွေ ကျွန်မက
လိုက်ဆိုရတယ်။ ပြီးရင် 'ခေးယု က တော်လိုက်တာကွယ်၊ တော်တဲ့
ကလေးကို ဆရာမ ပိုချစ်မယ်' ဆို ပြီး သူ့ကျောင်းက ဆရာမတွေ
လေသံဖမ်းပြီး ကျွန်မကို ပြောသေးတာ။ တီဗွီမှာလာသမျှ ကြော်
ငြာသီချင်းတွေလည်း အလွတ်ရ၊ ကျောင်းကသင်သမျှ အဆိုအက
တွေ မှာလည်းစည်းဝါးကျကျ၊ မကြာခင် သူ့အစ်ကိုတုန်း ကလိုပဲ
ချစ်စရာအရွယ် ကလေးငယ်ကဏ္ဍမှာ ဇူးဇူးလေးရဲ့ အစွမ်းအစ
ကို တွေ့ကြရပြန်တယ်။

ဒီနှစ်တွေမှာ ဖိုးဖွန်ကို ကျောင်းကြိုပို့ရတဲ့ တာဝန်ပါပိုလာ
တော့တယ်။ အတန်းကြီးလာတာနဲ့အမျှ ကျွန်ရင်တွေ ရှုပ်လာသ
လောက် ကျွန်မမှာ မနားရတော့ဘူး။ ကျွန်မလည်း အသက်
ကလေးရလာတော့ အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ လှုပ်ရှားစတာ
များရင် မောမောလာတယ်။ အသက်လေးဆယ် သီသီစွန်းလာ
ပြီးကတည်းက သရိုးသရိဖြစ်ချင်လာတယ်။ အိမ်မှာက ဘာကြီးနဲ့
ကြီးကြီးခင်က အသက်တွေပိုကြီးလာ၊ ပိုချူချာလာတော့ သန်
သန်မာမာ ပြေးပြေးလွှားလွှား ကျွန်မတစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ ကျွန်မ
လဲလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး စိတ်ကိုတင်းထား ကျန်းမာအောင်ကြိုး
စားထားရတာလေ။

ကံကောင်းချင်တော့ ဇူးဇူးလေးကို ကျောင်းအပ်မယ့် နှစ်
မှာပဲ ကိုကိုဇော်တို့ မြစ်ကြီးနားက ပြန်ရောက်လာတယ်။ တော်ပါ
းသားရဲ့ ဘာကလေးပေါက်စကလေးမှ မပါလာလို့။ ဒီရောက်မှ
အလုပ်ကိုအပြီးထွက်ပြီး ပြန်လာကြတာသိရတယ်။ အဲဒါ ဘာကြီး
နဲ့ ကြီးကြီးခင်တို့ရဲ့ အစီအစဉ်တဲ့။ ကိုကိုဇော်ကို နိုင်ငံခြားကို လွှတ်မ
လို့တဲ့လေ။ မကြာပါဘူး။ ကိုကိုဇော်စင်္ကာပူကို ထွက်သွားတော့
တယ်။ ကျွန်မမှာတော့ ကြီးပွားတာတွေ ဘာတွေ သိပ်နားမလည်
ဘူး။ အစိုးရအလုပ်ကိုထွက်လိုက်တာ နှမေ့မဆုံးဘူး။ သုံးလ
လောက် အကြာဟိုက ငွေတွေပိုမှ ဟုတ်သားပါလားလို့ တွက်မိ
တော့တယ်။

ကိုကိုဇော် နိုင်ငံခြားထွက်တော့ မူမူက အိမ်မှာပဲ ကျန်ခဲ့ရ
တာပေါ့။ ကျွန်မမှာတော့ သူလာရင် ကလေးတွေကိစ္စ လက်လွတ်
ပြီလို့ ယူဆပြီး တစ်ဖက်ကလည်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေတော့တာ။
ဘကယ်တမ်းကျတော့ ဖိုးဖွန်ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြိုအပြင် သူ့မှာ
ဘာဝန် သိပ်မရှိလှဘူး။ အငယ်မလေးကလည်း ရုတ်တရက် သူ
အမေကို လက်မခံဘူး။ ကျွန်မမှ ကျွန်မပါပဲ။ မမြင်တာ မတွေ့
တာကြာတော့ ကလေးက အမေဆိုတာ ခင်တွယ်ရမှန်းမသိသလို
ကျွန်မကိုပဲ ကပ်တွယ်နေတော့တာပဲ။ ကျွန်မနဲ့အိပ်၊ ကျွန်မနဲ့စား၊
ကျွန်မနဲ့သွား၊ ဇူးဇူးလေး ဒီလိုဖြစ်နေတာကို ကျွန်မမှာ သူ့အမေကို
မျက်နှာပူမိသေးတယ်။ တော်ကြာနေ ကြက်တူရွေးက တော်တော်
မယ်ဘော်ကကဲကဲ ထင်သွားမှာလည်း စိုးရတယ်မဟုတ်လား။
ကျွန်မ ကအတုပဲလေ အစစ်မှမဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်သိရ
မှာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်းယဉ်ပါးပြီး ခြောက်လလောက်ကြာ တဲ့အခါ အခြေအနေက ကျွန်မတွေ့ပူထားသလို မဟုတ်ဘဲ အမေနဲ့ သမီး အသားကျလာတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်မက တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်ပြီး ကလေးရဲ့ ပြုဖွယ်ကိစ္စတွေ မူမူကိုလွဲပေးလို့ အမေနဲ့ သမီးရင်းနှီးအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့တာ ဖန်တီးရုက္ခီးနပ်တယ်ဆိုရ မှာပေါ့။ ဖိုးဂျွန်ကတော့ သိတတ်နေပြီ။ ဒါဟာ သူ့ကိုမွေးတဲ့ အမေဆို တာလက်ခံတတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်နေပြီ။ အငယ်လေးက လက်မခံ ငြင်းဆန်မှာကို စိတ်ပူတာလေ။ ဒီလို သူ့အမေနဲ့သူ့သား သမီး ရင်းနှီးပျော်ရွှင်နေတော့ မြင်ရသူကျွန်မတို့မှာ ဘာလိုသေးလဲနော် ဆိုဖွယ်ရာ မရှိပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အနေကြာလာတာနဲ့အမျှ မူမူအကျင့်စရိုက် တွေက မျက်မှောင်ကြုတ်စရာတွေ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အနီးကပ်နေ ကြည့်တော့ သူ့ဟာ ကလေးတွေအပေါ် စိတ်မရှည်သည်းမခံတဲ့ အမေဆိုတာ တွေ့လာရတယ်။ ဒီအရွယ်ကလေးတွေဟာ ဘာမှ ချေးကလူ သေးကလူ ရှိတော့တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကာလတွေကို ကျွန်မဒုက္ခခံ ဖြတ်သန်းပေးပြီးပြီလေ။ အပရိကပင်ပန်းတာ လောက်တော့ အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ ကလေးတွေ အနွံအတာကို မခံဘဲ အော်သံ၊ ငေါက်သံတွေ ဆူညံနေ တဲ့ ရက်တွေဟာ အိမ်ထဲမှာ များများလာတယ်။

အိမ်ဦးခန်းနေတဲ့ ဘဘကြီးတောင် မနေနိုင်ဘဲ 'မူမူ ကလေးတွေကို ဘာမဟုတ်ဘဲ မငေါက်ငန်းပါနဲ့ စိတ်ရှည်မှပေါ့၊ ဒီအရွယ်ရောက်အောင် ဒီအိမ်က လူတွေမွေးလာပြီးပြီ စိတ်ထား တတ်မှ မြတ်တယ်ကွဲ့' လို့ ဝင်ပြောရတဲ့အထိ ဖြစ်လာတယ်။ သူ့က

ဒီအိမ်မှာ ကလေးတွေ ကိစ္စကလွဲရင် ချက်ရေးပြုတ်ရေးလည်း ပါဝင်ရာမလိုပါဘူး။ တစ်သက်လုံး ကျွန်မပဲ ဈေးသွား၊ ကျွန်မပဲ ချက်ပြုတ်လာတာ၊ ကျွန်မလက်ရာမှာ တစ်အိမ်လုံးက ခံတွင်းတွေ အသားကျနေပြီ။ ဒီတော့ သူ့က ကလေးတွေကျောင်း သွားပြီဆို သမ်းထွက်တော့တာပဲ။ သူ့ဘာတွေလုပ်နေမှန်းမသိဘူး။

ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူမှ ဒီအလုပ်တွေ မလုပ်ဘူး။ လုပ်တာကို သည်း အားမပေးဘူး။ ဒါကြောင့် ကြီးကြီးခင်က ပြောတန်သ လောက်ပြောပါရဲ့။ မူမူက ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ပြန်မပြော ဘေးမထောင်လမ်း ထွက်မြဲ။ အဲဒါတွေနောက်လိုက်မြဲ။ ဒီလိုနဲ့ ကိုကိုဇော် နိုင်ငံခြားထွက်ပြီး တစ်နှစ်ခွဲလောက်အကြာ ဖိုးဂျွန်ကို ရှင်ပြု၊ ဇူးဇူးလေးကို သီလရှင်ဝတ် မယ်ဆိုပြီး အလှူကြီးအတန်းကြီး လုပ်ကြပါရော။ မောင်ရင်လောင်း မယ်သီလလောင်းတွေကို ရွှေတိဂုံ ဘုရားပို့တဲ့နေ့ကပျော်လိုက်တာလေ။ ကျွန်မမှာ မျက်ရည် တောင်ဝဲတယ်။

ကျွန်မရင်နဲ့ မလွယ်ရရုံတမယ် မွေးခဲ့ရတဲ့ ကလေးတွေရဲ့ ရှင်သန်ကြီးပြင်းမှုတွေကို အမေတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ဘတ်နဲ့ ကျွန်မ ဒီတိုဖြစ်နေတာလေ။ အပေးရောက် ကိုကိုဇော်ကိုလည်း တစ်အိမ် သားလုံး သတိရနေကြတယ်။ ဖိုးဂျွန်ကို ဆံချတော့ အဖေထေးနေတဲ့ ကလေးရဲ့ ဆံချပိတ်ဖြူကို အဘွားနဲ့အမေကကိုင်လို့၊ မကြာခင် ဖိုးဂျွန်က သက်န်းဝတ်၊ ဇူးဇူးလေးက သီလရှင် ကိုယ်ရုံတွေဝတ် သိုက်တော့ ကျွန်မမှာလေ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာကြီး။ ကကယ်ဆို ဇူးဇူး လေးက ဒီအဝတ်မျိုးဝတ်ပြီး သီလရှင်ကျောင်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ဖို့ အ သွန်ငယ်သေးတဲ့အရွယ်လေ။ ဒါပေမဲ့အဲဒီဘုန်းကြီးကျောင်းက

ဘဘကြီးနဲ့ တကာအရင်း ဆရာရင်းတွေဆိုတော့ ဘဘကြီးနဲ့ ကြီးကြီးခင်ပါ ဥပသ်ရက်ရှည် စောင့်ပြီးနေခဲ့ကြမှာဆိုတော့ တော်ဖီ သေးရဲ့။ ကျွန်မစိတ်နည်းနည်း အေးသွားတယ်။

အိမ်ကိုရောက်တော့ နောက်တစ်နေ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆွမ်းချိုင့်အတွက် ကျွန်မစေ့ကိုပြေး၊ မီးဖိုမှာ မီးခိုးတစ်လုံးလုံး ချက်ပြုတ်နေတုန်း ပြန်းဆိုအိမ်ရှေ့မှာ ကိုကိုကျော်ကား ထိုးဆိုက်သံ ကြားလိုက်တယ်။ ကျွန်မ ဧည့်ခန်းကို ထွက်လာတော့ မူမူရယ်လေး အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ တစ်နေရာသွားဖို့ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ပုံစံကြီးနဲ့ တွေ့လိုက်ရတယ်။ အနားမှာ ကိုကိုကျော်ကမျက်နှာကြီးနီလို့ တစ်ခါမှအရောမဝင်ဖူးတဲ့ မနိုးဖြစ်သူကို စကားတွေ ပြောနေလိုက်တာ

‘မမ့ စဉ်းစားပါဦး။ ဒီလိုအချိန်ကြီးမှာ ဒီလိုလုပ်သွားဖို့ ကောင်းမကောင်းဆိုတာ မေမေမေမေတို့ မျက်နှာထောက်ပါဦး။ ကိုကိုလော်မျက် နှာထောက်ပါဦး။ ကလေးတွေကို ငဲ့ပါဦး’

ဘာတွေလဲ ကျွန်မနားမလည်ဘူး။ မူမူကလည်း တစ်ခုခု ကို ဆုံးဖြတ်ပြီးသားလို့ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် မပြင်ဘူးဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ ကိုကိုကျော်က စိတ်ဆတ်သူပီပီနံရံကို လက်သီးနဲ့နှစ်ချက်ဆင့်ထိုး လိုက်တာ ကျွန်မတောင်လန့်သွားတယ်။

‘တော့ကံ! အတော်ပြောရလက်ပေါက်ကပ်ပါလား။ မလုပ် ခင်စဉ်းစား၊ လုပ်ပြီးမှတော့ပြင်လို့ မရတော့ဘူး ဆင်းပြီးပြန်တက်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ဆောရီးပဲ’

ကိုကိုကျော် တောင်းပန်နေတာလား။ ဟန့်တားနေတာ လား။ မူမူကတော့ သူလုပ်မယ့်အလုပ်ကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ

ဆက်လုပ်သွားတယ်။ အထုပ်အပိုးတွေ သယ်ချပြီး အငှားကား သွက်သွားမှ

‘မအေးနဲ့ ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ မေမေတို့ကို အကြောင်းသွားကြား၊ မေမေတို့ချွေးမ နောက် ယောက်ျားနောက်လိုက် သွားပြီလို့’

‘မြတ်စွာဘုရား . . .’

ကျွန်မ ခူးနှစ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်း ရောက်သွားတယ်။ အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ ဘဘကြီးနဲ့ ကြီးကြီးခင်ရော ဆရာလေးမစိတ္တဉာဏီလေးပါ အပြီးပြန်ခေါ်လာ ဩတယ်။ ကိုရင် အရှင်ကိတ္တိလေးကိုတော့ လောလောဆယ်ဖွင့်မ ပြောသေးဘူးဆိုပြီး ထားခဲ့တာပေါ့။ အိမ်ရောက်တော့ မစိတ္တဉာဏီ လေးကို လူဝတ်လဲပေးပြီး ကျွန်မတင်း တင်းဖက်ထားမိတယ်။

ကိုကိုကျော်က ဒေါသတွေဖောင်းဖောင်းထလို့။

‘သူ အခုလိုက်သွားတဲ့ လူကဗေဒင်ဆရာယောင်ယောင်၊ ဘိုး တော် ယောင်ယောင်လူ။ အသက်လေးဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက် နဲ့ပြီ၊ လူငယ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘာမက်ပြီးလိုက်တယ်မသိ၊ ကလေး တွေ မျက်နှာမှမထောက်၊ ဒီလူက ကျွန်တော်နေတဲ့ ရပ်ကွက်မှာ တည်းလာချဖူးလို့ သိနေတာ၊ စားနေကျကြောင်ပါ။ သူ့ကို မြမြ ခေါင်းမယ်ထင်နေသလားမသိ။’

စဉ်းစားကြည့်လေ ယောက်ျားနောက် တိတ်တိတ်လိုက် ဘာ တောင်မဟုတ်။ ဘားနေတဲ့ကြားက ခြောင်ဆင်းသွားတဲ့ မူမူ သတ္တိကို ကျွန်မအံ့ဩလို့ မဆုံးဘူး။ ကလေးက နားလည်နေပြီ။ သူ့အမေမကောင်းတာလုပ်သွားတာ သိနေပြီ။ မေမူကို ခေါ်ပေး

မေမူကိုခေါ်ပေးနဲ့ ငိုတဲ့အသံဟာ ကျွန်မအသည်းနှလုံးတွေ စပ်ခါးလှတယ်။ နောက်သုံးရက်ကြာ လူဝတ်လဲပြီး ဖိုးရွှန်ပြန်ရောက်လာတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ သူက အားလုံးကို သဘောပေါက်နိုင်တဲ့ အရွယ်လေ။ အခန်းထဲ ဟိုဟာကန် ဒီဟာခွဲလုပ်လို့ လိုက်ဆွဲရတာ အမောပါပဲ။

တော်ကြပါတော့၊ ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်သူမှ မပြောကြပါနဲ့တော့ ကလေးတွေကို သနားလှတယ်ဆိုပြီး ကျွန်မကပဲ မေတ္တာရပ်ခံလို့ အားလုံးကို ပိတ်ပင်လိုက်ရတယ်။ ရက်ကြာလာတော့ ဖိုးရွှန်က ပုံမှန်ဖြစ်ပြီး ကျောင်းကိုတက်မြဲတိုင်း တက်နိုင်ပေမယ့် ဇူးဇူးလေးကတော့ ညနေတိုင်ဆို အစာမစားဘဲ ခွေခွေနေတာ သိပ်ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာတော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့တော့ . .

‘ဇူးဇူးလေးသွင် အိမ်ကလူကြီးတစ်ယောက် လိုက်လာဖို့ ကလေးကျောင်းမှာ အတော်နေမကောင်းလို့’

ကျွန်မကျောင်းကို အပြေးအလွှား လိုက်သွားတော့ ကလေးက ဗိုက်ထဲအောင့်တယ် အောင့်တယ်အော်နေပြီ။ အောင့်တော့မှာပေါ့ အစာမစားဘဲ လွမ်းနာကျနေတာကိုး။ အိမ်ရောက်တော့ ကြီးကြီးခင်ဖုန်းဆက်ထားလို့ မိမိမွန်လည်း ရောက်နေပေမယ့် သူ့ခင်ပွန်းဆရာဝန်က တာဝန်နဲ့ နယ်ထွက်နေသတဲ့။ တိုက်ဆိုင်ပုံများ ပြောပါတယ်။

‘ဒီလက္ခဏာမျိုးက အစာအိမ် နာတာလား၊ အူအတက်ပေါက်တာလား၊ တစ်ခုခုပဲ။ ဆေးရုံတင်တာ အကောင်းဆုံး၊ မအေးနု ဘာငိုင်းနေတာလဲ၊ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေထည့်တော့ ဆေးရုံသွားကြရအောင်’

မိမိမွန် ဆုံးဖြတ်ညွှန်ကြားသံက ကျွန်မရဲ့ စိုးရိမ်စိတ်ကို အထွက်အထိပ်ဆီ တွန်းပို့သလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ အမေကိုလွမ်းသောကျနေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဝေဒနာကို ကျွန်မဘယ်ကြည့်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကလေးဟာ ဒီနှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်း ပြုဖျော့သွားပြီကိစ္စာ ပိုးဟပ်ဖြူကလေး တစ်ကောင်လို သနားစရာကောင်းလှန်းလှတယ်။ ထားနိုင်သူက ထားခဲ့ရက်ပေမယ့် ကျန်ရစ်သူတွေရဲ့ လွန်လူးဗျာပါကို မြင်စေချင်စမ်းပါရဲ့။ အဘိုးနဲ့အဘွား ကလည်း မြူးအနှစ်ကလေးတွေအတွက် သောကတွေ ပိုနေလိုက်ကြတာ၊ ဗုဒ္ဓမွှေးသွားတဲ့မီး တစ်အိမ်လုံး အလျှံငြီးငြီး တောက် လောင်လို့၊ ဒီအကြောင်းတွေ ကိုကိုလော်မသိသေးဘူး၊ ဘယ်လိုအကြောင်းကြားမလဲ၊ သိသွားရင် ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်မလဲ။

အို . . . လူကြီးတွေကို ထည့်တွက်မနေတော့ဘူး။ လူကြီးတွေက လူကြီးတရား စီရင်ကြလိမ့်မယ်။ ကလေးပဲ အရေးကြီးတာပါ။ ဒီကလေးဟာ ကျွန်မမွှေးလို့လူဖြစ်လာရတဲ့ ကလေး၊ ဖဝါးသက်နှစ်လုံး၊ ပခုံး လက်နှစ်သစ်လေးလအရွယ်ကတည်းက အအိပ်ပျက်၊ အစားပျက်ခံ မွေးလာရတဲ့ကလေး၊ အမေအသုံးမကျလို့တော့ အသက်မဆုံးစေရဘူး။ အမေဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီးကို မချစ်တဲ့ အမေမရှိဘူးဆိုတဲ့ ကျွန်မရဲ့ လက်သုံးစကားအတွက်တော့ မူမူတို့လို ခိန်းမတွေဆီမှာ အလျော်အစားဟောင်း ရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်နေတဲ့ ဖျော့တော့အားငယ် ယုန်သူးငယ် မျက်လုံးအစုံကို ကြည့်ပြီး ‘မေမူမရှိပေမယ့် ခေးယုရှိပါသေးကယ် သမီးလေးရယ်၊ ခေးယု အသက်ရှင်နေရွှေ သမီးလေးရေတိမ်နစ်စေရဘူး။ ဆေးရုံသွားဖို့ ကိုကိုကျော် ကားရောက်လာတယ်’

မိချမ်းစေ

ဆိုရင်ပဲ မိခင်ငတ်နေသူ လေးအတွက် မေတ္တာဓာတ်တွေ နှစ်ဆ
တိုးပျော်ဝင်နေတဲ့လက်နဲ့ သမီးလေးကိုပွေ့ချီဖို့ ကျွန်မလေ တတိယ
အကြိမ်ထိကို တိုတိုပြင်ဝတ်လို့ကိပ်မိပါတော့တယ်။

မိချမ်းစေ

၂၀၀၄ မတ်လ၊ ဩဂုတ် မဂ္ဂဇင်း

လွင်မော့လွမ်းရိပ်

လွင့်မျောလွမ်းရိပ်

မိမိကိုယ်ကို မိမိမညာတာစတမ်းဝန်ခံရလျှင် ကျွန်မသည် အလွန် အလွမ်းသန်သူတစ်ယောက်ဟု ဆိုရမည်။ လောကဇာတ်ခို လွမ်းစရာ အဖုံဖုံထဲတွင်တော့ အမေရွာသည် ကျွန်မအတွက် လွမ်း စရာအလွန်ကောင်းနေသည်။ ဘာတွေများ ထူးထူးခြားခြားရှိလို့ လွမ်းနေရတာလဲ မေးလာလျှင်တော့ ကျွန်မမှာဖြေစရာ အဆင် သင့်မရှိပါ။

စင်စစ် အမေရွာသည် သာမန်သူလိုငါလို ရွာတစ်ရွာမျှ သာ ဖြစ်၍ လွမ်းပန်းလွမ်းပွင့် လွမ်းပင်ဆင့်နေမိသည့်ကျွန်မပင် လွန်နေသည်လားမသိ။ ကျွန်မ ငယ်စဉ်နှလုံးသားနုနုထဲ ထိရှတို ဝင်လာသည့် အမေရွာခရီးစဉ်ကလေးကိုတော့ ကျွန်မတစ်သက် မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

အမေရွာအကြောင်းပြောတော့မည်ဆိုလျှင် အမေအ ကြောင်းကိုတော့ နည်းနည်းကလေးပြောမှ ဖြစ်ဦးမည်။

လွင့်မျောလွမ်းရိပ်

ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်က အမေပုံစံခွက်ထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ ရသည်။ အမေသည် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးပီပီ ကျွန်မတို့ကို သားသမီးလို မဆက်ဆံ။ သူ့တပည့်တွေလိုပင်ဆက်ဆံ၏။ အမေ အသံကားစူးရှကျယ်လောင်၍ သြဇာဓာတ်ပါလှ၏။ အမေစာသင် နေလျှင် အတော်ဝေးဝေးမှ ကြားနိုင်သည်။ အမေအကြည့် စူးစူး ကြီးများကတော့ ရင်ဘတ်များစွာကို ထိုးဖောက်လုမတတ်တောက် ပြောင်နေတတ်သည်။ အမေရှေ့မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို လိမ်ညှာ နှံ့ကွယ်ဖို့ကြိုးစားသူသည် အမေအကြည့် စူးစူးကြီးကြောင့် မလုံမလဲ နှင့် ဖြောင့်ချက်ပေးပြီးသား ဖြစ်သွားတတ်သည်။

ထိုအမေနှင့် ကြီးပြင်းလာရသောကျွန်မတို့သည် ခေါက်ရိုး ခကျနေသော အဝတ်ဟောင်းတစ်စလို့ အသားသေနေပေမယ့် ကျွန်မတို့၏ စိတ်ဓာတ်များမှာတော့ မွန်းကြပ်ပိတ်လှောင်မှုတွေနှင့် အစဉ်အမြဲ နှင့်နဲ့ လေးပင်တော့သည်။ သောကဘိုးတံဖြင့် ပွတ်ဆွဲ ခြင်းခံရသောကျွန်မ၏ ငယ်ဘဝသည် သီးကင်းနုနုကို လက်သည်း ဆိတ်ခံထားရသည်နှင့် တူလှ၏။ အမေသည် သူ့ရွာသို့နှစ်စဉ် ရွာ ပြန်ဖြစ်တော့သည်။

ဟော့ . . သည်နှစ်လည်း အမေရွာပြန်မည်တဲ့။ စာမေးပွဲ ကြီးပြီးသည်နှင့် အမေရွာပြန်ရန် ပြင်ဆင်သောအခါ ကျွန်မတို့ သို့အစ်မမှာ ငိုက်မြည်းနေသော ထိကရုန်းရွက်ကလေးတွေ နေ ရောင်ခြည်ကြောင့် လန်းထလာသလို ရွှင်လန်းတက်ကြွလာကြ သည်။ မတက်ကြွဘဲ ခံနိုင်ရိုး လား။ အမေက သူ့ရွာပြန်တော့မည် ဆိုမှ ကျွန်မတို့ကို အဝတ်အစားသစ် ချုပ်ပေးလေ့ရှိသည်ကိုး။ နောက်တစ်ချက်က နွေကျောင်းပိတ်ရက်မှာ နောင်နှစ်တက်ရမည့်

အတန်းသစ်အတွက် စာကြိုသင်ခြင်း၊ ခြံထဲမှာကျနေသော ကျွန်
လက်များကို တံမြက်စည်းဖြစ်အောင် လှီးသင်ခြင်း၊ သိုးမွေးထိုး
ခြင်း၊ လက်ချုပ်သင်ခြင်း၊ မိန်းကလေးတို့ တတ်အပ်သည့် ကိစ္စ
များကို အမေ့ကိုကြောက်၍ စိတ်မပါဘဲ လုပ်ရသည်နှင့်စာလွှာ
အမေ့ရွာသို့ အလည်အပတ်သွားရသည်က အနေချောင်းဦးမည်
မဟုတ်ပါလား။

“ကိုယ့်အိမ်လာရင် အစားနဲ့ ခြောက်ရတယ်၊ သူများအိမ်
သွားတော့ အဝတ်နဲ့ ခြောက်ရတယ်”

အမေ့ဆိုလိုသည်မှာ ကိုယ့်အိမ်လာသည့် ဧည့်သည်တို့
အစားကောင်းကောင်းကျွေး၊ ကိုယ်က သူများအိမ်သွားတော့ လှလှ
ပပ ဝတ်စားသွားဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ပင်။ ဇာတိရွာသို့ ပြန်ခါနီးဆို
လျှင် အမေ ဤသို့သဘောတွေ အရမ်းကောင်းကာ ပျော့ပြောင်းနေ
တတ်သည်။ သို့နှင့်အမေသည် သူ့လက်လှည့်စက်ကလေးနှင့် ကျွန်မ
တို့အတွက် ဂါဝန်ကလေးတွေ တဂျောင်းဂျောင်း ချုပ်နေတော့
သည်။

လက်လှည့်စက်ဆိုသည်မှာ ထိုခေတ်ကပင် မည်သူထံမှာမှ
မမြင်ဘူးတော့သော အလွန်ရှားပါးသည့် ပစ္စည်းအဖြစ် အမေ့မှာရှိ
နေသည်။ ခြေနင်းခုံမပါသော ထိုလက်လှည့်စက်ကလေးကို အမေ
က ခုံဝိုင်းကလေးပေါ်မှာတင်ပြီး ချုပ်ပါသည်။ ထိုင်၍ ချုပ်ရသော
စက်ကလေးကို လက်တစ်ဖက်က ဘီးတံလက်ကိုင်ကိုကိုင်ပြီး လှည့်
ကျန်လက်တစ်ဖက်က ချုပ်ကြောင်းကို ဖြည်းဖြည်းတွန်း၊ လက်နှစ်
ဖက်မှာ တာဝန်ကိုယ်စီ ခွဲလုပ်ရသဖြင့် ခြေနင်းစက်ထက်ခက်ပါ
သည်။

အမေ စက်ချုပ်ပြီးဆိုလျှင် မကြာခဏခေါ်ပြီး ဝတ်ခိုင်းလေ
နဲ့သည်။ ဝတ်ကြည့်၊ မတော်သေးလျှင် ပြန်ပြုပြင်၊ ကျယ်နေလျှင်
ကျဉ်း၊ တိုနေလျှင်ဆက်နှင့် ထိုလက်လှည့်စက်ကလေးထဲမှ ကျွန်မ
တို့အတွက် လေထီးပုံ ဂါဝန်ကလေးတွေ တစ်ထည်ပြီး တစ်ထည်
အွက်လာသည်။

အမေ့ ဇာတိရွာမှာ မော်လမြိုင်နှင့် ဘားအံကြားမှ သံလွင်
မြစ်ပေါ် မေးတင်ထားသည့် ထုံးအိုင်ရွာပင်ဖြစ်တော့သည်။ ထို
ခေတ်က ထုံးအိုင်ရွာသို့ သွားလိုလျှင် ကျွန်မတို့ နေသောမြို့မှ မုတ္တမ
သို့ ကား သို့မဟုတ် မီးရထားစီး၊ မုတ္တမရောက်လျှင်ဘားအံ၊ ရွှေဝန်း
ဘက်တက်သည့် သင်္ဘောကို စောင့်စီး၊ ခရီးက တစ်နေကုန် ခရီး
မြစ်သဖြင့် သယ်သွားရသည့် ပစ္စည်းကလည်းစုံလှ၏။ ဟိုမှာ
လေးငါး ဆယ်ရက်နေလျှင် ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားအိတ်၊ အမေ့အပိုး
တွေကို ဝေငှရန် ကျွန်မတို့ ဒေသထွက် စားသောက်ဖွယ်ရာတချို့၊
သမ်းမှူး၊ ကားသောက်ရန် ရေဘူး၊ ထမင်းချိုင့် စုံစီနဖာ စုံလှ၏။

ထိုစဉ်က မုတ္တမသို့ စီးရမည့် ရထား နံနက်ငါးနာရီ ဖြစ်သ
ဖြင့် ဝေလီဝေလင်း အချိန်ကြီး ဘူတာ ဆင်းကြရသည်။ ရထားစီး
ခရီးကတော့ ကျွန်မတို့အတွက်ဘာမှမဆန်း၊ သည်ခရီးကို အကြိမ်
ကြိမ်သွားဖူးသဖြင့် လမ်းဘေးဝဲယာရွှေခင်းတွေက ကျွန်မတို့ကိုမဆွဲ
ဆောင်နိုင်တော့။ အလင်းရောက်လာသော်လည်း အစောကြီးလာရ
သဖြင့် ကျွန်မတို့ ငိုက်မြည်းပျင်းတွဲရွာ လိုက်ပါလာကြသည်။

မုတ္တမရောက်တော့ နေအတော်မြင့်နေပြီ။ မုတ္တမဆိပ်
ကမ်းရေဘောင်ပေါ်မှာပါလာသည့် ပလတ်စတစ်စကြီးကြီးကို
ခင်းလို့ အထုပ်အပိုးတွေ စုပုံလိုက်ကြသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်

သံလွင်တစ်ဖက်ကမ်းမှာ တော့ မော်လမြိုင်မြို့ကြီးက မိုင်းညိုညို၊ ညိုစို့စို့ မြစ်ပေါ်က လေကို မနှစ်သက်ပေမယ့် စက်တပ်လေ့၊ ရွက် တပ်လေ့၊ လက်ခတ်လေ့ ကလေးတွေ ကြပ်ကဲထားသော သံလွင် ကိုတော့ ကျွန်မ စွဲမက်နေမိပြန်သည်။

အမေသည် ရေဘောင်ပေါ်မှာ သင်္ဘောစောင့်ရင်း စိတ် လိုလက်ရရှိသည့်အခါ ငယ်ဘဝကို တမ်းတမ်းတတပြောပြတတ် လေသည်။

“ဂျပန် အဆုတ်၊ အင်္ဂလိပ် အဝင် ရွာမှာ အုပ်ချုပ်ရေးပုဂ္ဂိုလ် ပြား တုန်းကပေါ့၊ သမီးတို့ အဘိုးနဲ့ ရန်ကြေးရန်စ ရှိသူတစ်စုဟာ ညကြီးမင်းကြီး အမေတို့ အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး သတ်ဖို့ပြင်တော့ ခြေတံရှည် အိမ်မြင့်ကြီးပေါ်က အသက်စွန့်ပြီး ခုန်ချကြတာ”

အမေထို အကြောင်းပြောလျှင် ကျွန်မတို့ အသက်ရဲ့ရဲ့ မရှု့ခံတော့ သတ်မည့်သူကလည်းအိမ်ရှေ့ပေါက်ကလာနေ၊ အိမ် နောက်လှေခါး မရှိသည့် အပေါက်က အမေတို့ ခုန်ချနေပုံကို မျက် စိတ်မြင်လာသည်။

“အမေမှာလေ ခြေပွတ်တိုင် လည်သွားပါရော၊ အသည်း ခိုက်အောင် နာနေပေမယ့် မပြေးရင်လည်းမဖြစ်၊ ဖင်တရွက်တွန်း ဆွဲပြီး ဟိုအပြင် လယ်ကွင်းတွေဘက် ထွက်ရတယ်၊ အဘနဲ့ မောင် နှမတွေကိုတော့ ဘေးလွတ်ရာ အထက်ရွာဘက်ပြေးခိုင်းရတယ်”

“ဟင် အမေက လယ်ကွင်းထဲ ကျန်ခဲ့ရောလား”

“မကျန်ပါဘူး သမီးရဲ့၊ ဒီလိုပဲ ဖင်တွန်းဖင်တွန်းနဲ့ ဆွေမျိုး အိမ်ဆီတော့ ရောက်အောင် ရွှေ့သွားရတာပေါ့၊ အမေသွားရတဲ့ လမ်းက မျက်လုံးကြီး လင်ကွင်းလောက်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ တစ္ဆေခြောက်

ဘုံလမ်းပေါ့၊ တကယ်တမ်း အသက်ဘေးနီးလာတော့ ဘယ်ကလာ တစ္ဆေကို ကြောက်နိုင်တော့မှာလဲ၊ ဒီလမ်းပဲရွေးရတော့ တာပေါ့”

“အဲဒီလူတွေက အမေတို့ကို မတွေ့သွားဘူး မဟုတ်လား၊ အမေတို့ လွတ်သွားတာပေါ့”

ညီမက သူ့အသိချင်ဆုံး အချက်ကိုမေးလိုက်သည်။

“အေး . . . အဲဒီအခါက လွတ်ပေမယ့် တစ်ခါမှာ တော့. . .”

အမေအသံသည် တိမ်ဝင်သွားပြီးအမေမျက်နှာမှာ ဆွေး ခြည့်ရိပ်တွေ ယှက်သန်းလာသည်။ အတိတ်တစ္ဆေသည် ယခုမှ အမေ့ကို တကယ်ခြောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

“အမေတို့မှာ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ခပ်ဆိုးဆိုး ခပ်တေတေပါပဲ၊ နာမည်က ဦးပန်းကြည်တဲ့၊ တစ်နေ့တော့ ရန်ပြီး ခိုတဲ့ လူနှစ်ယောက်က အချို့သပ်ပြီး အိမ်ပေါ်က ခေါ်ချသွားတာ ခလ၊ အစ်ကိုကလည်း တစ်ချက်ကလေး သတိလစ်ပြီးလိုက်သွား ခိတာ၊ တုန်းကြီးကျောင်း အလွန်ချောင်းစပ်လည်း ရောက်ရော သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်တာ သမီးတို့ ဘကြီးကလည်း ဇွဲတော့အတော် ကြီးတယ်၊ ရေထဲမှာ ကူးရှာသေးရဲ့၊ ဆရာတော်ဘုရား၊ ကယ်တော် မူပါ ကယ်တော်မူပါ လို့လည်း အော်သတဲ့၊ နောက်တော့ ဆုံးရှုတာ ပါပဲ”

အမေသည်လို ရွေးဟောင်းနှင်းဖြစ်တွေ ပြောလို့လျှင် ဆိုရေဘောင်ပေါ်မှာပင် လေကလေး တဖြူဖြူနှင့် ထမင်းစားကြ လေသည်။ ချိုင့်ထဲတွင် ပါလာသော ချဉ်ပေါင်ကြော်၊ ငါးခြောက် ကြော်၊ ပဲကုလားသီးစုံဟင်းတို့နှင့် ထမင်းမြိန်လှ၏။ ထမင်းစားပြီး

သင်္ဘောသတင်း နားစွင့်တော့ ထုံးအိုင်ဘက်တက်မည့် သင်္ဘောထ တစ်စင်းတည်းတဲ့။

မုတ္တမမှာနောက်ထပ် ကားတွေ ရထားတွေဆိုက်လာ တော့ ရေဘောင်ပေါ်မှာ လူတွေများသည်ထက်များလာသည်။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတွေမှာ အထုပ်အပိုးပစ္စည်းတွေ အတိုအလျှို့ လူတွေလက်ထဲ မပါအောင် အတော်သတိထားနေရသည်။ တော် တော်ကြာတော့ သမိန်ဗရမ်း နှစ်ထပ်သင်္ဘောဆိုက်လေသည်။

“တက်... တက်... သမီးတို့ အပေါ်ရောက်အောင် သာတက် ”

အမေ နှိုးဆော်သဖြင့် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ အထုပ်အပိုး ကိုယ်စီဖြင့် လူအုပ်ကြားထဲ တိုးဝင်လိုက်သည်။ လူတွေ လူတွေ များလိုက်သည်မှာ ရှေ့တိုးနေမှန်းနောက်ဆုတ်နေမှန်းပင် မသိ တော့။

“ရေဘောင်နဲ့ သင်္ဘောအကူးမှာ ချော်ကျမယ် သတိထား ဦး”

အမေအသံက အပြေးအလွှား လိုက်လာပေမယ့် အမေက တော့ လူအုပ်ကြားထဲအတော်ဝေးဝေးမှာ ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။ လူလှိုင်း တဝေါ်ဝေါ်ထဲမှာ အမေခေါင်းကလေး မပေါ်တပေါ်။ တိုး... တိုး ရှေ့ကိုမရောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ တိုးသာတိုး။ သင်္ဘော ကလည်း တစ်စင်းတည်းဆိုတော့မဖြစ် ဖြစ်သည်နည်းနှင့် သင်္ဘော ပေါ်ပါသွားမှဖြစ်မည်။

ဟော... သင်္ဘောပေါ်ရောက်တော့ရပ်ဖို့ပင် နေရာ မရှိ။ အောက်ထပ်မှာ ကုန်နှင့်လူအပြည့်။ အပေါ်ထပ်မှာလည်း

က်လမြိုင်ကမ်းက ပါလာသူတွေအပြည့်။ အောက်ထပ်မှာ ရပ်ဖို့ နေရာပင်မရှိတော့။ အပေါ်ထပ်တက်သည့် လှေကားပေါ်သို့ ခဲရာ ခဲဆစ် တက်ရ၏။ လှေကားမှာလည်း လူတွေတိုးညှပ်နေဆဲ။

“ သမီးတို့ရေ ပြန်ဆင်းခဲ့ ပြန်ဆင်းခဲ့၊ သင်္ဘော နောက် တစ်စင်း ရှိသေးတယ်တဲ့ ”

အမေအသံ ကျယ်ကျယ်ကြီးကြီးက လူအုပ်ကြီးကိုဖြတ်ပြီး ကျွန်မနားထဲဝင်လာသည်။ ဟင်း ဘယ်လိုပါလိမ့်။ စောစောက အမေပဲ သင်္ဘောမရှိတော့ဘူး၊ ရအောင်တက်ဆို၊ အခု ဘယ်လိုက ဘယ်လို သင်္ဘောရှိပြန်တာလဲ စိတ်ညစ်ပါရဲ့။

“မရတော့ဘူး အမေ၊ သမီးတို့ဆင်းလို့ မရတော့ဘူး၊ အမေတက်လာပါ”

“မတက်ဘူး၊ မတက်ဘူး၊ ဆင်းခဲ့ သမီးရေ ဆင်းခဲ့၊ သင်္ဘော က ရေပေါ်မှာ လက်နှစ်လုံးပဲ ပေါ်တော့တာ၊ နောက်သင်္ဘောမှ ခြောက်ရအောင် ဆင်းခဲ့”

“ဟင့်အင်း ဆင်းလို့ မရတော့ဘူး၊ အမေတက်လာပါ”

“အမေစကား နားထောင်၊ သင်္ဘောသိပ်နှင့်နေပြီ၊ ဒုက္ခ နောက်ကုန်မယ်၊ သမီးတို့ ဆင်းလာ”

အမေနှင့် ကျွန်မတို့ ဆင်းရန် တက်ရန် ဝိရောဓိ ကွဲနေ ခဲ့နိမ့်မှာ သမိန်ဗရမ်းသင်္ဘောသည် ရေဘောင်မှ ခွာလေသည်။

“အောင်မလေး၊ ကျွန်မ သမီးတွေပါသွားပြီ၊ လုပ်ကြပါဦး”

အမေကား အာခေါင်ကို ခြစ်၍ အော်နေလေပြီ။ ဆူဆူ ညည် ခုတ်ခုတ်သံသံ လူအုပ်ကြီးလည်း အမေအသံကြောင့် ရဲ့ခနဲ ခြိမ်ကျသွားသည်။ သင်္ဘော မာလိန်မှူးသည်ပင် သဘောကောင်း

ကာ စက်သံပေးခွာနေပြီဖြစ်သော သင်္ဘောကို ရေဘောင်နှင့် ပြန်ကပ်ပေး၏။ အမေကား တက်မလာ၊ ကျွန်မတို့ကိုသာ တွင်တွင် ခေါ်ချနေ၏။

“အဒေါ်ကြီး တက်လေ”

“မတက်ဘူး၊ မတက်ဘူး၊ ကျွန်မ သမီးတွေကို ချပေး”

“ကဲဟေ့၊ ကလေးမတွေ ဆင်းမလား”

သည်လို ချီတုံချီတုံ မေးမြန်းဖြေကြားနေစဉ်မှာပင် သင်္ဘောသည် ဒုတိယအကြိမ် ရေဘောင်မှ ခွာလေသည်။ သည် တစ်ခါတော့ သင်္ဘောသည် ပြန်ကပ်ဖို့ စိတ်မကူး အရှိန်နှင့်ထွက် လေတော့သည်။

“အမေရေ အမေ၊ အီးဟီးဟီး”

ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးပြိုင်တူ အော်ငိုလိုက် ကြသည်။ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးမှ ခရီးသည်တွေလည်း ဇာတ်ဝင် ခန်း တစ်ခန်းကို ကြည့်နေရသလို အားလုံး ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

သွားပြီ။ အမေကျန်ခဲ့တာ သေချာသွားပြီ။ ကျွန်မက အကြီးဆို တော့ အရင်ဆုံးအပူလုံးက ရင်ဝကို တက်ဆောင့်သည်။ ပိုက်ဆံ... ပိုက်ဆံ... ဘယ်မှာလဲ ပိုက်ဆံ။ ခရီးသွားလျှင် အမေသာ ပိုက်ဆံကိုင်နေကျဆိုတော့ ကျွန်မတို့မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြား မှမပါ။ ဘာနှင့် သင်္ဘောလက်မှတ်ဝယ်မည်နည်း။ အချိန်ကျ လက် မှတ်လာစစ်တော့ လက်မှတ်မပြနိုင်လျှင် အရှက်ကွဲဦးမည်။ ဇော ဇောက အမေဆင်းခိုင်းတုန်း ဆင်းလိုက်ရင် အကောင်းသား။ အခု မှတော့ မျက်ရည်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်သုတ်ပြီး ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်တော့ ဇောဇောကထက်များသော မျက်လုံးတွေကျွန်မ

တို့ကို ကြည့်နေကြသည်။ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ မြေလျှိုးမိုးပျံ နှစ်ဘက်တွေ ပေါ်လာသည်။

“ဟဲ့... နင့်တို့က မသန်းစိန် သမီးတွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ညီအစ်မ နှစ်ယောက်စလုံး အားတက်သရော အသံပြိုင် ချီထွက်သွားကြသည်။ နှစ်လိုဖွယ်မျက်နှာနှင့် မိန်းမဝဝကြီး တစ် ယောက်။ သည်အချိန်တွင် ကျွန်မတို့မျက်လုံးများ မျှော်လင့်ချက် ဖြင့် အရောင်လက်နေကြပေမည်။

“နင်တို့ အမေကို ငါသိတယ်၊ စိတ်မပူနဲ့၊ နင်တို့အတွက် သက်မှတ်ခ ငါခံပေးမယ်”

ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့။

ဝမ်း နင့်နေသော သမိန်ဇရမ်းသည် မဆန်မပြဝန်တင် သူည်းကို သယ်ဆောင်ရသော မြင်းကပ်ကြီးကဲ့သို့ ဖင့်နွံလေးပင်စွာ ရုန်းထွက် ရွေ့လျားနေရသည်။ ဝန်နှင့်အားတိုင်းစောင်း လွဲချော် သွားသည်နှင့် အချိန်မရွေး ကိစ္စများသွားနိုင်သော အနေအထား တွင် ကျွန်မတို့မှာ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်တွင် လမ်းလျှောက်ရသည့် ရင်ဖိုမူမျိုးဖြင့် လိုက်ပါလာကြသည်။

အမေသည် သူ့ဇာတိ ဇစ်မြစ်ကို အလွန်အလေးထားသူ ဖြစ်သော်လည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတွေကို မွန်စကား သင်ကြားပေးခြင်း မရှိပေ။ အိမ်မှာ မောင်နှမလေး ယောက်ရှိသည့်အနက် ဘားအံမှာမွေးသော အစ်ကိုကြီးတစ် ယောက်သာ မွန်စကားကိုဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ပြောဆိုနိုင်ပေ သည်။ အဓိကမှာတော့ အိမ်မှာနေရင်း လေ့ကျင့်ပြောကြားခြင်း

မရှိသဖြင့် ထိုဘာသာစကားနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာလာခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

လုပ်ငန်းခွင်တွင်လည်းကောင်း၊ အိမ်တွင် လည်းကောင်း မြန်မာစကားကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲပြောဆိုလေ့ရှိသော အမေ့ကို မွန် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်အဖြစ် မည်သူမျှမသိထားကြပေ။ မွန်သံ ဝဲခြင်းမရှိ။ အမေသည် မြန်မာစကား ပြောဆိုနေလျှင် တကယ်တော့ ဘိမြန်မာအမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပင်။ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ဘယ်လိုပဲ နေနေ အမေသည် ထုံးအိုင်ရွာဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘောကပ်သည်နှင့် မြန်မာစကားတစ်လုံးမှ ပြောဆိုခြင်း မရှိတော့ပေ။ ဆိပ်ကမ်း တွင်လာကြိုနေသော သူ့ဆွေမျိုး မောင်နှမတွေကို စတင်နှုတ်ဆက် သည်မှ ရွာမှာနေစဉ် တစ်လျှောက်လုံး မွန်စကားကိုသာပြောဆို သုံးစွဲလေသည်။

ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတွေမှာလည်း ရွာရောက်သည်မှစ၍ သီးခြား ကမ္ဘာထဲရောက်သွားသည်နှင့် တူလှ၏။ ကျွန်မတို့နှင့် ကွင်း ဝင်မှု မရှိသော ဘာသာစကားပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေရထိုင်ရသည် မှာ ကသိကအောက် နိုင်လှ၏။ အမေတို့ဆွေမျိုး မောင်နှမတွေမှာ အိမ်ပြည့်လှမတတ်။ စကားတွေပြောပြီး ရယ်လိုက်ကြသည်မှာ လည်း အုန်းအုန်းညံ။ ကျွန်မတို့မှာ ဘာသာစကား အခက်အခဲ ကြောင့် သူများရယ်လို့ မရယ်နိုင်၊ သူများရယ်ပြီးမှ ရယ်ရသည်။ ဒါတောင် ဘာသာပြန်ပေးသူရှိဦးမှ။

ထိုနေ့က ကျွန်မတို့ သင်္ဘောလည်းထွက်ရော ရေဘောင် ပေါ်တွင် အမေတစ်ယောက်တည်း ငိုကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို ကမ်းနား ကုန်ထမ်း အလုပ်သမားများက ဝိုင်းဝန်းချော့မော့ ဖြောင်းဖျကြ

သတဲ့။ နောက်သင်္ဘောဆိုက်တော့ အမေလည်း ထိုသင်္ဘောဖြင့် လာရာ သင်္ဘော ဝန်ထမ်းတွေက... .

“အဒေါ်ကြီး စိတ်မပူနဲ့၊ အဒေါ်ကြီးသမီးတွေ ပါသွားတဲ့ သင်္ဘောတွေ့လာ၊ ကျွန်တော်တို့က အမြန်သင်္ဘော၊ ရှေ့သင်္ဘောကို ခိုလာပြီ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူးစိတ်ချ” လို့ ပြောကြသတဲ့။

ထိုနေ့က အမေ ငိုခဲ့ရသလောက်အမေ ဆွေမျိုးတွေရယ် ဆိုက်ကြသည်မှာ ပတ်ထုတ်လို့ပင်မနိုင်။ အမေက သူ့ကိုယ်တိုင် ခရုကူးတတ်ပေမယ့် ရေမကူးတတ်သော သမီးတွေကို စိတ်ပူတာ သည်းပါသည်။ ရေဆိုလို့ ကျွန်မတို့ ဤရွာသို့ နှစ်စဉ်လာရောက် သို့ခြင်းအကြောင်း အချက်ထဲတွင် မြစ်ရေ ဆင်းကူးလိုခြင်း အချက် ဘစ်ခုလည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ မြစ်ရေဆင်းကူး ခြင်းမဟုတ်။ မြစ်ရေဆင်းစိမ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမေက ကျွန်မတို့ကို သံလွင်၏ မမြင်ရသော စွမ်းအင်တစ်မျိုးနှင့် ထိတွေ့စေချင်သည်။ သံလွင်၏ လွတ်လပ်ကျယ် ပြောမှုမှာ ကူးခတ်ပျော်ရွှင်စေချင်သည်။

သို့ပေမယ့် ကျွန်မတို့က မြစ်ချောင်းမရှိသည့် အရပ်က သာကြသည်ဖြစ်ရာ မြစ်ရေဆင်းချိုးတော့မည်ဆိုပါက ကြောက် သည်းကြောက်၊ ချိုးလည်းချိုးချင် ဖြစ်လေ့ရှိသည်။ မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းသည့်အခါ ရေခွက်ကိုယ်စီနှင့် မြစ်ရေထဲ ဒူးဆစ်မြုပ်အောင် ဆင်းပြီး ထိုနေရာမှာပင် ရေခွက်နှင့် ခပ်ချိုးနေတတ်သည်။ ဒေသ ခံတို့ကား ကျွန်မတို့ ရေချိုးပုံကို ကြည့်၍ ရယ်ပွဲဖွဲ့ကြကုန်၏။ ဘောတံတားပေါ်မှ ဒိုင်ပင်ထိုးချနေသော ကလေးအုပ်စုနှင့် ဆုံလျှင် မြစ်ဆိပ်သည် ဝုန်းဒိုင်းဆူနေတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ယူပီ သင်္ဘောတစ်စင်းစင်းဖြတ်သန်းခတ် မောင်းသွားလျှင် တော့

သံလွင်သည် ဘောင်တင်မြောက်အောင် လှုပ်ခတ်လျက် ရေကြောက်သူတို့ကို ကျီစယ်ခြိမ်းခြောက်နေတော့သည်။

ကျွန်မတို့ ချီးသည့် ရေချိုးဆိပ်ကလည်း အစဉ်အလာနှင့် တစ်နှစ် တစ်ခါ လူစားသည်တဲ့။ ပြီးတော့ ဧည့်သည်မှ စားသည်တဲ့ မြစ်ကမ်းနဖူးကိုလည်း ကြည့်... ဝါးတစ်ရိုက်ကျော်ကျော်ကလေး လွန်သည်နှင့် လူနှစ်ရပ်စာခန့် ကမ်းပါးက အောက်ကိုနိမ့်ဆင်း သွားသည်။ ဒေသခံတွေက ဘယ်နေရာမှာ ချောက်ရှိသည်ကို သိနိုင် ပေမယ့် ဧည့်သည်တွေက အမှတ်တမဲ့ထွက်သွားရင်း ချောင်းထဲထွ ရေနစ်သေဆုံးနိုင်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရွာရောက်လျှင် ကျွန်မ တို့ ညီစို့စို့ သံလွင်ရေကို မက်မက်မောမော ဆင်းစိမ်လေ့ရှိသည်။ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေက တွင်းရေခပ်ချိုးပေး တာတောင်မရ။ ရေသာ မကူးတတ်သည်။ မကူးရဲသည် ရေဆင်းစိမ်ဖို့တော့ ကောင်းကောင်း လုံ့လရှိခဲ့ကြသည်။

ရွာရောက်ပြီး ကျွန်မတို့ မဖြစ်မနေ ပြုလုပ်လေ့ရှိသော အလုပ်တစ်ခုမှာ အမေအဖေ ကျွန်မတို့ အဘိုး၏ အရိုးအုတ်ဂူကို သန့်ရှင်းရေး သွားလုပ်ကြခြင်းပင်။ အဘိုးဂူရှိရာ သင်္ချိုင်းသည် အိမ်နှင့်သိပ်မဝေး။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ကျော်လွန်သည်နှင့် သင်္ချိုင်းစပ်သို့ ရောက်နေပြီ။ ထုံးတိုင်အထက်ရွာနှင့် အောက်ရွာ ကိုတော့ ထိုသင်္ချိုင်းကပင် ပိုင်းခြားထားပေးသည်။

ကျွန်မတို့သည် ခပ်မတ်မတ် ကမ်းပါးထိပ်မှ ပြေးဆင်းကာ မြစ်ရေကြည်ကို ရေပုံးကလေးတွေနှင့် သယ်တင်ကြသည်။ ဂူဝန်း ကျင်မှ မြက်ဖုတ်ခြံတောတွေ ရှင်းသူကရှင်း၊ ဂူပေါ်က ရေညှိ တွေကို ဆေးကြော သူက ဆေးကြော၊ စူးရှရှ ဖျက်ဝန်းအစုံနှင့် ဝဖိုက်ဖိုက်

နွှာကိုယ်ရှိသော အဘိုးလှမောင်သည် ပဲကြီးဟင်းသောက်လျှင် နှုတ်ခမ်းမွှေးပေါ် ပဲကြီးဖတ်တွေ ကပ်နေတတ်သည်ကို အမှတ်ရ နေမိသည်။ အဘိုးဆုံးသည့်နှစ်က ကျွန်မ ဒုတိယတန်းထင်ပါရဲ့။ အတော်ငယ်သေးသည်။

အဘိုးဂူကို သန့်ရှင်းပြီးသည့်အခါ အမေပြောပြဖူးသည့် ဘကြီး ဦးပန်းကြည် အသတ်ခံရသည့် သင်္ချိုင်းမြေစွန်းမှ သံလွင်ကို ဝါးခိုးကြည့်မိသည်။ ဒီကို ခေါ်လာ၊ ဒီနားမှာ သေနတ်နှင့်ပစ်၊ ဒီလို ခနဲချ၊ ဆရာတော်ဘုရား ကယ်တော်မူပါ။ တစ်ခါက အရောင် ခြောင်းဆေးဆိုးခြင်းခံရသော သံလွင်သည် ဘကြီးရဲ့ ဝိညာဉ် ပုခက် ကို ခပ်သွက်သွက်လွဲနေပေလိမ့်မည်။

သင်္ချိုင်းမှအပြန် အဘိုးကိုးကွယ်သည့် ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းသို့ ဝင်၍ ဆရာတော်ကို ဝတ်ဖြည့်သည်။ ဆရာတော်နှင့် အမေ မွန်ဘာသာ စကားဖြင့် မေးဖြေပြောဆိုနေကြသည်။ မိသားစု အကြောင်း ဖြစ်မည်ထင်သည်။ အပြန်မှာ ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း ချောက်လာရင်း ဆယ်စုနှစ်များစွာကို ဖြတ်ကျော်လာပြီဖြစ်သော နွှာကလေးသည် ဘားအံ-မော်လမြိုင်သွား သံလွင်မြစ်ကမ်း ပေါ်တွင်ရှိနေပြီး၊ ယနေ့အထိ ကတ္တရာလမ်းမဖြစ်သေးသည့် အဖြစ် ကိုသတိပြုမိသည်။ အိမ်တိုင်းမှာတော့ နွားတင်းကုပ်ကိုယ်စီ နှင့် နို့ရွာထဲမှာ ကောက်ရိုးနဲ့ နွားချေးနဲ့ သင်းယုံလှ၏။

မနက်ဖြန် ဦးကြီးက မြေကုကျွန်းထဲကို ပို့မယ်တဲ့။

ကျွန်မတို့ ပျော်သွားကြသည်။ မြေကုကျွန်းဆီကို ကျွန်မတို့ မရောက်ဘူးသေး။ စကားနည်းသော အမေညီမယောက်ျား ကျွန်မတို့ ဦးကြီးသည် တစ်ခါတစ်လေမှ လာသော သူတို့မတွေ့ကို အတွေ့အကြုံ အသစ်အဆန်း ကြုံစေချင်ဟန်တူသည်။ မြေကုကျွန်းကိုတော့ ဦးကြီးနှင့် ဒေါ်ကြီးဦးတစ်ယောက်၊ ပဲ့တစ်ယောက်လှော်သော လှေကြီးဖြင့်သွားရသည်။ လှေမစီးဖူးသော ကျွန်မတို့ ညီအစ်မက လှေစီးအရသာကို ပျော်တထိတ်ထိတ်နှင့်။

“ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်၊ လှေနံနှစ်ဖက်ကို မြမြကိုင်ထား။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ”

ထွက်စက ရင်ခုန်စိုးထိတ်သလောက် ခရီးအတန်ပေါင်တော့ လှေငြိမ်ငြိမ်ပေါ်တွင် သံလွင်၏ လွတ်လပ်လွင်မျောစည်ပင်မှု ရသကို ခံစားရသည်။ လေနှုအေးကလေးက ပြေးပြေးဖျန်းဖျန်း နေခြည်ထွေးက နွေးနွေးလန်းလန်း၊ ယှက်သန်းဖြာကျလာသည့် အလင်းဓာတ်သည် ရေပြင် ရေသားကို ငွေကမ္မလာလို ဖိတ်ဖိတ်လက်အောင် ယက်ဝင်ပို့ဆောင်သည်။ ဇင်ယော်ငှက်တွေက ထိုသည်ပုံစံ ခရီးသွားနေကြပို့သလိုလို၊ သည်နေ့ သံလွင်သင်ဖူးခင်းသည် နေ့ပါလား။

လှေရာလေးက သံလွင်ကို အလျားလိုက်စုန်ဆင်းထား ကျွန်းတန်းရှည်ကြီးတွေကို ဖြတ်ကျော်လာသည်။ ကမ်းပါးယံတို့သည် မြင့်မားမတ်စောက်၊ ရေတွန်းဖြို တိုက်စားထားသဖြင့် ပေါင်မူ အပဲ့ကြီးတွေလို ပဲ့ကြွေနေသော ဒဏ်ရာရကမ်းပါးသည် ကျွန်းတန်း

ရှည်ကြီးတွေကို အနားသတ်ထားပေးသည်။ နွေဦးရောက်ပြီမို့ သောင်ကတုံးမို့မို့တွေကို ကွေ့ရှောင်နေရသည်။ အနည်ကျ သဲနုံး မြေတွေကတော့ သံလွင်၏ ကျန်းမာရေးကို ထိပါးနေသယောင်။

မြေကုကျွန်းပေါ်ရောက်တော့ ပထမဦးဆုံး သဲပြင်မွေ့က နူးညံ့ထွေးတိစ္စာ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်၏။ ပါလာသည် ပစ္စည်းတွေ ဒေါ်ကြီးတို့ ယာတ်မှာချပြီးသည်နှင့် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ လွတ်လပ်မြူးရွှင်စွာ ပြောင်းခင်းထဲ ဖြတ်ပြေးကြ၏။ ခရမ်းခင်းထဲ ဖြတ်ပြေးကြ၏။ ဆီးသီးပင်တွေ အောက်ရောက်တော့ နီနီလုလု ဆီးသီးတွေကို သဲတောထဲမှာမှ ကောက်၍ ရေမဆေးဘဲ စားကြ၏။ အချို့ ခာတ်သည် လည်ချောင်းထဲသို့ တိုးဆင်းခုန်ချသွားလေသည်။ သဘာဝပေါင်းမိုးကြီးအောက်က ဟင်းလင်းပြင် တပြန်တပြော ခြင်ကွင်းကျယ်ကြီးကို မြင်တော့ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မတိုင်ပင်သားရဘဲ ပြိုင်တူအော်လိုက်ကြတယ်။

ဟေး... . .

ကျွန်မတို့ အော်သံကြားသဖြင့် မည်းမည်းလှုပ်လှုပ်တစ်ခု သုတ်ခနဲ ထပျံသွားကြသည်။ စာကလေးတွေထင်ပ။ ငွေနားကွပ်ဘိမ်ဇာကွက်တွေ မြေကုကျွန်းပေါ်မှာ တလှုပ်လှုပ်ရွေ့လျားနေသည်။ ထွန်းပပ နေခြည်အလင်းအောက်တွင် လေသည်သွက်သွက်နှင့်နှင့် ဝေ့ဝိုက်ကျီစယ် နေသည်။ လေနှင့်အတူ ရနံ့တစ်မျိုး ပါလာသည်။ ဘာနံ့ပါလိမ့်။ ကျွန်မတို့သည် မျက်တောင်များကို မှေးစင်း၍ လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းကာ ရင်ကိုဖွင့်လျက် အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှုသွင်း လိုက်ကြသည်။ အို ဒါဟာ ကျေးလက် ရနံ့၊ ကျေးလက်ရသာ၊ ကျေးလက်မြင်ကွင်း၊ ဘယ်မှာမှ မရနိုင်သော အနုရသာ

မောင်းကြီးသည် ကျွန်မတို့ နှလုံးအိမ်ကို သာသာတိုးတိုးပုတ်ခတ်နှိုးနေသည်။

“လေဝါးရုံလေက တိုး
လေကလေးက သဝေထိုး
ချိုးချိုး ချွတ်ချွတ် ချိုးချိုး ချွတ်ချွတ်
လေဝါးရုံ လေကညင်း
ဝါးရွက်ဆိုတဲ့ တေးသီချင်း
သီချင်းမပီတေးမပီး လေသံတချို့နို့”

ဟော... ညီမလေးတောင် ပျော်လွန်းလို့ သူရသည့် ကဏ္ဍာတွေ အော်ဆိုနေပါပြီကော။ သူ့ဂါဝန်ကလေး လေမှာ တဖျတ်ဖျတ်လွင့်နေပုံက စင်ဒရဲလားမင်းသမီးကလေးလိုလို။ တကယ်တော့ မြေနေကျွန်းတွေမှာ ဝါးရုံပင်မရှိ။ လေငင်ရာ ယိမ်းထိုးနေသော ပြောင်းလက်တံရှည်ပင်များသာရှိသည်။ ကျွန်မကို ဒေါ်ကြီးတို့က ပြောင်းဖူးတွေ ချိုးပြီး ချက်ချင်းမီးဖုတ်ကျွေးတော့ ချိုလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ဒါတောင် ပြောင်းရာသီကုန်ချိန်မို့တဲ့။

ဦးကြီးက ယာစောင့် တဲစတိုခန်းကို ဖွင့်လိုက်တော့ အထဲမှာ ဖရဲသီးတွေ တောင်ပုံရာပုံ။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတွေ လောဘတကြီး ပြေးပွေ့လိုက်ကြသည်။

“ဒါတွေအားလုံး ရွာပြန် သယ်သွားကြမယ်။ သမီးတို့ပြန်တော့လည်း ယူသွားလို့ရအောင်။ အခုစားချင်ရင် ဇွန်းဖင်ကလေးနဲ့ ဖောက်၊ အနီကြိုက်လား၊ အဝါကြိုက်လား။”

ဇွန်းဖင်နှင့် လှည့်လိုက်၍ ထွက်လာသော အချွန်တုံးကလေးကို မြည်းကြည့်၍ကောင်းပေ ရဲပေ ချိုပေဆိုသည့် အလုံးမှ

မင်းစားကြသည်။

“တော်ပြီ တော်ပြီ အစားစုံလို့ ဝိုက်နာကုန်ဦးမယ်။ နောက်ထပ် စားစရာတွေကျန်သေးတယ်”

မီးခိုးတအူအူကြားမှ ဒေါ်ကြီးထွက်လာလျက် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မကို ဆန်ကာခုံးကလေး တစ်ယောက်တစ်ခုပေးကာ

“ဟိုးမှာမြင်ရတဲ့ ဘူးညွန့်၊ ဖရုံညွန့်၊ ပဲသီးတောင့်တွေ သေလောက်ခူးခဲ့၊ သမီးတို့ကို ကိုင်းဟင်းချက်ကျွေးမယ်”

“ကိုင်းဟင်း”

ကျွန်မတို့ အစွမ်းကုန် စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ ကိုင်းဟင်းဆိုတာ ဘယ်လိုအရာပါလိမ့်။ ဘူးညွန့်၊ ဖရုံညွန့်တွေက စိမ်းလိမ်းလန်းလန်း၊ ပဲတောင့်ရှည်တွေက စိုစိုလတ်လတ်၊ ရုံးပတီသီးတွေက နုနုထွားထွား၊ ခရမ်းသီးတွေက ညိုမှောင်မှောင်၊ မကြာခင် ကျွန်းစပ်နားမှာ မြူးထောင်ထားသည့် ငါးရဲ့ခေါင်းတို့ မီးဖုတ်နှင့် ဘူးညွန့်၊ ဖရုံညွန့်၊ ရုံးပတီသီး၊ ခရမ်းသီးတို့ ပေါင်းစပ်ပါ ငင်သော ကိုင်းဟင်းတစ်ခွက် ပူပူနွေးနွေး မီးဖိုပေါ်က ကျလာသည်။ မြည်းခမ်းကြည့်တော့ ချဉ်ပြုံးပြုံး။

“ဟင်းထဲမှာ ဘာခတ်ထားသေးလဲ ဒေါ်ကြီး”

“ဆီးသီးလေ၊ ဆီးသီးမှည့်ကို မကြေတကြေကလေး မျှော်ပြီး၊ အချဉ်အုပ်သလို အုပ်ထားတာပေါ့”

ထိုနေ့က ကိုင်းဟင်း၊ ပြောင်းဖူးစေ့ကြော်၊ ငါးပိ တို့စရာ အရွက် စုံစုံလင်လင်ဖြင့် စားခဲ့ရသည့် မြေနေကျွန်းပေါ်က ထမင်းတစ်နပ်ကို ကျွန်မတို့ တစ်သက်လုံး မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ စားသောက်ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတွေ ဝိုက်လေးပြီး

ငိုက်မြည်းရန် ကြံဆဲ ဦးကြီးနှင့်ဒေါ်ကြီးမှာ တဲပေါ်တွင် မရှိကြတော့
 ဟိုဟိုသည်သည် ပြေးကြည့်သည်အခါ အတော်ဝေးဝေးမှ
 ခွက်ကြီး ခင်းမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေကြသည်။ ဦးကြီးရော ဒေါ်ကြီး
 ပါ ကိုင်းအလုပ် သမားဝတ်စုံ သစ်ခေါက်ဆိုး အင်္ကျီ၊ လုံချည်နှုတ်
 ပုဆိုးဟောင်းကိုယ်စီ ခေါင်းမှာ ပေါင်းထားကြသည်။ ဆေးရွာ
 ကြီးဈေးတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ဈေးကောင်းကောင်း ပင်ပန်းလှသော
 တောင်သူအလုပ်တွေ လုပ်နေတာမြင်ရတော့ ကျွန်မစိတ်မကောင်း
 ပေ။ မောင်နှမတွေအထဲမှာ 'အမေနဲ့ အောက်က မောင်အဝယ်
 ဆုံးတစ်ယောက်ပဲ အဘိုးက စာသင်ပေးတယ်၊ ကျန်တာ အကုန်
 ကိုင်းထဲ ဆင်းခိုင်းတာ' အမေပြောပြဖူးသည့် စကားသံသည်
 အဝေးဆီမှ ယုံလွင့်လာသည်။ အမေကတော့ မြို့မှာ ကျောင်းအုပ်
 ဆရာမကြီးဘဝနှင့် မပင်မပန်းနေရချိန်တွင် အမေမောင်နှမ
 တွေက လယ်ယာကိုင်းလုပ်ဘဝဖြင့် ပင်ပန်းတကြီး ဝမ်းစာရှာနေ
 ရသည်။

“ပျင်းနေကြပြီလားဟေ့၊ ညနေစောင်းရင် မြေနုကျွန်း
 စပ်မှာ ရေသွားကူးကြတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း မကူးရဲပါဘူး၊ ရွာမှာတောင် သမီးတို့က သံလွင်
 မြစ် ရေဆင်းစိမ်တာပါ”

“ကြည့်ပါဦးလေ၊ ရွာနဲ့မတူပါဘူး၊ တော်တော်ကြာမှ ရေထဲ
 က မတက်ဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်”

ဦးကြီးစကားက သွေးထွက်အောင်မှန်လေသည်။ နေလုံး
 ကြီးက တောတန်းကလေးအစပ်မှာ မေးတင်ချိန် မြေနုကျွန်းနှင့်
 နောက်ထပ်ပေါ်နေသော သောင်ကျွန်းကလေးတို့အကြား ရေသား

ရေပြင်က ကြည်ကြည်လင်လင် ရွာဆိပ်မှာလို ကမူလည်းမရှိ။
 ဆောက်လည်းမရှိ။ အောက်မှာသံပြင်နုနုကို အတိုင်းသားမြင်နေ
 သေးသည်။ မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးမှာ မဟုတ် သဖြင့် ရေနစ်မှာ မပူရတဲ့
 ခြောက်သလောက် ကူးကြစမ်း။

ကျွက်သလောက်ကူးဆိုလို့ ကျွန်မတို့မှ ရေမှမကူးတတ်
 သာ။ အရင်းတော့ အရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ သံပြင်ပေါ် လက်ထောက်လို့
 မြေထောက်တွေကို အားကုန်ယက်ကာ လက်ကို လွှတ်လိုက်တော့
 ခြိမ်းက ရွှေသွားလိုက်၊ ရေတိမ်မှာ မြုပ်သွားလိုက်နှင့် ဆံပင်တွေ
 လည်း ရွံ့ကုန်တော့သည်။ အေးလို့ အေးမှန်းပင် မသိ။ သံလွင်သည်
 ကျွန်မတို့ကို ချစ်စနိုးကျီစယ်နေလေသည်။

“ဒီမှာကြည့်... ဒီမှာကြည့်”

ဒေါ်ကြီးက ထမီအောက်နားစကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်
 ကာ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သည် မသိ။ ထမီကြီးက ပူဖောင်းကြီးလို
 ဖောင်းကားလာသည်။ ရှေ့နောက်ဖောင်းထနေသော ထမီပူဖောင်း
 ဦးကို စီးပြနေသည့် ဒေါ်ကြီးကိုကြည့်ကာ ညီမက သဘောကျမ
 ခဲ့ဘဲ။

“ဂတ်... ဂတ်... ဂတ်... ဂတ်”

ညီမက မတတ်။ တတတ်နှင့် လိုက်လုပ်ပြီး ပါးစပ်က
 ဘဲလိုအော် သေး၏။ တကယ်ပင် ဘဲကလေး ရေကူးနေသည်နှင့်
 တူလှ၏။

အပြန်မှာတော့ ကိုင်းမှထွက်သမျှ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ
 ကို လှေပေါ်တင်လျှက် အပြန်ခရီးမှာတော့ ဆည်းဆာညှိ မှိန်
 တိမ်တွေ ငြိမ်သက်နေလေသည်။

“လှိုင်းကလေးတွေ ဖွေးကာဖွေးကာ ပြာသောကောင်းထက်
အောက်မှာ ချစ်စရာဆည်းသာ”

သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်သာဘာဝရဲ့ စေ့ဆော်
ချက် ကြောင့် သီချင်းကလေး တအေးအေးဆိုပြီး လိုက်ပါလာသည်။
ဦးကြီးရဲ့ ခပ်တက် ခတ်သံက ကျွန်မအတွက် စည်းချက်၊ လှေဦးမှ
လွင့်စင်ထွက်လာသော ရေပုံ့ရေစက်တွေက ကျွန်မမျက်နှာဆီ
ဖြန်းပက်။ အိပ်တန်းဖြုတ် ငှက်တွေကတော့ ကသုတ်ကရက် ကျွန်မ
ရိပ်သည် ညိုမည်းမဲ့မဲ့ နှုတ်ဆက်နေလေသည်။

ကျွန်မတို့ ပြန်ရတော့မည်။ သမိန်ဗရမ်းသင်္ဘောသည်
ဘူဘော်' သံပေး၍ ရေဘောင်မှ ခွာလေပြီ။ သင်္ဘောလက်ရမ်းကို
တင်းတင်းဆုပ်ထားသော ကျွန်မ၏ လက်များတုန်ယင်နေလျှင်
ကျွန်မ၏ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ မျက်ရည်ဓေ့သီနေ
သော မျက်လုံးအစုံကြောင့် ရေဘောင်ပေါ်မှ ဦးကြီး၊ ဝေါကြီးနှင့်
တစ်ဝမ်းကွဲ မောင်နှမများ၏ မြင်ကွင်းက ဝေပါးနေသည်။ ရေ
ဘောင်မှ ခွာနေသောသင်္ဘောသည် တိုးချည် ဆုတ်ချည်နှင့် ရေ
ကြောင်းနှင့် အလိုက်သင့် အနေအထားသို့ စောင်းလှည့်နေသည်။
အမြင်အာရုံထဲတွင် ထုံးတိုင်ရွာတန်းရှည်ကြီးက မျဉ်းစောင်းဖြစ်
လိုက်။ မျဉ်းမတ်ဖြစ်လိုက်။ မျဉ်းလှဲဖြစ်လိုက်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ
ဤရွာသို့ လာပြီး ပြန်မည်ဆိုသည့်အခါတိုင်း ထိုဣန္ဒြေမဆည်
နိုင်သည့် ဆိုးနှင့်ကြေကွဲမှုကို အကြိမ်ကြိမ်ခံစားရသည်။ ဆွေဖိုး

မောင်နှမတွေကိုလား၊ နွာချေးနံ၊ ကောက်ရိုးနံ၊ သင်းယုံလှသည်
ဥကလေးကိုလား။ မြေနေကျွန်းကိုလား၊ ပြောင်းခင်း၊ ဆေးခင်း၊
သီးနှံခင်းတွေကိုလား။ သည်ထက်မကသော စေးထန်းနှောင်ဖွဲ့မှု
အိုးဖြင့် ထုံးတိုင်သည် ကျွန်မကို ဆွဲဆောင်ညှို့မြှူလေသည်။ ထို
ပြင်ရသော အနှောင်အဖွဲ့ကို ကျွန်မ ထိသိမြင်တွေ့လိုလှသည်။
အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်တော့ အမေရဲ့ တင်းကြပ်သော စည်း
ဘမ်း၊ လေးလံသော ကျောင်းသင်ခန်းစာတွေနှင့် နပန်းလုံးပေးဦး
မည်။ ဥစ္စံဟောင်းအတွင်းမှ သံချေးတက် လှိုက်သံပေါက်နေသော
ပုံစံခွက်ထဲ ကျဉ်းကျပ်မွန်းနစ်နေရဦးမည်။

နောက်တစ်ခေါက် အမေက ရွာကလေးဆီ လာပါဦးမည်
လား။ သိပ်မရေရာ။ မျက်ရည်စက်တချို့ သင်္ဘောသံဘောင် လက်
ရန်းပေါ် လွင့်စင်ကျသွားသည်။

သမိန်ဗရမ်းသည် ဝုတိယအကြိမ် 'ဘူဘော်' သံပေး
လေပြီ။

'သံလွင်က မော့ကြည့်
လှိုင်းယက်တို့ မြူးလွင်
ကယုကယင် ငှက်ကလေးတွေ လည်ချင်းယှက်
ကသုတ်ကရက် လက်စသိမ်းသွားတဲ့ အပျော်
ဖော်ကွာဝေး တံငါလှေကလေးကို လက်ပြ
တိမ်တိုက်ရဲ့ အစမှာ ခိုစီး
ငိုက်မျည်းနေတဲ့ သောင်ထွတ်ကို နမ်းပွေ့
ဘာသာလေ့ ဆည်းလည်း မြည်သံအောက်က
ချစ်စရာ ရွာကလေးရေ

ဒီရေ ဖဲ့ရွှေ့ထားတဲ့ မြစ်ဆိပ်ပေါ်မှာ
 သိင်္ဂီရတေးတွေ သီဆိုနေပေဦးတော့
 ကံကြမ္မာတံခါးကိုတော့
 ယုံစားလို့ မခေါက်ဝံပါဘူးကွယ်
 တစ်ကွေ့ တစ်ထောက် ပြန်ရောက်ဖို့ဆိုတာ
 မရေရာမှု သီးကင်းတွေပဲ မဟုတ်လား
 ဖြုတ်ခနဲ မကြွေကျလိုက်ပါနဲ့
 လက်ဆတ်သော ချို့မြန်သော
 ဝေးဝိုင်သွေးသွေးမှုကလေးကိုတော့
 တဆိတ်လောက် သိမ်းဆည်းထားပါဦးနော်
 ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နိုးတစ်ဝက် အိမ်မက်ထဲက
 လွမ်းမောမော ဆွတ်ကြင်ကြင်
 နှလုံးသွေးအလျဉ် မအေးခဲခင်အချိန်အထိပေါ့'

မိချမ်းဝေ

၂၀၀၃ ဒီဇင်ဘာ၊ မြရည်သီတာ မဂ္ဂဇင်း။

တိမ်ညွန့်ခူးတဲ့ ကြယ်မျှားရွှေစင်

တိမ်ညွန့်ခူးတဲ့ ကြယ်မှူးရွှေစင်

အခုချိန်ဆို ဇင်းကျိုက်တောင်ဟာ နှင်းခမောက်ကို ဆောင်းထားပြီးပေါ့ ဆရာရယ်။

ဇာလွှာငွေပါးနှင်းသားမြူခြယ်တဲ့ ရုပ်ဝန်းမှာ မြင့်မားစွင့်စွင့် အခြေမြင့်လှတဲ့ စေတီတော်ကြီးကို မမြင်သာမြင်သာ ဖူတွေ့လိုက်ရတဲ့ အနေအထားက အလွမ်းလက်တို့ မျက်ရည်နီလောက်ပါရဲ့။

စိမ်းရိပ်ညှိမှောင် သည်မြိုင်ခြေတန်း သည်စခန်းမှာ ဆရာကို မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့သည်တဲ့လား။ သည်တောင်ခြေမြိုင် တကြောမှာ ဆော့ကစားမြူရှင် ဆရာငယ်ဘဝဖြစ်စဉ် မှန်ကူကွက်တွေ တဖျတ်ဖျတ်လက်လို့။ ဘို . . . တနော့နော့ သွဲ့ငင်လာတဲ့ လေနအေးထဲမှာတော့ ဆရာရဲ့ အနုပညာမှော်ဝင်ပိုးတွေ သိပ်သည်းလွင့်ပျံ့လို့ပါလား။

ကျွန်မစိတ်တွေ အရမ်းကိုလှုပ်ရွားနေပြီ ဆရာရယ်။ ဆရာဇာတိမြေမှာခြေစုံရပ်ပြီး ဆရာနှလုံးသွေးလက်တံနဲ့ ပုတ်နီ

တိမ်ညွန့်ခူးတဲ့ ကြယ်မှူးရွှေစင်

ရှင်သန်ရာဒေသမှာ ဟောပြောမှုတာဝန်တစ်ရပ်ကို ထမ်းဆောင်ဖို့ ကျွန်မရောက်ရှိခဲ့ပါပြီ။ ဇင်းကျိုက်ရွာဆိုတာမွန်ပြည်နယ်ထဲက ရှေးဟောင်းမွန်ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်ပြီး ဇာတိအစဉ်အလာကြီးမားစွာ နိုးထရှင်သန်နေဆဲဒေသတစ်ခုပါ။ ကြံ့ခိုင်မာကြောခိုင်ကျည်လှတဲ့ ဇင်းကျိုက်တောင်ခြေရင်းမှာ ပြေပြစ်ညီလွင်တဲ့ တပြန့်တပြော လယ်ကွင်းပြင်စိမ်းမြမြကို ထွေးပွေ့လို့ ဓလေ့ဘာသာ သာသနာထွန်းခပြောင်ခဲ့ရာနေရာ။ ဒေသခံတွေရဲ့ စာပေနိုးကြားမှုကလည်း အံ့ဩလေးစားလောက်ဖွယ် နှစ်စဉ်ကျင်းပမြဲဟောပြောမှု အစီအစဉ်တွေနဲ့ မျိုးဆက်သစ်တွေဆီ စာပေအနုရသအမွေကို ကမ်းဝေနေဆဲ။ ဟော . . . သည်နှစ်မှာတော့ ဆရာတပည့် အလှည့်ကျပါပေါ့။

ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်သွားတဲ့ အတိတ်ဆိုတာကို ကောက်ငင်သိမ်းဆည်းလို့ရမယ်ဆိုရင်တော့ အချိန်ကာလတွေကို ချဲ့ပိုင်းပြီး ခဟာဒိပစ္စုပ္ပန်ဆီ တနင့်တပိုးသယ်ဆောင်ချင်ပါရဲ့ ဆရာ။

တကယ်တော့ ဆရာနဲ့ကျွန်မတွေ့ဆုံမှုကလေးက သမားနိုးကျ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တစ်ရပ် မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မကော်နက်နဲနဲ ခံယူထားပါတယ်။ ကာလရထား နောက်ပြန်သွားကြည့်တဲ့အခါ အတွေ့အကြုံ အသစ်အဆန်းကြားမှာ ဆယ်ကျော်သက်တစ်ယောက်ရဲ့ ညှိုးညံ့မြည်ဟီးနေတဲ့ ရင်ခုန်သံစီးရိုး အသစ်နဲ့ ဆရာကြားနိုင်ကောင်းမှာပါ။

အဲဒီနေ့ဟာ မွန်ပြည်နယ် ဆယ်မြို့နယ်မှာရှိတဲ့ မြို့တွေကို ဆရာတို့ကိုယ်တိုင်ဆင်းပြီး မင်းသမီးရွေးချယ်တဲ့နေ့လေ။ တစ်မြို့နယ် သုံးယောက် ဆယ်မြို့နယ် အယောက်သုံးဆယ်။ မွန်ယဉ်ကျေးမှု အဖွဲ့ဝင်တွေကို ဆရာတို့စိတ်ကြိုက် ကွင်းဆင်းလေ့လာစိစစ်

ရွေးချယ်တဲ့နေ့ဟာ မနှူးမနပ် စိမ်းဆတ်ဆတ် ကောင်မလေးရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်အကောင်းဆုံးနေ့ဆိုတာ ဆရာတို့အနေနဲ့ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲနော်။

ဆရာတို့ . . . ။ ဟုတ်တယ် အဲဒီနေ့က ဆရာတစ်ယောက်ထဲ မှမဟုတ်ဘဲ။ ဆရာတို့အဖွဲ့လို့ပြောရင် ပိုမှန်မယ်ထင်ပါရဲ့။ မွန်တီးလုံး အခွေထည့်ထားတဲ့ကက်ဆက်ကို သယ်ပိုးပြီးအခန်းထဲဝင်လာတဲ့မြင်ကွင်းက ဘာမှအဆန်းတကျယ်မဟုတ်လှဘဲ ကျွန်မလက်တွေ့အေးစက် တုန်ယင်နေခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံ ကိုယ်ပြန်ခြောက်ခြားပြီး သစ်ရွက်လှုပ်တာတောင် ရယ်တတ်တဲ့ အရွယ်မှာ ကိုယ့်အရှက် ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ကျွန်မ မရယ်နိုင်ခဲ့ဘူး ဆရာရယ်။

အနုပညာဆိုတာ နကန်းတစ်လုံးမှမသိတဲ့ ကျွန်မ စည်းနဲ့ဝါးကို ဝေးကွာစိမ်းဆတ်လွန်းတဲ့ ကျွန်မဟာ ဟောဒီအနုသုခမ အရိပ်စွန်းကလေးမှာ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ရပ်ကြည့်နားခိုခွင့်ရခဲ့ပါသလဲ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လှပိုဖြူစာရင်းတွေ ကောက်လိုက်တော့ရိုးသားစွာ နာမည်စာရင်းပေးလိုက်မိတဲ့ မေမေကိုပဲ အပြစ်ဖွဲ့ရမလား။ အနုပညာဓာတ်ခံနည်းတဲ့ မိမိကိုယ်ကိုပဲ အပြစ်တင်မောင်းမဲရမလား။ ဇဝေဇဝါအတွေးနဲ့ ဆရာတို့ သတ်မှတ်တဲ့ အဆိုအက၊ အပြုံး သုံးမျိုးဘယ်အမျိုးနဲ့ အကုံးဝင်မှန်းမသိတဲ့ အတွေ့အကြုံသစ်မှာ စိတ်ပျက်အားငယ်ခဲ့ရတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင်လူရွေးဖွဲ့ခန်းမထဲက ပြေးထွက်သွားချင်ပါရဲ့။

တစ်ယောက်ချင်းအဆိုကို စမ်းသပ်မယ်ဆိုတော့ ဟိုးတိုက်ပန်းကန်ဆေးရင်းအော်ဆိုခဲ့ဖူးတဲ့ သီချင်းအပိုင်းအစတွေကို အဖြေ

အလွှား စိတ်ကူးကြည့်ရတာအမောပါပဲ။ သီချင်းတစ် ပုဒ်လုံးကို အစအဆုံး မရုဖူးလောက်အောင်ကို ဆရာတပည့် တော်တာနော်။ အဲဒီနေ့က ဆရာတို့အဖွဲ့ရှေ့မှာ ကျွန်မဆိုမိတဲ့ သီချင်းက တိုတိုကလေးပါ။ မြင့်မြင့်ခင်ရဲ့ 'နောင်အင်းလေး'တဲ့။

ခေါင်း၊ ခါး၊ ခြေ၊ လက် စည်းဝါးနရီ ဘယ်လိုမှ မပီမညီတဲ့ ကျွန်မရဲ့အကကိုတော့ဖွင့်ဟထုတ်ဖော်ပြီး မပြောပါရစေနဲ့တော့ ဆရာရယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘယ်လိုအပြုံးကလေးကများ ပရိတ်သတ်ကို ယူကုံးဆွဲနှောင်မှာလဲ။ အလှအပကို မခုံမင်မပြုပြင်တတ်သေးတဲ့ အရွယ်မို့ ကျွန်မရဲ့ ရွက်ပုန်းသီးအလှက ရင့်ရော်ကြမ်းရုနေမှာ အမှန်ပါပဲ။

ဒါပေမယ့်လေ လူရွေးပွဲပြီးလို့ တစ်လနီးပါးခန့်အကြာ သက်ဆိုင်ရာစည်းတံဆိပ်တွေနဲ့ မရွေးချယ်ခံရခြင်း အကြောင်းကြားစာဟာ ကျွန်မရဲ့ အေးစက်ပက်လက်ဖျားမှာ လှုပ်ရှားရမ်းခါလို့ပေါ့။ ဘယ်လိုလဲ ဘာတွေမြန်းကုန်ပြီလဲ။ ကံဇာတ်ဆရာ လှည့်ဖျားလို့ မာယာများပြီထင်ရဲ့။ ကံကြမ္မာရဲ့ ပဉ္စလက်ငြိကြီးအောက်မှာ ကျရာဇာတ်ရုပ်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်မမွန်ပြည်နယ်အက လေ့ကျင့်ရေးခခန်းတို့ ရောက်ခဲ့တယ်။

ဒါဟာမတော်တဆ အမှတ်တမဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတရပ်တော့ မဟုတ်ခဲ့တာအမှန်ပါဆရာရယ်။

(လှေတာလျှိုင်မဲ့)ဆိုတဲ့ မွန်တပင်တိုင်အကရဲ့ မူလအစ အထိုင်နဲ့စတာမို့ ပွန်းရှုလာတဲ့ ကိုယ်ဇူးကိုယ်သနားလာမိတာ မှားသလား အတွေးများဘောင်ဘင်ထဲခဲတဲ့ ရက်တွေဟာ မနည်းလှပါဘူး။ ခါးညောင်းကျောအောင့် ခြေသလုံးတောင့်လာတဲ့အခါ မညှာ

မတာ တွန်းထိုးမောင်းနှင် သင်ကြားခဲ့တဲ့ ဆရာအပေါ်ပြစ်မှား မိတာ အခါခါပေါ့။

'ငွေမရှိရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ငွေရှိမှအောင်မြင်မယ်' 'ဟေ့ . . . ဒီလိုသာ ပျော့တိပျော့ညံ့ဖြစ်နေကြမယ်ဆို ရင်. . .'

'ပြုံးစမ်းပါ . . . ပြုံးကြစမ်းပါ။ မွန်အကရဲ့ အသက်ဟာ အပြုံးဆိုတာ ခဏခဏ ပြောနေရဦးမှာလား'

မာထန်ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ဆရာမျက်နှာထား ဆရာမာန် မဲမှုတွေကြားမှာ ကျွန်မတို့ဟာ မတတ်မဖြစ် မွန်တပင်တိုင် အကကို တတ်မြောက်ပြီးသားဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

'မျက်နှာကလေးကို မော့ထား။ မျက်လုံးအကြည့်က ဒီကိုယ့်' ခွေးကိုညွတ်ပြောင်း လက်ချောင်းကလေးတွေကော့ရရော. . . အကျော့ကျော့ ငင်တော့မယ်ဟန်။

ခါးကိုနဲ့ချ ခြေအကျ အနုတ်အသိမ်း သိမ်မွေ့ညင်သာ ပစေ တောင်ပံခတ်ဟန် ဝဲပုံတော့မလောက် ကိန္နရီတွေ ရေဆင်း သောက်သလို ဟင်္သာဖိုဟင်္သာမကယုကယင် တို့တင်ချစ်ခွန်း သောင်ခြေစွန်းမှာ . . .

(သိုင်ပိုင်ထပ်) ခေါ် ရွှေဟင်္သာမင်းအက။ အိပ်မက်၊ ဆရာ ရဲ့ ဆယ်နှစ်တာအိပ်မက်။

မြတ်စွာဘုရား ရှစ်ဝါအရ သုဝဏ္ဏဘုံ သထုံသို့ကြွချီ တော်မူလာစဉ်ဟင်္သာဖိုမ နားနေတာကိုမြင်တဲ့အခါ ရှင်အာနန္ဒာ အား အနာဂတ်ကာလတွင် ဤနေရာသည် ကြီးကျယ်သော ဟံသာ ဝတီ ရာဇဂြာနီမင်းနေပြည်တော် ဖြစ်လာမည်ဟု ဗျာဒိတ်စကား

မြတ်ကြားမှုကို အခြေခံ၍ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရွှေဟင်္သာ မင်းအက။

ဆရာဟာ ဒီရွှေဟင်္သာမင်းအကနဲ့ တေးသွားကို ဆယ်နှစ် ဆယ်မိုး စိတ်ကူးထဲမှာ စီခြယ်သီကျုံးနေခဲ့ရတယ်။ တကယ့် လက် တွဲမှာ ငွေကြေးအင်အားမတတ်နိုင်လို့ လက်မိုင်ချနေတုန်း ပြုန်း ဆီဒီအဖွဲ့ကြီးရဲ့ ဖွဲ့ စည်းပုံပြောင်းလဲသွားတာကြောင့် ဆရာအတွက် နောက်အသင့်ကြာအသင့် ဖြစ်သွားဟန်ထင်ရဲ့။ ကျွန်မတို့နှစ် ဘက်တို့မိအထိ ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့ ဝင်တွေရွေးချယ်ရာမှာ တစ်မြို့ နယ်မှ အယောက်သုံးဆယ်စီ ပေးလေ့ရှိတဲ့အစဉ်အလာအရ သံဖြူ ခရပ်မြို့နယ်ဆို သံဖြူရပ်က လှပျိုဖြူ အယောက်သုံးဆယ်နဲ့ ခုခွဲကြားပါ တာဝန်ယူ အလားတူ မော်လမြိုင်မြို့နယ်ဆိုလည်း အတူတူပေါ့။ အဲဒီနှစ်ကတော့ မူပြောင်းပြီး တစ်မြို့နယ်သုံးယောက် ဆယ်မြို့နယ်အင်အားစုဆိုတော့ ငွေကြေးအင်အား တောင့်တင်း သွားပြီး ဆရာအတွက် စိတ်ဝှားတိုင်းကိုယ်ပါခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက် တွေကိုတော့ ဆရာတို့လူကြီး : ဘွ ပြောစကားနဲ့ မှတ်မိသိရှိခဲ့ရတာ တွေပါ။

အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်မတို့အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံးနေ့တစ်နေ့ကတော့ မန္တလေးကပ္ပာသားတဲ့ ဟင်္သာ မင်းဆောင်းတွေ၊ တောင်ပံတွေစည်းပုံတွေ ရောက်ရှိလာတဲ့နေ့ ပါပဲ။ ကျွန်မတို့ရဲ့ အက၊ ကျွန် မတို့ရဲ့ အလှကိုပုံပိုးကူညီ တွန်းထိုးပို့ ဆောင်မယ့် သည်အဆင်တန်ဆာတွေကို ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ် ကြည့် ခြရင်း ကျွန်မတို့ မျက်ဝန်းတွေတောက်ရွန်းကြည်ရွှင်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မတို့ စိတ်ဓာတ်တွေ လန်းဆန်းတက်ကြွလာကြတယ်။

" နေ့လည်နားနေချိန်မှာ အိပ်နေကြမယ့်အစား ကိုယ့်

အတွက်ပေးထားတဲ့တောင်ပံနဲ့ ချိတ်ထမီတွေမှာ ဘော်ကြယ်တွေ ထိုးကြဟေ့။ များများလှချင်သူတွေ ဘော်ကြယ်များများထည့်

ခါတိုင်း နေ့လည်နေ့ခင်း နားနေချိန်တွေဟာ ပြည်ထောင်စုပွဲနီးလာတာနဲ့အမျှ တစတစပဲကြွေရပါတော့တယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ ငိုက်မြည်းနေတဲ့ မျက်လုံးတွေကို အားကုန်ဖွင့်လို့ ဘော်ကြယ်တွေ ထိုးသိရင်း လက်မှာအပ်စူးခဲ့ရတဲ့ရက်တွေဟာ အောင်းမေ့ဖွယ်နေရက်တွေပါပဲ။

“ မွန်ဆံထုံးဆိုတာ ဆံစုနှစ်စင်းဝင်အောင် ခွေရတယ်။ ထိပ်မှာ ချည်းစုပုံမနေရဘူး။ ဆံယဉ်ဆံအိတ် အကျလှဖို့လိုတယ်။ ကဲ . . . မိတ်ကပ်ဆံထုံးမိနစ်လေးဆယ်နဲ့ အပြီးနော် ”

“ ကိုယ်က အဖွဲ့အစည်းနဲ့ လှုပ်ရှားသွားလာရမှာမို့ ကိုယ်ဘက်က ဘာမဆိုအသင့်ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ထားပါ။ ကိုယ်တို့ဖို့ ဘယ်သူ့ကို အားကိုးနေရဦးမှာလဲ။ ဟိုရောက်ရင် မိတ်ကပ်ဆရာမရှိဘူး။ ဒီမှာ မိတ်ကပ်ဆရာသင်ကြားပို့ချတုန်း ကိုယ်မျက်နှာကိုယ် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လိမ်းခြယ်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ကြ ”

ရက်နီးလာတာနဲ့အမျှ ဆရာရဲ့မောင်းနှင်အားတွေ မြန်ဆန်သွက်လက်လာပါတယ်။ နားနေချိန်နည်းတာရယ်၊ အားအင်ကုန်ဆုံးမှုတွေ များလာတာရယ် ကျွန်မတို့ရဲ့ ခပ်ညှည့်စိတ်ဓာတ်တွေဟာ ဆရာရဲ့ ဆူပူမာန်မဲ ထုဆစ်ပုံဖော်မှုအောက်မှာ အလှူအလဲပါပဲ ဆရာရယ်။

ဆရာနဲ့တွဲဖက် ဆရာနိုင်စံရှိန်ကလည်း ဆရာပါရမီအထူး ပဲပြည့်ကူပါရဲ့။ အဲဒီနှစ်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အမျိုးသမီး အမျိုးသားရှစ်ယောက်ရွေးပြီး မွန်စစ်ချီတေး အစ

ကိုလည်းဆရာတို့ သင်ကြားခဲ့ကြသေးတယ်နော်။ စိုင်း၊ လုံး၊ ကာတွေနဲ့ ဝင့်ကြားလှုပ်ရှားပြီး စိတ်ဓာတ်တက်ကြွဖွယ်ရာ အားမာန်ပါလှတဲ့ အဲဒီ မွန်စစ်ချီတေးအကကိုတော့ ကျွန်မတို့လို သေးညက်သွယ်လှသူတွေ ပါဝင်ခွင့်မရဘဲ အငေးသား ရင်သပ်ရှုမော အားကျခဲ့ရတယ်။

အဲဒီမှာ ကျွန်မတို့ လက်လှမ်းမမီတဲ့ မွန်နှစ်ပါးသွား အကကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လေ့လာခဲ့ရပါသေးတယ် ဆရာ။ ဒီအကဟာ ခက်ခဲနက်နဲသလို ကျေးလက်လည်း ဆန်လှပါတယ်။

သွားဒွက် (စမားဂွက်) ခေါ်နှစ်ပါးသွားအကဟာ ဘုရားပပွင့်မီ သုဝဏ္ဏဘူမိ သထုံခေတ်ဦးပိုင်းက စတင်လာတယ်လို့ အဆိုရှိတယ်။ နန်းတွင်းလာတဲ့အခါ နန်းတွင်းမြို့တွင်းမှ ကျေးလက်သို့ တဖြည်းဖြည်းရောက်လာတဲ့ အက၊ ကျေးတောသူ ကျေးတောသားတို့ စကားထာဝှက်ကြပုံ၊ ချစ်တင်းနှောကြပုံ၊ စကားနိုင်လှကြရင်း ပြက်လုံးထုတ်ကြပုံတွေကို အခွန်အပေါက်မပါ ငြိမ့်ငြောင်းလှတဲ့ တေးဂီတဖြင့် ကပြရတဲ့ အက၊ မယ့်ကို မောင်က ချစ်ရေးဆိုတဲ့အခါ ဖယ်ကယောက်ဖူးမယူဘူး။ သီလရှင်ငှပ်တော့မယ်လို့ ဖြေပုံ၊ မောင်ကဒီလိုဆိုရင် ဖိုးသူတော်လိုက်ပြီး လုပ်မယ်လို့ မြေဖြူကြွကြွ သီဆိုကပြသွားပုံတွေက မေ့မရနိုင်အောင် နှလုံးသားပုံရိပ်မှာ စွဲထင်လွန်းလှတယ်။

ဒါတွေမြင်လာရတော့ ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ လက်ဦးအစ မွန်တို့ဌာနကို လွှမ်းဆွတ်ရသလို ဒီယဉ်ကျေးမှုတွေ မကွယ်ပျောက်အောင် ထိန်းသိမ်းဖို့ တာဝန်တွေ ကြီးမားကျယ် ပြန့်လှပါလားဆိုတဲ့ အမေတေ အသိတရားက ဆရာတပည့်ရင်မှာ ကိန်းအောင်းလို့လာခဲ့တော့တယ်။

အဲဒီအဖွဲ့ကြီးရဲ့ လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ပေးမှု စွမ်းအားဟာ ကျွန်မတို့ ရှေ့ခရီးဘဝလမ်းမှာ လှေခါးထစ်သဖွယ် အသုံးတည့်စရာ

ဝင်လှတယ် လို့ပြောရင်ဆရာများအံ့ဩနေမလား။ ဆရာ သင်ကြားပေးလိုက်တဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု အလေ့အထက ကျွန်မတို့လုပ်ငန်းခွင်ဝင်တဲ့အခါ အောင်မြင်မှုရဲ့ သော့ချက်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့တာ ဘယ်လိုမှငြင်းပယ်လို့ မရပါဘူး။

မိမိကိုယ်ကို တာဝန်ယူတတ်မှု အလေ့အထကလည်း ကျွန်မတို့ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်ဖို့ အဓိကပေါင်းကူးတွေပါပဲ။

အလုပ်ကို အချိန်နာရီနဲ့ ကန့်သတ်လုပ်ဆောင်နိုင်မှု စွမ်းအားတွေဟာ ကျွန်မရဲ့ ကျောင်းဆရာအလုပ်အတွက် ပနွက်ချပေးလိုက်တဲ့ ပျိုးထောင်မှုတစ်ခုပါပဲ ဆရာ။

လူဆိုတာ မိမိရောက်ရှိနေတဲ့ အနေအထားမှာ အကောင်းဆုံး ပြုမှုနေထိုင်ရမယ် မဟုတ်လား။ ဒါမှလောက တာဝန်ကျေပွန်မယ်လို့ ကျွန်မယူဆပါတယ်။ ကျောင်းသား၊ ဆရာ၊ မိဘသုံးနားညီရပ်ဝန်းမှာ အချိုးညီညီဖြစ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ခြေလှမ်းတွေရဲ့ အဓိကမောင်းနှင်အားဟာ အဲဒီယဉ်ကျေးမှု အဖွဲ့ကြီးရဲ့ ဦးစီးဦးကိုင်ဆရာဆီက စီးသွန်ဖြာကျလာတယ်ဆိုတာ တခြားလူတွေ မသိပေမယ့် ကျွန်မအလေးအနက် ခံယူသိရှိနေခဲ့တယ်။

သည်လိုနဲ့ ဆရာတပည့်ဟာ ကျောက်တောင်ထက်ဆီ တဖြည်းဖြည်းတက်ခဲ့ပါပေါ့။ မှားယွင်းမှု လွဲချော်မှုတွေ ဒင်းကြမ်းပြည့်နေတဲ့ ချော်ရည်ပူ လမ်းကြောင်းကြီးပေါ်မှာ အခါခါလဲကျအခါခါပြန်ထရင်း ဆရာတပည့်ကျောက်တောင်ထိပ်ဆီ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

သည်အပေါ်မှာတော့ သန့်စင်ကြည်လင်ပြီး မွှေးမြိတ်တဲ့ လေပြည် ကလေးက အေးလှပါလား ဆရာရယ်။

ရိုးပြတ်တွေ လက်ရုပ်ခေါ်နေတဲ့ လယ်ကွင်းပြင်မှာ ဆောင်းနှင်းမြူတွေဟာ လယ်စောင့်တဲ့တွေကို သိမ်းငှက်ထားကြတယ်။

တငွေငွေအူနေတဲ့ မီးခိုးငွေတွေကလည်းမြူနှင်းထုကို ခြုံခွဲနိုင်ကြဘူး။

ဆရာ ရှင်သန်ကြီးပြင်းခဲ့ရာနယ်မြေကို အုပ်စိုးထားတဲ့ မြင့်မားမတ်စောက် တောင်ကမ်းပါးယံပေါ်မှာတော့ ဆည်းဆာ ချည်ချမ်းကို ခြောက်လှန့်နေတဲ့ တောမီးတောက်တွေ ဖျစ်ဖျစ် မြည်နေပါပေါ့။

ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီက လင်းကျိုက်တောင်၊ ကုလားမတောင်၊ ဒီးဖြူတောင်၊ မင်းဝံတောင်စတဲ့ တောင်ညွန့်တောင်စွယ်တွေ ထွေးယူပွေ့ဝင်ထားတဲ့ ညချမ်းကတော့ နှင်းဇာပီးကို မလုံ့တလုံ့ခြုံလို့။

ပန်းပေါင်းစုံတွေနဲ့ လှပဝေသာတင့်မောစွာ ဆင်ယင်ထားတဲ့ စာပေဟောပြောပွဲ စင်မြင့်ကြီးက ထူးတင့်ကျက်သရေနဲ့ ပြည့်စုံလှပါပေတယ်။ စာရေးသူတွေနဲ့ စာချစ်သူတို့ရဲ့ ဆုံတဲ့ပွဲ။ အနုပညာဝတ်မှု ကူးစက်ပေါင်းဆုံတဲ့ပွဲ။

ဟောပြောမှု မစတင်မီ မျိုးဆက်သစ်သို့ အမွေကမ်းဝေပွဲကလေးလည်း အားကျနှစ်လိုဖွယ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါသေးတယ်။ ချွန်နယ်စာပေနဲ့ စာနယ်လင်းမှဒေသခံ လူငယ်ကလေးတွေကို ကဗျာနဲ့ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲတွေ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ညမှာ ပြောင်မြောက်စွာသီကုံးဖွဲ့ဆိုနိုင်သူတွေကို ဆုပေးမယ့် အစီအစဉ်ကလေးမှာ ဆရာတပည့်ကိုယ်တိုင်ဆုတက်ပေးခဲ့ရသေးတယ်။ ဟောပြောမယ့် စာရေးဆရာတွေကတော့ ဆရာတပည့်အပြင် ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်ဆွေဦး၊ ဆရာမောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း) ဆရာကြည်စိုးထွန်းတို့ ပါကြပါတယ်။

ယနေ့လူငယ်၊ နောင်ဝယ်လူကြီး၊ သင်လည်းတစ်ဦး

သားထူး သားမြတ်ဖြစ်အပ်ရာသည် . . . တဲ့ ကျွန်မတို့ငယ်စဉ်က သင်ကြားခဲ့ရ တဲ့ ကဗျာကလေး။ ဒီနေ့ကျွန်မတို့ လူကြီးဖြစ်လာတဲ့ ကာလမှာ ဆရာပေးခဲ့တဲ့ အနုပညာအမွေကို ကျွန်မဆင့်ကမ်းပေး ဝေနေပါပြီ။ မြင်စေချင်စမ်းပါရဲ့ ဆရာ။

အအေးဓာတ်တွေ လွှမ်းမတ်ကြည်စယ်နေတဲ့ ဝန်းကျင်မှာ ဆရာဝိညာဉ်ပျံ့ဝဲနေမယ်ဆိုရင် ဆရာ့တပည့်ရဲ့ ဟောပြောမှု အသံ နဲ့ငြိန်ကို ဆရာကြားမြင်သိရှိနေမှာပါ။ ကံကြမ္မာက ပစ်တင်လို့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ပေါ် ရောက်ရှိသွားပြီး အဲဒီက ကောက်ယူ စုဆောင်းလာသမျှ အနုရသ အတွေ့အကြုံတွေကို ဟောပြောရင်း ဆရာသင်ပေးခဲ့တဲ့ မွန်တပင်တိုင်သီချင်း ကလေးနဲ့ ဆရာ့ရပ်ရွာ ကိုဂုဏ်ပြုသီဆိုမိပါသေးတယ်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာတော့ မဖော်ပြနိုင်အောင် ဆရာ့ကို လွမ်း ဆွတ်ချစ်ကြင်စိတ်တွေ ဖိတ်ဝေလျှံလို့။ သီဂီဒက်တစ်ကောင်ရဲ့ တောင်ပံတဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ခတ်သံဟာ မာကျောခိုင်ကျည်တဲ့ ဇင်း ကျိုက် တောင်နံရံဆီ ပဲ့တင်ထပ်နေချိန်၊ ကောင်းကင်ပြင်အနံ့ ကြံ ပြန့်ပေါ် သွက်နေတဲ့ မိုးပေါက်ဇာပွင့် ကြယ်ရောင်ရင့်တွေကြားထဲ အလင်းလက်ဆုံး ကြယ်တစ်ပွင့်ကို ကျွန်မ မတွေ့တွေ့အောင်စွာ နေမိတော့တယ်။

“ဆရာမရေ ဆရာမရဲ့ ဆရာနိုင်ရွှေပြည်က ဆရာမ ထင် သလို လူ့လောကကြီးထဲက မကွယ်ပျောက်သေးပါဘူး။ ဆရာနိုင် ရွှေပြည် အသက်ထင်ရှားရှိပါတယ်။”

“ဟင် . . . ဆရာ အသက်ထင်ရှားရှိသေးတယ်ဟုတ် လား။”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်အလင်းမှာဝေသခံတစ်ယောက်ရဲ့

ဘိမ်ညွန့်ခူးတဲ့ ကြယ်မှူးရွှေစင်

ပြော စကားကြောင့် အံ့ဩဝမ်းမြောက်စိတ်တွေ တစ်ချိန်ချိန်ပြေး ဆောင့်တက်လာတဲ့ ရင်ဘတ်အစုံဟာ ဖားဖိုတစ်ခုလို ဆူညံမြည်း ဘီးလို့။

ဆရာ . . . ဆရာ . . . ကျွန်မရဲ့ဆရာ အသက်ရှင်ရက် နှိုသေး တယ်ဆိုပါလား။

“ ဆရာကြီးက ကုသိုလ်သိပ်ထူးတာဆရာမရဲ့၊ အခု အ သက် ငြိမ်နှစ်ရှိပြီ။ ကျန်းမာတယ်။ နား၊ မျက်စိကောင်းတယ်။ နတ်ဉာဏ်တွေလည်း အားလုံးကောင်းသေးတယ်။ ဆရာမ တွေ့ချင် ရင် ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်။ ”

ကျွန်မဟာ မြေမထိခြေလှမ်းတွေနဲ့ ဆရာ့ဆီလျှောက် သွမ်းလာရင်း အနှစ်သုံးဆယ်နီးပါး ဝေးကွာသွားတဲ့ အနေထားမှာ အံ့ပေမယ့်စွမ်းနေသေးတဲ့ ဆရာပုံသဏ္ဍန်ကို စိတ်မှန်းနဲ့တွေးနေ ခဲ့သလို ဆရာရယ်။

ရွာထဲဘက်ဆီသွားတဲ့ မြေနီလမ်းအချိုးတွေကလေး တစ်နေရာ မှာတော့ခြေတိုင်ရုံည ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးတစ်ဆောင်။

‘ဆရာ မရှိဘူး ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားတယ်’

အို . . . ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒီနေ့ပုသ်နေ့ပါလား။ ဒီအသက်

အရွယ်နဲ့ ဆရာဘုန်းကြီးကျောင်းတောင်သွားနိုင်သေးတယ်ဆို နား . . . ဆရာ ရဲ့ အတိတ်ကံ၊ သီလပါရမီထူးကို ကျွန်မ မိုးကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး။

ကျွန်မတို့ဟာ မဝေးလှတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲ လိုက်ခဲ့ ကြပြန် တယ်။ ကျောင်းရှေ့ရောက်တော့ တရားပေးသံကြားနေရပြီ။

ကျွန်မတို့ကိုမြင်တော့ တရားပေးနေတဲ့ ဆရာတော်က ပေးလက်စ တရားကိုရပ်တံ့ပြီး ကျောင်းပေါ်တက်လာဖို့ ဖိတ်ခေါ် ပါတော့တယ်။

“ဆရာကြီးနိုင်ရွှေပြည်ကိုတွေ့ချင်လို့ ဧည့်သည်လိုက်ပို့ ဘာပါ ဘုရား။ ညကဟောပြောပွဲမှာပြောတဲ့ ဆရာမပါ။” ကျွန်မ

ကိုလိုက်ပို့တဲ့ ဒေသခံအစ်ကိုကြီးက စကားပလ္လင် ခံလိုက်တဲ့အခါ ဆရာတော်ရော တရားနာပရိတ်သတ်ပါ နားလည်သဘောပေါက် သွားပါတော့တယ်။

တွေးထင်မထားတဲ့ ဝေခွဲမရအကြည့်တွေနဲ့ ကျွန်မဘက် ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ ဆရာမျက်နှာမှာ အရေးကြောင်းတွေ ထူ ထပ်နေပေမယ့် မျက်လုံးအစုံဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်သုံးဆယ်နီးပါး ကာလလို့ပဲ စူးရဲတောက်ပ နေဆဲပါလား။ တိကျပြတ်သားပြီး စကား ကို တိုတိုပြတ်ပြတ်ပြောတတ်တဲ့ ဆရာနှုတ်ခမ်းတွေကလည်း ပီရီ သေသပ်ဆဲ...။

'နင်က... နင်က... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဝရာ ရတာ လဲဟင်'

အို... ဆရာဆီက ပထမဦးဆုံးထွက်လာတဲ့ ကြားနေထု ရင်းနှီးပွန်းတီးတဲ့လေသံ။ ကြည့်စမ်း... ဆရာ ကျွန်မထံ ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေပါလား။

ငယ်စဉ်ကလို့ပဲ ဆရာရဲ့ ငေါက်ငမ်းဆူပူမှုကို ခံယူဖို့ ကျွန်မ ဆရာခြေရင်းမှာ ခူးကွေးညွတ်ကျသွားပါတော့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဆံစနဖူး ကတော့ ဆရာရဲ့ခြေဖဝါးအစုံဆီ...။

တစ္ဆေခြောက်သူ

တစ္ဆေ့ခြောက်သူ

လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတဲ့ဝါဂွမ်းစကလေးဟာ လေမှာလွင့်မျောနေတယ်။ မြန်ဆန်တဲ့အဟုန်နဲ့ နက်မှောင်မှောင်တောင်တန်းတွေကို ဖြတ်သန်းနေတယ်။ အဝါရောင် လယ်ကွင်းပြင်တွေ၊ စိမ်းညိုညို တောအုပ်တွေ၊ ခရီးသွားနေတဲ့မြစ်ချောင်းတွေ၊ အစာရှာနေတဲ့ သိုးအုပ်တွေ၊ ဖုန်တထောင်းထောင်းထနေတဲ့ လှည်းလမ်းကြောင်းတွေ၊ ကုန်သွယ်နေတဲ့ ကွန်တိန်နာကြီးတွေပေါ်က တရိပ်ရိပ်ဖြတ်ပြီး နေတယ်။

အချိန်က မနက်ဆည်းဆာလား၊ ညဆည်းဆာလား ခွဲခြားမသိနိုင်တဲ့ အချိန်မျိုး။ အလင်းရောင်ဟာ စူးတောက်တောက်ကြီးမနေ၊ နေလုံးဆီမျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်နိုင်တဲ့ အလင်းအားမျိုး စိတ်လော အဟုန်ဟာအဲ့ဒီ အလင်းအားဘက်ဆီဦးတည်ပြီးသွားနေတယ်။ မြင်ကွင်းတွေက ထင်လည်းထင်ရှားတယ်။ ပီလည်းပီသတယ်။ လေယာဉ်ပေါ်က ဆီးကြည့်မြင်တွေနေရတဲ့ မြင်ကွင်းမျိုးကို ကိုယ်တိုင် ပျံသန်းမြင်တွေနေရတယ်။ ခက်တာကကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ဟာလေ ယာဉ်ပေါ်မှာမဟုတ်ဘူး။ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ရှိနေသလို အသိစိတ်က ပျံသန်းနေတာပါ။

ဒါဟာအိမ်မက်တစ်ခုလား။ အိမ်မက်ဆိုရင် အတော်ရှည်

လျားတဲ့ အိမ်မက်ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ပြီးလည်းမပြီးနိုင် ဆုံးပဲမဆုံးနိုင် ဟာ. . . ပြောရင်းဆိုရင်း ခြံကြိုဝင်းကျယ်ထဲက အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု-နှစ်ခု-သုံးခု။ ဟာအများကြီး။ အဲဒီအထဲက အဆောက်အဦတစ်ခုထဲ ကျွန်တော်ဝင်သွားတယ်။ ပြီးတော့ အခန်းတစ်ခန်း၊ အခန်းထဲရောက်တော့ မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကကျွန်တော့်ကိုတုံ့ပြန်သွားစေတယ်။

လူတစ်ယောက်. . . ညာခြေထောက်၊ ရင်ဘတ်နှင့်ဦးခေါင်းတို့မှာပတ်တီးတွေပရပွနဲ့ လူနာတစ်ယောက်အခန်းတစ်ခုထဲက ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်အနေအထားနဲ့တွေ့နေရတယ်။ အနီးကပ်ပြီး အသေအချာ ကြည့်လိုက်တော့ အလို. . . ဘုရားရေ အဲဒီလူနာဟာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေပါရောလား။ လူနာအနေအထားက ကျွန်တော့်ကို အတော်ကလေး တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစေတယ်။

ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲမှာ ရှိရမှာလေ။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် တကွတပြား စိတ်ဖြစ်နေတာတုန်း။ ကျွန်တော့်စိတ်ဟာခန္ဓာကိုယ်ကို ထားရစ်ပြီးလျှောက် သွားနေတာလား။ ဒါဆိုရင် စောစောက မိုင်ထောင်ချီသွားခဲ့ရတဲ့ ခရီးတွေဟာ ခန္ဓာမပါ စိတ်နဲ့ချည်းသွားခဲ့ရတဲ့ ခရီးတွေပေါ့။ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး စိတ်နဲ့ခန္ဓာ တကွတပြားစိမဖြစ်အပ်ဘူး။

ကျွန်တော်အလန်ကြီးလန်သွားပြီး ဒရောသောပါးနဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဝင်လိုက်တယ်။ အိုး. . . ဘယ်လိုဝေဒနာကြီးတွေပါလိမ့်။ ခေါင်းကလည်းတစ်စစ်စစ်နဲ့ ထိုးကိုက်မူးဝေနေလိုက်တာ၊ ထူလို့တောင်မနိုင်ဘူး။ လက်နှစ်ဘက်ကတော့ အကောင်း၊ ရင်ဘက်ထဲကတော့စူးပြီးအောင့်နေတယ်။ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း နံရိုးကြားထဲက

ထိုးပြီးနာနေတာ၊ ပြီးတော့ခြေထောက်၊ ကျွန်တော့်ညာခြေထောက် လှုပ်လို့မရတော့ဘူး။ လုပ်ကြပါဦး။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို နှိပ် လားဗျာ။

“ဟော... ရှင် သတိရပြီလား။ ဒီလိုရုတ်ခနဲမထနဲ့လေး ရှင် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး မန္တလေးဆေးရုံမှာ သတိမေ့နေတာ သုံးရက်ရှိ ပြီခေါင်းလည်းနည်းနည်းထိထားတယ်။ နံရိုးနှစ်ချောင်း ကတော့ အက်သွားရုံ ညာခြေထောက်ကတော့ ဟင်... ပြောရင် ဆိုရင်းနဲ့ ပြန်အိပ်သွားပြန်ပြီ။ အင်းလေ... ဒီအချိန်အိပ်ပျော် နေတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ကျွန်တော့်မျက်ခွံတွေလေးလံပြီးအနားမှာရပ်နေတဲ့ ထဘီ အနီဝတ်ဆရာမလေးရဲ့စကားကိုတောင် ဆုံးအောင် နားမထောင် နိုင်တော့ဘူး။ နားမထောင်ဝံ့တာလည်းပါ၊ပါတယ် တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာတွေ ပရပွနဲ့ သေတွင်းနှုတ်ခမ်းဝရောက်နေတဲ့ကိုယ့် အဖြစ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ တွေးပြီးစိုးရိမ် ပူပန်မှုတွေ တစ်ရပ်တက် လာတယ်။

ကျွန်တော် သေရတော့မှာလား။ ဖားကန်ကနေ မန္တလေး ကို အဆင်းကျွန်တော်စီးလာတဲ့ကား မျက်နှာချင်းဆိုင်ကားကို အ ရှောင်၊ လမ်းဘေးထိုးဆင်းသွားတဲ့ သိမှုအာရုံဟာတနေနေ တစ်ရပ် ရိပ် ပြန်ပေါ်လာတယ်။ ကားဘာဖြစ်သွားသေးလဲ။ ကားပေါ်ကလူ တွေသေ ဘေးကရွတ်ရဲ့လား။ ဘုရား... ဘုရား ကျွန်တော် ခက် ခက်ခဲခဲပင်ပန်းပန်း စွန့်စားရှာဖွေထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေရော ဘယ် ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ကားမှောက်ပြီဆိုမှ ဘယ်မှာအစရှာရပါမလဲနော်။ “ဟို... ပစ္စည်းသင်္ဘါရ လူသင်္ဘါရ လူမသေငွေမရှားပေါ့။

ငွေပြန်ရှာနိုင်ဖို့ လူသေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ အခုဒဏ်ရာတွေက ဘယ် လောက်အထိ ဆိုးဆိုးရွားရွားဖြစ်နေသလဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် သေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ အမေ... အမေ... တစ်သက် လုံးပေပေတေတေ နေခဲ့သမျှသား အမေ့ကိုကျေးဇူးဆပ်ချင်သေး တယ် ဖားကန်မှာ ပင်ပင်ပန်းပန်းရှာထားသမျှ အမေ့ဆီလူကြို နဲ့ပို့ အခုတစ်ခေါက် မြူးမြူးမြတ်မြတ်ကလေးရပေါက်တွေ့ လာလို့ အမေ့ဆီလူကိုယ်တိုင်ပြန်လာပါမှ။ “တောက်... ဆိုးလိုက် တဲ့ ကံကြမ္မာနယ်”

သေမင်းရယ်... တဆိတ်လောက် ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို မခေါ်ပါနဲ့ဦးဗျာ။ ကျွန်တော်မသေချင်သေးတဲ့ နောက်တစ်ခုက နှင်းဦးခိုင်နဲပက်သက်နေတယ်။ နှင်းဦးခိုင်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကျိတ် သဘောကျနေတဲ့ ကောင်မလေးပါ။ ကျွန်တော့်ထက် ရှစ်နှစ် လောက်ငယ်ပြီး မိဘတွေကလည်း ဆင်းရဲချို့တဲ့ရှာတယ်။ အိမ်နီး ချင်းတွေလည်းဖြစ် တော့တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အ တွင်းသိ အစင်းသိတွေပေါ့။ ကျွန်တော်ဆွတ်ရင်အချိန်မရွေးညွတ်မယ့် မိန်းကလေးပါ။

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်းမိန်းကလေးတွေကို တင့် တောင်းတင့်တယ်မတောင်းနိုင်ဘဲ ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အရွယ်တောင် တဆိတ်ဟိုင်းချင်နေပြီ။ ဟိုင်းကာမှဟိုင်းရော အိပ် ထောင်ရေးကိုတော့ ကသောင်းကနင်းမစချင်ဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ခြားကိစ္စမှာ ပရမ်းပတာနေချင်နေမယ် ဒီကံစွဲကိုတော့ ဖြစ်က တက်ဆန်းမလုပ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဒီဘက်နှစ်ပိုင်းတွေမှာ စီးပွားရေးကိုဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ ကျိတ်ရှာတယ်။ စုစုဆောင်းဆောင်း

ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ကလေးနေတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား၊ ကျွန်တော်ရှာတဲ့ငွေ ဒါတွေအားလုံး ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ နှင်းဦးခိုင် အတွက်ပေါ့။ ဒီတစ်ခေါက် ပွပေါက်တိုးပြီး ဇာတိမြို့ကိုအပြန် နှင်းဦးခိုင် မိဘဆီ ပြောလည်းပြော တောင်းလည်းတောင်းမယ် ကြံခါမှ . . . မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး ကျွန်တော်သေလို့ မဖြစ်ဘူး။

“မအော်နဲ့လေ အနာတွေနာသလား၊ နာရင်အနာသက် သာ အောင်ကျွန်မဆေးတိုးပေးမယ်၊ ဒီလို မငြိမ်မသက် အော်လား ဟစ်လား မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒါဆေးရုံရှင့် ဆေးရုံအိမ်မဟုတ်ဘူး၊ ဟော . . . ပြောရင်းဆိုရင်း ဒေါက်တာလာပြီ။”

ဆရာမကလည်းဗျာ နားငြီးလိုက်တာ နာရတဲ့အထဲ အနား မှာလာပြီး ဘာတွေချစ်တောက်ချစ်တောက် လုပ်နေတယ်မသိ။
u ksh m f အော်လိုက်မိလို့လား၊ သိတောင်မသိဘူး။ ယောက်ျား ပါဗျာ။ ဒီလောက်တော့ သတ္တိရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်မာတဲ့ ကောင်ပါဗျာ။ ကျွန်တော် သေလို့မရသေးဘူးဆိုတာ ဆရာမ မသိပါ ဘူး။ ဟော . . . ဒေါက်တာ လာပြီတဲ့၊ ကျွန်တော်ကို ဘာများလုပ် ကြဦးမလို့ပါလိမ့်။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေက ကြည့်ပေမယ့် အမြင်မကြည် လင်လှဘူး။ ဝေတေတေ ဝါးတားတားနဲ့ ဆရာဝန်ကိုတောင် သဲသဲ ကွဲကွဲ မမြင်ချင်ဘူး။ အလို . . . ဆရာဝန်ကအမျိုးသမီးပါလား။ ဣ တီကုတ်အဖြူကလေးနဲ့ ခုတင်ခြေရင်းက လူနာအခြေပြချပ်ပြား ကိုကိုင်ပြီး ဆရာမနဲ့ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိဘူး။ တော်နေကြာ တော့ ခုတင်ခေါင်း ရင်ဘတ် ကျွန်တော့်အနားလာရပ်တယ်။

“ရှင် အတော်ကံကောင်းတယ်၊ ဒဏ်ရာတွေက ဆေး

လောက်တဲ့ဒဏ်ရာ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး။ အဲ . . . ညာဘက်ခြေ ထောက်ကတော့ သွင်သွင်ကျိုးသွားတယ်။ ဒါကလဲ အချိန်အတော် ကြာ ကုသမှုခံလိုက်ရင်ပျောက်သွားမှာပါ။ အားမငယ်ပါနဲ့၊ ရှင်အိမ် ကိုအကြောင်းကြားစေချင်ရင် အိမ်လိပ်စာတို့ ဖုန်းနံပါတ် တို့ပြော၊ ကျွန်မတို့ ဆက်သွယ်ပေးမယ်”

ဟင် . . . အသံ၊ ဒီအသံ ဒီလေယူလေသိမ်းဟာ အညာ မန္တလေးမြို့ရဲ့ လေယူလေသိမ်းမဟုတ်ဘူး။ ရန်ကုန်မှတ္တမကား လမ်းပေါ် ကျွန်တော့်ဇာတိရပ်မြေက လေယူလေသိမ်းမျိုး၊ ဒီအသံ ဟာ ရန်ကုန်သံမဟုတ်ဘူး။ မော်လမြိုင်သံ မဟုတ်ဘူး။ သထုံသံ၊ သူမမြင်ရတဲ့ အသံချည်းကြားနေရရင်တောင် သထုံမြို့က လူမှန်း သိစေရမယ့်အသံ။ ကျွန်တော့်မြို့က သီဟောင်းကျမ်းဟောင်းများ ဥစ်နေမလား။ အမြင်အာရုံတွေစုစည်းပြီး ဆရာဝန်မလေးရဲ့ မျက်နှာကို ခပ်စူးစူး ကလေး ကြည့်မိတယ်။ ဒီမျက်ခုံး၊ ပြီးတော့ များပြင်ပေါ်ဝဲကျနေတဲ့ ဆံ့လှေခေ့ဘုရားရေ . . . ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ။ သူ . . . သူ . . . ကြည်ပြာလွင် . . . မကြည်ပြာ သွင်အစစ်၊ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း နှုတ်ခမ်းစုစုကလေးနဲ့ ပျိုမျစ်နုနယ် ချစ်ခင်ဖွယ် ရှစ်တန်းကျောင်းသူအရွယ် ကြည်ပြာလွင်။ ကျွန်တော် ခြံမြို့က အ. ထ. က(၂) ကျောင်းတော်ကြီး၊ ပြီးတော့ ပန်းကမ္ဘာ ကော်ဘီး၊ မမြင်ချင်ဘူးမတွေ့ချင်ဘူး။ ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းမြောင်း ထပါလား။ ဘယ်လိုပင်ပြေးထွက်ရှောင်ပုန်းပေမယ့် နှစ်တွေရွေ့ မြောင်း ခရီးရှည်ကြာညောင်းတာတောင် မရှောင်သာလမ်းမြောင် ဩဝါထဲ မင်းနဲ့ငါတွေကြပြီ ကြည်ပြာလွင်ရေ။

တော်ပါသေးရဲ့ သူကကျွန်တော်ကိုမမှတ်မိရှာဘူး။ ကျွန်

တော့ ရုပ်ရည်အနေအထားကလည်း မှတ်မိနိုင်လောက်အနေအထား မဟုတ်ဘူး။ ဒီဘက်နှစ်တွေမှာ ကြမ်းတမ်းခက်ရှုတဲ့ ဝမ်းစာရှာဖွေမှု တွေကြောင့် ကျွန်တော့်ငယ်ရုပ်ပျောက်ပြီး ရင့်ရော်မှုတွေ အစားထိုးဝင်ရောက်လာမှုတွေက ကြည်ပြာလွင်သာမဟုတ်၊ မည်သည့် သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းမှ မှတ်မိနိုင်ဖွယ်မမြင်။

ကျွန်တော်ဟာ ဆင်ဖြူမျက်နှာဆင်မည်းမကြည့်ဝံ့သလို ကြည်ပြာလွင်ကိုရင်ဆိုင်ဖို့ ရင်လေးစွာ မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ပြီး လက်ရှိအနေအထားက ကျောခိုင်းထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်တွေဟာ ပေါ့ပါးလျှင်မြန်တဲ့ အဟုန်နဲ့လာတိမြို့ ကလေးဆီ နောက်ပြန်ပြေးသွားနေလိုက်တာ၊ စောစောကခရီးနှင့်ခဲ့တဲ့ အတိုင်းက ဆုန်စိုင်းရင်းပေါ့။

ကျွန်တော်တို့မြို့က အမှတ်(၂)အခြေခံပညာ အထက်တန်းကျောင်းမှာ(၈)တန်း တန်းခွဲလေးခုရှိတဲ့အနက် ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ဘို့ဘို့မင်းဟန်ကို မသိတဲ့သူမရှိဘူး။ ကျွန်တော်က လူဝံ့ညက်ညက်၊ အသားဖြူဖြူ ဟိုစပ်စပ်ဒီစပ်စပ် အစအနောက် သန်သန်မို့ ကောင်မလေးတွေ အမုန်းပွား အမြင်ကတ်တဲ့အထဲမှာ ရွှေတန်းကအပါအဝင်ပေါ့။ ကျွန်တော့်ဝါသနာ ကသူတစ်ပါးကို စနောက်ရတာပျော်တယ်။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ နောက်ကျောကျွမ်းဆံမြီးမှာ တိတ်တိတ်ကလေး စကျွေးအမြီးတပ်ပေးရတာမျိုး၊ ထမင်းဘူးထဲက ဟင်းတွေ ကာယကံရှင် မသိအောင်လဲထည့်ထားတာမျိုး၊ စကားများတဲ့ ဘောင်မလေးတွေရဲ့ ခုံတွေမှာ စာကလေး၊ ခပ်ဝဝ အစားပုပ်ပုပ်ကောင်မလေးဆို ဖက်တီးပုပ်၊ အသားဖြူဖြူ အရပ်ခပ်မြင့်မြင့်ဆို ဗျိုင်းရှည် ဒီလိုနာမည်ပြောင်တွေရေး ပေးရတာမျိုး

ဝါသနာပါတယ်။

အတန်းထဲမှာက ရွှေဆုံးတန်းမှာ ထိုင်လေ့ရှိတဲ့ ကြည်ပြာသူငယ်၊ ညိုညိုစမ်း၊ အိသက်စိုးတို့ကစာကြိုးစားတဲ့ ကျိတ်ကတ်တွေ။ သူတို့ဟာ စာကြိုးစားသလောက် သူတို့ရဲ့စာတွေ၊သင်္ချာတွေ၊ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ် တွေကို သူတစ်ပါးကိုပြသလေ့မရှိဘူး။ တစ်ခါတလေမအားလို့ သင်္ချာအိမ်စာမပြီးလာတဲ့နေ့မျိုးဆိုအဖြေတွေ ကူးချဖို့ အစာအုပ်သွားငှားရင် ဘယ်တော့မှပေးလေ့မရှိဘူး။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ နံနက်ကြိုးစားဆိုတဲ့အထဲက စာကလေးတို့ဖက်တီး ဘုတ်တို့က ဆိုးဘူး၊ သဘောကောင်းတယ်၊ စာကလေးကအတန်းထဲမှာ ကောင်းများတာကလွဲရင် ဖက်တီးဘုတ်ကလည်း ဘာမဟုတ်တာလေးကို စိစိလောင်လောင်ပြောတတ်တာကလွဲရင်ပေါ့။

တစ်နေ့တော့သူတို့နှစ်ယောက် ကိုစချင်နောက်ချင်တာနဲ့ သူတို့ရဲ့အဖုံးပိတ်ခုံစောင်းထဲမှာ ဖားပျံတစ်ကောင်တိတ်တိတ်ကလေး ထည့်ထားမိတယ်။ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုး နိုင်ငံတော်သီချင်းဆို အတန်းပိုင် ဆရာမနှစ်ဆက်ပြီတာနဲ့သူတို့ နေရာက စီခနဲ အသံထွက်လာပါတော့တယ်။ စာကလေးကခုန်စောင်း ကိုအဖွင့်၊ဖားပျံကခု အထွက်၊ စာကလေးလန့်ပြီး အော်လိုက်တဲ့အသံ၊ သင်ခန်းစာကိုစတင် သင်ကြားဖို့ အရှိန်ယူနေတဲ့ ဆရာမအဖို့ အနှောက်အယှက်အတော် ဖြစ်သွားဟန်တူတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ အတန်းပိုင်ဆရာမကယ်တိုင် ဖားပျံကို အသေအလဲ ကြောက်တယ်ဆိုပဲ၊ ပြီးပါလေရော။ ခုံစောင်းထဲဖားပျံဘယ်သူထည့်လဲဆိုတာ ကြာကြာမစစ်လိုက်ရပဲ ပေါ်သွားပါလေရော၊ ပေတံနှစ်ချောင်းပူးနဲ့ ခြေသလုံးမှာပူအောင်အရှိက်ခံရပြီး

တဲ့အပြင်စာသင် ချိန်လေးဆယ် ငါးမိနစ်လုံးခုံပေါ်တက် မက်ထစ်ရပ်ဒဏ်ပေးချင်းခံ ရပါတော့တယ်။

ပထမတော့ ကျွန်တော်အတော်ကလေးရှက်သွားတယ်။ ဖား ပျံပဲ့ဘာဖြစ်လဲ။ ဒီလောက်တောင် ပုံကြီးချဲ့စရာမလိုပါဘူး။ ခင်လို့စတာ မခင်ရင်မစဘူးဆိုတာ စာကလေးမသိဖို့ကောင်းဆီတယ်။ တော်ပြီ . . . သင်းတို့မိန်းကလေးတွေကို အရောမဝင်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်ကအသားဖြူတော့ ရှက်ရင်မျက်နှာနီတက်တယ်။ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လုံးခုံပေါ်တက် မက်တပ်ရပ်လိုက်ရလို့ နည်းနည်းရှက်သွားတာရယ်။ အရိုက်ခံလို့ခြေသလုံးမှာ ဖယ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်တာရယ်က ဟိုနောက် ဒီပြောင်တဲ့အလုပ်တွေကို အချိန်သတ်ပေးသလိုဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

တစ်ရက် . . . နှစ်ရက် ၊ တစ်ခုသောညနေကျောင်းလွှတ်ချိန်၊ ကျောင်းသားအုပ်ကြီး ကျောင်းအနောက်ပေါက်ကနေ ပေါ်ခေါ်သွန်ထွက်လာချိန်။ ကျောင်းအနောက်လမ်းဟာ အရှေ့လမ်းထိုညီညာ ပြန်ပြုမှုမရှိဘူး။ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေဟာ ကုန်းကြောင်းတချို့ စက်ဘီးနှင့်တစ်ဖုံ ဆိုက်ကားနဲ့ တစ်သွယ်တစ်ကိုပြန်ကြတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းနောက် ပေါက်ကတိုးထွက်လာရင်း ပန်းကမ္ဘာစက်ဘီးလေးအပေါ် တက်နေတဲ့ကြည်ပြာလွင်တို့လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။ စက်ဘီးရဲ့နောက်ကယ်ရီယာခုံမှာ လွယ်အိတ်ကိုချိတ် ထမင်းဘူးကိုလက်ကကိုင်ယင်း နဖူးပေါ်ဝဲကျလာတဲ့ ဆံနွယ်ခွေကလေးတွေကို ဆတ်ခနဲရမ်းခါ ပြီးစက်ဘီးပေါ်တက်လိုက်တဲ့မြင်ကွင်း ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်မသိ

ရုတ်ခြည်းပဲ ကြည်ပြာလွင်ကိုစနောက်ချင်တဲ့ ချဉ်ခြင်းတွေ ပြည့်လှုံလာခဲ့တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်တွေက ဖားပျံကိစ္စပြီးလို့ အချိန်သတ်အနည်ထိုင်နေတဲ့ စိတ်ကလေးရှု့ခနဲ ခေါင်းထောင်ထလာတယ်။

ကျွန်တော် ဘီးလိမ်စပြုနေတဲ့ ကြည်ပြာလွင်ရဲ့ ပန်းကမ္ဘာစက်ဘီးနောက်ကိုအပြေးကလေးလိုက်ရင်း စက်ဘီးနောက်ခုံက အမွှေးဖွားဖွား သူ့လွယ်အိတ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်တယ် မမိဘူး။

“ ဘိုဘို . . . မလုပ်နဲ့ဟာ ”

ကြည်ပြာလွင်က စက်ဘီးကိုအချိန်ယူရင်း နောက်ကိုလှည့် ကြည့်ပြီးပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ဒုတိယအကြိမ်လွယ်အိတ်ကိုလှမ်း ဆွဲပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မိသလိုလိုမမိသလိုလို မိပြီးမှ လွတ်ထွက် သွားသလိုလို။ နောက်တစ်ခါ အလှမ်းမှာ လွယ်အိတ်ပါသွားမှာ ကြောင့်ကြပြီး စိုးရိမ်တကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ ကြည်ပြာလွင်ဟာ ရှေ့က ကျင်းချိုင့်ကိုမရှောင်နိုင်ဘဲ လက်ကိုင်ရမ်းပြီးမြောင်းထဲထိုးကျသွားပါတော့တယ်။

“ဟာ . . . ”

ကျွန်တော်မျက်လုံးတွေပြာသွားတယ်။ မြောင်းထဲမှာ ခွေခွေ ကလေးလဲကျနေတဲ့ ကြည်ပြာလွင်အနားကို လူတွေအုံနေခိုက် ကျွန်တော် အိမ်ကို အပြေးကလေးပြန်ခဲ့တယ်။ သူ . . . ကြည်ပြာလွင် ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ သတိမေ့ရုံ၊ ခေါင်းကွဲရုံ ခြေလက်ကိစ္စရုံလား အသက်ဘေး ဦးရိမ်ရလား ကျွန်တော့်လုပ်ရပ် ကျွန်တော့်ပယောဂ ကျွန်တော့်စိတ် အာသာဖြေမှုတစ်ခုတည်းအတွက်နဲ့ လူတစ်ယောက် ဒုက္ခပင်လယ်ဝေ သွားရတဲ့အဖြစ်ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ နောက်ပြောင်ကျီစယ်ချင်စိတ်ကို အမြစ်ကနေ လှန်ချွတ်ပေးလိုက်

တယ်။

အဲဒီနှစ်က ရှစ်တန်းစာမေးပွဲကြီးကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကိုယ့်ကျောင်းမှာမဖြေရဘဲ ဟိုဘက်အ. ထ. က (၁) မှာသွားဖြေရ တယ်။ကြည်ပြာလွင်ဟာ ညာခြေထောက်ကျိုးသွားတဲ့ အတွက် ကျောက်ပတ်တီးကိုင် ထားရလို့ စာမေးပွဲကို သီးသန့်အခန်းထဲမှာ ဆရာဝန်အစောင့်အရှောက်နဲ့ သီးသန့်ဖြေရတယ်။ စာမေးပွဲခန်း ထဲကို ညာခြေမှာကျောက်ပတ်တီး ကြီး တန်းလန်းနဲ့ ကြည်ပြာလွင် ကို ဝိုင်းဝန်းချီမပို့ဆောင်နေတဲ့ မြင်ကွင်းကို ကျွန်တော်ခပ်ဝေးဝေး ကလှမ်းပြီး ကြည်ပြာလွင် မျက်လုံးတွေကိုရှောင်လွှဲ နေမိတယ်။

နွေကျောင်းပိတ်ပြီး ကျောင်းပြန်ဖွင့်တော့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကိုးတန်းရောက်ပြီ။ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေဟာ ရှင်းသန့် သန့်နနက်ခင်းမှာ ပွင့်အာလုလုပန်းကလေးတွေရဲ့ လန်း စင်မှုမျိုးနဲ့ စာသင်နှစ်သစ်ကိုကြိုဆိုဖို့ ကျောင်းကိုရောက်လာကြ တယ်။ အလယ်တန်းအောင်မြင်ပြီးစ အထက်တန်းကျောင်းသူ ကျောင်းသား အသစ်စက် စက်တွေဆိုတော့ယောက်ျားလေးတွေ ကဘောင်းဘီကနေ လုံချည်ကို ပြောင်းဝတ်ကုန်ကြပြီး မိန်းကလေး တွေကလည်း စကတ်ကနေ ထဘီကို ပြောင်းဝတ်ကုန်ကြပြီ။

ကျောင်းဖွင့်စနေ့က စကတ်ကနေထဘီကိုပြောင်းလဲ ဝတ် ဆင်ပြီးကျောင်းတက်လာတဲ့ကြည်ပြာလွင်ရဲ့ ခြေသလုံးကို ကျွန် တော် မြင်ချင်တာကောင်မြင်ခွင့်မရှိတော့ဘူး။ ယွင်သွင်ကျိုးပြီးမှ ပြန်ဆက်ထားတဲ့ ညာဘက်ခြေသလုံးရဲ့ဆက်ထုံးနေရာကို မမြင်ရ ပေပေယ့် ညာခြေနိမ့်သွားတဲ့အတွက်ဖိနပ်ကို တစ်ဖက်နိမ့်တစ် ဖက်မြင့် စီမံစီးထားရ ပြီးလမ်းသွားရင် မသိမသာ နိမ့်နိမ့်ဆာဆာ

ကလေးဖြစ် နေတဲ့မြင်ကွင်းက ကျွန်တော့ရင်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ နှိပ်ခတ်နေတော့တယ်။ ကြည်ပြာလွင် ပန်းကမ္ဘာစက်ဘီး မစီး ခဲ့ဘူး။ လမ်းလျှောက်ရင်ဘေးက အဖော်ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပြည်းဖြည်းကလေး ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်လျှောက်နေတဲ့ အနေ အထားဟာ ကျွန်တော်အတွက် မကြည့်ချင်မြင်လျှက်သားဖြစ် နေတော့တယ်။ ကျောင်းဖွင့်ပြီးတစ်လကြာခင် ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော် အပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ဇာတိမြို့ကိုစွန့်ခွာပြီး ကြီးတော် ခွေရုံရာ မော်လမြိုင်မှာ ကျောင်းသွားတက် ဖြစ်တော့တယ်။ ကျွန်တော် ရင်ဘတ်ထဲနာကျင်ခံ ခက်ဆုံးကကြည်ပြာလွင် ကျွန် တော်အပေါ် အပြစ်ဖို့ စကားတစ်လုံးတစ်ပါးမျှ မပြောခြင်းပါပဲ။ ကျွန်တော်ကြောင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ် ချို့ယွင်းသွား သူ့အလှပျက်ပြယ် သွားတာ သေရာပါ အမာရွတ်ကြီးအတွက် ဘာတစ်ခုမှ အပြစ် မဆိုတာခံရအခက်ထုံးပါပဲ။ ကြည်ပြာလွင်က မပြောသလို ကြည်ပြာ လွင် အစ်မတွေမိဘတွေကလည်းမပြောဘူး။ ကျွန်တော် ဟာကြည် ပြာလွင်အစ်ကိုတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ လက်သီး နဲ့မထိုက်တန်ဘူး လားသူတို့ဘက်က ငြိမ်သက်လေ ကျွန်တော် ဘက်က အစွမ်းကုန် သူပ်ရွားရုန်းကြွေးလေပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီနေရာမှာ ရှိမနေ အပ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မော်လမြိုင်ကို ထွက်သွားမိတယ်။ အမေချစ်သား အမေနဲ့ မခွဲနိုင်တဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် အပြစ်ဒဏ်ကို ချမှတ်လိုက်တော့ တယ်။

ဒီလိုနဲ့သုံးနှစ်လေးနှစ် ဆိုတာကုန်လွယ်လိုက်တာ။ ကျွန်တော် မော်လမြိုင်မှာ ဆယ်တန်းတစ်နှစ် ကျသွားလိုက် တာနဲ့ အရောင်းအဝယ် လောကထဲပစ်ဝင်ပြီး မော်လမြိုင်နဲ့ ရန်ကုန်

ရောင်းကုန်တွေနဲ့ကူးချိုသန်းချိုလုပ်တော့တာပဲ။ ကြီးတော်တွေက အရင်းအနှီးထုတ်ပေး ကျွန်တော်က ကိုယ်တိုင်လှုပ်ရှား ဒီတုန်းကဆို လာတိမြိုကအမေ့ဆီ တစ်နှစ်တစ်ခေါက်တောင် မရောက်ဘူး။ ကျွန်တော် မြို့ကိုမပြန်ချင်တာလည်း အကြောင်းရှိ တယ်လေ။ ကိုယ်အပြစ်နဲ့ ကိုယ် လိပ်ပြာမလုံတဲ့ အကြောင်းကိုစွဲရှိနေတာကို အဲဒီလို အတိတ်ကို ကိုယ်ဘာသာ ပြည်ဖုန်းကားချခါမှ တစ်ဖန် မှာတော့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ရထားပေါ်မှာ မဆံ့ချင်နေတဲ့ လူတွေနဲ့ ဆုံရပါရော။ ဘယ်သူတွေရှိရမှာလဲ စာကလေးနဲ့ ဖက်တီးဘုတ်လေး နှစ်တွေဒီလောက်ကြာတာကောင် သူတို့နှစ်ယောက် အတွဲမပွတ် တာအံ့ရောဗျာ။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆယ်တန်းအောင်စီ မော်လမြိုင်မှာ တက္ကသိုလ်လာတက်ကြတာတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုမြင် တော ဖက်တီးက ထုံးစံအတိုင်း အာပြုကြီးနဲ့။

ဟဲ့ . . . နင်ဘို့ဘို့မဟုတ်လား သေနာကျ မျောက်လောင်း နင့်ရုပ်က ခွေးချိုသွားတာ တောင်မှတ်မိတယ်။ နင့်မြို့ကနေ ဘယ် ပျောက် သွားတာလဲ အခုဘာတွေလုပ်နေလဲ။

ဖြည်းဖြည်းမေးပါ ဖက်တီးရယ် နင့်အသံကိုလဲလျော့ပါဦး ငါအခု ON THE ROAD ပါ။ မော်လမြိုင်-ရန်ကုန်လမ်းကြောင်း ပေါ် မှာ ကစ်ခါတစ်ရံ မန္တလေးအထိတက်တယ် ဒါဆိုရင်သဘော ပေါက်။ နင်တို့က ဆယ်တန်းအောင်ကြတယ်ဆိုတော့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသွကြီး တွေပေါလေ ကောင်းပါတယ်။ ဒါနဲ့မြို့က တစ်ခြား သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်သူတွေအောင် ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်ကုန် ကြပြီလဲ။

" အင်း . . . မအောင်တဲ့တစ်ချို့လည်းပြန်ဖြေ တစ်ချို့

လည်း အပြင်ထွက်အလုပ်လုပ်ကုန်ကြပြီ။ နေဦးဟဲ့ နင့်ကိုမြင်မှ သတိရတယ်။ ကြည်ပြာလွင်လေ . . . ကြည်ပြာလွင် . . . "

အဲဒီဖက်တီးဘုတ်ဟာလေ အလိုက်ကန်းဆိုးကိုမသိဘူး။ ကျွန်တော်မေ့ပျောက်ထားတဲ့ အကြောင်းကိုမှ အစဖော်ဖြစ်အောင် ဘာဖော်နေတယ်။ တော်ပါ ဒါတွေမကြားချင်ဘူးပြောရအခက်။

" နင်တော်တော် ရက်စက်တယ်ဘို့ဘိ။ နင်လုပ်ရပ်ဟာ ဘာပဲတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ဘယ်လောက်အထိ ထိခိုက်နှစ်နာစေ တယ်ဆိုတာ နင်တွေ့မိရဲ့လား ကြည်ပြာလွင်လေး သနားပါတယ် အမေမွေးတုန်းက အကောင်း နင့်ပရောဂဲကြောင့် ခြေတစ်ဖက် မသိမသာနိမ့်သွားရတယ် ဒါတင်မက သူ့ဘဝတက်လမ်းကိုပါ အဟန့်အတားဖြစ်တော့မလို့ ကံကောင်းလို့။ "

" ငါလည်း ငါ့လုပ်ရပ်အတွက် စိတ်မကောင်း လွန်းလို့မြို့ ကထွက်လာပြီး တစ်မြို့တစ်ရွာမှာ ငါ့ကိုယ်ငါဒက်ခတ်ထားတာပါ။ ဒီကိစ္စအတွက် ဒီနေ့အထိနောင်တရနေတယ်ဆိုရင် နင့်တို့ယုံမ ဘူး။ "

ဖက်တီးဘုတ်က မယုံသေးဘူးဆိုတဲ့သဘောနဲ့ မျက်နှာ ခွဲသွားပေမယ့် စာကလေးကတော့ လေအေးလေးနဲ့ . . . ။

" ကြည်ပြာလွင် ဆယ်တန်း ပထမနှစ်ရုံးသွားတယ်သိလား သူ့က ရှစ်တန်းတုန်းက ကျောက်ပတ်တီးကြီးနဲ့ ဖြေတာတောင် ခက်ထူး (၂) ဘာသာထွက်တာ ဆယ်တန်းအောင်တော့ ဆေး တက္ကသိုလ်ဝင် ခွင့်ရဖို့မှန်းတာပေါ့ ကြီးလည်းကြီးစားတယ် အိမ်မှာ က သူက အငယ်ဆုံးဆိုတော့ ဖူးဖူးမူတ်ထားပြီးဘာမှမခိုင်းဘဲ အကြီးစားခိုင်းတာလေ သူ့ရည်မှန်းချက်ကလည်း ဆရာဝန်ဆို

တော့”

“ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ရုံးသွားရတာလဲ . . . ”

“ ရုံးချုပ်လို့မဟုတ်ဘူးဟေ့ ရူပဗေဒအမှတ် နည်းမယ် ထင်တာနဲ့ ခြစ်ပစ်လိုက်တာ သူကအမှတ်ကိုတွက်ပြီးသား။ တစ်ဘာ သာနည်းသွားလို့ ဆေးဝင်ခွင့်မမီရင် သူဘယ်သွားမည်လဲ။ သွား ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ သူဝါသနာမပါ။ ဒီထက် ထပ်ဆင်းသွား လို့ ပညာရေးရုံးတော့ သူ့လို ကိုယ်နေဟန်ထားမျိုးနှင့် ဆရာမလုပ် လို့ မဖြစ်။ ဒီတော့ သူဟာဆေးအမှတ် မှီမှကိုဖြစ်မှာ ဒါကြောင့် ပထမနှစ်အရုံးခံလိုက်တယ်။ နောင်နှစ်မှ နှစ်ဆကြိုးစား လိုက်တာ ခုတော့ အောင်သွားပြီ။ ဆေးကိုလည်း ဝင်ခွင့်ရသွားပြီ ကံကောင်း လို့ပေါ့ဟယ် ”

“ နိမ့်သွားတဲ့ ခြေတစ်ဖက်အတွက် သူ့ဘဝလမ်းကြောင်း ကို သူ့မတိမ်းစောင်းအောင် အတော်ကလေး ကြိုးစားရရှာတယ်။ ငါတို့ဒါတွေ့မြင်လေ နင့်ကိုစိတ်ဆိုးလေပဲ။ သူကတော့ နင့်အပေါ် အပြစ်ဖို့စကား တစ်ခွန်းမပြောဘူး။ သူတင်မဟုတ်ဘူးလေ။ သူ မိသားစုကပါနှင့် အပေါ် အပြစ်မမြင်ကြဘူး။ ငါတို့မှာထော ကြားထဲက အကုသိုလ်များလိုက်ရတာ။ ”

“ တော်ပါတော့ . . . တော်ကြပါတော့ ကြည်ပြာလွင် နဲ့ပတ်သက်ရင် ငါမခံစားနိုင်တော့လို့ပါ။ ငါ့ကိုယ်ငါဘယ်တော့မှခွင့် မလွတ်ဘူး။ သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့လည်း မဝံ့ရဲဘူး။ ဒါကြောင့် ငါမြို့ကို မပြန် ဖြစ်တာ နှစ်တွေကြာလှပေ။ အခုဆို ကြည်ပြာလွင် အဲဒီမသန်တဲ့ ခြေတစ်ဖက်နဲ့ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ နှစ်တွေအကြာကြီး ကြိုးစားရရှာမယ်။ ငါလေ . . . ငါညာခြေတစ်ဖက်ကျိုးမှ ဒီအပြစ်

တွေ ကျေမယ်ဆိုရင် . . . ငါခြေကျိုးပေးလို့ သူ့ခြေပြန်ကောင်းမယ် ဆိုရင် အလျော်အစား ပြန်ပေးချင်စမ်းပါဘိ . . . ”

“ ဟဲ့ . . . မပြောကောင်းမဆိုကောင်း ”

စာကလေးနှင့်ဖက်တီးဘုတ်တို့ သံပြိုင်အော်လိုက်တဲ့ အသံက လန့်စရာကောင်းလိုက်တာ။

“ ဘာလဲ မယုံကြဘူးလား . . . မျက်လုံးမျက်လုံးခြင်း၊ ခြေထောက်ခြေထောက်ခြင်း ဒါဆိုရင်ကျေနပ်သင့်ပါပြီ။ နင်တို့ ငါ့ကို ဒီလိုမကြည့်ပါနဲ့။ သွားကြ . . . သွားကြပါတော့ . . . ”

“ ဒီမှာ . . . ဒီမှာ . . . ကယောင်ကတန်း ဘာတွေ လျှောက်အော်နေပြန်ပြီလဲ။ ရှင်သတိကောင်းကောင်းရပြီ မဟုတ် လား စကားကို ကောင်းကောင်းပြောပါ။ ဒေါက်တာက ရှင်လိပ်စာ မေးနေတယ်။ ရှင်ဘယ် မြို့ကလဲ။ ရှင်အိမ်လိပ်စာလေ။ ဘယ်ကို ဆက်သွယ်ပေးရမလဲတဲ့ ”

ကျွန်တော်မျက်စိကိုစုံမှိတ်ပြီး ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ရမ်းခါလိုက် တယ်။ ကျွန်တော့် ဇာတိမြို့ကို ပြောလို့မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ သထုံမြို့က ဘိုဘိုမင်းဟန်ဆိုတာသူ ကြည်ပြာလွင် သိသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီအတိုင်းမမှတ်မိဘဲ ရှိပါစေတော့ ကားအက်စီး ဒင့်ကြောင့် သွင်သွင် ကျိုးနေတဲ့ ညာခြေထောက်ဟာ ကျွန်တော့်ကို အစွမ်းကုန် သရော်လှောင်ပြောင်လို့နေပါပြီ။

အလျော်အစား . . . တစ်ခါတုန်းက ဖက်တီးနှင့် စာ ကလေးရှေ့မှာ ကြည်ပြာလွင်အပေါ် ညာခြေထောက် အလျော် အစားပေးချင်နေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အခုဆိုရင် သူ့ရှေ့ကနေ အငွေ ပျံပျောက်ဆုံး ချင်နေပြီ။ နံပြည်စုပ်ရို့တဲ့အရပ်ကို လင်းတတွေ

မလာဝံ့ဘူး။ အမှန်တရားဆိုတာ အကောင်ထူထည်ကြီးခြင်း၊
သေးခြင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ စောစောက ဘဝကိုခင်တွယ်ပြီး မသေ
ချင်သေးတဲ့ စိတ်တွေဆန့်ကျင်ဘက်ဆီပြောင်းလဲလာပြီ ချက်ချင်း
ဘဲ လူ့လောကထဲက ဟောဒီ ဒေါက်တာကြည်ပြာ လွင်ရွှေက
ပျောက်ကွယ်သွားချင်လှပြီ။

“ ကျွန်တော်သေချင်တယ်... သေစမ်းပါရစေ...
ကျွန်တော့ကို ဆေးထိုးသတ်လိုက်ကြပါတော့ ”

‘ဆရာမရေ... ပေးရှင့်ကဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်၊ ခေါင်းက
ဒဏ်ရာလည်းဒီလောက် မဆိုးဘဲနဲ့ဘယ်လိုဖြစ်လို့ စိတ်ဖောက်သွား
ရတာလဲ သူ့ကိုဂရုတစိုက်စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး။ ထူးခြားရင် ကျွန်မ
ဆီသတင်းပို့ပါ’

ကျွန်တော့ အခြေအနေအပေါ် စိတ်ပျက်လက်ပျက်မှတ်
ချက် စကားပြောကြားပြီးထွက်ခွာသွားတဲ့ ဒေါက်တာကြည်ပြာလွင်
ရဲ့ကျောပြင်နိမ့်နိမ့်စောင်းစောင်းကလေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ကျွန်
တော့ပါးပြင်ပေါ်ကမျက်ရည်ကို ကျွန်တော်မသုတ်မိသေးဘူး။

အချစ်နှင့်စက်ဘီးစီးခြင်း

ပြုလဲနိုင်သည်။ မကြာခဏလဲ ပြုလဲဘူးပါ၏။ သို့ပေမင့် ကျွန်မကလည်း ယနေ့အထိ စက်ဘီးနောက်မှ ပြေးမတက်တတ်။ ကိုကိုကလည်း လူပိုတင်နင်းသော အမှု၌ မကျွမ်းကျင်...။
သို့နှင့်ပင်...။

အချစ်နှင့်စက်ဘီးစီးခြင်း

တကယ်တော့ ကိုကိုသည်စက်ဘီးကို ကျွမ်းကျမ်းကျွင်ကျင်စီးတတ်သူတစ်ဦးမဟုတ်ခဲ့ပါ။ စက်ဘီးကို စီးတတ်သည်ဆိုရုံလေး စီးတတ်သူမျှသာဖြစ်သည်။

စက်ဘီးစီးကျွမ်းကျင်သူသည် ကုန်းသို့ တက်တက်၊ ကုန်းမှ ဆင်းဆင်း လက်ကိုင်နှင့် ခြေနင်းအားကို အသုံးပြုကာ ပေါ့ပါးလွယ်ကူစွာ ထိန်းကျောင်းမောင်းနှင်သွားလာခြင်းဖြင့် လိုရာခန့် ရောက်နိုင်သည်။ ကိုကိုက ထိုကုန်းတက်ကုန်းဆင်းများမှာ ထင်သလောက် ကျွမ်းကျင်ခြင်းမရှိလှပါ။

ကျွန်မက စက်ဘီးကို လုံးဝ(လုံးဝ)စီးနင်းတတ်သူတစ်ဦးမဟုတ်ခဲ့။ စက်ဘီးကိုကိုယ်တိုင် စီးနင်းဖို့နေနေသာသာ အနောက်မှ လိုက်ထိုင်ခြင်းအတတ်ကိုပင်ပီပီပြင်ပြင် တတ်မြောက်သူမဟုတ်သဖြင့်ကိုကိုနှင့် ကျွန်မအကြား စက်ဘီးပြဿနာများစွာရှိနေ၏။ ကျွန်မကို စက်ဘီးပေါ်တင်နင်းတော့မည်ဆိုလျှင် အခြားသူများကဲ့သို့ ဘီးလှိမ့်စပြုနေသော စက်ဘီးပေါ်သို့ ပြေး တက်ထိုင်ခြင်းမပြုနိုင်သော ကျွန်မကို ကိုကိုက စက်ဘီးပေါ် အရင်တတ်စေပြီးမှ အားနှင့်နင်းထွက်ရ၏။ အနောက်ဝန်လေးနေပြီဖြစ်သော စက်ဘီးသည် အထွက်မှာပင် လက်ကိုင်ယမ်း ပြီးဟိုယိုင်သည်ထိုးနှင့်

တောင်ပေါ်မြို့ကလေးသည် ကျွန်မနေခဲ့ဖူးသော ပင်လယ်ကမ်းစပ်မြို့လေးနှင့် အနံ့အသက်ခြင်းတူနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ပင်လယ် ရေအိရနံ့၊ ကမ်းစပ်ခနဲတောရွှံ့မြေရနံ့၊ ငါးစို၊ ပုစွန်စိုရနံ့၊ ငါးခြောက်၊ ပုစွန်ခြောက်ရနံ့တို့ဖြင့် ထောင်းထဝေလည် နေသော ကမ်းရိုးတန်းမြို့ကလေးမှာ နှစ်ကာလရှည်ကြာစွာ ကျွန်မပျော်မောခဲ့ဖူးသည်။ တံငါလုပ်သားများ၊ ထင်းခုတ်သ မားများ၊ ပုလဲငုပ် ဝိုင်တများ၊ မီးသွေးဖောင်းလုပ်သား ကြီးများ၊ ကျွန်းတောင်၊ သောင်ကမ်း၏အရိပ်အငွေ့များကြားတွင် ကျွန်မ၏ နုပျိုသစ်လွင်သော ကာလတို့ ပေါ့ပါးလျင်မြန်စွာဖြတ်သန်းခဲ့ကြပြီ။ ယခုမာယာများသော ကံကြမ္မာ၏လှည့်ဖျားမှုကြောင့် ကျွန်မတောင်ပေါ်မြို့ကလေး ဆီရောက်ရှိခဲ့ပြန်ပါပြီ။

ပင်လယ်ရေ မျက်နှာပြင် အထက်ပေသုံးထောင်ကျော် မြင့်သော တောင်ပေါ် မြို့ကလေးဆီမှ ကျွန်မတို့ တိမ်တွေကို နီးကပ် စွာမြင်နေရသည်။ ဇွန်လ မိုးဦးပေမယ့် မိုးရွာပြီးလျှင် လျော့ကျကင်းစင်ကုန်သော ရေမြေအနေအထားက မြို့ကလေးကို စွတ်စိုထိုင်း မှိုင်းမှုမှကယ်တင်ဆယ်မထားလေသည်။ ရွာစဉ်ရွာခိုက် အံ့အံ့သည်းသည်း ဖြိုးဖြိုးညည်ညွှာ၊ မိုးတိတ်သည်နှင့်သွေ့ခြောက်ရှင်းသန့် ထင်လင်းဝင်းပနေပြန်သည်။ မိုးရည်မိုးစက်တို့သောက်

သုံးပြီးအားအင်ပြည့်ဝလာသည့် ပွင့်ဖတ်နုလွှာပန်းမာလာတို့ အဆုပ်လိုက် အခိုင်လိုက် အလှခြင်းပြိုင်၊ ရနံ့ခြင်းလှိုင် နေကြပုံ ရင်သပ်ရွမော အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ပင်။

မြို့ကလေးဆီရောက်တော့ နံနက်ခင်းလမ်းလျှောက်ဖို့ကို အားသွန်မိသည်။ ခြံတံခါးမှ အထွက် အော်လံပန်းခြံကြီးနှစ် ခြံက မားမားရပ်နှုတ်ဆက်နေတော့ ပန်းအမည်ကို ဦးနှောက်ခြောက်အောင် စဉ်းစားနေမိသည်။ လမ်းသွယ်ကလေးတစ်ခုပေါ်ရောက်တော့နာမည်နှစ်မျိုးနဲ့ လမ်းကလေးက စိတ်ဝင်စားစရာ။ တင်ဦးလွင်လမ်းနဲ့ ဥဉ္စအိမ်လမ်းတဲ့။ တင်ဦးလွင်ဆိုတာလူနာမည်ကို ကိုယ်စား ပြုလေသလား။ ဥဉ္စ အိမ်လမ်းဆိုသည်က အရှေ့စူးစူးသို့ဆက်သွားလျှင် ပိုးစာခြံ အလုပ်သမားတွေနေသည့် အိမ်ဥဉ္စလုံးကို အစွဲပြုသည့် အမည်။ ထိုလမ်းကလေးပေါ်ကနေ မြေနီလမ်းတို့ကလေးတစ်ခုပေါ်လျှောက်ပြီးကုန်းမော့ပြေပြေကလေး အတိုင်း တက်သွားလျှင် တစ်မြို့လုံးက အိမ်တော်လမ်းဟုခေါ်သော ကတ္တရာလမ်းပေါ်ရောက်သွားတော့သည်။

အင်္ဂလိပ်တွေတည်ခဲ့သောမြို့၊ အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့စိုက်ရာမြို့၊ ဖြစ်တာမို့ အိမ်တော်ဆိုတာ ဖြစ်လာပြီး အိမ်တော်လမ်း ဆိုတာပေါ်ပေါက်လာဟန်တူသည်။ အိမ်တော်လမ်းကလေးရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာတော့ ချယ်ရီပင်တွေ၊ စိန်ပန်းပြာပင်တွေ၊ ထင်ရှားပင်တွေ လွမ်းမောဆွတ်ကြင်ဖွယ်မြင်ကွင်းက ဆီးကြိုလို့၊ တစ်ချိန်တစ်ခါက အိမ်တော်ဟောင်းတွေဟာလည်း သင်္ဃင်မြိုင် နဲ့ ချယ်ရီမြိုင် ဧည့်ဂေဟာတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲလို့။ မြိုင်နှစ်မြိုင်ကြားက ကြက်လျှာစွန်းလမ်းခွဲကလေးမှာ ပြေပြေကလေး ဆင်းသွားသည့် လမ်းက ခေမာလမ်းတဲ့။

ခေမာလမ်းကတော့ အကျွေးအကောက်အပြေအလျော့

တွေများသည့်အတွက် တောင်ပေါ်မြို့ရောက်စာရေးဆရာ တစ်ယောက်က မာယာများတဲ့ ရင်ဖိုစရာကောင်းတဲ့လမ်းလို့ မှတ်ချက်ကမည်းထိုးခဲ့ဖူးသည့် လမ်းကလေးပါ။ ဆင်ခြေလျှောက်လမ်းရှည် ကွေ့ကောက် ကလေးတွေရဲ့ အချိုးအကွေ့မှာ စက်ဘီးဆိုင်ကယ်တွေ ဟွန်းတီးရတဲ့လမ်းကလေးပါ။

မြေပြန့်မှာ ကပ်နေသည့် ထိကရုန်းပင်ကလေးတွေ၊ သမန်းမြက်ပင်တွေ၊ ဘဲစာခြောက် မြက်ပင်တွေပေါ်မှာ မိုးစက်ကြွင်းကျန်တွေလွဲလွဲခိုလို့၊ ပန်းနုရောင်ပြေးနေတဲ့ နှင်းပန်းဖူးငုံ ကလေးတွေကနေခြည်ပြန့်ပက်မှုအောက်မှာ ထိုးထိုးထောင်ထောင် နံနက်ခင်း လမ်းလျှောက်သူတွေကိုအားပေးနေကြတယ်။

ကျွန်မက မနေ့ကမှ 'နှင်းသောက်မြိုင်' စတိုးဆိုင်လေးထဲက ဝယ်လာသည့် သိုးမွှေးဦးထုပ် ဖြူဖြူကလေးကို ဆောင်းလို့။ ကိုကိုကတော့ မိုးကိုစိတ်မချတာရော၊ ခွေးမောင်းဖို့ပါအသုံးပြုဖို့တရုတ်နိုင်ငံလုပ် အစိမ်းရောင်ယံကလေးကို တုတ်ကောက်လိုကိုင်လို့။ ကျွန်မကတော့ ငယ်ယောင်ဆောင်ထားပြီး ကိုကိုက အသက်နှင့်မမျှရင့်ကျက်ဟန်ပေါက်နေတာမို့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်မှာ ရုပ်ဝတ္ထုအရ ကြည့်လျှင်ပင် ပီရောမီ ဆန်နေတော့သည်။

သို့ပေမယ့် စာပေကိုချစ်မြတ်နိုးတာ၊ သဘာဝတရားကြီးကိုလင်းပွင့်စွာ မြင်တတ်တာ၊ ဥဉ္စတေးဆိုသံ၊ စမ်းရေစီးကျသံ၊ လေညင်းရဲ့တီးတိုးရယ်သံ၊ ရဲ့ရဲ့ရှင်ရှင် သစ်ရွက်မြည်သံ၊ သဘာဝတရားကြီးနှင့် ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာ နေထိုင်လို့မှုမှာတော့ အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်း လမ်းလျှောက်ပြီးဆိုတော့ဟိုမှသည်မှ ဘွားခနဲပေါ်လာသည့် လမ်းသွယ် လမ်းမြောင်ကလေးတွေ ပေါများလှပါတယ်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသမှ မြစ်မှာကလေးတွေ ဖြာထွက်နေသလို အချို့လမ်းတက်လမ်းမှာကလေးတွေပေါလှသည်။ အချို့

လမ်းကလေးတွေ လူတစ်ချပ်စာပင်ပုကလေးတွေ ပန်းရံ အချို့လမ်း
ကလေးတွေ ပင်ယံမြင့်မြင့်ကိုင်း လက်ရွက်ရှင် တို့ထွေပြား ယထိ
ငင်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့နေကြာရိုင်းပင်တွေ အပြိုင်းအရိုင်း။တစ်ခါ
တစ်ရံတော့ချယ်ရီပင်တွေ၊ မယ်လီပင်တွေ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း။

လျှောက်ရင်းလျှောက်ရင်း နှင်းဆီ၊ ဂန္ဓမာ၊ သစ္စာပန်းပင်
တွေစိုက်ပျိုးရောင်းချဖြန့်ချိရာ ခြံကြီးနား ရောက်တော့ရောင်စုံပန်း
ခင်းကြီးဆီ တမေ့တမောဝေးရီ။ ဟော လျှောက်လာရင်းမှာမှ
တရွေ့ရွေ့နန္ဒာလမ်းမကြီးပေါ်ရောက်၊ အမျိုးသား ကန်တော်ကြီး
ဥယျာဉ် သွားရာလမ်းကဖြူးနေ၊ တောင်ဘက်ဆီမှ ခရမ်းချဉ်သီး
ဂေါ်ရခါးသီး၊ စတော်ဘယ်ရီသီးစတဲ့ သီးနှံတွေ ရောင်းချဖို့စက်ဘီး
ကယ်ရီတွေဖြတ်သန်း သွားကြ...။

“ငှက်ပျောသီးမှည့်ကလေးများပါ သလားကလေးတို့
ရေ...”

ကိုကို က စက်ဘီးဈေး သည်ကလေး တွေဆီလှမ်းမေး
လိုက်တော့ ကျွန်မစိတ်ထဲရယ်ချင်ပတ်ကျီ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုကို
တောင် အညာသုံး၊ တောင်ပေါ်သုံးတွေသုံးတတ်နေပြီပဲ။

ဖြောင့်ဖြူးသာယာလှသည့် နန္ဒာလမ်းသည် ကန်တော်
ကြီးနှင့် နီးသည့်အခါ မသိမသာ မော့တက်သွားပြီးခပ်ဝိုက်ဝိုက်
ကွေ့သွားတော့သည်။ ကန်တော်နှင့် အနီးဆုံးသံဆန်ခါနားနေ
ရောက်တော့ ကိုကိုရော ကျွန်မပါ အဆုပ်ထဲလေ့ရှိသွင်း။ ကိုယ်လက်
လှုပ်ရှားမှု တွေပြုလုပ်၊ လာလမ်းအတိုင်းပြန်အလှည့်မှာတော့ ချွေး
ကလေးစို့အောင်အပြေးတစ်ပိုင်းလျှောက်၊ တိမ်တွေကို ထိနမ်းနေတဲ့
စိမ်းရိပ်ညိုညိုသစ်ပင်ဖျားတွေကို နှုတ်ဆက်၊ ကန်တော်ကြီးထဲက
ထုံးဖြူဖြူစေတီတော်ကို အဝေးမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်ညိုရင်း တောင်
ပေါ်ရှုခင်းတွေရဲ့အလှထဲ နစ်မြောခဲ့တဲ့ နံနက်တွေ။ နူးညံ့သော

ခြင်းတွေ ရွက်လွှင့်ခဲ့သည့် ခရီးစဉ်မှာတော့ ကိုကိုရော ကျွန်မပါ
ပင်ကြည်းနူး ပျော်ရွှင်မဆုံး။

သည့်နေ့တော့ ကိုကိုက ထူးထူးခြားခြား အနက်ရောင်
အောက်စက်ဘီးကလေးကို ထုတ်လာသည်။ လမ်းမလျှောက်ဘဲ
နှင်းနှင့် သွားကြမည် ဆိုသည့်သဘော။ စက်ဘီးမြင်တော့ ကျွန်မ
နှင်းနှင့် သွားခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် တနင်္သာရီ ရိုးမတောကြီးကို
သိတိရသွားသည်။ ကိုကိုနှင့်ကျွန်မထမဦးဆုံး ရိုးမတော ကြီးထဲမှာ
စက်ဘီးစီးခရီးကို စတင်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်။

“စောစောစီးစီး ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ၊ စက်ဘီးပေါ်တက်
သေး”

ကိုကိုက စက်ဘီးပေါ်တက်နှင့်ကာ ခြေတစ်ချောင်း
သောက်ပြီး ကျွန်မကိုနှိုးဆော်လိုက်သည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ အရင်ကလို ပေါင်ကိုးဆယ်မဟုတ်တော့
ထူးနေပါ၊ ပေါင်တစ်ရာနှစ်ဆယ်ဖြစ်နေပြီ။”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ပေါင်ငှက်ကားများတာ မဆိုင်ပါဘူး၊
စက်ဘီးရဲ့တောင့်တင်းမှုနဲ့ နင်းသူရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုနဲ့သာ ဆိုင်ပါ
တယ်။”

“စက်ဘီးရဲ့တောင့်တင်းမှုတော့မသိဘူး၊ နင်းသူရဲ့ ကျွမ်း
ကျင်မှုကိုတော့ အခုအချိန်ထိ မယုံဝံ့သေးဘူး။”

ကျွန်မက ပြောပြောဆိုဆို စက်ဘီးနောက်ကယ်ရီယာပေါ်
ခပ်သွက်သွက်တက်ထိုင်ကာ ခါးကိုမတ်မတ်ထား၊ လက်ကို ရှေ့ထိုင်
နဲ့အောက်မြဲမြဲဆုပ်ပြီးမှ ...

“ရပြီ”
လို့ အချက်ပေးလိုက်တော့သည်။ စက်ဘီးထွက်စဉ်းတွင်
လက်ကိုင်ဟိုသည် ရမ်းတော့ နှလုံးသွေးတွေ ပိတ်ပိတ်တိုးကာ ကျွန်

မစိတ်တွေ တနင်္သာရီရိုးမတောထဲ ပျံသန်းပြေးထွက်သွားတော့သည်။

သည်တုန်းက ကျွန်မနှင့်ကိုကိုက သမီးရည်းစား ဖြစ်ခါ။ ကျွန်မကလည်း ကျောင်းဆရာမ ပေါက်စ။ သူက စိုက်ပျိုးရေးဌာန(ရော်ဘာ) တွင်အလုပ်ဝင်ခါစ၊ တစ်ခုသော သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် တနင်္သာရီမြို့ကလေးသို့ အလည်အပတ်သွားမည့် ခရီးစဉ်ကို ကိုကိုက ဦးဆောင်တော့သည်။ မိန်းမခေါ်နှစ်ယောက်နှင့် တနင်္သာရီ မြို့ကလေးသို့ ရေလမ်းခရီးမှ စက်တစ်စီး၍ သွားကြရသည်။

တနင်္သာရီမြို့သည် တစ်ချိန်သောအခါက ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ အိန္ဒိယ ပါရှားကုန်သည် တို့ဖြတ်သန်းရာ လမ်းကြောင်းပေါ် မှာတည်ရှိသဖြင့် စည်ကားကောင်းစည်ကားခဲ့မည်ဖြစ်သော်လည်း ယခု တနင်္သာရီသည် သွေ့ခြောက်ငြိမ်သက်လှသည်။ ကုန်သွယ် မူလမ်းကြောင်းပြောင်းကာ မြိတ်သည် ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်သွားကတည်းက သူ့ရဲ့ မူလထွက်ကုန် အကြော်ကရမက်၊ ကွမ်းသီးရော်ဘာ၊ သီဟိုဠ်စေ့တို့နှင့် အေးဆေးငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ မြို့ကလေးက ငယ်သည်နှင့် လည်စရာပတ်စရာများများမရှိ၊ သည်တော့ ရွာနီးစပ် ခရီးကိုစဉ်းစားမိကြသည်။

တိုက်ဆိုင်စွာပင် တနင်္သာရီမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းဆီက အတော်အတန်ဝေးဝေး ဝင်ရသော 'သကျက်' ရွာမှ ကာလသားတွေ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်မတို့ကို သူတို့ရွာလိုက်အောင်အပါ ခေါ်တော့သည်။ လိုက်ဆိုလည်းလိုက်ကြတာပေါ့။ တကယ်သွားမည်ဆိုတော့ ထို သကျက်ရွာလမ်းသည် လှည်းလမ်းလည်းမဟုတ်၊ ကားလမ်းလည်းမဟုတ်၊ ကုန်းကြောင်းသွားလျှင်သွား၊ မသွားတတ်လျှင် စက်ဘီးနှင့်သာသွားရမည့်ခရီးထဲ

ကျွန်မတော်တော်စိတ်ပျက်သွားသည်။ ကျွန်မမှ စက်ဘီးမစီးတတ်ပါဘဲ။ သည်လိုဆိုတော့ တင်နင်းမည့်သူတွေ အဆင်သင့်။

စက်ဘီးလေးစီး အဆင်သင့် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မလိုက်ပါစီးနင်းသင့်ဆုံးသော စက်ဘီးမှာ ကိုကိုနင်းသည့် စက်ဘီးပင်ဖြစ်ရပေမည်။ ကျွန်မက ကိုကိုကိုထား၍ သူမိမ်းယောက်ျားလေးနင်းသည့် စက်ဘီးကယ်ရီယာနောက် လိုက်စီးလျှင် မသင့်တော်သလို ကိုကိုစက်ဘီးနောက်မှလည်း အခြားမိန်းကလေးတွေက လိုက်ပါမစီးလိုကြ။ သို့နှင့် ထိုမိန်းကလေးတွေကလာကြိုသူကိုဖြင့်မောင်၊ ကိုထွန်းသန်း၊ ကိုလှအေးတို့ ဘီးနောက်ခုံမှာစီးကြ၊ ကျွန်မက ကိုကိုနင်းမည့် စက်ဘီးမှာထိုင်လျက် ခရီးထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

အခြားသူများ စက်ဘီးကယ်ရီယာ ခုံနောက်မှာပါလျက် ထွက်ခွာသွားကြသော်လည်း ကျွန်မမှာ ကိုကိုစက်ဘီးနောက်ခုံပေါ်မတက်ဖြစ်သေး။ တွန့်ဆုတ်တွေဝေနေ၏။

“ မမ တက်လေ ”

ကျွန်မတို့နယ်က ဆရာမကို 'မမ ခေါ်'လေ့ရှိသည့် နယ်ဖြစ်သဖြင့် ကိုကိုက ကျွန်မအလုပ်ကို ရည်ညွှန်း၍ မမ ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။

“ ဟင့်အင်း ဘယ်လို တက်မှာလဲ၊ ပြေးတက်ရမှာလား ”

“ အင်းပေါ့၊ စက်ဘီးနောက်ကိုတက်ဖို့ရာဒီနည်းပဲရှိတာ ”

“ ဒါဆိုရင် မဖြစ်ဘူး၊ မတက်ရဲဘူး၊ ”

“ ရှေ့ဘားတန်းပေါ်ထိုင်ရင်ရော ”

“ ထိုင်ကြည့်မယ်လေ ”

“ အဲဒါက နင်းရတာမလွတ်လပ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်တတ်နိုင်ပါမလဲ၊ ရှေ့ကပဲ တင်ရဟော့မှာပေါ့၊ ကဲတက် ”

ကျွန်မက ခရီးဆောင်အိတ်ကို အနောက်ကယ်ရီယာမှာ တင်လို့လူကတော့ ရှေ့ဘားတန်းပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည်။ ကိုကိုက စက်ဘီးစီးခြင်းအတတ်မှာ ကျွမ်းကျင်မှုမရှိရသည့်အထဲ ဘားတန်းမှာ ပိတ်တင်ပြီး ထွက်တော့ လက်ကိုင်က ဟိုရမ်းသည်ရမ်းကျွန်မ အသည်းတွေအေးပြီး မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားမိသည်။ လမ်းကလည်း လှည်းလမ်းကြောင်းတောင်မဟုတ်၊ လူသွားရန်ဖောက်လုပ်ထားသည့် အဖြစ်လမ်းဆိုတော့ ဖုထစ်ကြမ်းရှုလိုက်သည်မှာ စာဖွဲ့၍ပင် လောက်မည်မဟုတ်ချေ။ သွားပြီးတစ်ဖာလုံသာသာပင် မရောက်၊ ကျင်းချိုင့်မှာ ဘီးမြောက်ပြီး စက်ဘီးမှောက်တော့၏။ ကျောက်စရစ်မှာ မြေနီလမ်းဖြစ်၍ ဒူးနှစ်ဖက်လုံး ပွန်းပဲ့ကုန်ရုံမက လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ပါ သွေးကြည်ညိုကုန်တော့၏။

“ဟင် မမ ဘယ်နားနာသွားလဲ”

ကိုကိုက ကျွန်မကို ပူပူပင်ပင် မေးလာတော့ ရှက်ရွံ့အားငယ်စိတ်ဖြင့် မျက်ရည်ဝဲကာ ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါယမ်းမိ၏။

“ရပါတယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။”

အသေအချာနားထောင်လျှင် ကျွန်မဖြေသံက တုန်ယင်နေသည်ကိုကြားရပေလိမ့်မည်။

“ရှေ့လူတွေနဲ့ ဝေးကျန်ရစ်ဦးမယ်၊ တက်တက်သွားကြစို့”

ကျွန်မဘားတန်းပေါ်ပြန်တက်ခရီးဆက်ခဲ့တော့ ဘယ်လောက်မှမနင်းရသေး၊ ကုန်းအဆင်းမှာ လက်ကိုင်ရမ်းသွားလို့ ကျွန်မ လန်ပြီးခုန်ချတော့ စက်ဘီးလည်းမထိန်းနိုင်ဘဲ မှောက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်မနာရုံသာမက စက်ဘီးကယ်ရီယာမှာ ချိတ်ထားသော ကျွန်မရဲ့အသစ်စက်စက် ခရီးဆောင်အိတ်ကလေး မြေနီတော ထဲကျဆင်း ပေးကန်တော့သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်မ လစာ တစ်ရာရှစ်ဆယ်ငါးကျပ်ထဲမှ စွန့်စွန့်စားစား

ဝယ်ယူခဲ့သော ခြောက်ဆယ်ကျပ်တန်ခရီးဆောင်အိတ်ကလေးက ပြုနုပွေးဥနေသည်။ ယခုပြေနေသော မြင်မကောင်းတော့။ ကျွန်မကိုယ်အနာ ကိုမနာအား အိတ်ကလေးကို အပြေးအလွှားကောက်ကာ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာတော့သည်။

ကိုကိုက စက်ဘီးကို နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြန်ထောင်ပြီး ကျွန်မအနားလာရပ်တော့ သူ့အမေးကိုပင် မစောင့်၊ ကျွန်မအီးခနဲ ဝိုချလိုက်တော့၏။ ကျွန်မအပြုအမူက မျှော်လင့်မထားသော အပြုအမူမို့ ကိုကိုမှာဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမုန်းပင်မသိ။

“ဟာ မမကလည်း ဒီလိုမငိုနဲ့လေ၊ ရှက်စရာကြီး။”

“မရှက်ပါဘူး၊ ဘယ်သူ့ကို ရှက်ရဦးမှာလဲ၊ တောထဲမှာ သစ်ပင်တွေချည်းရှိတာ၊ ဒီမှာကြည့်ပါဦး၊ အခုမှဝယ်လာတဲ့အိတ်အသစ်ကလေး ရစရာကိုမရှိတော့ဘူး... ”

“ဟင်... ဒါဆို အခုငိုနေတာ နာလို့မဟုတ်ဘူး၊ အိတ်အသစ်ကလေးပေးကုန်လို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ့အပြောက ကျွန်မစိတ်ကို ဆွပေးသည်နှင့်တူလှ၏။

“ဒူးတွေ၊ တံတောင်တွေ ပွန်းကုန်တာက အသားနာတယ်၊ အိတ်အသစ်ကလေး ပေးကုန်တာက အသည်းနာတယ်၊ တော်ပြီ... အဲဒီ ရွာကိုမလိုက်တော့ဘူး၊ တနင်္သာရီပြန်မယ်”

“အို ဒီလိုလုပ်လို့ဖြစ်မလား၊ သင်ခင်စဉ်တို့ လွင်လွင်သန်းတို့

ရှေ့မှာ သွားနှင့်ကုန်ပြီ၊ တို့ချည်းနောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လို့ ဖြစ်မလား လာပါမမရယ်၊ ဒီတစ်ခါ သတိထားပြီးနင်းပါမယ်၊ မငိုပါနဲ့တော့နော်၊ တိတ်တိတ်... ”

ကျွန်မက အချောကြိုက်သမား၊ အချောခံချင်သမားဆိုတော့ များများတောင်မချောလိုက်ရ၊ စက်ဘီးပေါ်ပြန်ရောက်သွားပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်မက လည်းငြိမ်၊ လက်ကိုင်က

လည်းငြိမ်၊ လမ်းကလည်း ပြေသည်နှင့် ခရီးတွင်နေပြန်သည်။ အား
သွန် ခွန်စိုက်နင်းနေရ၍ ထင်သည်။ ကိုကိုအသက်ရွယ် ပြင်းပြင်းက
ကျွန်မဂုတ်သားနွေးနွေးလေးအပေါ် ခုန်ဆင်းလာသည်။ သည်လို
ဆိုတော့ ချစ်သူနှင့်စက်ဘီးအတူစီးရသည့် အရသာ တစ်မျိုးလေးခံ
စားရသည်မှာ ရင်ခုန်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှပါဘိ။ ကျွန်မကျော
ကုန်းအိအိကလေး တစ်ခုလုံးကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ။

အို... သည်ကမ္ဘာမှာ ကျွန်မလောက်ကံကောင်းသည့်
မိန်းကလေးရှိပါဦးမှာလား။ ကျွန်မ ရှေ့လက်ကိုင် ကိုတင်းတင်း
ဆုပ်ကာ မျက်လုံးကို မှေးစင်းလျက် ပီတိလေဟုန် စီးနေခိုက်...
ဘယ်ဆီမှ ချည်တိုင်လွတ်လာသည့် မသိသော နွားတစ်ကောင်က
လူသွားလမ်းကို ဂမ္ဘားထိုးအဖြတ်၊ ကိုကိုကလည်း ထင်မှတ်မထား
သော အန္တရာယ်ကို မရှောင်နိုင်။ သည်တစ်ခါ လိုင်လဲလို့ အမှောက်
မှာတော့ စက်ဘီးကားအပေါ်၊ လူကအောက်။ ပွန်းပဲ့ရဲတင်မဟုတ်
တော့ ခြေသလုံးမှာ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် မြင်လေတော့... . . .

အမေရေ

ကျွန်မ အမေကိုတ၊ ပြီးအော်ငိုလိုက်သံသည် ခိုးမတောလုံး
ဟိန်းဟိန်းညံသွား တော့သည်။ စိတ်ပျက် အားငယ်တာရော
ကြောက်လန့်စိုးရိမ်တာပါ ရောပြင်းနေသော ခံစားမှုက မငိုဖို့ရာ
ဘယ်လိုမှထိမ်းချုပ်မနိုင်။ ကိုကိုက ကျွန်မကိုမထားနိုင်၊ မချော့နိုင်၊
လက်ဖိုင်ချကာထိုင်ကြည့်နေတော့သည်။ မကြာမှီ ရှေ့မှသွားနေ
သောစက်ဘီးသုံးစီးပြန်လှည့်လာသည် ကိုတွေရသည်။ "အစ်မ
ငိုသံကြားလို့ကျွန်တော်တို့ ပြန်လှည့်လာတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာ
ကောင်နဲ့တွေ့လို့လဲ" သူတို့မေးသမျှ ကျွန်မ မဖြေနိုင်မိ ဒဏ်ရာ

တွေနှင့် ညစ်ပတ်ပေတူးနေသော ကျွန်မပုံကိုကြည့်၍ အပြစ်
အပျက် ကိုသဘောပေါက်ကုန်၏။ "အစ်ကိုကလည်း စက်ဘီးပု
ကျမ်းကျမ်းကျင်ကျင် မစီးတတ်၊ အစ်မကလည်း စက်ဘီးပေါ်ထိုင်
ကျင့်ကမရှိ၊ ဒါဆိုရင်ဒီလိုလုပ်၊ အစ်မကျွန်တော်တို့ထဲက တစ်
ယောက်ယောက်ရဲ့ဘီးနောက်မှာလိုက်စီး၊ ဒါဆို အဆင်ပြေမယ်"

"ဟင့်အင်း မစီးဘူး၊ အနောက်ကလည်းမစီးတတ်ဘူး၊ အ
ရှေ့ကဆိုလည်းဘယ်သူနဲ့မှမစီးနိုင်ဘူး၊ ပြန်မယ်၊ တနင်္သာရီပြန်
မယ်"

"ပြန်လို့မဖြစ်ဘူး အစ်မရဲ့ခရီးက အတော်ပေါက်လာပြီ၊
သကျက်ရွာနီးလာပြီ"

"နီးလာပြီ ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်လမ်းလျှောက်သွားမယ်"

"အစ်မဒဏ်ရာတွေနဲ့ဖြစ်မလား၊ လမ်းလျှောက်ရင် အ
တော်ကို ဝေးဦးမှာ"

နောက်ဆုံးတော့ မျက်ရည်တွေကိုသုတ်၊ အနာတွေကို
ညံ့ဖြူလုပ်ကာ ကိုကိုစက်ဘီးဘားတန်းပေါ် ပြန်ရောက်ရပြန်သည်။
မိုးစုပ်စုပ်ချုပ် ရွာထဲရောက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထား
သလိုဖြစ်ကာ ခြေထောက်တွေမှာ ထောက်လို့ပင်မရချင့်တော့။
နောက် တစ်ရက်အပြန်ခရီးမှာတော့ ထိုလေးငါးမိုင် ခရီးကို
စက်ဘီး မစီးချင်ဘူး၊ ကျွန်မခွဲခတ်သည်နှင့်အားလုံး ခြေလျင်
လျှောက်ပြန် ကြရလေသည်။ တနင်္သာရီရိုးမ သကျက်ရွာခရီးကား
တစ်သက်မမေ့ နိုင်စရာပါပေ။

ကိုကိုနှင့် ကျွန်မအိမ်ထောင်ကျတော့ လစာငွေထဲမှအကား
'ရာလေး' စက်ဘီးတစ်စီး ဝယ်ဖြစ်ကြလေသည်။ ရင်တွင်း သနား ကို

မကွယ်မဝက် ပြောရလျှင်တော့ ကျွန်မသည် ကိုကို့ ကို ဟွန်ဒါဆိုင်ကယ် ကလေးတစ်စီးဝယ်စေချင်လှ၏။ ဟွန်ဒါတွေက သိပ်ဈေးမများလှ။ မြတ်မှာ ထိုစဉ်က ကားတက္ကစီ၊ ဆိုင်ကယ်တက္ကစီ မပေါ်သေးသဖြင့် ဟွန်ဒါဆိုင်ကယ်ကလေးတစ်စီး ကိုယ်ပိုင်ရှိမှ သွားဈေးလာရေးအဆင်ပြေမည်။

“ ဟိုကောင်တွေကို ဆရာ မခေါ်ချင်ဘူး။ ဆိုင်ကယ်ဆို ဟိုကောင်တွေကိုဆရာခေါ်နေရဦးမယ်။ စက်ဘီးဆိုတော့ဘယ်သူမျက်နှာကိုမှကြည့်စရာမလိုဘူး။ ”

ဒီအထောက်ကျတော့ ကိုကို့ရဲ့ တိုပြတ်ပြတ် ဂျွတ်ဆတ်ဆတ် စိတ်ခါတ်တွေပေါ်လာသည်။ ဟွန်ဒါဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ ကိုကို့နောက်ကျောပေါ် ခေါင်းတင်မိနဲ့ပြီး သွားလိုသည် ကျွန်မစိတ်ကူးပူးဖောင်းတွေလွင့်စဉ် ကွဲကြွေသွားတော့သည်။

ရာလေးဘီးက တောင့်လည်းတောင့်၊ ခိုင်လည်းခိုင်။ ကျွန်မအနောက်မှာထိုင်လိုက်တတ်အောင် လှေကျင့်ရတော့၏။ မိုးမတောအတွေ့အကြုံအရ ရွှေဘားတန်းကို ကျွန်မ အကြောက် ကြီးကြောက်နေလေပြီ။ ဘယ်လိုကျင့်ကျင့် စက်ဘီးအထွက်မှာ ပြေးလိုက်ထိုင်နိုင်ဖို့ အောင်မြင်ခြင်းမရှိ။ ကျွန်မက နောက်ကယ်ရိယာခုံပေါ်တက်၊ ငြိမ်သက်အသားကျပြီဆိုမှ ကိုကိုက အားနှင့်ခွန်းထွက်။ သည်လိုပဲ ဟိုယိုင်သည်ထိုးနှင့် နောက်တော့ကျင့်သားရသွားတော့၏။

“ xxx ဘီးကလေးကိုစီး အချစ်ကလေးကိုတင်ပြီး xxx ခေါ် သွားရတာလေ xxx အင်မတန်ပျော် xxx ”

ထိုစဉ်က ခေတ်စားနေသည့် သီချင်းကလေးထဲကအတိုင်း

ကျွန်မနဲ့ကိုကို အင်မတန်ပျော်ခဲ့ကြသည်။ သည်ဘီးကလေးနှင့် ကိုကိုက ကျွန်မကျောင်းကိုပို့ ပြီးလျှင်နဲ့တက်။ ကျောင်းလွှတ်တော့လာကြို။ ဟိုနားသည်နား ကပ်ကြေးကိုက်သွားစားမလား၊ ဘီးကလေးနှင့်။ သိမ်ကြီးတောင်မှာ ဘုရားဖူး၊ လေးညှင်းခံသွားမလား၊ ဘီးကလေးနှင့်။ ဆလုံကုန်းမှာ ဆလုံတွေနှင့် စကားစမြည်သွားပြောမလား၊ ဘီးကလေးနှင့်တစ်ပတ်တစ်ခါဈေးကြီးမှာ ဈေးဝယ်ထွက်မလား၊ ဘီးကလေးနှင့်။

“ xxx နောက်များဆို ကိုယ်တို့သမီးလေးပါခေါ်မယ် xxx ဘီးရွှေမှာ ခုံတပ်ပြီးလိုက်စေမယ် xxx ဘီးကလေးနဲ့ မိသားစုလေးပေါ့ကွယ် xxx စိတ်ညစ်စရာချန်ထား xx လောကကို မေ့ထား xxx ဒီဘီးကလေးဟာလေ xxx အင်မတန်ပျော် xxx ”

သမီးဦးမွေးလာတော့ ဘားတန်းမှာ သစ်သားခုံကလေး ရိုက်လျှက် သမီးကိုတင်၍ လျှောက်သွားသည့်အခါ ဘားတန်းကြောက် ရောဂါပြန်ထလာကာ စိတ်ပူပန်မှု ကြီးလာပြန်သည်။

“ သမီး ခြေထောက်လေးတွေ စပုတ်တိုင်ကြား ဝင်ညှပ်မယ်နော်၊ သတိထားနင်းပါဦး ”

“ ဟဖေတစ်ယောက်လုံး နင်းမှာပါကွ၊ ဒီလောက်ကြီးပူမနေပါနဲ့။ ”

“ အံ့မယ် ဖအေပေါ့ဆလို့ ကလေး ဒုက္ခရောက်ဖူးတဲ့ သာဓကတွေမှ အများကြီး၊ ဒါကြောင့် ဘုရားက ရှင်တို့ကို ဒုတိယနေရာမှာပဲထားတာ၊ သမီးတစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လို့ကတော့... ”

သည်လိုပဲ၊ ကျွန်မနှင့်ကိုကိုက စက်ဘီးနှင့်ပတ်သက်လျှင် သည်လိုပင် တကျက်ကျက်၊ တစ်ခါကလည်း ဈေးကြီးမှ

ဈေးဝယ်ပြီး အပြန် သမ္မတရုံးတောင်တက်မှာ အားနှင့်ခင်းအတတ်
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကျွန်မလျှောက်ကျန်ရစ်သည်မသိ၊ ဝယ်လာသည့်
ခရမ်းချဉ်သီး၊ ကြက်ဥတွေ ကွဲကြေ ပြန်ကြကုန်တော့သည်။ ကျွန်မ
က ဝမ်းနည်းတာရော၊ နှမြောတာရော ရောပြွမ်းသည့် စိတ်နှင့်
ခရမ်းချဉ်သီးတွေကို လမ်းလယ်ခေါင်မှာ လိုက်ကောက်ပေမယ့် ထို
ကိုက ရှက်တာတစ်ခုတည်းနှင့် ရပ်၍ပင်စောင့်မနေ၊ စက်ဘီးနှင့်
ပြန်သွားနှင့်တော့၏။

ဘဝခရီးဖော်အဖြစ် ကောင်းတူဆိုးဖက် လက်တွဲပြီးမှ
တော့ သည်လောက်အဆင်မပြေမှု အဖုအထစ်ကလေးတွေကို နှစ်
ယောက်ယှဉ်တွဲ ဖြေရှင်းသင့်ပါလျက်နှင့် ကိုယ့်အတ္တ ကိုယ်ထူ
ထောင်ကာ ကိုယ်လွတ်ရုန်းသွားသော သူ့ကို ကျွန်မအတော်ကလေး
နာကျည်းသွားမိသည်။ တစ်ရက်နှစ်ရက် သုံးလေးငါးရက် စိတ်မ
ပြေနိုင်။ နောင်စိတ်ပြေ၍ စကားပြန်ပြောသော်လည်း စက်ဘီးကို
ယောင်လိုပင် မစီးမိတော့ပေ။

ယခုတော့ ထို 'ရာလေး'စက်ဘီးကလေးလည်း မရှိတော့၊
ကမ်းရိုးတန်းမြို့ကလေးလည်း အတော်ဝေးဝေးမှာ ကျန်ခဲ့ပြီး
ရန်ကုန်ရောက်တော့ စက်ဘီးလည်း မလို၊ ပြန်မဝယ်ဖြစ်၊ စက်ဘီး
နှင့် ဝေးကွာခဲ့သည့်နှစ်တွေပင် မနည်းတော့။ အခုတောင်ပေါ်မြို့
ကလေးဆီ အလည်လာပါမှ စက်ဘီးနှင့် ကြံကြံဖန်ဖန် ရေစိတ်
ပြန်ဆုံရသည်။

"ဟေ့ မမရေ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ အသံတိတ်လှပါလား"

"အသံတိတ်ဆို ရိုးမတောကြီးထဲစိတ်က ပြန်ရောက်သွား
တာကိုး"

"ဟားဟား ဟုတ်ပါရဲ့၊ အဲဒီတုန်းက အဖြစ်က အတော်ဆိုး
တာနော်"

"အင်း တလောကဖတ်ရတဲ့ စာရေးဆရာ ဆူးငှက်ရဲ့စက်
ဘီးဝတ္ထုကလေးကတော့ စက်ဘီးစီးမကျွမ်းလို့ ချစ်သူနှစ်ဦးဝေးခဲ့
ကြတယ်နော်၊ မမတို့အဖြစ်က စက်ဘီးစီး မကျွမ်းလို့ ပိုပြီးနီးစပ်
ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြတာ ပစ္စုလက်ဆန်တဲ့ ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးတင်ရတော့
မယ်ထင်ပါရဲ့။"

"လူမတန် ကံကိုမချပါနဲ့ မိန်းမရား စက်ဘီးနောက်က
င်းတယ်ဆိုတာ ဖျော့ဖျော့ကလေး နေရတယ်၊ ကုန်းအတက်ဆို
ခရူကိုယိုင်ပေး၊ လမ်းအကွေ့ဆို ကိုယ်ကလေးကို အလိုက်သင့်
တိုင်းလိုက်၊ ဒါဆို ဟောဟော ပြောရင်းဆိုရင်း . . ."

အကွေ့အကောက်များတဲ့ မိမာယာခေမာလမ်းထိပ်မှာ
ဘဲလ်သံမပေးဘဲ ဘွားခနဲပေါ်လာသည့် သီးနှံတင်ဘီးတစ်စီးကို
အရှောင်၊ အရှိန်လွန်ပြီး မြက်ခင်းထဲ ထိုးကျသွားတော့၏။ ယခင်
အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က ထိတ်လန့်စိုးရွံ့မှုအစုအဝေးတို့ အပြေး
အလွှားချဉ်းကပ်လာသည်။ ကျသည်မှာတော့ ကျွန်မက တခြား
ကိုကိုနှင့်ဘီးက တခြား။

"ဘယ်များ နာသွားလဲဟင် မမ" ကိုကိုလေသံက ဟိုးရိုး
မတောကြီးထဲကအတိုင်း စိုးရိမ်စိတ်များ ပြည့်အိုင်လျက် နူးညံ့
ညင်သာ နေပါသည်။

လန့်မည်သာ လန့်သည်၊ ကျွန်မဘယ်နားမှ မနာသွားပါ။
ကျသည့်နေရာလည်း ကြည့်ဦးလေ။ မြက်ခင်းစိမ်းစိုအပေါ်ဖူး
ဘဲပွင့်ငဲ့တို့ ဟိုသည် ဝင့်ချီ ပေါ်ထွက်နေသော ပန်းနှုရောင် နှင်းပွင့်

ကမ္ပလာကြီး။ ပန်းနုလွှာ ရွှေကော်ဇောပေါ်မှာ ကျွန်မ ဘယ်နား
ဆီနာလိမ့်မည်လဲ။

“ နေဦး.. နေဦး ”

“ မထနဲ့ဦး။ စက်ဘီးချစ်သူတို့ရဲ့ ငွေရတုအထိမ်းအမှတ်
ကလေးကိုတော့ မှတ်တမ်းတင်ထားလိုက်ပါရစေဦး ”

ကိုကိုက ပါလာသည့် ကင်မရာဖြင့် ကျွန်မလဲကျနေသည့်
ပုံကို ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းယူလေတော့ ဟိုယခင်နှစ်များစွာက ချစ်ခြင်း
အလျဉ်တို့ တောင်ပံတဖျတ်ဖျတ်ခတ်ကာ တိုးတိတ်စွာ ပျံသန်းလာ
သည်ကို နွေးထွေးညံ့သက်သော နှလုံးသားဖြင့် ကြားသိလိုက်ရ
သည်။

ထိုနေ့က တည်းခိုနေထိုင်ရာ စိမ်းလန်းအေး အိမ်သို့ အ
ရောက် တီဗီဖန်သားပြင်မှာ တိုက်ဆိုင်စွာပင် စိုင်းထီးဆိုင်ရဲ့ “ဘီးက
လေးကိုစီး ” သီချင်းလာနေသည်။

အဆိုတော် စိုင်းထီးဆိုင်သည် ဂီတာကိုတီးခတ်လျက် မျက်
စိကို စုံမှိတ်ကာ Moodသွင်း၍ သီဆိုနေသည်။

“xxxမောတော့မောတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မမောဘူး xxx”

ကျွန်မ ကိုကို မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်မိလေသည်။

အို . . . ကိုကို မျက်လုံးတွေက ရိုးမတောထဲမှာလို
အချစ်ရည်တို့ဖြင့် ရွှန်းလက်ဝင်းစိုလို့နေပါလား။ ။

မိချမ်းဝေ

၂၀၀၃ စက်တင်ဘာလ၊ ကလျာမဂ္ဂဇင်း

လွမ်းမောဆွတ်ကြင်

လွမ်းမောဆွတ်ကြင်

လောက လူဘောင်အဖွဲ့အစည်းထဲတွင် မိဘနှင့်သားသမီး ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ ဆွေမျိုးသား ချင်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ထိုထိုသောလူသားအချင်းချင်း ချစ်ခြင်း မေတ္တာပြီးမှ လူနှင့် ခွေး၊ လူနှင့်ကြောင်၊ လူနှင့်နွား၊ လူနှင့်မျောက်၊ လူနှင့်ဝက်ဝံ စသည်ဖြင့်။ ကျွန်မသည်(သိပ္ပံမောင်ဝ၏ 'အာမိတ် နှင့်လွေဇော်') သခင်နှင့်ခွေးတို့၏ ချစ်ခင်ပေါင်းဖွဲ့ ကူးလူးဆက်ဆံ မှုကို အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ဖူးသော်လည်း ကျွန်မကိုယ်တိုင်မူ ခွေးတစ် ကောင်၏ ချစ်ခင်နှောင့်ဖွဲ့မှုကို ခံယူရလိမ့် မည်ဟုမည်သည့် အခါ ကမှထင်မှတ်မထားမိချေ။

တကယ်တမ်းရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ရသည့်အခါ ကျွန်မသည် "ခွေးကလေး နောင်နီ" ၏အချစ်၊ သံယောဇဉ်နှင့် သစ္စာတရားတို့ကို အလေး ဂရုမပြုပဲမနေနိုင်တော့။ ဦးမညွတ်ဘဲ မနေနိုင်တော့။ လေးစားပါတယ် နောင်နီရယ်

သည်အကြောင်းတွေ ပြောကြစို့ဆိုလျှင် ကျွန်မသည် ခွေး ချစ် တတ်သူ တစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း ကြိုတင်အသိပေးထား မိရစေ။ ထိုသို့ခွေးချစ်တတ်သူမဟုတ်သဖြင့် ခွေးတစ်ကောင်ကို ကောက်ယူ မွေးမြူဖို့ဆိုသည်မှာ မည်သို့သောအခါမှ စိတ်ကူးတွေး ဘောမိခြင်းမရှိချေ။

တကယ်တော့ ခွေးကလေးနောင်နီကျွန်မတို့နှင့်ပတ်သက် လှည့်နှယ်လာခြင်းသည် ကျွန်မတို့နေထိုင်သော မြို့ကလေးမီးစွဲ သောင်သည်နှင့် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းသက်ဆိုင်နေပေလိမ့်မည်။ မြို့က လေးမီးလောင်တော့ ရပ်ကွက်ကြီးသုံးကွက်ပါသွားလေရာ ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ မီးလောင်ပြင်သည်တော် ရုံးနှင့်ရုန်းထမလား၊ လူနေရပ်ကွက်အိမ်ခြေတို့ တော်ရုံနှင့် အစားထိုး ဘည်ဆောက်ခြင်း မပြုနိုင်ပဲရှိနေရာ ကျွန်မတို့နေရေး ကိစ္စအကြပ် အတည်း များစွာကြုံရလေသည်။

ကာလအတန်ကြာမြင့်ပြီ မြို့ကလေးနယ်ထူလာတော့ ကျွန်မတို့ယခင်နေသော ရပ်ကွက်မှအစ၍ ငြိမ်ပြန်မဆောက် နိုင်သေးသဖြင့် ကျွန်မတို့လည်းမူလနေရာမှာ စေ့ခွင့်မသာတော့၊ အခြားရပ်ကွက်မှ ဆောက်လုပ်ငှားရမ်းသော အိမ်တွင်သာပတ် ဝန်းကျင်ကို သဘောမကျပေမယ့် ဖြစ်သလိုစခန်းသွားနေထိုင်ရ တော့သည်။

ပထမဦးဆုံး သတိပြုမိသည်မှာ ထိုရပ်ကွက်တွင် ခွေးလေ ခွေးလွင့်တွေ ပေါများနေခြင်းပင်။ ကျွန်မတို့ နေထိုင်ရာ အနီးအ နားတွင်ပင် သုံးလေးကောင်မျှလှည့်လည် ကျက်စားနေထိုင်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ညနေ ထမင်းကျွန်၊ ဟင်းကျွန်စွန့်သည်အချိန်ဆို အစာ

လုသံ၊ မာန်ဖိသံ တဂုန်း ဝုန်း ကိုက်သံတွေ ဆူညံနေတော့သည်။ သည်မှာပင် ကျွန်မ ခွေးကလေး တစ်ကောင်ကို သတိပြုမိသည်။ သူကအကောင်ကလည်းငယ်သည်နှင့်၊ ပုံသဏ္ဍာန်ကလည်း နို့ဖို နို့လက်နှင့် သူတပါးအနိုင်ကျင့်တာခံရပြီး အမြဲတန်းအစာရေစာမစ ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုသို့ ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်း အနိုင်ကျင့်မှုကို လက်ခံလေ့မရှိ သော ကျွန်မသည် ညနေထမင်းကျွန်းစွန့်ချိန်တွင် အားလုံးမျှတထ စားနိုင်ရန် တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ကြိမ်းမောင်းခြောက်လှန်ရတော့ သည်။ ဒီကောင်က ဒီခွက်မှာစားရင် ဟိုကောင်က ဟိုခွက်မှာစား မလှနှင့် မကိုက်နှင့်၊ လူလျှင်ရိုက်မည်၊ ကိုက်လျှင်ငတ်မည်။ သည်လို နှင့်ခွေးစာ ကြွေးချိန်တိုင်း ကျွန်မသည် ခွေးတွေကို တုတ်တစ် ချောင်းနှင့် စီရင်နေရာချနေသော ခွေးအမေကြီး ဖြစ်နေတော့ သည်။

တစ်နေ့တော့နံနက်ခင်း အိပ်သာမှအထ အိမ်တံခါးဖွင့် လိုက်သည်တွင် အိမ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ခွေးတွေအတုံးအဖွဲ့ သေနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အတော်လေးကြာတော့ ခွေးသေတွေ လိုက်ကောက်သော မီးသတ်ရဲဘော်တို့ ရောက်လာသည်။

“ညက ကျွန်တော်တို့ခွေးတွေကို အဆိပ်လူးအမဲသားတုံး ပစ်တာ တစ်ခြားခွေးတွေစားပြီး ဒီကောင်ကို လုံးဝကျွေးလို့မရဘူး။ သူက နမ်း နမ်းပြီးမစားဘူး။ အတော်လည်တဲ့ အကောင်။”

မီးသတ်ရဲဘော်တွေ ပြောလည်းပြော ခွေးသေတွေ ယူပြီး ထွက်သွားတော့ မျက်လုံးကလေး ပေကလပ်နှင့်ကြည့်နေသော အဖိုး ခံမျက်နှာ ကလေးတစ်ခု။ “နေမယ်နော်” ဟု အသနားခံသယောင်။

“သနားပါတယ် မေမေရယ်။ ဒီခွေးကလေးတစ်ကောင် တည်း ကျန်ခဲ့တာသမီးတို့ပဲ မွေးလိုက်ကြစို့။ သူတစ်ကိုယ်လုံးနီနေ တာမို့ ‘နောင် နီ’ လို့ခေါ်ရအောင်။ နောင်နီ... နောင်နီ...”

သာ... လာ... အို... အို...”

သမီးကြီး ကပြောပြောဆိုဆို မိတ်ဆွေဖွဲ့လိုက်တော့ အမြီး ကလေးရမ်းလျက် ပြေးလာကာကျွန်မတို့ အိမ်တံခက်မြိတ်အောက် နေရာယူလျက် သူ့အိမ်ဟု အပြီးတိုင်သတ်မှတ်လိုက်တော့၏။ “အင်း အိမ်မှာ ခွေးတစ်ကောင်ရှိတော့ လုံခြုံတာပေါ့။ မဆိုးပါဘူး ထမင်း ကျန်ဟင်းကျန် နေ့တိုင်းပိုနေတော့ တကူးတကစီစဉ်ပေးရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကောင်းပါ လေ့။”

ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ထိုသို့ မှတ်ယူကာ၊ နောင်နီ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ အပြီးအပိုင်လာနေခြင်းအတွက် ကန့်ကွက်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ နောင်နီကား ယခုမှ အနှောက်အယှက်ကင်းစွာနှင့် ကျွေးသမျှအစာ ကို တစ်ကောင်တည်း ဝဝလင်လင် စားရလေရာ မကြာမီဝမ်းလာ လေသည်။ ထိုသည်နှင့်အမျှ ကျွန်မတို့ကိုလည်းသူ သခင်များအဖြစ် မှတ်ယူကာ ဘယ်သွားသွားလိုက်လေတော့၏။ အနီးအနား သို့မဆို သားနှင့် ဝေးဝေးလံလံရောက်၍ အခြားရပ်ကွက်မှခွေးများ လက်မ ခံဘဲ ဝိုင်းဟောင်ကိုက်လွှတ် ဖမ်းသိ ပြန်ပြေးလေသည်။ အိမ်နှင့် အတန်ဝေးလာပြီဖြစ်၍ ပြန်ပန်းကို မမတ်မိဘူး ထင်သော်လည်း ကျွန်မတို့ ပြန်ရောက်တော့ သူကအိမ်ငွေ့မှ အခန့်သင့်ကြိုလေ သည်။

ထိုသို့ ခွေးသည်အိမ်မှာ မစောင့်၊ သခင်သွားရာနောက်တ ကောက်ကောက်လိုက်နေသည့် အဖြစ်ကိုကျွန်မ မနှစ်သက်ပေ။ စိတ်အ နှောက်အယှက်ဖြစ်လှ၏။ သူလိုက်ပါနေသဖြင့် သွားရာလမ်း တစ်လျှောက်လုံးအခြားခွေးတွေ တစ်စီဟောင်နေသည့် အမှုကို လည်း စိတ်ညစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်ယခင်နေသော ရပ်ကွက်သို့ ပြန်ပြောင်းရန် အ ကြောင်းဖန်လာသောအခါ နောင်နီကိုထားခဲ့ရန် ကျွန်မဆုံးဖြတ်ရတော့ သည်။

“နောင်နီ ကသိပ်ပါးတယ်နော်၊ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်လုပ်ကြ
 နောက်ပြောင်းသည့် အိမ်ကို နောင်နီလိုက်လာမှာစိုး၍
 အိမ်ပြောင်းသည့် နေ့ကကျွန်မတို့ သတိကြီးစွာထားကြသည်။
 သူ့အလစ်ချောင်း၍ သူမရှိချိန်အမြန်ပြောင်းပြေးကြ၏။ ကံ...
 . အေးရော၊ ဟိုဘက် ရပ်ကွက်ရောက်တော့ စိတ်အနှောက်အယှက်
 ကင်းကင်းအေးအေးလူလူ နေရရောမဟုတ်လား။

“ဆရာမရယ်... နော်နီ တစ်ကောင်ရယ်လေ၊ ဆရာမ
 တို့ကို ရှာနေတာ ပြာနေတာပဲ။ လမ်းမကြီးပေါ် ပြေးတက်လိုက်
 လူမရှိတဲ့အိမ် ကို ပြန်လာလိုက်၊ ပါးစပ်ကလည်း ဘာတွေမှန်းမသိ
 တအိ... အိန္ဒိအော် နေလိုက်တာ သနားစရာ”

ဈေးသွားရင်းအရင် ရပ်ကွက်မှ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်
 နှင့်တွေ့၍ နောင်နီဗျာပါဒကို ကြားရတော့ ကျွန်မစိတ်မကောင်းပဲ
 သခင်ပျောက်၍ ဗျာပါဆိုက်နေမည့် နောင်နီပုံသဏ္ဍာန်ကို ကျွန်မ
 မကြည့်ပဲမြင်နေလေသည်။ လမ်းမပေါ်ပြေးတက်ပြီးတောင်ကြည့်
 မြောက်ကြည့်လုပ်လိုက် အိမ်ကိုပြန်လာပြီးတအိ... အိ...
 မြည်တမ်းလိုက်။

“ကျွန်မတို့လည်း ဆရာမလိုပဲ မနက်ရောညပါ ထမင်းသွား
 ကျွေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့်နောင်နီက ဆရာမ မဟုတ်လို့မစားဘူး
 အခုဆို အတော်ပိန်နေပြီ”

ထိုအိမ်နီးနားချင်း၏ အဆုံးသတ်စကားက ကျွန်မ၏နှလုံး
 အိမ်ကို ကိုင်ဆွဲလှုပ်လိုက်လေသည်။ နောင်နီအစာမစားဘူး ဆိုပါ
 လား။ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ သူလည်းအသက်နဲ့ သတ္တဝါပဲ။ ကိုယ်အ
 သက်ကို ထိခိုက်အောင်တော့ အတော်ခဲနေမည် မဟုတ်၊ ထိုမိန်းမလို
 တာပဲဖြစ်မည်။ ဖြတ်လက်စနှင့် သံယောဇဉ်ကိုဖြတ်မှ။ နောင်နီ
 အကြောင်းကျွန်မစိတ်ကူးထဲ ဝင်လာတိုင်း မောင်းထုတ်ပစ်နေမိ

သည်။ အခုဆို ဘယ်လောက် လွတ်လပ်သွားသလဲ။ ကိုယ့်အနောက်
 က တကောက်ကောက်လိုက် နောက်ယက် မည့်သူမရှိတော့ အနေ
 ရှင်း၊ အသွားရှင်းသည်ပေါ့။ နောင်နီကို အမှတ် ရနေသည်ကိုတော့
 ကျွန်မ မညာစတမ်းဝန်ခံပါရစေ။

နောင်နီနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မနှလုံးသားလွန်ဆွဲပွဲကြီး
 ကား ဒိုင်အဆုံးအဖြတ်ဖြင့် ပွဲရပ်အဆုံးသတ်ခြင်းရောက်ရှိသွား
 သော ထိုတစ်နေ့သည် မကြာခင် အချိန်အတွင်းရောက်ချလာလေ
 သည်။

ကျွန်မတို့ အိမ်ပြောင်းပြီး မကြာခင်ခရီးထွက်နေသော
 သမီးတို့ ဖေဖေပြန် ရောက်လာလေသည်။ ခရီးရောက်မဆိုက်ပင်
 “နောင်နီကိုဟိုအိမ်မှာ ချန်ထားခဲ့ပြီလား”

“အင်း... ချန်ထားခဲ့ပြီ။ ပါလာရင် ရှုတ်နေမှာစိုးလို့”

“သနားပါတယ်ကွာ...”

“ဟင့် သနားတယ်။ “ကို” ကခရီးထွက်နေတာ များတော့
 သူကရိကထကို ခံရတာမဟုတ်ဘူး။ သွားလေရာနောက်တစ်
 ကောက်ကောက်လိုက်နေတာ စိတ်ညစ်လွန်းလို့ သံယောဇဉ်
 ဖြတ်လိုက်ပြီ”

“အေးလေ ဒါဆိုရင်လည်းပြီးရော”

တကယ်တမ်းကျတော့ ထိုမျှနှင့်မပြီးပါ။ ညနေ ရေချိုး
 ချိန်တွင် ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်ရေမလာသဖြင့် အရင်နေခဲ့သော
 ရပ်ကွက်မှ တွင်းရေအေးအေးချိုးပြီး ပြန်လာသည့် ကိုနောက်
 တွင်...

“မေဆူချင်လည်း ဆူတော့ကွယ်၊ အိမ်ဟောင်းရှေ့က
 ဖြတ်တော့ ကိုယ်မအောင်နိုင်တော့ဘူး။ နောင်နီရယ်လေ အိမ်
 ဟောင်းရှေ့က သူထိုင်နေကျနေရာလေးမှာ ငုတ်တုတ်ကလေး
 ထိုင်လို့ ကိုယ့်ကို အသနားခံတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေလိုက်တာ။

ကိုယ်က "ဟေ့ကောင်... နောင်နီ" လို့လည်း နှုတ်ဆက်လိုက်
ရာ ပြေးလိုက်လာတာ အိမ်အရောက်ပဲ။ ကိုယ်တို့မရှိတော့
ပေမယ့် တစ်နေ့ပြန် လာနီးနဲ့ အဲဒီနေရာက မရွေ့ပဲစောင့်နေ
တဲ့ နောင်နီရဲ့ သစ္စာတရား ကိုလေးစားသောအားဖြင့် လက်ခံ
လိုက်ပါကွယ်"

ဟင်! . . ကျွန်မမျက်လုံး အိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်တစ်ချို့
ကျဆင်းသွားသလား။ ဒါမှမဟုတ် . . . တင်းခံထားသော
ကျွန်မ အသည်းနှလုံး တွေ အရည်ပျော်သွားသည်လား။

ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ "အမေတို့ သိပ်ရက်
စက်တာဘဲ။ ကျွန်တော့ တစ်ကောင်ထဲပစ်ထားခဲ့တယ်နော်။
အမေတို့မရှိရင် ကျွန်တော်မနေတတ်ဘူး။ ဒီမှာပဲ နေပါရစေ
အမေရယ်" လို့ပြောနေသယောင်ထင်ရသော အရိုးခံမျက်နှာ
ပေးကလေးနှင့် ငြိမ်သက် ရှိကျိုးစွာထိုင်နေသည့် နောင်နီ။

ကျွန်မ သည်မီးဖိုထဲဝင် လာကာထမင်းဟင်းကျွန်မည့်
အချိန်ကိုမစောင့်ဘဲ ပန်းကန်ထဲထမင်းနှင့် ဟင်းကို ထည့်နယ်
နေမိသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း နောင်နီအတော်
ပိန်သွားပါလား။

တစ်ကျော့ပြန် နောင်နီသည်ကား ယခင်က ထက်နှစ်
ဆတိုးကာ ကျွန်မတို့ကိုခင်တွယ်လေသည်။ သွားလေရာ
နောက်တစ်ကောက်ကောက် လိုက်သောအမှုသည်လည်း
ယခင်ကထက် နှစ်ဆကဲလာ၏။ ကျွန်မနှင့်ကလေးတွေကို မျက်
စေ့အောက်က အပျောက်မခံ၊ အိမ်ကထွက်မည် မကြံနှင့်
နောင်နီသည် အိမ်ခါးပန်းတွင် ခေါင်းတင်ကာငုတ်တုတ်ငိုက်

ခြည်းနေရာကလိုက်တော့၏။

"နောင်နီငိုက်ပုံက ကြည့်ပါဦး ဖေဖေရဲ့။ ခွေးတံဟာ
ငိုက်ရင်လည်းခွေးအိပ်လိုက်ပြီးရော၊ အခုဟာကသူ့ကို လူတွေ ဒဏ်
ပေးထားတဲ့ အတိုင်းငုတ်တုတ်ကြီး" သမီးငယ်ပြောလည်း ပြောစရာ
မရှိ။ နောင်နီ အိမ်ခါးပန်းကို ခေါင်းတင်ငိုက်လိုက်သည်မှာ ခေါင်း
ကြီးဟိုဘက်လည်လိုက် သည်ဘက်လည်လိုက်နှင့် ရယ်စရာပင်
ကောင်းသေးတော့၏။

နောင်နီ၏ထပ်ချပ်မကျာလိုက်ပါလိုသော အမှုကြောင့်ပင်
ကျွန်မလူကြားထဲ အကြိမ်ကြိမ်အရှက်ရခဲ့ ပြန်သည်။ ဟိုနားသည်
ဘေး ဈေးသွားတင်မဟုတ် ယခုဆိုနောင်နီသည် ကျောင်းသွားလျှင်
ပင် တကောက်ကောက်လိုက်နေပါချေပြီ။ ကျွန်မတို့အိမ်နှင့်ကျောင်း
သည် မဝေးလှသဖြင့် ကျွန်မအိမ်မှထွက်၊ ကျောင်းဝင်းထဲဝင်၊ ရုံးခန်း
မှာ လက်မှတ်ဝင်ထိုးသည်အထိ တန်းတန်းမတ်မတ် လိုက်ပါလေ့
ရှိသဖြင့် . . . 'ဟယ်. . . ဒီမှာ ခွေးဝင်လာပြီ၊ ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဟဲ့
ဘယ်သူ့ခွေးလဲ' "တောက်! ဒီခွေးက ရာရာစစ ရုံးခန်းထဲဝင်ရတယ်
လို့"

"အဲဒါ. . . ဟိုဆရာမခွေးပေါ့၊ သူတို့က မိုးလင်းလာရင်
လူရာ ခွေးပါကျောင်းတက်ကြတာလေ"

ထိုသို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှ မေးထိုးခေါင်းခါ ပြစ်တင် ကဲ့ရဲ့ခြင်း
ခံရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ် သည်တော့ ကျောင်းသွားတော့မည်ဆို
သည့် နောင်နီကို မျက်စေ့လှည့်ရသည်မှာ အလုပ်တစ်ခု။

"ကဲ. . . သမီးကြီးက ဟိုဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီ များပြီး
ခေါ်သွား ဒါမှမေမေနဲ့ ညီမလေးကျောင်းထဲ ပြောင့်ပြောင့်ဝင်လို့

ရမှာ"

အိမ်မှ အလျဉ်ထွက်သည့် သမီးကြီး နောက်သို့ နောင်နီ ယောင်မှား၍ လိုက်သွားစဉ် ကျွန်မမှာ ကျောင်းဝင်းထဲ အမြန်ဝင် ရုံးခန်းမှာ လက်မှတ်ထိုး၊ တစ်နေရာရောက်တော့ ဆရာမတစ် ယောက်နှင့်ခေတ္တစကား ရပ်ပြောစဉ် နောင်နီကျောင်းဝင်းထဲလိုက် ဝင်လာသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

သူမမြင်အောင် တစ်နေရာမှ စောင့်ကြည့်နေရာ နောင်နီ သည် ဦးစွာ ကျွန်မသွားလေ့ရှိသည့် ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လေသည်။ ပြီးလျှင် ဟိုအဖြူအစိမ်းဝတ် ဆရာမအနားကပ်ခါ မျက်နှာထို မော့ကြည့်လိုက်။ သည်အဖြူအစိမ်းဝတ် ဆရာမအနားကပ်ခါ မျက် နှာကိုမော့ကြည့်လိုက်နှင့် ကျွန်မကို အရှာကြီး ရှာလေသည်။ ခွေးတို့ ကြောင်တို့မည်သည် မိမိတို့သခင်ကို အနံ့ဖြင့် မှတ်သားသည်ဟု ကျွန်မကြားဖူးသည်။ ယခုမူနောင်နီမှာ ကျွန်မကိုအနံ့နှင့် တစ်မ ဟုတ်။ အမြင်နှင့်ပါ ရှာဖွေနေပြီကော။ ဆရာမများရဲ့မျက်နှာ တစ်မျက်နှာပြီး တစ်မျက်နှာ။ ကျွန်မနောင်နီကို သနားရမလား။ ဒေါသထွက်ရမလားပင် ဝေခွဲမတတ်တော့။

နောက်ဆုံး . . ကျွန်မကိုမတွေ့သည့် နောက်ဆုံးကျွန်မမတ သင်မည့် အခန်းရှေ့ (ကျွန်မ မလွဲမသွေလာရမည့်နေရာ) မှာကျတူ နန သွားထိုင်စောင့်နေတော့သည်။ လျော့မည့်လျော့ ကျွန်မပင် လက်လျော့ကာ သည်လောက်ဖြစ်လုတာ လိုက်ချင်သလောက်သာ လိုက်ပေတော့ဟု လျစ်လျူရှုထားလိုက်တော့၏။ သည်လိုနှင့် နောင် နီနှင့်ပတ်သက်သော စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ နေ့တစ်နေ့သည် ကျွန်မ တို့ထံထပ်မံရောက်ရှိလာပြန်သည်။

သည်တုန်းက အလယ်တန်း ကလေးတွေကို ကဗျာလွယ် အကသင်ရသည့် တာဝန်ကျနေစဉ်ဖြစ်သည်။ ညနေကျောင်းလွှတ်

လျှင်အခြား ဆရာမများ ကဲ့သို့မပြန်နိုင်သေးပဲ ကဗျာလွတ်အကကို ခကျောင်းရှိဟောလ် ခန်းထဲမှာ သင်ကြားလေ့ကျင့် ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုညနေက အလုပ်ထဲ အာရုံနစ်နေ၍ သင်တန်းသိမ်းတော့ နေ တောင်အတော်ညိုနေပြီ။ ဆောင်းတွင်းမို့နေဝင်စော အမှောင်ချဉ်း မြန်တာလည်းပါမည်။ အပြင်ဘက်တွင် မှောင်ရီပင်သမ်းစပြုနေရာ ဤအဆောင်ကလည်း တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု သတင်းကြီးနေသဖြင့် ကျွန်မသည် ခပ်မြန်မြန်ပင် အလုပ်ကိုလက်စသိမ်း၍ ပြန်ရန် ကလေးတွေကို နှိုးဆော်ရတော့သည်။

ကလေးတွေရှေ့မှ ထွက်ကြတော့ ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်လျှက် အခန်းတိုင်းအခန်းတိုင်းသော ခလောက်ကိုယ် ခိနှင့် တံခါးတွေ ပိတ်ပြီးနေပြီ။ ကျွန်မတို့အက လေ့ကျင့်ရာဟောလ် ခန်းမှ အရှေ့ပေါက်ကိုပင် ဒရဝမ် အဘိုးကြီးပိတ်သွားပြီဖြစ်ရာ အနောက်တံခါးကို ကျွန်မကိုယ် တိုင်သော့ခတ်လျက် အရှေ့ဘက်မှ ပတ်ပြီးထွက်လာလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မျှော်လင့်မထားသော အဖြစ်အပျက်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးလေသည်။

'ကျွီ' ဒရဝမ်ကြီး ပိတ်သွားသောအရှေ့ဘက် တံခါးရှေ့ မှအဖြတ် သော့ခတ်ထားသော သစ်သားတံခါးကြီးသည် တစ်စုံ တစ်ယောက် ပြုမူလိုက်သည်အလား စေ့စေ့ပိတ်ထားရာမှ ကျွီသံ ပေး၍ ခပ်ဟဟ နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။ ဟင်! ထိုတစ်စုံတစ် ယောက်သည် ဘယ်သူဖြစ်မလဲ၊ နောင်နီလား၊ ဗုဒ္ဓေါ နောင်နီအထဲ မှာ ကျန်ခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။ ထိုအရှေ့သော့က ကျွန်မမှာ မရှိ၊ အနောက် ပေါက်သို့လည်းပြန်မလှည့်ချင်၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပစ်ထားရအောင် ကလည်း မနက်ဖြန်ဆို စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက်၊ ထိုနှစ် ရက်စလုံး နောင်နီအထဲမှာ ပိတ်မိနေပါက အစာငတ်နေမည်။ ယုတ်စွာအဆုံး ကျောင်းရဲ့အထွဋ်အမြတ်ထားရာ ဟောလ်ခန်းထဲ

ချေးတွေပါထားမှ အလိုလိုနေရင်းကျုံးရဦးမည့် အဖြစ်ကိုစဉ်းစားမိကာ အတော်စိတ်ရှုပ်ထွေးသွား၏။

မဖြစ်ဘူးသည်အတိုင်းထားလို့တော့မဖြစ်၊ အခန်းတံခါးကို ပြန်ဖွင့်ပြီး နောင်နီကို ခေါ်ထုတ်မှ၊ ကျွန်မ အရှေ့ပေါက်သော့ကို ဒရဝမ်အဘိုးကြီးဆီမှာသွားတောင်း၊ ဟောလ်ခန်းဆီပြန်လာ တံခါးသော့ကိုဖွင့်ကာ 'နောင်နီ... လာ... လာ... နောင်နီလာ... လာ'

ဟောလ်ခန်းထဲမှ ဘာသံမှမကြားရ၊ တိတ်ဆိတ်မြဲတိတ်ဆိတ်နေ၏။ ကျွန်မရှေ့တစ်လှမ်းတိုးကာ အလင်းရောင်နည်းနေပြီဖြစ်သော မှောင်ရိရိ အခန်းတွင်းသို့ ဒုတိယအကြိမ် အသံကမြင့်လျှက်

'နောင်နီ... နောင်နီ... လာ... လာ'

ထိုအခါ ခွေးတစ်ကောင်၏ အဝေးမှပြေးလာနေသော ခြေသံ၊ ခြေသံက အခန်းတွင်းမှမဟုတ် ကျွန်မနောက်ကျောဘက် အဝေးတစ်နေရာဆီမှ၊ ထိန်လန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နောင်နီသည် ကျွန်မ ခေါ်သံကြားသဖြင့် အဝေးကြီးမှပြေးထွက်လာနေသည်။ အလို... နောင်နီက အစောကြီး ကတည်းက ကလေးတွေနှင့် အတူထွက်သွားတာပါလား။ ဒါဆိုရင် ဟောလ်အခန်းထဲက အရာက မည်သည့်အရာနည်း၊ ကျွန်မအခန်းတံခါးကို အလျဉ်အပြန်ပိတ်၍ ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာလာရတော့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ ကြောက်စိတ်ကြောင့် နှလုံးခုန်သံ ဒုန်းဒုန်းညံ့နေပေမယ့် နောင်နီကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို ထိုင်နေကျနေရာမှာ အမြိန်သားထိုင်နေလေ၏။ ထိုင်လျှင်လည်း လမ်းမဘက်

လှည့်မထိုင် အိမ်သားတွေမျက်နှာမြင်ရအောင် အိမ်ထဲဘက်သို့ လှည့်ကာမမှိတ်သော မျက်စေ့ဖြင့် ကြည့်နေလေ့ရှိသည်။ ထိုစိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာလည်းကောင်း၊ ရယ်စရာလည်းကောင်းသော အဖြစ်အပျက်ကို နောင်နီခမျာမသိရှာသော်လည်း ကျွန်မအဖို့မူ မမေ့နိုင်အောင်ပင် ကဗွည်းမှတ်တမ်းတွင်ရစ်နေတော့သည်။

"နောင်နီ... 'ညိုမိ'ကိုရန်မလုပ်ရဘူး။ ညိုမိကိုရန်လုပ်ကြည့် ဒီမှာတွေ့လား တုတ်"

အိမ်မှာကြွက်ရန် ကြောက်သဖြင့် ကြောင်လည်းမွေးထားသေးရာ ကြောင်မကြီးညိုမိကို သမီးတွေကနောင်နီထက်ပို၍ ချစ်ခင်အရေးပေးလေသည်။ ခွေးထုံးစံမှာ ကြောင်ကိုတွေ့လျှင် အသေလိုက်လေ့ရှိသော်လည်း ကျွန်မတို့တစ်အိမ်လုံး ညိုမိကို ချစ်ခင်ကြောင်းပြနေသဖြင့် နောင်နီသည် ညိုမိကို ကိုက်ဖို့မပြောနှင့် ဟောင်ပင်မဟောင်ရဲရှာပါ။ ထိုအခါ ညိုမိက တစ်ကြိုးတက်ခါ နောင်နီကိုအစဉ်အနိုင်ကျင့်လေတော့၏။

သဘောကောင်းမနောကောင်း၊ ရိုးရိုးကြီးနောင်နီကို ညိုမိသည် ပါးကိုအခါခါကုပ်၍ ရန်လုပ်၏။ နောင်နီသည် သခင်မျက်နှာကြည့်၍ ညိုမိကို အခါခါသည်းခံရှာ၏။ ညိုမိတင်မဟုတ် ညိုမိမှမွေးသော 'တော်မိ' 'ဂျင်မိ' တို့ကိုလည်းသည်းခံရှာသည်။

တစ်နေ့တော့ နောင်နီ အစွဲအလမ်းကို ကျွန်မလက်ဖျားခါသွားဖူးသည်။ ရှေ့ကပြောခဲ့ပြီးသလို နောင်နီသည် သခင်ဘယ်သွားသွား အိမ်မှာမနေ တကောက်ကောက်လိုက်လေ့ရှိသည့် အဖြစ်ကို ကျွန်မသဘောမကျပေမယ့် မနိုင်၍ လျစ်လျူရှုထားခဲ့သည် ဟု...။ ယခု အဖြစ်မှာ ကျွန်မဘယ်မှ မသွားပါ။ ကျောင်းပိတ်

ရက်ဖြစ်၍ လျှော်ရန်အဝတ်များစု ကာခေါင်းရင်းမှ ရေချိုးရုံမှာ အဝတ်သွားလျှော်ခြင်းဖြစ်သည်။ နောင်နီသည်အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်နေရာမှ ကျွန်မရှိရာ ရေချိုးရုံရှေ့သို့ ရွှေ့ထိုင်လေသည်။

ကျွန်မမိက်ထဲတော်တော် ခံပြင်းသွား၏။ ခွေးတစ်ကောင်၏ ချစ်ခင်စွဲလန်းခြင်းကို ခံရသောလူတစ်ယောက်၏ ခံစားချက်သည် ချိုမြိန်ပီတိတို့ဖြင့် ရှုန်းအိမ်နေ။ သူ့အနေအထိုင်ကို မကြိုက်လို့ ရွက်မည်ဆိုလည်း ရွယ်လိုက်သည်နှင့် မျက်စေ့ကလေးစုံမှိတ်ကာ ခေါင်းထိုးခဲနေပြန်တော့ မရိုက်ရက်ပြန်။ သူ့နေပုံထိုင်ပုံက ခွေးနှင့် မတူ သစ္စာရှိသောကျွန်ကြီးနှင့် တူလှ၏။

သူက ဟိုဟိုသည်သည် လမ်းလည်မထွက်တော့ ခွေးချင်းကိုက်သည်ဟူ၍ မရှိ။ အိမ်ကိုလာသည့် ဧည့်သည်ကိုလည်းမဟောင်း၊ ကိုက်ဖို့ဝေလာဝေး၊ တော်သလင်းလ၊ ခွေးကိစ္စကိုလည်း အမေ့မေ့ အလျော့လျော့။

တွေ့ကြုံဆုံကွဲ ဖြစ်မြဲဓမ္မတာအရ ကျွန်မအလုပ်တာဝန်နှင့် ရန်ကုန်ပြောင်းဖို့ ဖြစ်လာတော့ နောင်နီကိုမထားခဲ့ချင်ဘဲ ထားခဲ့ရတော့သည်။ ကျွန်မတို့မရှိလျှင် ဟိုတစ်ခါကလို သခင်ပျောက် ရှာနေမှာ အစားအသောက်မစားမှာ နောင်နီရင်ထဲက သံယောဇဉ်ကို မြင်နေရသဖြင့် ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်ရောက်သည်တိုင် အနေမပြောင့်၊ မြိတ်နှင့်ရန်ကုန် ရေခြားမြေခြားမို့ နိုင်ငံခြားဝတ္ထုတွေထဲကလို သခင်ရှိရာ မိုင်ပေါင်းများစွာမှ လိုက်လံရှာဖွေရောက်ရှိလာသော ခွေးလိမ္မာတို့လို ရောက်လာလေမလားလို့ တိတ်တခိုးမျှော်လင့်မိတာ အခါခါ။

သမီးကွဲဖေဖေကတော့ အလုပ်ကိစ္စနှင့် တစ်လတစ်ခေါက်

ခင်လတစ်ခေါက် မြိတ်သို့သွားနေရသေးရာ သွားတိုင်းနောင်နီ အတွက် ထန်းလျက်ခဲများ သယ်ဆောင်သွားလေ့ရှိသည်။ သူပြန်လာလျှင်နောင်နီ အကြောင်းဝိုင်းမေးကြသည်မှာ အမော။ နောင်နီ အပ်ထားခဲ့တဲ့ အိမ်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပါပဲတဲ့။ ကျွန်မနောင်နီ အတွက်စိတ်ချသွားသည်။ အင်းလေ . . . သည်လိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ နောင်နီလည်းခွေးတစ်ကောင်ပဲမို့ သခင်အသစ်ဆီမှာ နေသားကျသည်မှာ သဘာဝကျပါသည်။

ကျွန်မတို့လည်းဝန်းကျင်အသစ်မှာ နေသားကျဖို့ ရုန်းကန်ပြင်ဆင်ကြရသည်။ သည်လိုနှင့် ကာလရထားသည် အလျင်အမြန် ဖြတ်သန်းခဲ့တိမောင်းသွားသည်။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်မတို့အားလုံး နောင်နီကို မေ့လျော့စပြုနေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ စကားစပ်မိလို့ပြောရုံ၊ လမ်းမှာတစ်ကိုယ်လုံး အနီရောင်ရှိသည့် ခွေးပျိုတစ်ကောင်ကို မြင်လျှင် ငေးမောရပ်ကြည့်ရုံလောက် ကျွန်မအာရုံထဲနောင်နီသည် ပါးလျှမှုဝါးလာသည်။

သည်အခါတွင်မူ . . .

“နှစ်တွေလည်းကြာပြီမို့ မေ . . . ခဲနိုင် ရည်မရှိမှာစိုးလို့ ပုံးကွယ်ထားတဲ့ အကြောင်းကလေးဖွင့်ပြောရဦးမယ်။ နောင်နီကလေး . . . ဆုံးသွားရှာပြီ”

“ဟင် . . . နောင်နီဆုံးပြီ ဟုတ်လား။ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“မေတို့ရန်ကုန်ပြောင်းခါစ သိပ်မကြာဘူး။ နှစ်လ၊ သုံးလအတွင်း လွမ်းနာကျပြီး ဆုံးသွားရှာတယ်”

“ဒီတုန်းက ကိုမြိတ်သွားနေတာ နောင်နီအတွက် ထန်းလျက်တွေ တောင်ဝယ်သွားသေးတယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုက ဘယ်လို . . .”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကတည်းက နောင်နီမရှိတော့ဘူး။ မေ

စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မှာစိုးလို့ နောင်နီပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲလို့ ကိုယ်ညာခဲ့တာ”

ကြည်စမ်း . . . ဒါဆို နောင်နီသခင်က သစ်ဆီမှာနေသား ကျနေတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဟိုအရင် တစ်ခါကလိုပဲ ထမင်း မစား ဟင်းမစား တမိုင်ခွဲတထွေထွေနဲ့ လွမ်းနာကျခဲ့တာပေါ့။ သူခင် တွယ်ခဲ့တဲ့ သခင်ဟောင်းက သူ့ကိုမေ့လျော့နေချိန်မှာ သူ့က သခင် ကိုစွဲလန်းစိတ်နဲ့ အသက်စွန့်သွားပါလေရောလား။

နောင်နီ၏ချစ်ခြင်း ဒီရေသည် ကျွန်မနှလုံးသည်း ဆိုင်ကို ယခုမှတရကြမ်း တိုက်စားဖဲ့ချွေလေပြီ။ ရိုးစင်းသည့် အကြည့်၊ ရိုးစင်းသည့် အနေအထိုင် တွယ်ငင်နှောင်ဖွဲ့သည့် လှုပ်ရှားမှုတို့ ကြားတွင် နောင်နီ၏ မယိုင်လဲသော သစ္စာတရား သည် ဘွားဘွား ကြီးပေါ်လာလေပြီ။

သံသရာဆိုတာ အရှည်ကြီးပဲမို့ သွားနှင့်တော့ နောင် နီရယ် . . .

သံသရာ ခရီးရှည်ကြီးမှာ တစ်ကွေ့တစ်ထောက်ပြန်ဆံ တွေ့တဲ့ အခါကျရင်သာ မျိုးတူဇာတ်မခြား လူသားစင်စစ် အဖြစ် နဲ့ တွယ်ငင်နှောင်ငြိ။ အဲသည် အခါတို့သားအမိလေ . . . ။

ပြေးလမ်းပေါ်ကသက်လုံ

ပြေးလမ်းပေါ်ကသက်လုံ

ဟိုင်းဝေးခရီးရှည်ကားလမ်းဟာ စိမ်းစိုတော့အုပ်ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ကျဉ်းမြောင်းမြောင်း တောင်ကြောထဲတိုးဝင်ခဲ့ပြီ။ ရေအပြည့်လှိုင်းထန်နေတဲ့ မြစ်ပြင်ကျယ်ကို ကန်လန်ဖြတ်ခဲ့ပြီ။ ဘား အံသွား ရွှေခြင်္သေ့ကားဟာ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ရဲ့ ရဲရင့်မှုမာန်ဟုန်နဲ့ မွန်ပြည်နယ်ထဲ ခရီးတိုးဝင်ရောက်ခဲ့ပြီ။

ပဲခူးအလွန်မှာ တစ်ခါ၊ သိမ်ဇရပ်မှာ တစ်ခါ၊ စားသောက် အပန်းဖြေရေးနဲ့ ကျန်းမာရေးဆိုပြီး ခေတ္တခဏနားတာက လွဲလို့ “ရွှေခြင်္သေ့” ဟာ ရှေ့ခရီးဆီမမှိတ်မသုန် ရုန်းဆန်တိုးဝင်လာ လိုက်တာ ခရီးသည်တွေမှာ စောစောပိုင်းက ခပ်ညှည့် မြန်မာ့ဗီဒီယို ကားကြောင့် ငြိမ်သက်၊ နောက်ပိုင်းခပ်မုံ့မုံ့ နိုင်ငံခြားအက်ရှင် ကားကြောင့် ငိုက်မြည်း၊ ဤခရီးနီးသလား၊ ညလုံးပေါက်မောင်းမှ ရောက်မည့်ခရီးအထွက် ကြာမြင့်မည့် အချိန်ကာလကမ်းပါးစွန်းကို တွန်းဖြိုဖို့ကြိုးစားနေကြသည်။

ညဉ့်နက်လာတော့ တီဗီဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ ဘာမှမလာ တော့ဘဲ အေးစိမ့်စိမ့် ညချမ်းကို ပျင်းရိလေးတွဲစွာ ဖြတ်သန်းနေ

ပြေးလမ်းပေါ်က သက်လုံ

တော့တယ်။ ကားပေါ်ပါလူတွေအားလုံး မိမိတို့ရဲ့ထိုင်ခုံကျော ဒို့တွေကို ဖြေလျော့လို့အိပ်စက်နားနေကုန်ကြပြီ။ ကားစပယ် ယာတောင် ဒရိုင်ဘာရဲ့ခြေရင်းမှာ ထိုင်ပြီးတစ်ဝက်တစ်ပြက် ငိုက် မျဉ်း၊ ငြိမ်သက်လို့ မအိပ်သူဆိုလို့ ကျွန်မနဲ့ဒရိုင်ဘာပဲ ရှိမယ် ထင်တယ်။

ကားဒရိုင်ဘာဟာ စပိတူပုံအပြာစင်း ဝတ်ထားပြီး မျက်နှာ သူတ်ပုဝါအလတ်စားကလေးကို ပခုံးမှာတင်လို့။ မကြာခဏ မျက် နှာသူတ်ပုဝါနဲ့ မျက်နှာကို ပွတ်သူတ်နေတာတွေ့ရတယ်။ ငိုက်မျဉ်း မှုကို ဖြေဖျောက်နေဟန်တူပါရဲ့။ လူတွေအားလုံး ငြိမ်သက် အိပ် စက်နေချိန်၊ ကက်ဆက် သီးချင်းသံကလေးမှ မကြားရ၊ အေးစက် စက် ဆိပ်ငြိမ်ငြိမ် အ၊ ကာလ ညအချိန်မှာ ဒရိုင်ဘာဟာ သွေးလေး ငိုက်မျဉ်းမယ်ဆိုလည်း အပြစ်ဆိုဖွယ်မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကား ပေါ်ပါလူသား အားလုံးအသက်ဟာ သူ့လက်ထဲမှာ ရှိတယ်ဆို တာတော့ အလေ့အကျင့်ရပြီးသား ဟိုင်းဝေးကား ဒရိုင်ဘာ တစ် ယောက်အနေနဲ့နားလည်လက်ဝဲပြီးသားဖြစ်မှာပါ။

နောက်ကြည့်မှန်ထဲက မြင်နေရတဲ့ ဒရိုင်ဘာရဲ့မျက်နှာကို ကျွန်မ မကြာခဏ လှမ်းကြည့်နေရပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စိုးရိမ်သော ကပူပန်မှုတွေကို တစ်ယောက်တည်းထွေးပွေ့သားတာ ပင်ပန်း လွန်းလှပါတယ်။ ဒီအချိန် ဒရိုင်ဘာအိပ်ငိုက်ပြီး သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားရင် ဘာတွေဖြစ်သွားနိုင်မလဲ။ တောင်အဆင်းမှာ ဘရိတ် မအုပ်မိဘဲဖြစ်သွားပြီး ကားဟာချောက်ကမ်းပါး ထဲထိုးကျသွား မလား။ အချိုးအကွေ့မှာတစ်ဘက်တလားတဲ့ကားကို သတိမထား မိဘဲ အရှောင်အတိမ်း လွဲချော်မှုကြောင့် အန္တရာယ်ဆိုးနဲ့ ရင်ဆိုင် တိုးရဖွယ်ဖြစ်သွားမလား။ မဆုံးနိုင်တဲ့ပုပန်မှု ယက္ကန်းချည် မျှင်ရှည်က ကျွန်မကို အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်နေပါတော့တယ်။

ပူပန်မှုဟာ ကြောင့်ကြမှုက ပေါက်ဖွားလာတာဆိုရင် တော့၊ ထို့ကြောင့်ကြမှုဟာလည်း အကြောက်တရားမှ ဆင်းသက်လာတာဖြစ်မှာပါ။ ဟုတ်တယ်။ အကြောက်တရား...။ လူတွေ သေရမှာ ကြောက်ကြတယ်။ မိမိရဲ့အသက်ဒီဝကို စွန့်လွှတ်ရမှာ စိုးကြောက်တယ်။ လူမှမဟုတ်ပါဘူးလေ။ သက်ရှိသတ္တဝါမှန် သမျှပေါ့။ ရသရွေ့ရသမျှ စက္ကန့်ပိုင်း မိနစ်ပိုင်း ကလေးဖြစ်ဖြစ် ဖက်တွယ်ရှင်သန်နေချင်ကြတယ်။

မမြဲတဲ့ရုပ်နာမ်ကိုပဲ မြဲသယောင် ကုတ်တွယ် ထားချင်ကြတယ်။ ဒီအကြောက်တရားက ကျွန်မကို ဇောချွေးပြန်အောင် နှိပ်စက်နေတာပေါ့။

ကျွန်မဖြစ်လတ်သန်မှာတုန်းအရွယ်ဘဝကို ဖက်တွယ်ထားဆဲကာလမှာ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်တိုမင်းလှပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်မဖေဖေဟာဘဝရဲ့ နေဝင်ချိန်ကလေးကို နှမော့တသစွာ ဆုပ်ကိုင်ဖက်တွယ်နေပေလိမ့်မယ်။ အခုနေ့ဆို ဖေဖေတစ်ယောက် ဘယ်လိုဝေဒနာမျိုးနဲ့ရင်ဆိုင်နေရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မဖေဖေဝေဒနာတွေ မျှဝေခံစားချင်စမ်းပါဘိ။

“ဖေဖေကျန်းမရေးမကောင်း အမြန်လာ”

ရင်တုန်လှိုက်မောဖွယ်ရာတွေပြည့်ဝ ပျော်ဝင်နေတဲ့ ကြေးနန်းစာရဲ့ ခြောက်လန့်မှုဟာ ဆယ်နှစ်တာကာလမှာ ကျွန်မကို တစ်ကျော့ပြန်ခြိမ်းခြောက်နေပါရောလား။ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်က တစ်ခုသော ဆောင်းရက်မှာ သည်လိုကြေးနန်းစာမျိုးကို လက်ခံရရှိပြီး သည်လိုခရီးဝေးကို ဖြတ်သန်းရောက်ရှိခဲ့ပေမယ့် မေမေရဲ့အသက်ကို မမိလိုက်ရတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ပရိဒဝေကို ပြန်ပြောင်းလို့ မတွေးချင်တော့ပါဘူးဖေဖေ။

သည်တုန်းက ခရီးရောက်မဆိုက် မေမေရဲ့ အလောင်းစင်

ရဲ့မှာ ပျော့ခွေသွားတဲ့ သမီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွေ့ငင်ထိန်းမတ်ပေးခဲ့တာဖေဖေလေ။ သမီးရဲ့မေမေဟာ ဖေဖေရဲ့ချစ်ဇနီးပေပဲမို့ ပူပန်မှုလှိုင်းတံပိုးဟာ သမီးတို့ထက် ဖေဖေရင်မှာ နှစ်ဆတိုးနေမှာ သေချာပါတယ်။ သည်တုန်းက အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် ဖေဖေဟာ အိပ်ပေမယ့် စွမ်းနေသေးတဲ့ ခြေလက်အစုံနဲ့ သားသမီးတွေကို ခြစ်သိမ့်ခဲ့၊ ဖေးကူခဲ့၊ အားပေးခဲ့နာရေးကိုစွ တစ်လျှောက်လုံး ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ တောင့်တင်းခိုင်ကျည်မှုမျိုးနဲ့ ရှေ့ကနေ ရှေ့ဆောင် ရှေ့ရွက်ပြုသွားခဲ့တာ ထင်မှတ်မထားနိုင်လောက်အောင် ရင့်ကျက်မှုတွေပြည့်ဝနေပါကော။

ရုပ်ရွာထုံးစံမေမေရဲ့ သက်မဲ့ရုပ်အလောင်းစင်ရဲ့ ခေါင်းရင်းမှာ ထမင်းဟင်းပန်းကန်ကိုတင် ဖယောင်းတိုင် အမွှေးတိုင်တွေနဲ့ မေမေမရှိတော့ပေမယ့် မေမေရှိသယောင်ပြုကြတဲ့ အပြုအမူကို ခပ်ဖေကန့်ကွက်ဟန့်တားရှာတယ်။

“သမီးတို့ရေ... ဝါးကွသိမ်းလိုက်ကွယ်... ဒါဟာ သမီးတို့မေမေဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘာမှကျွေးစရာမလိုတော့ဘူး။ ဘာမှမဟုတ်တော့တဲ့ရုပ်ခန္ဓာပြုံးကို ဘာမှကျွေးစရာမလိုတော့ဘူးလေ။ တော်တော်ကြာ ဖေဖေ အဘိဓမ္မာမိတ်ဆွေတွေလာလို့ တွေ့သွားရင်ကဲ့ရဲ့စကားဆိုကြလိမ့်မယ်။”

ရုပ်နာမ်သင်္ခါရကို အဲဒီလို နားလည်သဘောပေါက်တဲ့ ဖေဖေဟာ သူ့ချစ်တဲ့ဇနီးရဲ့ ခွဲထားချိန်ရစ်ခဲ့မှုအပေါ် ဖြေမပြေနိုင်ခဲ့ပေမယ့်သားသမီးတွေ စိုးရိမ်သလိုတော့မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

“တချို့အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေ တစ်ယောက်သွားရင် တစ်ယောက်မခြားဘဲ လိုက်လေ့ရှိတယ်။”

ဆိုစကားအရ ဖေဖေအရိပ်အကဲကို ပူပန်တကြီးစောင့်ကြည့်နေကြပေမယ့် ဖေဖေကတော့ ဣန္ဒြေရရပါပဲ။ မေမေ မဟာ

မကျန်းဖြစ်တဲ့ နှစ်ကာလတွေမှာ ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးရတဲ့ ဘာလီ ရဝတ္တရားတွေလွတ်မြောက်သွားတဲ့ဖေဖေဟာ အရင်ကထက်ပိုပြီး လူမှုရေး လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ဖြစ်ခဲ့ပြန်တယ်။ ဘိုးဘွားရိပ်သာလို့ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်လို အသင်းအပင်းဌာနတွေမှာ ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေနဲ့ နှစ်ကာလအတော်များများဖြတ်ကျော်ခဲ့တဲ့ဖေဖေဟာ မေမေဆုံးပါးပြီးတဲ့ နောက်မှာလည်း မလျှော့တဲ့ခွဲနဲ့ မလွန်ဆန်လျှူအသင်းမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖြစ်ပါသေးတယ်။ အဲဒီပရဟိတလုပ်ငန်းတွေဟာ ဖေဖေရဲ့အထီးကျန်မှုကို အထိုက်အလျောက်ဖြေဖျောက်ပေးခဲ့ဟန်တူပါတယ်။ မှန်တဲခါးရဲ့ အပြင်ဘက်ကိုမျှော်ကြည့်မိတော့ အရှေ့ဘက်ဆီမှ အလင်းတစ်စဟာ မဝံ့မရဲတိုးဝင်လာနေပါပကော။ ရောင်နီလာတော့မည်ထင်ပါရဲ့။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ နံနက်ငါးနာရီလို့လုလု ပွင့်အာလုလု ကြာပခံရဲ့ အရောင်အသွေး နဲ့သူရိန်နေမင်းရဲ့ တစ်နေ့တာ ခရီးစတင်ဖို့ ဖြေလှမ်းအသစ်ဟာ လူသားတွေကို အားသစ်တွေ သွန်းဖြန်းပေးဖို့ အရှိန်ယူနေပါပြီ။

ပျိုအန်ကျလာတဲ့ အလင်းတစ်စရဲ့ ဖြန့်ကျက်မှုအောက်မှာ ဘွားဘွားပေါ်လာတာက “အလံတစ်ရာ” စေတီတော်။ ဒေသမိပွန်-ဗမာ-ရှမ်း-ပအိုဝ် လူမျိုးတို့ရဲ့ အထွဋ်အမြတ် စေတီတော်ကိုမြင်တော့ ဖေဖေကို လွမ်းစိတ်တွေ မြှိုသိပ်မနိုင်ဖြစ်လာရပြန်တယ်။

“အလံတစ်ရာစေတီတော် ပရဂုဏ်မြေနေရာကို ဖေဖေကိုယ်တိုင် တိုင်းတာပေးခဲ့တာပေါ့။ ဒါကြောင့် အလံတစ်ရာဆရာတော်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်ဖြစ်စေ ဖေဖေနာမည်ဖြောလိုက်တာနဲ့ အပူဇော်ခဲ အဖူးမြှော်ခဲထွက်လာလိမ့်မယ်။”

ကျွန်မတို့ ဖေဖေအရိပ်ကိုခိုမှီပြီး အလံတစ်ရာဆရာ

တော်ရဲ့ ကရုဏာရိပ်မှာ ချွေးသိပ်ခဲ့တာ အကြိမ်ကြိမ်ပေါ့။ အလံတစ်ရာဘုရားကို သွားကြတဲ့အခါ ဘုရားလည်းဖူးရ၊ ဆရာတော်လည်းဖူးရ၊ ဖေဖေမိတ်ဆွေ ရှမ်း-ပအိုဝ်ကြီးတွေ ကျွေးတဲ့ သက်သတ်လွတ်ထမင်းဟင်းကိုလည်းမြိန်မြိန်စားရ၊ ပဲပုတ်ကြော်၊ ဝဥသုတ်၊ ပဲပြားဆီပြန်၊ ဂျီးစုံဟင်း၊ ကဒတ်ခြောက်မီးဖုတ်ဆီဆမ်းစတဲ့ ထူးခြားတဲ့ အရသာကို ပေးနိုင်စွမ်းတဲ့ သတ်သတ်လွတ်ထမင်းပွဲကတော့ တစ်သက်မပေ့နိုင်စရာပါ။

နောက်ဆုံးအခေါက် အလံတစ်ရာမှ သက္ကတောင်သို့ ဆရာတော်ကြွသွားတော့ ဖေဖေနဲ့သမီးအတူ ရောက်ခဲ့ကြသေးတယ်။ သက္ကတောင်ရဲ့မြင့်မားမတ်စောက်တဲ့မြေနီလေခါးထစ်တွေကို အားခဲတက်ဆင်းခဲ့တဲ့ ဖေဖေရဲ့ လေးတွဲတွဲ ခြေလှမ်းတွေကိုကြည့်ပြီး သမီးအလိုကို မငြီးမပြု လိုက်လျောလေ့ရှိတဲ့ ချစ်ခင်မှုတွေကို အလွဲသုံးစားပြုရာများကျလေမလားလို့ တွေးမိပေမယ့်လည်း ဒီအတွေး ကဏကလေးပါ။

ဖေဖေဟာ လမ်းလျှောက်တဲ့အခါ သူရဲ့ကြီးမားပြန့်ကားတဲ့ ခြေဖဝါးကြီးတွေကိုအသုံးပြုပြီး လေးလေးပင်ပင်ကြီးလျှောက်လေ့ရှိတယ်။ တုတ်ခိုင်သန်စွမ်းတဲ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့မလိုက် တစ်ချိန်က ဖြတ်လတ်သွက်လက်မှုတွေဟာလည်း အသက်အရွယ်ကြီးရင့်မှုရဲ့ပွတ်ချေတိုက်စားခြင်းကြောင့် ချိနဲ့လေးပင် ခဲ့ရပြီ။

ဟော . . . ဘာလိုလိုနဲ့ ရွှေခြင်သော်ဟာ သထုံတောင်ဝင်လာပါပကော ဆောင်း အခါမှာ နှင်းခမောက်ကို ဆောင်းလေ့ရှိတဲ့ မြသပိတ်တောင်ဟာ အခုအချိန်မှာတော့ မိုးသားတိမ်ရိပ်တွေကြားမှာ ပုန်းခို နေလေရဲ့။ ကျွန်မစိတ်နှလုံးတွေ ခုံးခုံးပြည်ဟီးလို့ အလင်းဖြာစ မြို့အဝင်အလှကို အငမ်းမရကြည့်လိုက်တော့ မြင်ကွင်းတွေက ယခင်ကလိုပဲ စိမ်းလန်းကြည်လင် လို့နေတယ်။ ပျိုးပင်

တွေ ယိမ်းနွဲ့ ရှင်သန်နေတဲ့လယ်ကွင်းစိမ်းစိုတွေနဲ့ ဂေါ်ဖိ၊ မုံလာစိုက်
ခင်းတွေဟာ နေခြည်ပြောက်အောက်မှာ ရွှေရည်သောက်ဖို့ငုံလင့်
နေကြတယ်။

မြို့အဝင် လိပ်အင်းရပ်ကွက်အလွန် ကျောင်းကုန်းထိပ်
ရောက်တော့ ကျွန်မ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ရွှေခြင်သေ့ရဲ့မှန်တံခါးကို
အားကုန်တွန်းဖွင့်လိုက်တော့တယ်။ နံနက်ခင်းလေနေအေးရဲ့ ပြေး
ပြေးဖြန်းဖြန်း နှုတ်ဆက်မှုမှာ မိုးမွန်ကလေးတွေကပ်ပါ လာပေ
မယ့် ကိစ္စမရှိဘူးလေ။ ဒါဟာ ကျွန်မတို့လာတိမြေရဲ့ အေးမြစိမ်းစိုမှု
ပေပဲ။ မိုးတွင်းမှာမိုးရွာတာ မွန်ပြည်နယ်အတွက် အဆန်း တကျယ်
မဟုတ်ပါဘူး။ အဆန်းတကျယ်မဟုတ်တာကို အဟုတ်လုပ်နေ
တာက ကျွန်မရဲ့စိတ်ပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့စိတ်ဟာ ကျောင်းကုန်းထိပ်
ရောက်လေ ဂနာမငြိမ်လေပါပဲ။ ရွှေခြင်သေ့ဟာ ကျောင်းကုန်းလမ်း
ထိပ်ကနေ ပြေလျော့ပြေးဆင်းပြီးတဲ့အခါ မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း
လျှပ်စစ်ခါတ်အားပေးစက်ဝင်းကြီးကိုဖြတ်ပါတယ်။

တကယ်ဆို ကျွန်မ ဒီနေရာမှဆင်းရမှာလေ။ ငီးစက်ဝင်း
ကြီးနဲ့ ကပ်လျက်ခြံဟာ ကျွန်မမွေးဖွားရာချက်မြှုပ်ရာခြံပါ။ ကျွန်မ
ကို ဒီခြံမှာမွေးတယ်။ ကျွန်မဒီခြံမှာကြီးတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ
မေမေ ခေါင်းချသွားတဲ့အိမ်ကလေး ဒီခြံထဲမှာရှိတယ်။

အခုတော့ဒီခြံကလေးဟာ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့သလို၊
ကျွန်မကို စိမ်းစိမ်းကြည့်နေလိုက်တာ။ ငါ့ခြံ၊ ငါ့မြေ၊ ငါ့အိမ်ဆိုတဲ့
အတွတ်ဆိပ်ခပ်ခိပ်ထားတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ဘယ်မှာရှိတော့လို့လဲ။
နုမြောတသခြင်းလောက် မပြင်းထန်တဲ့ အရောင်ဖျော့ရမ္မက်
အပျော့စားကလေးကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာ ခံစားမှု ကလေး
ဖြတ်ပြေးသွားတာကိုတော့ ခပ်ရှက်ရှက်နဲ့ဝန်ခံရတော့မှာထင်ပါရဲ့။

ရွှေခြင်သေ့ဟာ မီးစက်ကြီးရှေ့က အစိုနီမလျော့ဘဲ၊

ဖြတ်သန်းသွားတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မစိတ်တွေ မေမေခေါင်းချရာ
ခြံကလေးထဲမှာ ကျန်ခဲ့ပါတော့တယ်။

ကြီးမားပြန့်ကားတဲ့ နဖူး၊ ရှည်လျားချွန်ထက်တဲ့နှာခေါင်းနဲ့
အလျားရှည်ပါးစပ် တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဖေဖေဟာ လူချော လူလှ
စာရင်းထဲမပါဝင်ပေမယ့် လူသန့်လူခန့်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ
ငြင်းပယ်စရာမရှိပါဘူး။

အခု အဲဒီသန့်ပြန့်ခန့်ထည်မှုတွေ ဘယ်ဆီမျှော့ပုန်းပျောက်
ကွယ်ကုန်ပြီလဲ။ တစ်ချိန်က စူးရှတောက်ပြောင်စွဲတဲ့မျက်ဝန်း
အစုံဟာ မျက်သားမျက်ခွံရဲ့ အိတွဲကျမှုကြောင့် မျက်လုံးအိမ်
ပိတ်လုမတတ်ဖြစ်နေပြီး၊ အသားစိုက်ကင်းပဲ့နေတဲ့ ပါးပိန်ပိန်ဟာ
အလျား ရှည်ပါးစပ်ကို ပုံမှန်အနေအထားကနေ ရွှဲစောင်းသွားစေဖို့
တွန်းအား ပေးနေသလို၊ ဟိုတစ်ချောင်းသည်တစ်ချောင်းသာ
ကျန်တော့တဲ့ သွားတွေကလည်း နှုတ်ခမ်းရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍန်တွေကို
ပျက်ယွင်းစေပါတယ်။

ဖေဖေ ဒါဟာ ကျွန်မဖေဖေ ဟုတ်တော့လို့လား။ နုပျိုခြင်း
တွေဟာ အိုမင်းရင့်ရော်မှုရဲ့ ရက်ရက်စက်စက် အပိုင်စီးသိမ်း
ပိုက်မှုအောက်မှာ ဖရိုဖရဲအပြုအလဲပါပဲလား။ ကျွန်မ ဖေဖေပါးနှစ်

ဘက်ကို အုပ်ကိုင်လိုက်ပေမယ့် ဖေဖေမှတ်မိသိရှိပုံမပေါ်ဘူး။ အစ်ကိုငယ်က ဖေဖေသုံးနေကျ နားကြပ်ကလေးကို နားထဲထည့်ပြီး ဖေဖေနဲ့ဆက်သွယ်ဖို့ကြိုးစားကြည့်တယ်။

“ဖေဖေ သားခေါ်နေတာကြားလား”

ဖေဖေရဲ့မျက်လုံးနဲ့ နှုတ်ခမ်းအလှုပ်က သိရှိကြောင်း ပြတယ်။

“အခု ဖေဖေ သမီးရောက်လာပြီ။ ရန်ကုန်ကသမီးလေ။ ဖေဖေသိလား”

နှုတ်ခမ်းက လေသံကလေး ထွက်လာပြီး အကြည့်က တစ်နေရာတည်း တည်ငြိမ်နေတယ်။ ဒါဆို ဖေဖေ အသိစိတ်ထဲမှာ ကျွန်မပုံရိပ်ကို မဆုပ်ကိုင်၊ မဖမ်းမိဘူးဆိုတဲ့သဘော။ ကျွန်မကို ဖေဖေ မမှတ်မိပါလား။ လည်ချောင်းထဲစူးနင်နင်ကြီးဖြစ်လာပြီး ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်တို့ လှိုက်ခနဲ ပြေးတက်လာတယ်။

“ဖေဖေစဉ်းစားပါဦး . . . ဖေဖေ အချစ်ဆုံးသမီး . . . လေ”

အစ်ကိုငယ်က ဖေဖေကိုယ်တိုင် မှည့်ခေါ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မ နာမည်ကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ရွတ်ပြနေပေမယ့် ထူးခြားမလာခဲ့ဘူး။ သည်နာမည်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မဖေဖေအပေါ် အမြဲတန်း အပြစ်ဖို့ ငြူစူနေကျ။

“ဖေဖေပေးတဲ့နာမည်က ခေတ်လည်းမမှီဘူး”

“ခေတ်မှီပါတယ်သမီးရဲ့ စနေသမီးကို ဗုဒ္ဓဟူးနံနဲ့ တွဲစပ်မှည့်ထားတာ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ”

“မကောင်းပါဘူး။ လှလည်းမလှ ကဗျာလည်း မဆန်ဘူး။ တကယ်ဆို သမီးနာမည်က နွယ်နွယ်ထွန်းတို့ ဝါဝါထွန်းတို့ ဖြစ်သင့်တာပေါ့ ဒီနာမည်ကို တစ်ယောက်ယောက် ခေါ်လိုက်တိုင်း ကိုယ့်ကို

မခေါ်သလို ခံစားရတယ်။”

ဖေဖေဟာ ကျွန်မရဲ့ စောဒကတက်မှုကို ခပ်ပြုံးပြုံးကလေး ကြည့်နေခဲ့ပေမယ့် ထိုနာမည်ကိုပဲစွဲစွဲမြဲမြဲ အသုံးပြုစေခဲ့တယ်။ ဖေဖေက မလျော့သလို ကျွန်မရဲ့လိပ်ပြာမလုံစိတ်ကလည်း လျော့နည်းသွားတယ်မရှိလှဘူး။ “အချစ်ဆုံးသမီးမို့ ဖေဖေနာမည် “ထွန်း”တစ်လုံးကို အဖျားဆွတ် သုံးထားတာပေါ့” ဆိုသည့် စကားနှင့်ပဲ ကျေနပ်ခဲ့ရသည့်ငယ်ဘဝသည် ခပ်ဝေးဝေးမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။

ဖေဖေ ပေးတဲ့နာမည်ကို စိတ်တိုင်းမကျခဲ့တဲ့ ကျွန်မဟာ ကျွန်မစိတ်ကြိုက် ကလောင်နာမည် တစ်ခုရွေးကာ စာပေလောကထဲဝင်တော့ ထိုနာမည်နှင့်ပင် နေရာကလေးတစ်ခုရလာသည်။ ကျွန်မရဲ့ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် “ကမာရင်ကွဲ” ထွက်တော့ ဖေဖေဆီ ပို့လိုက်ရာ ထိုစာအုပ်ကို လက်မှမချ လာသမျှဧည့်သည်ကို တထုတ် . . . ထုတ် . . . တပြုပြင်နှင့်ဖြစ်နေသတဲ့။ ဟောဒါ ငါ့သမီးရေးတဲ့ စာအုပ်၊ အထဲမှာ ဝေလတို့၊ အိုမကန်းတို့၊ နင်းဆွတ်သဇင်တို့ . . . ။ ဖေဖေက ကျွန်မ ဇာတ်ကောင်များနှင့် ဇာတ်လမ်းကိုပါ ပြော နိုင်သည်က အိုမင်းရင့်ရော်နေသော အသက်နှင့်ပင်မလိုက်။ ဟိုတုန်းက မျက်စိတစ်ဖက်မှတိမ်ကို ရန်ကုန်မှာလာခဲ့သွားပြီး တောက်လျှောက်သမီးရေးသည့်စာတွေကို တစ်စိုက်မတ်မတ် ဖတ်ရှုလေ့လာဝေဖန်အားပေးခဲ့သည့် ဖေဖေ၊ ကျွန်မရဲ့အောင်မြင်မှုကို လက်ခုပ်ဩဘာပေးခဲ့သည့်ဖေဖေ။

ပြီးခဲ့သည့်ဆောင်းက ကျွန်မရင်းငြိမ်၊ ဇင်းကျိုက်ကျေးရွာများသို့ ဟောပြောပွဲအသွား ဖေဖေဆီအပြောအလွှား ဝင်ချသွားတော့ သမီးကိုဝမ်းပန်းတသာကြိုရှာတယ်။

“တခြားဧည့်သည့် တွေပါဦးမယ် ထင်လို့ ဖေဖေဦးထုတ်

ပြီး စောင့်နေတာကွဲ့။"

ဟုတ်ပါ၊ ဖေဖေ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အဖြူနဲ့ လုံခြည်အကွက်တုံးကြီးဝတ်ပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ သမီးနဲ့အပေါင်းအသင်းတွေကို ကြိုဆိုလို့ပါလား။

အဲဒီအခေါက်က သားသမီးတွေ အပေါ်မှာထားတဲ့ ဖေဖေ သဘောထားတွေ တိတိပပ မြင်လိုက်ရတယ်ဆိုလည်း မမှားပါဘူး။ ကျွန်မတို့မောင်နှမတွေနဲ့ ဖေဖေပြုလုပ်ဖြစ်တဲ့ ဆွေးနွေးပွဲကလေးက ရယ်ပွဲဖွဲ့စရာကလေးပါ ဒီလိုလေ။ ဖေဖေက နားမကြားတာကြာပါပြီ။ စကားပြောရင် အော်ပြီးပြောရတယ်။ သူတစ်ပါးမကြားစေလိုတဲ့ စကားဆို စာနဲ့ရေးပြောရတယ်။ ဖေဖေက တစ်ခွန်းပြောလိုက် ကျွန်မတို့က စာရွက်ပေါ်မှာပြန်ဖြေရေးလိုက်နဲ့ အတော်ကို ဟုတ်နေကြတာ။

"ဖေဖေ အသက်ထင်ရှားရှိတုန်း ဒီအိမ်နဲ့ခြံကို ရောင်းပြီး သားသမီးတွေကို အချိုးကျ အမွေခွဲပေးချင်တယ်" (ဖေဖေနှုတ်နဲ့ပြော)

"အိမ်နဲ့ခြံရောင်းလိုက်ရင် ဖေဖေဘယ်မှာနေမှာလဲ" (ကျွန်မတို့စာရွက်နဲ့ချရေး)

"ဖေဖေလား... သားအငယ်နဲ့နေမှာပေါ့။" (ဖေဖေနှုတ်နဲ့ပြော)

"ဘယ်လောက်ရရင်ရောင်းမယ်စိတ်ကူးလဲ။" (ကျွန်မတို့စာနဲ့ရေး)

"ဒါကတော့ကာလပေါက်ဈေးပေါ့ ရောင်းပြီး သားသမီးတွေနဲ့ဖေဖေ အပါအဝင် ငါးပုံ ပုံ၊ သားငယ်က ဖေဖေအပုံရော ဖေဖေကိုပါယူပေါ့" (ဖေဖေနှုတ်ဖြင့်ပြော)

သည်တုန်းက၊ သတိကောင်းကောင်းဖြင့်စိမ့်ခန့်ခွဲနိုင်ခဲ့တဲ့

ဖေဖေဟာ အခု ရှစ်လကိုးလအတွင်း ပြောင်းလဲသွားလိုက်တာမှတ်ဉာဏ်တွေလေးလံထိုင်းမှိုင်းကုန်ပါရောလား။

မီးစက်နားက ခြံနဲ့အိမ်ကို ဖေဖေစွဲနေတာထင်ပါရဲ့။ မေမေနဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာ ထူထောင်တည်ဆောက်ပြီးနေခဲ့တဲ့ နေရာဆိုတော့ စွဲမယ်ဆိုလည်း စွဲလောက်ပါရဲ့။ ခြံကိုရောင်းဖို့ ဈေးမတည့်ခင် လူငှားတင်ပြီး ဒီနေရာကိုလည်း ရွှေ့ရော ဖေဖေလည်းဖောက်တော့တာပဲ။ ငါ့အိမ်ကို ပြန်မယ်... ပြန်မယ်... နဲ့။ ဥပုသ်နေ့ဆိုလည်း ဥပုသ်နေ့မှန်းသိသွားတာနဲ့မလွန်ဆန်အလှူခံလိုက်မယ် တကဲကဲဖြစ်ပါရော။

"အခုလောလောဆယ် ဘာရောဂါမှ မရှိပေမယ့် ဖေဖေ ခြေလက်တွေအကြောအခြင်တောင့်တင်းပြီး မထနိုင်မထိုင်နိုင်တော့ဘူး။ မှတ်ဉာဏ်လည်းပုံမှန်မဟုတ်တော့ဘူး။ အသိက၊ ကပ်တစ်ချက်၊ မကပ်တစ်ချက်ပေါ့၊ တလောတုန်းက ထိုင်ရက်ထမင်း ကျွေးရင်း အစာနင်လို့ သတိလစ်သလိုဖြစ်ပြီး မနည်းလုပ်လိုက်ရသေးတယ်။ အခုအိပ်ယာထဲမှာ ခပ်စောင်းစောင်းလေး အစာပျော့ပျော့တွေစိမ့်ပြီး ကျွေးရတယ်။ ဝမ်းသာစရာက ဘာကျွေးကျွေးစားနိုင်သေးတယ်။ ဆီးဝမ်းကိစ္စတော့ ပုဆိုးထဲမှာပဲ ကိစ္စပြီးစေတယ်။ ထထိုင်ဖို့ မနိုင်တော့တဲ့အနေအထားမဟုတ်လား"

အနီးကပ်ပြုစုပေးနေတဲ့ အစ်ကိုငယ်ဇနီး မမဝင်းရဲ့ စကားက အဖေရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ကို ပြနေပါပကော။ မီးစာကုန်ဆီခမ်းတဲ့၊ ဖေဖေအတွက် အချိန်တွေ တကယ်ပဲနည်းနေပြီလား။ ဖြစ်နိုင်ရင်ကာလလက်တံတွေကို ကျွန်မနောက်ပြန်လှည့်လိုက်ချင်ရဲ့။ နေပါဦး၊ ဖေဖေမသွားပါနှင့်ဦး။ ဘယ်လိုအနေအထားမျိုးဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေရှိနေသေးတယ်ဆိုတဲ့ ခွန်အားကလေးကို ကံကြမ္မာဆီမှာ အသနားခွင့် ခံယူချင်လှပါတယ်။

အိပ်ယာထပက်လက် လူမမာတစ်ယောက်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စ ကုသိုလ်ကို ယူနေတဲ့ မမဝင်းကို ကျွန်မစိတ်ထဲလေးစားစွာ ဦးညွတ် လိုက်မိတယ်။ ဒီကုသိုလ်မျိုးက ရခဲတဲ့ ကုသိုလ်ဖြစ်သလို ဒီစိတ် ထားမျိုးကထားတတ်မှုမြတ်တယ် မဟုတ်လား။ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်ခန့် က ဖေဖေရန်ကုန်မှာ မျက်စေ့ခွဲဖို့ ကျွန်မတို့အိမ်ကိုရောက်လာတော့ ကျွန်မမှာ ဖေဖေကို အပိုင်ရပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ဖေဖေ ကတော့ ကျွန်မတို့အိမ် တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးကို ဘယ်လိုမှ ဘဝင်မကျ။ အိမ်ရှေ့မှ အိမ်နောက်ဆုံးအောင်လျှောက်၍ “သမီး တို့အိမ် ဒါအကုန်ပဲလားကွဲ့” ဟုမေးရှာသည်။ မျက်စေ့ခွဲပြီး လေးငါးလအကြာ ပြန်မယ်၊ ပြန်မယ် ဖြစ်ပါတော့တယ်။

“မိုးတွေရွာနေပြီ။ အိမ်မမိုးရသေးဘူး။ သမီးငယ်တို့ သားအမိ ဒုက္ခရောက်နေတော့မယ်။ ဖေဖေပြန်မှ ဖြစ်မယ်ကွဲ့”

ယခုတော့ ဖေဖေ ပူပန်ခဲ့သည့် ထိုသမီးက ဖေဖေကို ထားပြီးရာထူးကြီးကြီးရှိရာ၊ နယ်စွန်နယ်ဖျားမှာရောက်နေတော့ တယ်။ ဖေဖေက ကျွန်မနှင့်လည်းမနေနိုင်၊ သူ့သမီးငယ်နှင့်လည်း နေခွင့်မကြို၊ ယခုတော့ အခြေအနေတစ်မျိုးပြောင်းကာ သားအ ငယ်ဆီရောက်နေပြန်တယ်။ အိပ်ယာထလဲတော့ ဘက်ဆိုးအနာ တွေပေါက်လာမှာစိုးလို့ နာရီခြားနဲ့လှည့်ပြောင်းပေးနေရတဲ့ အစ်ကိုငယ်ကိုယ်တိုင်ကဆွဲပြီးတဲ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့မို့ ဖေဖေခန္ဓာကို လှည့်ပြောင်းတဲ့အခါ အခက်အခဲတွေနှင့်ပါ။

ကြီးမားတုတ်ခိုင်တဲ့ ခြေဖဝါးကြီးတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထား ပေမယ့် အခုအချိန်မှာဘာမှအသုံးမတည့်တော့ပါလား။ ဖေဖေ ရယ်။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး၊ ပြည်တွင်းစစ် ရောင်စုံသူပုန်တွေရဲ့ရမ်းကားမှု ခေတ်စနစ်များစွာကို တွန်းတိုက် စီးဆင်းခဲ့ရလို့ ဖေဖေလျှောက်ခဲ့ရတဲ့ ခရီးဟာကြမ်းရှုနေမှာအမှန်

ပါဘဲ။

သထုံ မုတ္တမကားလမ်းပေါ်က ရင်းငြိမ်ဆိုတဲ့ ကျေးရွာ ကလေးကနေ ငါးငန်းကို ခေါင်းမှာရွက်လို့ ဆင်းရဲချို့ငဲ့စွာ ကျောင်း ဟာ မှာကြိုးစားခဲ့တဲ့လူငယ်လေးဟာ လေးတန်း စကောလားရှစ် ပညာသင်ဆုအထောက်အပံ့တွေနဲ့ ခုနှစ်တန်းအောင် ပြီးတဲ့အခါ ပြင်ဦးလွင်မြေတိုင်းကျောင်းဆင်း၊ မြေတိုင်းစာရေးဘဝမြေတိုင်း အင်စပက်တော်ဘဝ၊ အငြိမ်းစားယူပြီးတဲ့အခါမြို့မှာရှိတဲ့ လူမှုရေး အသင်းအပင်း ပရဟိတ လုပ်ငန်းတွေကြားမို့ပျော်ခဲ့တဲ့ ဖေဖေ ရဲ့ဖြတ်သန်းစီးဆင်းမှုတွေဟာ ခရီးမိုင်တိုင်ရှည်လျားလွန်းလှပါ တယ်။

ဖြတ်သန်းမှုခရီးတာဝေးမှာ သူ့အတွက် နည်းနည်း၊ မိ သားစုအတွက်များများ၊ အချိန်လုပ်အား၊ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေစတေးပေး ဆပ်ခဲ့မှုတွေဟာ မနည်းလှပါဘူး။ ကျွန်မတို့တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ခဖေဖေအဝတ်ကို မလျှော်ပေးခဲ့ရ ဖေဖေကို ထမင်းပွဲပြင်မကျွေးခဲ့ရ၊ ဖေဖေကသာ ကျွန်မတို့လိုအပ်ချက်တွေ ဖြည့်ဆည်းဖို့ သက်သက် လှူဖြစ်လာရသလို မီးဖို ချောင်ကမထွက် ချွေးတစ်လုံးလုံးနှင့် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးခဲ့၏။ ဖေဖေနှင့်မေမေ အိမ်ထောင်ရေးကလည်း သာမန်သွားရိုးသွားစဉ် လမ်းကနေခွဲထွက်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေး မျိုးမိုးလင်းလို့ ကျောင်းဆွဲခြင်းဆွဲပြီး မေမေကျောင်းကို ထွက်သွား ခဲ့နိမှာ ဖေဖေက မီးဖိုချောင် ထဲချက်ရေး ပြုတ်ရေးတွေနဲ့ လုံးထွေး နေဆဲ၊ အချိုကြိုက်သူ၊ အချဉ်ကြိုက်သူ၊ အစပ်ကြိုက်သူတွေအတွက် နှယ်ဖွယ်ရာရာ ပြင်ဆင်နေပြီ။

ကျွန်မတို့မြို့မှာ မိုးတွေ ရက်ဆက်ရွာလို့အပြီး ရုတ်တရက် နေပွင့်လင်းလာတဲ့ရက်မျိုးဆို တောင်ပိုမို့တွေဖွေးဖွေး လှုပ်ပေါ် လာလေ့ရှိတယ်။ တစ်ဈေးလုံးမို့တွေ ဖွေးနေသလို လူတွေရဲ့မျက်

နာကလည်းပြုံးလို့ ဒါကြောင့်မို့ရတဲ့မျက်နှာလို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလိုနေမျိုးဆို ကျောင်းလွတ်ချိန်အိမ်မှဆီး၍ မှီငုံကလေးများကို တံ့စို့ဖြင့် သီကင်ထားသည့် မှီကင်ကလေးများဖြင့် သားသမီး တွေကို ကြိုဆိုတတ်သည့် ဖေဖေ။ ငါးရဲ့ကိုတော့ တောက်တဲ့နဲ့တူလို့၊ ငါးခူကိုတော့ နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးနှင့်မို့၊ ငါးမွေထိုးကိုတော့ ချောကျိတို့ နိုင်လို့စသည်ဖြင့် အစားသောက်၊ အရိုးများချေးခါးလေ့ရှိတဲ့ ကျွန်မ ရဲ့ခွဲကို ကောင်းကောင်းခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့ဖေဖေ။ ကြက်တစ်ကောင် လုံးမှာ အရေပြားမစား၊ ခေါင်းမစား၊ လည်ပင်းခြေထောက် မစား၊ ရင်ပုံသားမှ ဆိုတဲ့ကျောင့်ကျမှုကို စိတ်ရှည်သည်းခံလိုဘဲဖြည့်ပေး ခဲ့တဲ့ဖေဖေ။

ချက်ရေးပြုတ်ရေး အဆင်မပြေသည့် နေ့မျိုး၊ ထမင်းဘူး နောက်ကျနေပါက ကျောင်းသို့စိတ်ကောက်ပြီးထွက်သွားတတ်တဲ့ သမီးနောက် ထမင်းဘူးလိုက်ပေးသည့် ဖေဖေမှာ အခန်းဝမှာ မတ်တပ်။

“ဟိုမှာ . . . နင့်အဖေမဟုတ်လား။ ထမင်းဘူးလာလိုက် ပေးတာထင်တယ်။ သွားယူလိုက်လေ။”

“မယူဘူး ရပ်နေပစေ”

“ဟဲ့ . . . အဖေကို ဒီလိုမလုပ်ကောင်းဘူး။ သနားပါ တယ်ဟယ်။ နင်ကလည်း . . . ငါတို့ပဲထွက်ယူလိုက်ပါ့မယ်။”

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ပြစ်တင်မောင်းမံမှုတွေကြားမှာ ကျွန်မရဲ့ကောက်တေးစိတ်ခါတ်က ရိုက်ချင်စရာကောင်းလှတော့ တယ်။

တစ်အိမ်တည်းနေဖေဖေနှင့် ကျွန်မစာပေးစာယူတွေ များလှတယ်။ ကျောင်းသို့အသွား ဖေဖေရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲကျွန်မ မကျေနပ်ချက် တွေရေးပြီးထည့်ခဲ့ပါက အိမ်အပြန်စာကြည့်စား

ခဲ့ပေါ်မှာ မင်အိုးနှင့်ဖိထားတဲ့ ပြန်စာကလေးတစ်စောင်။

“မိဘဆိုတာ . . . သားသမီးတွေကို သူသာစေ၊ ငါသာ စေ သဘောမခွဲခြားဘူး . . . အားလုံးတန်းတူပဲချစ်တယ်။ ဖေဖေ အတွက်ကျောကသားမရှိဘူး ရင်ကသားချည်းပဲ။ ကိုကိုနှစ် ယောက်နဲ့သမီးကိုရော ညီမလေးကိုပါ ဖေဖေအားလုံးအတူတူ ချစ်တယ်။ ညီမလေးကို ဟင်းပိုပေးတာက သူက အပယ်ဆုံးဟာကိုး၊ သူ့တာတဲ့သဘောပါ။ သမီးလည်း ညီမလေးကို ညှာလိုက်ပါ။

ကျွန်မအခုဝေးမှာ အလုပ်သွားလုပ်တော့ ဖေဖေကမသွား စေချင်။ ဖြစ်နိုင်ရင်သားသမီးတွေကို သူ့မျက်စေ့အောက် ရင်ခွင် ထဲမှာပဲထားချင်တဲ့ဖေဖေပါ။

“တိုင်းစွန်နယ်ဖျား၊ ဝေးလိုက်တာသမီးရယ် . . . ဘာသွား လုပ်မှာလဲ။ ငွေကြေးလည်းဒီလောက်မလိုအပ်ဘဲနဲ့၊ အလုပ်ကိုဘာလို့ အပြန်လိုရတာလဲ။ မိဝေးဘဝေး ကျောထောက်နောက်ခံကင်း ဝေးတဲ့ ဒေသကိုမသွားချင်ပါနဲ့လား။ ဖေဖေတို့မျက်ကွယ်မှာ သမီးကို စိတ်မချဘူး။”

ကျွန်မက အတောင်မှ မစုံချင်သေး အပျံကသင်ချင်ချင် ရယ်။ ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း . . . သမီးသွားမှဖြစ်မယ် ဖေဖေ။ အဲဒီအပြင်လောကကြီးမှာ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာ သမီးသိချင်လိုက် ဘာ၊ ဆင်သေနောက်လိုက်တဲ့ ကျီးမိုက်လို မိုက်မံမှုမျိုးတော့ မဟုတ် ပါဘူး။ စူးစမ်းသိမြင်ချင်စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ အိမ်ရဲ့အပြင်ဘက်ကို တိုးထွက်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ ဖေဖေက သမီးရဲ့ပြတ်သွား တဲ့ ဒီနပ်တစ်ဘက်ကို လွယ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး (အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်မ ထွက်ရင်ပြီးရော) ခြေအတိုင်းယူ၊ ဖိနပ်အသစ်ဝယ်ပေးသလိုမျိုး၊ အိမ်တွင်းပုန်းစေချင်တာတော့ မကောင်းပါဘူး။ သမီးရဲ့ နှလုံး သည်းအိမ်မှာ မိဘတွေနေရာတကာ ဖေးမလွန်းလို့ ကလေးတွေ

ကိုယ်ရည် ကိုယ်သွေးညံ့ဖျင်းသွားလေ့ရှိတဲ့၊ စိတ်ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အသိတရားတွေ စီးဝင်စပြုနေပြီ။ ဒါဟာလည်း လစဉ်ဖေဖေဝယ် ပေးတဲ့ ရှုမဝ၊ မြဝတီ၊ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းတွေ၊ အတွေးအမြင်စာအုပ် တွေက ပေးအပ်တဲ့အသိတရားတွေပါ။

သည်တုန်းက စွန့်စားသွားလာလို စိတ်တွေသွေးနွေးလည် ပတ်နေတဲ့ကျွန်မဟာ ဖေဖေ မျက်ရည်စက်တွေကို မျက်နှာလွှဲ ရက်စက် ခဲ့တယ်နော်။ ကျွန်မတိုင်းစွန့်နယ်ဖျားကို တကယ်ပဲ ထွက် သွားခဲ့ပါတယ်။ အပျံသင်စ တောင်ပံတစ်စုံဟာ တောင့်တင်း ခိုင်မာမှု အရည်အသွေးတွေ ရင့်မှည့်ပြည့်မီဖို့ လိုအပ်နေသေး ပေမယ့် “ ယုံသန်းလိုစိတ် ” ဇွဲမာန်အဟုန်ပြင်း ပြမှုကိုတော့ ဘယ် သင်းကမှ ဟန့်တားချိုးနှိမ်မှုမပြုနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ဒါကို မိုက်မဲခြင်းလို့ အမည်တပ်မယ်ဆိုရင်တော့ အဲသည် မိုက်မဲမှုအတွက် ဖေဖေဆီက ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို သမီးမမျှော်လင့် တော့ပါဘူး။ ကိုယ်လမ်းကိုယ်ဖောက်ခဲ့သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဓနိတောရွံ့ပြင်မှာဇူးနစ်ခဲ့တဲ့ ခြေရာတွေက ကိုယ့်စိတ်ရင်ချက် ကိုယ်ချ ပြီးသွားခဲ့တာတွေဟာ လူတွေမသိနိုင်တဲ့ စိတ်ဒဏ်ရာ အနာဖေး တွေပါပဲ ဖေဖေရယ်။

“ ညီမရေ . . . လာဟေ့ . . . ဖေဖေ ကြည်လင်နေ တုန်းကြီးစားလိုက်ကြဦးစို့ ”

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစော ဖေဖေအိပ်ယာမှမိုးတော့ အစ်ကိုငယ်ရဲ့ သတိပေးသံကြောင့် ကျွန်မဖေဖေအနားကပ်ကာ မျက်နှာသစ်ပေးပြီးနံနက်စာ ကိတ်မုန့်နှင့်ဟောလစ်ကို ခွဲကျွေးရင်း

“ ဖေဖေ . . . ဒါဘယ်သူလဲ ကြည့်ပါဦး ”
“ ဟင် . . . သ . . . သမီးကြီး ”

“ ဟာ . . . ဖေဖေသိတယ် . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ . . . သမီးမနေ့က ကတည်းကရောက်တာလေ။ အစ်ကိုကြီးလည်း ရှိ ဘယ်။ အစ်ကိုငယ်လည်းရှိတယ်။ သမီးလည်းရောက်ပြီ။ ”

ဖေဖေမျက်နှာပြုံးနေလိုက်ပုံများ ချိုင့်နေတဲ့ပါးတွေ ပိုခွက် သွားပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အရပ်ဆိုးတယ်လို့မထင်။ ဘယ် ပန်းချီမှရေးလို့ မမိတဲ့ ချစ်ခြင်းရနံ့တွေကြိုင်လျှမ်းပြည့်ဝနေတဲ့ ပန်း ချီကားတစ်ချပ်လို့ မင်္ဂလာကျက်သရေတို့ တင့်မောရွှန်းစို့ နေပါ ခတော့တယ်။

“ သားသမီးစုံတော့ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ။ ”

ဖေဖေစကားသံက မပီသပေမယ့် နားလည်လောက်တဲ့ လေယူလေသိမ်းမျိုး။ အဝေးရောက်ညီမကိုတော့ အာရုံထဲမထင် ဘဲရှိနေဟန်ထင်ပါရဲ့။ ခါတိုင်းသားသမီးစုံရင် သူကတစ်ခုခု လုပ် ကျွေး နေကျမို့ ယခုလည်း ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ . . . တဲ့။ မိဘ မေတ္တာများ ဘယ်အချိန်အသိကပ်ကပ် သွန်ထိုးစီးကျနေတဲ့ ရေတံ ခွန်ရဲ့ဂီတသံလို ချစ်ခြင်းသံစဉ်တို့ ပီသကြည်မြလှပါလား။

“ ဖေဖေမြေး။ ဒါဒါလေး ဆယ်တန်းအောင်တယ် ”

“ အမှတ်မိရဲ့လား ”

ကြည့်စမ်း . . . ၊ လိုချင်တဲ့လိုင်းရဖို့ အမှတ်မို့ မမှီမေး နေတာများ။ အံ့ဩစရာ သည်လိုဆိုတော့ ဖေဖေ သတ်ချို့ယွင်းတယ် လို့ဘယ်သူပြောလို့ရပါမလဲ။ “ ဒီနေ့ ရန်ကင်း ဆရာတော်ကြွ လာလိမ့်မယ်။ ဆရာတော်ကို ဖေဖေကိုယ်တိုင် သင်္ကန်းကပ်ပါ။ ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်ရေစက်ချပါ။ ”

“ ရင်းငြိမ်က ဆွမ်းစားလရပ်ကိုလည်းပြင်ချင်တယ်။ ”

“ ပြင်ရမှာပေါ့။ ဖေဖေလက်နဲ့အလှူတွေလုပ်ပေးဦးမယ်။ နေကောင်းအောင်နေနော်။ ”

အစ်ကိုယ်ငယ်က အခွင့်အရေးရတုန်း ဖေဖေနဲ့ ပြောစရာ ရှိတာတွေ ဆက်တိုက်ပြောချနေတယ်။ ဖေဖေ မျက်နှာ အပြုံးပန်း တွေပွင့်ဝေနေလိုက်သည်မှာ ယာခင်း တစ်ခင်းစာ ရှိရော့မည်။

မကြာခင် ဆရာတော်ကြွလာသည်နှင့် နားကြပ်တပ်ဆင် ကာ တရားနာဖို့ ပြင်ဆင်ဖေဖေလက်နှင့်လည်း လျှို့ဝှက်ပစ္စည်း ကို ကပ်လှ။ ကိုယ်တိုင်ရေစက်ချနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကနည်းတဲ့ အခွင့်အရေးမဟုတ်။

(၉၃)နှစ်ဆိုတဲ့အသက်ဟာ နည်းတဲ့အသက်မဟုတ်ဘူး။ အတိတ်ဘဝက သီလကုသိုလ်ထူးခဲ့လို့ ဒီအချိန်ထိ အသက်ရှည်တာ ပေါ့။ ဖေဖေက ဆီးကြိုတ်ရုံလို့ ဆီးမထိန်းနိုင်၊ အသက်ကြီးလို့ ကိုယ့်အရိုးကိုယ်မသယ်နိုင်တာကလွဲရင် ဆရာဝန်က ဖေဖေမှာ ဝမ်းတွင်းရောဂါဘာမှမရှိဘူးတဲ့။ နှလုံးသွေးတိုးဆီးချို ရောဂါ ကြီးတွေမရှိတဲ့အတွက် ဒီလိုအဟာရရှိပဲပုံမျိုးနှင့်ဆို ကောင်းကောင်း ကျွေး ကောင်းကောင်းပြုစုနိုင်ရင် အသက်ရှည်ဦးမှာတဲ့ . . . အရေးကြီးတာက ငွေပါပဲ။ ဖေဖေကို အနီးကပ်ပြုစုနေတဲ့ မမဝင်း ရဲ့စကားက ကျွန်မတို့ မောင်နှမသုံးယောက်ကို တွေဝေဆွံ့အစေ တော့တယ်။ ဟုတ်တာပေါ့။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကြွေးသစ်ချနေရသည် နှင့် မကြွေးဟောင်းကိုကောင်းကောင်း မဆပ်နိုင်၊ ဖေဖေ ဆေးဖိုးဝါးခ အာဟာရတွေ မပေးပို့နိုင်၊ ကျွန်မဟာ အစုန်ကိုသာ လက်ခံပြီး အဆန်ကိုခြင်းပယ်လေ့ရှိသူ တစ်ယောက်လေလား. . .

ဆရာတော်ပြန်ကြွပြီး ဖေဖေအသိစိတ်တွေ လွင့်ပါးသွား ပြန်တယ်။ စားသောက်ပြီး တစ်ရေးတစ်မောအိပ်နေသည်မှာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် တကယ့်ကိုပီဘိကလေး တစ်ယောက်အလား။ ကျွန်မတို့ငယ်စဉ်က ဖေဖေမှာ ရင်ခွင်ပိုက်ထွေးခဲ့ပေမယ့် ဖေဖေ ကလေးပြန်ဖြစ်သွားချိန်မှာ ပွေ့ပိုက်ခွင့်မရနိုင်တဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို

ကိုယ့်ဖာသာတွေ့တော့ဝမ်းနည်းနေရင်းနဲ့ပဲ. . .

“ ကျွန်မ ဒီည ရွှေခြင်သော်ကားနဲ့ပြန်ရတော့မယ် ဖေဖေ ရယ်။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဖောက်လို့ ခရီးအတန်ရောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်တဲ့ သမီးဟာ ခရီးဆုံးရောက်အောင်ဆက်လျှောက်ရဦးမှာပေါ့။ စေး ထန်းငြိတွယ် နောင်ဖွဲ့အပ်တဲ့ ကိလေသာကွန်ယက် အစုအဝေးဆီ က ရုန်းမထွက်နိုင်တဲ့အနေအထားမှာ မိသားစုအတွက် ပေးဆပ် ခြည့်ဆည်းမှုတွေအထပ်ထပ် မြန်ဝေပေးရဦးမှာပါ။ ”

ဘဝကူးတယ်ဆိုတာ ခန္ဓာအဟောင်းကိုစွန့်ခွာပြီး ခန္ဓာ အသစ်ဆီကူးပြောင်းခိုတွယ်တာလို့ဆိုရင် အဲသည်ဟောင်းနှမ်းနေ တဲ့ ခန္ဓာမှာ ဖေဖေရဲ့နှုတ်လန်းစင်တဲ့စိတ်အလျဉ်က ရှေ့ဆောင် ဦး လျှောက်လှမ်းပေးဦးတော့။ တစ်ထောင်မှာတစ်ယောက်၊ တစ် ထောင်းမှာတစ်ယောက် ဇာတာထဲမှာ ပါသလို၊ အသက်တစ်ရာ နှစ်ဆယ်ရှည်စေဖို့ အခွင့်အလမ်းကို ဖေဖေတစ်ယောက် ဆုပ်ကမ်း လှမ်းကိုင်နိုင်ပါစေဆိုတဲ့ ဆန္ဒတွေနဲ့ အိတွဲပျော့ကျနေတဲ့ ဖေဖေ လက်မောင်းကြား မျက်နှာထားနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါရစေ။

ထွက်သက်ဝင်သက်မှန်မှန်ရှုနေပုံကို ကြည့်ပြီး ဖေဖေ ဝိပဿနာတရားကို ဆင်ခြင်ရှုမှတ်နေတာလား၊ ပေါ့ပါးလျင်မြန်တဲ့ အဟုန်နဲ့ ပျံဝဲလေ့ရှိတဲ့ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာဟာ ခိုတွယ်ရာရှာနေ တာလား။ ဖေဖေအစဉ်အမြဲရွတ်ဖတ်ခဲ့တဲ့ ပဌာန်းဒေသနာတရား တော်။ ဖေဖေကျင့်ကြံခဲ့တဲ့ ဝိပဿနာအရူအမှတ်တွေဟာ ဖေဖေ ရဲ့ခရီးမာရသွန်မှာ ပန်းဝင်ဖို့လမ်းညွှန်ကောင်းတွေပါပဲ။

မြင်တာတာတဲ့လဲ၊ မြင်သည်ရှုပ်နာမ်ပဲ၊ မြင်သည်မမြဲ၊ မြင်ဆင်းရဲ၊ မြင်ထဲငါမပါ၊ အဲဒါ အနတ္တသဘာဝပါ။ ကြားတာ ဘာတဲ့လဲ၊ ကြားသည့် ရုပ်နာမ်ပဲ၊ ကြားသည့်မမြဲ၊ ကြားဆင်းရဲ၊ ကြားထဲငါမပါ အဲဒါ အနတ္တသဘာဝပါ. . . . မြင်ခြင်း၊ ကြားခြင်း။

ထိခြင်း၊ သိခြင်းအပေါ် အနတ္တတရားနဲ့ယှဉ်ပြီး ဆင်ခြင်ဖို့ အခွင့်
အလမ်းတွေဖေဖေရရှိနိုင်မှာပါ။

ဖေဖေဟာ.

စိမ်းစိုတောအုပ်ကိုဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီ။
ကျဉ်းမြောင်းမြောင်း တောင်ကျောထဲ
တိုးဝင်ခဲ့ပြီ။
ရေအပြည့်လှိုင်းထန်နေတဲ့ မြစ်ပြင်ကို
ကန်လန့်ဖြတ်ခဲ့ပြီ။
တောင်ကုန်းပြေပြေကုန်းကမူမော့မော့ဆီ
ပြေးတက်. . . ။
လွင်ပြင်ပြန်ပြန်ဆီပြေးဆင်း
သည်လိုနဲ့. . . ဖေဖေဟာ. . . .
သက်လုံကောင်း အပြေးသမားတစ်ယောက်ရဲ့
ငွေမာန်ဟုန်နဲ့.

မိချမ်းဝေ

၂၀၀၃ ဧပြီလ၊ နှစ်ရှည်မဂ္ဂဇင်း